

Giới thiệu Truyện Thuyết Không Sánh Bằng

Trong truyện Truyện Thuyết Không Sánh Bằng của tác giả Tiểu Kết Ngủ Ngày, cô và anh đã lỡ nhau hai kiếp đầu, khi tình yêu ngôn tình sủng tưởng chừng có kết đẹp đẽ như tranh lại nhiều biến cố xảy đến, khiến hai người, âm dương đôi đường.

Hai lần không uống canh Mạnh Bà, chỉ một lòng muốn trở lại trần thế tìm kiếm hình bóng người ấy, thế gian chắc chỉ có cô. Người ta thường có câu vạn vận không được, "quá tam ba bận", đúng vậy, cô sẽ đặt cược cho lần cuối cùng, cô chỉ muốn xem, duyên giữa anh và cô mỏng hay chỉ là thử thách của ông trời quá dài.

Đem cả trái tim chân thành đến với trần thế một lần nữa, gặp lại anh, không cần biết anh có còn nhớ cô hay không nữa, cô chỉ muốn yêu anh, yêu anh thật nhiều, yêu như thuở ban đầu, lần gặp mặt đầu tiên đã ngây dại vì xao xuyến...Mời bạn cùng thưởng thức truyện online này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ác Mộng Nổi Dài

Mở đầu:

Dưới Hoàng Tuyền, hai bên đường bắt ngang cầu Nại Hà rực rỡ một vùng trời mạn châu sa hoa đỏ thắm, như tẩm tẩm lớn đầy máu, rải rác dưới dòng sông Vong Xuyên còn thấy cánh hoa đỏ trôi theo làn nước chảy. Cô đã hai lần không uống bát canh Mạnh Bà đưa cho, để hai kiếp yêu thương một người.

Lần thứ ba bước đến, tâm trạng đem theo rầu rĩ và ngại ngần... cô chần chừ bước qua tảng đá Tam Sinh, rồi đến một đình nhỏ, phía trước đình vẫn là một bà lão với mái tóc bạc phoi, nụ cười phúc hậu.

Số người đứng đợi cùng cô uống canh không đông, một xú đã đến lượt, còn đang cân nhắc dùng từ để biểu đạt tâm ý, thì người đang cân biểu đạt đã lên tiếng.

“Cô gái, cháu đã quyết định chưa?”

Cô giật thót mình, khi biết Mạnh Bà đang hỏi mình thì mím môi, ngập ngừng: “Dạ, cháu đã quyết định rồi...”

“...Cháu sẽ không uống canh.”

Nụ cười Mạnh Bà rất bao dung, làm cô càng nhìn càng xấu hổ, giọng bà rất nhẹ nhàng, từ tốn nói: “Đứa trẻ bướng bỉnh. Nếu uống canh, cháu sẽ có cuộc sống sung túc hạnh phúc hơn cho kiếp sau. Cháu không uống, đổi lại có cái giá cháu phải trả cho việc này, ở trần thế, cuộc sống của cháu ắt nhiều gian truân, có khi, lại là một kiếp đau thương nữa thì sao?”

Cô có suy nghĩ đó, nhưng cứ mãi giằng xé trong lòng vì không nên duyên nợ cùng người ấy hai kiếp liền, làm cô không cam lòng cam dạ. Cô muốn một kiếp, cô và người đó được nên duyên vợ chồng, sống đến đầu bạc răng long, yêu thương nhau cả một đời.

Thế nên, càng thêm vững tin ý chí, cô lắc đầu, nhìn Mạnh Bà bằng đôi mắt thành khẩn, “Đá Tam Sinh tượng trưng cho kiếp trước, kiếp này và kiếp sau. Kiếp trước là nhân, kiếp này là quả, kiếp sau là duyên. Cháu tin, kiếp sau cháu và chàng sẽ có duyên. Cháu muốn tìm chàng một lần cuối cùng, nếu vẫn không thể thay đổi được số mệnh, thì khi gặp bà một lần nữa, cháu nguyện không làm người...”

“Có duyên, duyên mỏng không có nợ.” Mạnh Bà không giấu nổi nụ cười vị tha.

“Có duyên ắt có nợ.” Cô kiên định đáp.

Mạnh Bà gật đầu, đưa tay về phía trước, nơi đó có một cánh cửa mờ mờ khói trắng. Khi cô đi ngang bà, gật đầu chào bà lần cuối, bà khẽ nhón đôi môi đỏ thắm, khuôn mặt sáng ngời.

Cô đưa đôi mắt đầy sự tôn trọng dành cho Mạnh Bà, rồi bước chân qua cánh cửa bằng đá, phía bên kia là một vùng trời màu trắng toát, cả thân thể cô hoà vào không gian đó, biến mất.

***

Chương 1: Ác mộng nổi dài

Thắng Nam đã không nhớ mình đã mơ đến hình ảnh tiếng trống vang cả huyện Tranh Châu bao nhiêu lần... tiếng pháo hoa rợp trời, cánh đào tung phấp phới, một bầu trời xanh thăm thẳm, cả tiếng chúc mừng, tiếng báo tin, tiếng ghen tị khắp phố náo nhiệt cứ văng vẳng vào tai. Chỉ biết, nó đã xuất hiện trong suốt quá trình cô lớn lên, thân thuộc đến độ, cứ xem những người trong giấc mơ đó rất thân thiết, như thật.

“Ôi, công tử Lâm Bá Ngọc đồ trạng nguyên rồi.”

“Đầu bảng! Nghe đầu năm nay hoàng thượng sẽ ban thưởng công chúa Kiến Ninh cho ai đồ trạng nguyên lần này đây.”

“Vây phải chạy đến Lâm phủ xem tình hình xem.”

“Ai cha, chuyện này Lâm phủ sẽ đãi tiệc rượu lớn lắm đây.”

“Cuối cùng cả huyện Tranh Châu cũng có trạng nguyên rồi.”

“Tới rồi, tới rồi. Trạng nguyên đang đi đến cầu Dạ Nguyệt rồi.”

Lúc này đây, Thắng Nam đứng trên lầu, mở cánh cửa sổ, nhìn ra ngoài phố náo nhiệt. Cảm xúc vui sướng trào dâng.

Chàng đã đậu trạng nguyên như ý nguyện gia đình, đã không uống công ngày đêm vui mãi kinh sách, lòng cô có vui mừng lẫn chua xót. Những câu bàn tán của mọi người, cô nghe rất rõ, cả những cô gái trong Thanh Hoa lâu này cũng đang bàn tán sôi nổi. Cả cái huyện Tranh Châu này, ai ai lại không biết đến Lâm Bá Ngọc, vị công tử tuần tú, thông minh hơn người, học cao hiểu rộng, không cao ngạo, điềm tĩnh lại chính chắn, một vị công tử cả trẻ nhỏ cũng phải yêu mến, kính nể. Nay lại đồ trạng nguyên, khắp nơi đều vui mừng phấn khởi.

“Bá Ngọc, Bá Ngọc, mong chàng giữ hứa lời thề xưa...” Cô thì thầm, nở nụ cười. Cô cũng đã được nghe tin vua đã hạ chỉ, trạng nguyên năm nay sẽ được làm phò mã, sánh duyên cùng công chúa Kiến Ninh xinh đẹp, đưa con gái người hết mực yêu thương, dạy dỗ.

Nhưng cô tin, Bá Ngọc của cô sẽ không như thế!

“Dao Dao, Dao Dao! Nàng phải đợi ta. Đợi ngày ta ôm băng vàng, sẽ rước nàng về làm vợ!” Trước khi chàng lên kinh thành, đã nắm tay cô, hùng hồn nói như thế đó.

Đôi mắt cô chăm chú nhìn theo một người, dùng hai tay che đi nửa khuôn mặt xinh đẹp chỉ đưa đôi mắt phượng nhìn xa xăm. Chàng trai cao lớn, khuôn mặt tuần tú, có đôi nét cương nghị ngồi trên lưng ngựa, mặc áo mũ trạng nguyên nổi bật, đang hướng đi về Lâm phủ, trên khoé môi chàng không kiềm nổi nụ cười nhàn nhạt. Cô biết, lòng chàng đang rất vui.

Chàng đang rất vui... cô cũng vui nữa.

Bên ngoài phòng cô vang lên tiếng bước chân dồn dập, theo đó tiếng ma ma Như Xuân nói: “Ái chà, Lâm gia bốn đời nay trung thành với Đổng quốc, nay con trai độc nhất vô nhị lại đồ trạng nguyên, vua Nam Lăng không hạ chỉ ban thưởng công chúa Kiến Ninh cho mới là lạ. Dù sao, Lâm Bá Ngọc nếu không đồ trạng nguyên thì cuối cùng vẫn bước vào con đường làm quan trong triều giống phụ thân chàng ta thôi, nay được một bước lên mây, quả là xứng đáng với chàng. Các con nói xem, công chúa Kiến Ninh nhan sắc lại được đồn đại là tuyệt đại mỹ nhân, cầm, kỳ, thi, hoạ điều thông thạo, đúng là một đôi trời sinh mà.”

“Ma ma nói như tạt gáo nước lạnh vào tụi con.” Có người ầm ức nói.

“Mấy đứa đợi người đến chuộc thân đi rồi suy nghĩ đến việc này. Đường đường, Lâm Bá Ngọc thanh cao như thế, đời nào để mắt đến mấy đứa.” Ngừng hai giây, ma ma Như Xuân lại nói tiếp: “Làm gái thanh lâu, muôn đời bị xia xói, chê cười... đừng quá tự cao, đứa nào được người ta chuộc thân thì về ở với người ta cho đàng hoàng, không chạy về Thanh Hoa lâu đầu đó, không ma ma đập gãy chân.”

Thắng Nam nghe loáng thoáng có tiếng cười khúc khích: “Ngày nào ma ma cũng nói câu này, thuộc lòng rồi.”

“Ma ma ác ghê đó!”

“Đứa nào đi, ma ma cũng buồn, vậy mà cứ hùng hồn rằng ẹ.”

“...”

Tiếng bước chân xa dần, tiếng nói cũng im bật.

Thắng Nam biết, họ chạy xuống đường, đón Lâm Bá Ngọc ngang đường đi và chúc mừng. Cô đang mơ mộng tưởng tượng ra viễn cảnh hai người đoàn viên, một đám cưới ấm cúng, một đàn con theo sau đó, thì vỡ mộng.

“Có tin rồi! Lâm phủ báo tin hi!”

“Ngày hôm sau, Lâm phủ mời mọi người đến uống rượu tiệc, không cần biết sang hèn, cứ đến sẽ được tiếp đãi như khách quý!”

Tiếng cười ồ lên, sau đó tại Thắng Nam lúng búng, không nghe gì thêm nữa.

Cả bầu trời quanh cô như sụp đổ dưới chân.

Cánh cửa sổ phòng cô khép lại, cùng lúc nước mắt cô rơi, như những hạt châu nặng nề rót xuống làn áo, trôi đi phấn hồng trên mặt, cô quay nhìn vào gương đồng, khuôn mặt cô méo mó khó nhìn.

Lâm Bá Ngọc phụ cô cũng đứng thôi, người ta là tuyệt đại mỹ nhân, lại là công chúa của Đẳng quốc, còn cô là ai? Một gái thanh lâu, làm sao lại có thể được Lâm Bá Ngọc rước về Lâm phủ làm vợ...

Lâm Bá Ngọc, nếu như... nếu như thôi, thiếp gặp chàng sớm hơn, có phải mọi chuyện sẽ khác?

Chỉ cần hai năm thôi... nếu như gặp chàng sớm hơn hai năm, thiếp đây cũng chẳng phải bán thân vào lầu xanh vì nghịch cảnh khôn cùng.

Nhưng lòng cô vẫn hy vọng vào tình yêu của hai người, lòng bỗng chốc đầy quyết tâm.

Rồi giấc mơ chuyển sang rừng cây rậm rạp...

Cô thấy mình vụt chạy đi vào một khu rừng rậm, phía sau là ba người làm của Thanh Hoa lâu rượt theo, đôi chân cô cuống cuống chạy, không biết mệt mỏi, trái tim đập liên hồi vì sợ hãi...

Không phải cô sợ hãi sẽ bị bắt về Thanh Hoa lâu, chỉ là... chưa kịp trao tờ giấy cô đã cố gắng nắn nót chữ dành cho Lâm Bá Ngọc, sau đó?

Sẽ không có sau đó!

Đôi tay cô bắt giắc nắm chặt bên hông áo mình, nơi đó, cô thủ sẵn một con dao nhỏ phòng thân, dù chẳng giết được ai, nhưng cũng chống trả được đôi lúc.

Cô bỏ trốn khỏi Thanh Hoa lâu đã được hai hôm, chỉ vì muốn gặp Lâm Bá Ngọc và cùng chàng bỏ trốn. Thật đau lòng thay, khi gặp, chàng đã đứng bái đường cùng công chúa Kiến Ninh, tiếng pháo giòn tan lộp bộp trước cổng Lâm phủ, hàng loạt người vào chúc mừng đông vui như thấy hội, cô đứng chết trân tại chỗ, nỗi đau càng lúc càng bị xâm chiếm thật nặng nề. Cô rời đi, tối đến nằm co ro trong căn nhà bỏ hoang gần đồi núi, sáng sớm lại đi đến Lâm phủ, cô muốn gặp được Lâm Bá Ngọc và nói cho ra chuyện, nhưng chỉ nhìn thấy được cô công chúa Kiến Ninh đang dâng trà cho Lâm Bá Nhan ngoài góc hoa đào đang nở rộ, khuôn mặt diễm lệ trong y phục màu hồng, tôn lên nét đẹp trời sinh của nàng, quả là tuyệt đại mỹ nhân, đôi má còn hay hay, nở nụ cười thẹn thùng, gọi ông một tiếng: “Trượng phụ dùng trà.”

Sau đó, cô quay người rời đi. Cứ đi, đi đến một cụ đồ đang mài mực, cô chỉ xin mượn bút viết một câu thơ, ông cụ đồng ý. Trước khi rời đi, ông cụ còn bảo chữ cô thật xấu.

Lần này lại quay lại Lâm phủ, chỉ muốn gửi lá thư đến Lâm Bá Ngọc, rồi cô sẽ không bao giờ quay lại nơi này lần nào nữa. Nhưng chưa đến nơi, cô đã gặp ba kẻ ẩn người ở của Thanh Hoa lâu đi dạo quanh, gặp được cô, họ liền đuổi theo, cô bỏ chạy, cứ chạy, cho đến khi lên đến tận núi khi nào không hay.

Con người ta, khi cứ cảm nghĩ sắp đứng giữa vực sống và cái chết, họ bỗng nên có sức mạnh phi thường. Cô cũng vậy, đôi chân cứ chạy mãi không biết mệt.

Trong lúc chạy, cô suy nghĩ tiêu cực, cô đã chấp nhận việc không có Lâm Bá Ngọc bên cạnh lần nào nữa, tình yêu giữa cô và chàng cũng sẽ mài mòn theo thời gian. Nhưng, không có chàng cô sống cũng chẳng ý nghĩa gì, trên đời này, không còn ai yêu thương cô nữa, cả chàng cô cũng mất, thế thì... cô sẽ không sống nữa!

Vì cô biết rằng dù chàng có thực hiện được, thì chưa chắc gì Lâm Bá Nhan đã đồng ý cho chàng rước một gái thanh lâu về làm vợ. Sẽ có những sự việc càng trở nên rối rắm, vậy thôi, cô sẽ từ bỏ thế giới này, và chàng mãi mãi sẽ không biết được cô đi về nơi đâu, cô cũng chỉ mong chàng mãi về sau này được sống an yên, hạnh phúc.

Kiếp này, rõ là cô và chàng là nghiệt duyên.

Nghiệt duyên... vậy hên chàng kiếp khác, một kiếp cô và chàng chung đôi, không phải tình yêu chết yểu này. Cô chỉ mong, khi gặp lại chàng, cô sẽ có một gia cảnh đàng hoàng, xứng đáng cùng chàng hơn.

Lòng cô lúc này bỗng thanh thản, cả cơ thể nhẹ bẫng tựa những tầng mây. Cô không hoảng loạn, không sợ hãi nữa. Mặc cho tiếng gào thét phía sau lưng vẫn còn.

Đôi chân mỏi mệt đã dừng lại, bàn tay nhỏ nhắn ngọc ngà mà Lâm Bá Ngọc thường nắm lấy, che chở, nay đã mạnh bạo rút con dao nhỏ từ phía hông y phục.

Cô mặc kệ tất cả... tiếng gào thét của người làm Thanh Hoa lâu càng lớn dần, họ đang bảo cô dừng hành động ngu ngốc đó lại.

Nhưng, tất cả muộn rồi... cô sẽ đợi chàng ở cầu Nại Hà, cô sẽ không uống canh của Mạnh Bà đưa cho, sẽ tìm kiếm chàng ở kiếp sau, sẽ yêu chàng như thuở ban đầu.

Hai bàn tay cô nắm chặt con dao, mạnh mẽ đưa mũi dao nhọn vào giữa ngực trái của mình, mà bàn tay không hề run rẩy.

Pháp!

Tiếng chim chóc bay toán loạn theo tiếng thét thất thanh, một bầu trời bỗng trở nên u ám.

Cô nằm dưới hàng lá rụng, bộ y phục màu hồng Lâm Bá Ngọc bảo thích cô mặc nhất giờ đã đỏ thắm một mảng ngay ngực. Cô khép mi mắt mình lại, đau đớn lan toả, hơi thở thoi thóp, dần tắt hẳn.

Lâm Bá Ngọc, hoa đào bên đường đã nở, chàng cứ thông thả ngắm nhìn...

*

Thắng Nam cô vực dậy sau cơn ác mộng quá đỗi chân thật kia, bàn tay vô thức chạm vào bên ngực trái đang đập nhanh liên hồi, nơi đó, nhói đau từng giây, khó chịu, cực kỳ khó chịu...

Tay hươ loạn trên bàn đêm theo hơi thở gấp gáp, cuối cùng cũng tìm được lọ thuốc, cô mở ra nắp liền hai viên, sau đó đổ rập xuống sàn nhà. Một tay vuốt mặt, nước mắt cứ hai dòng xuôi, chảy mãi chẳng ngừng. Cô gắng điều chỉnh hơi thở loạn nhịp trở lại.

Tìm cô đau lắm!

Lâm Bá Ngọc, Lâm Bá Ngọc... chàng là ai giữa thế giới rộng lớn này... làm ơn, hãy cho thiệp biết, chàng là ai?

Trả lời cô, là một khoảng tối im lặng.

Thắng Nam ôm khuôn mặt mình, khóc nức lên từng hồi.

Từ khi bắt đầu cảm nhận được sự kỳ lạ của giấc mơ cứ lặp lại một tháng hai lần này, Thắng Nam đã biết nó liên quan đến mình, cô đã quen thuộc đến nỗi diễn biến tiếp theo cô biết mình phải làm gì, dù muốn làm khác theo ý mình cũng không bao giờ được, cứ như trình tự của máy móc được lập trình sẵn, đến đoạn cuối giấc mơ cô sẽ chết. Mỗi lần nhớ đến người con trai tên Lâm Bá Ngọc hay là Sở Tuyền của một giấc mơ khác cũng làm cô đau đớn nơi trái tim.

Lâm Bá Ngọc, Sở Tuyền. Hai cái tên, một khuôn mặt nhưng ở hai thế giới khác nhau. Lâm Bá Ngọc của cổ đại, nơi đó cô là Giản Dao Dao một gái thanh lâu hay Sở Tuyền của thời chiến thứ hai và cô là Tống Tử một thiên kim tiểu thư chạy trốn vì nghi là hán gian.

Nhưng trời định đoạt cô luôn chết và không bao giờ có được người đàn ông cô yêu.

Còn kiếp này...

Cô đã dùng hết sức lực suốt hai mươi một năm trên cuộc đời này để tìm người đó, nhưng vẫn tròn trĩnh là con số 0.

Lòng cô có một sự tiếc nuối dè dặt ngày càng lấp đầy cả tâm hồn. Đôi khi vô thức cô chạy suốt dọc đường vì ánh mắt quẹt ngang giống người đó, nhưng khi đối diện rồi linh tính mách bảo rằng không.

Không phải Lâm Bá Ngọc của cô, không phải Sở Tuyền của cô... không phải!

Thắng Nam tin, chỉ cần gặp được người đó, cô sẽ nhận ra ngay.

*

Một bầu trời đêm đầy sao, đẹp tựa những viên kim cương lấp lánh, Thắng Nam đứng dựa vào gốc cây lớn, trên tay còn kẹp điếu thuốc đang cháy dở dang.

Tiếng nhạc xập xình trong Đờ Đai vọng ra, Thắng Nam chỉ nhìn dòng xe vội vã chạy. Gió đêm lạnh lẽo thổi qua đôi chân trắng nõn của cô, không làm cô quan tâm đến.

Vì quen rồi.

Lạnh mấy cũng chẳng lạnh bằng tim cô.

Một cô gái hai mươi một tuổi tràn đầy nhựa sống phải một mình mưu sinh ở cái thành phố S xa hoa lộng lẫy này, không chỗ dựa tinh thần, không người thân, không tiền bạc, không nhà cửa.

Thắng Nam chạm nhẹ vào đầu thuốc, tàn thuốc rớt vội xuống chân cô, đem theo ánh lửa lập lòe chợt tắt.

“Tiểu Nam, lại hút thuốc nữa à?” Giọng nói vừa cất lên cùng lúc điếu thuốc trên tay Thắng Nam bị giật lấy, rồi cô nhìn thấy điếu thuốc rớt xuống đất, một đôi giày da đen bóng đập lên, nghiền nát.

Thắng Nam biết tông là ai, chỉ lắc đầu cười. Cô đứng thẳng người, xoay đầu nhìn người con trai có đôi mắt sáng, khuôn mặt sáng sủa trong ánh đèn chớp

nháy đủ màu sắc của Đê Đài: “Hôm nay anh đến trễ.”

Chính Từ Châu nhún vai, choàng một tay qua ôm lấy vai Thắng Nam, “Anh phải đỡ Xá Xiu ngủ rồi mới đến được. Anh đã bỏ vợ, bỏ con chạy đến đây chỉ để gặp em, em còn ra giọng trách mắng?”

Phi cười, lòng Thắng Nam ấm áp đôi chút, cô cũng dùng một tay khoát vai Chính Từ Châu. Một người cao chỉ một mét sáu, một người cao một mét bảy tám, ôm vai nhau thật khập khiễng buồn cười. “Oke em tạ lỗi, hôm nay anh muốn uống rượu nào? Em sẽ chịu anh tới bến.”

Chính Từ Châu khê cốc vào trán Thắng Nam, “Chỉ biết uống rượu và hút thuốc là giỏi.”

Thắng Nam lè lưỡi.

Nói thế chứ, Chính Từ Châu vẫn gọi một chai rượu nhẹ và đồ ăn, hai người ngồi ở một góc khuất quán bar nhìn về hào nhoáng nhìn dòng người đi đi lại lại trong Đê Đài.

Trên đùi Thắng Nam bây giờ đã được chiếc áo khoác jacketer của Chính Từ Châu choàng lên, che đi đôi chân nuột nà trắng nõn của cô gái mới lớn. Thắng Nam cười tùm tùm.

Chỉ có Chính Từ Châu mới đối tốt với cô như thế này, cũng chỉ có anh gọi cô đến chỉ trò chuyện chứ không đụng chạm xác thịt.

Chính Từ Châu biết Thắng Nam là PG tự do chủ yếu là đi làm PG sự kiện và nhận vài job ở Đê Đài, nếu tiếp rượu cũng chỉ dừng lại rót rượu chứ không ngồi cùng, duy nhất chỉ có ngồi cùng anh, tỏ ra tình tứ như một nhân tình, mà thật ra không như thế.

Thắng Nam biết Chính Từ Châu là một người đàn ông thành đạt trong cuộc sống, anh có một gia đình nhỏ êm ấm, nhưng không hề có một tình yêu thật sự. Hai người ngồi nói chuyện với nhau như anh em, thật sự rất thoải mái.

Hai người, đều là những người cô độc trong cuộc sống hời hả vì tiền bạc này.

Nói chuyện một hồi lâu, Chính Từ Châu lại chuyển chủ đề đã lặp lại hàng vạn lần với Thắng Nam: “Tiểu Nam đừng làm PG nữa...”

Anh chưa nói hết câu, Thắng Nam đã chặn lời, cô nói như trả bài: “Tiểu Nam đừng làm PG nữa, anh sẽ tìm công việc tốt hơn cho em, công việc PG chẳng phải là công việc có thể trụ mãi được. Em lại không có người thân ở Thành phố S này, thôi thì về ở cùng anh đi.”

Chính Từ Châu gạt mình, ly rượu trên tay anh liền sóng sánh muốn đổ.

Thắng Nam nhìn anh cười hi hi. “Em nghe được hai năm rồi, A Châu, em cũng từ chối anh cũng được hai năm rồi.”

Kính Vũ thở dài xoa đầu Thắng Nam, “Tiểu Nam, nếu như...”

“...nếu như anh gặp em sớm hơn thì tốt biết mấy.” Thắng Nam tiếp lời.

Chính Từ Châu gạt gạt khoe môi, huyết Thái Dương bỗng dưng thấy đau nhức.

“A Châu à, em rất vui vì có người bạn tốt như anh, nhưng, em không muốn mang đến phiền phức cho anh nhiều, anh biết mà...” Thắng Nam cười khổ, cô ngồi xích lại gần Chính Từ Châu, tựa đầu vào vai anh.

Chính Từ Châu thở dài, vỗ nhẹ đầu Thắng Nam, chưa nói gì, Thắng Nam lại lên tiếng: “Nếu có kiếp sau nữa, em sẽ theo đuổi anh.”

Còn kiếp này... em phải tìm một hình bóng đã bỏ lỡ suốt hai kiếp. Em nguyện kiếp này tìm người đó, để có thể nhẹ lòng không vẩn vương nữa, không phải khóc về đêm, không phải sống mà như kẻ không hồn.

Hai năm, Chính Từ Châu đã quen biết cô gái trầm tĩnh này đã được hai năm. Một cô gái bí ẩn, chôn giấu nhiều điều qua ánh mắt mơ màng.

Anh gặp Thắng Nam vào một ngày đông năm cô vừa 19 tuổi. Một tuổi đời còn quá trẻ, khuôn mặt cô còn non nớt, lúc đứng chung với dàn PG của Đê Đài, thật tình, Chính Từ Châu liền có ấn tượng khó phai, khuôn mặt ai cũng tỏ một lớp phấn rực rỡ dưới ánh đèn chớp nháy, thì cô lại đơn giản với khuôn mặt ửng hồng, đôi môi tô một lớp son hồng, tay chân khẳng khiu sau bộ đồng phục mát mẻ, thật tình, anh thấy đau lòng.

Thắng Nam ngày xưa rất trầm mặc ít nói, rất cảnh giác với mọi người xung quanh. Nhưng, có lẽ chính Chính Từ Châu là người đã mở được lòng cô, một người anh trai đầy tin tưởng, đầy an tâm khi đến gần.

Cô cũng đã từng ước, nếu như không phải có người trong lòng, cô đã động lòng với Chính Từ Châu từ lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Khói Thuốc

“Tiểu Nam, nay bạn trai thân yêu không đến à?”

Thắng Nam đang ngồi trên chiếc sofa đôi, đưa đôi mắt thần thờ nhìn vào một điểm cố định, khi nghe tiếng tổng quản lý nói, mới định thần lại.

Nở một nụ cười nhạt, Thắng Nam đã quen với lời trêu chọc của tổng quản lý rồi: “Chị Phi à, em đâu quản người ta được!”

Ồ, nghe như đang giận lấy vậy ý. Lư Hoà Phi cười hi hi, khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp của chị trong đủ sắc ánh đèn trở nên cực kỳ quyến rũ. “Chị thật sự không tin được hai đứa đã quen nhau hai năm trời, ôm ấp ấp, cuối cùng hỏi, chị nói là bạn bè.”

“Là tri kỷ.” Thắng Nam mỉm cười.

“Ồ, tri kỷ, tri kỷ.” Lư Hoà Phi không bàn thêm về chuyện tình cảm này, chuyển sang chủ đề khác. “Tối nay khách quý của Boss đến, chắc sẽ nhờ đến vài PG ngồi chung, em muốn ‘job’ này không? Để chị điều động người cho đủ. Nói trước, không chỉ tiếp rượu, em cũng nhắc cho kỹ.”

“Được.” Thắng Nam gật đầu không suy nghĩ, không quên nói lời cảm ơn Lư Hoà Phi.

Chống nạnh, Lư Hoà Phi nhìn khuôn mặt non nớt của Thắng Nam mà đau xót, nếu như không phải con bé này ôm một đồng nợ trên đầu, thì chắc hẳn cuộc đời con bé sẽ khác. “Chắc, Tiểu Nam, đừng quá sức em nhé!”

“Vâng.” Thắng Nam ngậm ngẫm một hồi, khẽ hạ giọng: “Chị Phi đừng lo.”

Lư Hoà Phi mỉm cười rồi đảo gót giày, rời đi.

Đế Đài về đêm không khác gì một viên ngọc toả sáng dưới dòng nước, rực rỡ, chói lóa, cũng cực kỳ đắt giá.

Đế Đài nằm ngay trung tâm lớn của Thành phố S, “xa hoa lộng lẫy” chỉ bốn từ kiều diễm ấy mới lột tả hết Đế Đài. Là nơi đổ tiền bạc không tiếc nuối của dân thượng lưu, nơi như thiên đường phải đến để trải nghiệm, sáu năm trước, Đế Đài chỉ là KTV hạng ba, bây giờ không ai phủ nhận khi bước chân vào đến bật thêm, nhìn vào ba cánh cửa đưa bạn đến ba thiên đường trần gian khác nhau, ai cũng cảm thán, tại sao lại có nơi làm “kinh hồn bạt vía” như thế này.

Một cánh cửa đưa đến khu pub, nhạc xập xình đỉnh tai nhức óc, nơi buông thả bản thân chẳng cần nghĩ ngợi điều gì.

Một cánh cửa khác đưa đến khu KTV chính hiệu, là công việc kinh doanh đầu tiên của Đế Đài. Nơi chia nhiều phòng karaoke cũng là nơi tiếp khách thường thấy của cách doanh nhân, không ồn ào, lại kín kẽ.

Cánh cửa còn lại chính là Las Vegas thu nhỏ, cũng là nơi có bảo vệ canh cửa nghiêm ngặt nhất. Đây chính là chỗ tiêu tiền nhanh nhất, cũng là chỗ đầy rẫy cạm bẫy nhất. Thắng Nam đã bước vào đôi ba lần, lần nào cũng mặt trắng bệch đi ra.

Thắng Nam đứng một góc trong phòng thay đồ, trò chuyện cùng vài cô gái PG mà Lư Hoà Phi đã book lịch cùng họ vào ngày hôm nay, ai cũng sắc mặt rạn rở, khuôn mặt trang điểm kỹ càng, tìm kiếm một vết nhỏ chân lông cũng khó. Họ chăm chút vào khuôn mặt và vóc dáng của mình, vì đây là cách họ “kiếm cơm”.

Khác với họ, Thắng Nam cao chỉ ở mức trung bình, khuôn mặt non nớt, hai má lúc nào cũng ửng hồng tô điểm cho khuôn mặt nhợt nhạt, mái tóc đen nhánh xoã xuống vai gầy, cô mặc bộ váy ôm bó sát người, trong nom ba vòng, vòng nào cũng ra vòng nấy.

Tiểu Tiểu chính là người bảo cô đừng trang điểm, cứ để khuôn mặt tự nhiên, sẽ thu hút khối đàn ông.

“Tiểu Nam đáng yêu, đừng tô son đỏ, nhìn em như ma nữ vậy! Nào, để chị Tiểu Tiểu ra tay, em sẽ đẹp một cách thuần khiết, biết đâu tối nay lại câu được con rùa vàng, đôi đời cũng nên.” Tiểu Tiểu vừa nói, vừa dùng khăn ướt bôi màu đỏ trên môi Thắng Nam, sau đó, cô lấy một thỏi son màu cam đào tô lên môi Thắng Nam.

Xong lại ngắm nghía, Tiểu Tiểu nhìn mãi chẳng biết là thiếu gì trên khuôn mặt Thắng Nam nữa, thế là cô ngoắc tay với đám bạn thân làm PG đang tám phía sau lưng, “Tụi bây lại đây.”

Bốn cô gái PG phía sau bước lên, nghe lời Tiểu Tiểu nói thì bắt đầu chăm chú nhìn Thắng Nam.

Năm đôi mắt nhìn chòng chọc vào Thắng Nam, làm cô giống như bị ngồi vào phòng đợi cảnh sát đến hỏi cung không bằng. Nhưng mà là vì thành viên nhỏ nhất đám, nên cô lễ phép ngồi đơ thẳng người cho họ nhìn xét.

Chẳng biết thời gian trôi bao lâu, cuối cùng một cô tên Kiều Kiều vỗ bộp vào lưng Tiểu Tiểu, khẽ lên tiếng: “Tóc và mắt.”

Tiểu Tiểu dường như hiểu ra, hào hứng tán thành lời bạn: “Đúng rồi, đúng rồi.” Cô xem xét một lượt nữa, cảm khái: “Công nhận, nhìn Thắng Nam cứ như cô bé hàng xóm bên cạnh nhà đợi chàng trai cùng trang lứa đến làm bầy vậy.”

Thắng Nam: “...”

“Được rồi, để chị đây trang điểm lại cho Tiểu Nam nhé.”

Ba cô gái vây quanh Thắng Nam bây giờ cũng từ từ lên tiếng.

Ngọc Hoa: “Tóc Tiểu Nam đen trắng dù rất đơn thuần mà lại thấy đơn điệu. Tốt nhất là uống cong đuôi một tí, hai bên tóc thắt lại nhìn như vòng hoa là đẹp. Nhìn lúc đó trong càng thuần khiết hơn.”

Khải Nhan gật gù tán thành: “Đúng rồi, con bé nhìn nhỏ nhắn, tóc xoắn sẽ làm tôn lên nét đẹp nhỏ nhắn đó. Đôi mắt Tiểu Tiểu cậu nên dùng màu nâu ánh tuyến đậm nhạt lên một chút, đôi mi con bé cũng chuốt mascara lên, càng làm đôi mắt to, mơ màng.”

Lý An: “Bộ váy nó sát này không hợp, để chị đây cho bé mượn bộ khác, ăn đứt bộ váy em đang mặc.”

Kiều Kiều cười tủm tỉm: “Chị sẽ cho bé cung mượn đôi giày cao gót, đừng mang sandal lỗi thời này nữa.” Nói xong, còn không quên chỉ xuống đôi sandal quê mùa mà Thắng Nam đã xài hai năm nay.

Thắng Nam ngượng ngùng, lí nhí nói: “Các chị...”

Bỗng dưng năm tiếng nói chung một lòng đồng thanh: “Im lặng và cảm nhận!”

Thắng Nam: “...”

*

Một tiếng đồng hồ trôi qua khá nhanh.

Dưới sự nhiệt tình của năm cô PG không khác gì chuyên viên trang điểm và fashion thứ thiệt, Thắng Nam lột xác hoàn toàn.

Lúc từ phòng vệ sinh bước ra, Thắng Nam nhìn thấy năm bàn tay cùng làm một hành động đó là: giờ ngón tay cái tán thưởng.

“Xuất sắc!” Tiểu Tiểu hài lòng.

Lý An nói quả không sai. Khi Thắng Nam chỉnh chu trong bộ váy xoè đến đùi, che qua mắt cặp mông một phần, nhìn vừa quyến rũ lại ngây thơ vô số tội. Bộ váy tay dài, cổ trụ, phía trên kín đáo, phía dưới thì nửa hở nửa kín, thật nhức mắt người nhìn. Màu rêu xanh lại tô thêm làn da trắng bóc như trứng gà của Thắng Nam, cực kỳ chết người. Như cô bé Loli lớn nhanh, chỉ hận không thể chạm và không thể “thịt”.

Đôi sandal đã đổi thành đôi giày gót cao che mũi đen bóng, thanh lịch không kém phần sang trọng.

Còn khuôn mặt Thắng Nam, đã trở nên ngọt ngào hơn, phong tình hơn, chính chắn hơn, mà rõ ràng, vẻ thuần khiết vẫn còn nằm trong đôi mắt đen như vì sao ấy. Khẽ lay động chớp mắt, ánh tuyến nơi mi mắt chiếu, thật động lòng người.

Thắng Nam cũng hài lòng, thật lòng gật đầu cảm ơn năm người chị đã giúp.

Thắng Nam biết rõ, vì nhỏ tuổi nhất đám thêm gia cảnh khó khăn, nên được ưu ái, thêm cô không phải là PG chuyên nghiệp thực sự của Đế Đài, đội của Tiểu Tiểu không sợ cô sẽ giành hết khách của họ, cô chỉ là nhận vài job kiếm thêm thu nhập không muốn giành của ai, càng không muốn phật lòng mọi người, nên càng làm năm người chị này cảm mến, tích cực giúp đỡ.

Gia cảnh Thắng Nam, cô chỉ nói cho mỗi tổng quản lý Lư Hoà Phi và Châu Thần biết. Có lẽ Lư Hoà Phi muốn nhờ bên Tiểu Tiểu giúp đỡ cô, nhưng cô không muốn đem phiền phức nhiều cho bên Tiểu Tiểu, mà ngược lại với ý định của cô, bên Tiểu Tiểu dường như xem cô là em út trong nhóm mất rồi, ra sức bảo bọc và nâng đỡ.

Ví dụ như hiện tại.

Nhóm của Tiểu Tiểu, Thắng Nam chỉ gặp nhiều lần nhất là Tiểu Tiểu, còn Lý An, Kiều Kiều, Khải Nhan và Ngọc Hoa thì đây là lần thứ ba.

Bây giờ, Thắng Nam đứng cùng Tiểu Tiểu trước cánh cửa sổ lớn, đối diện tầm mắt nhìn thẳng là một bầu trời xanh đen tuyệt đẹp, còn có vài ngôi sao lấp lánh. Đây là sân thượng, cũng là nơi tụ tập của đồng PG của Đế Đài.

Thường thì sẽ đông đúc, nhưng giờ là tám giờ tối, giờ cao điểm của Đế Đài, nên chẳng bóng ma nào ở đây ngoài mấy nhóm PG được Lư Hoà Phi gọi đến tiếp khách.

Hơn mười PG đang tụ tập lại chơi blackjack, tiếng cười, tiếng hò reo vang cả sân thượng vắng lặng.

Tiểu Tiểu gạt tàn thuốc vào một lon bia đã uống hết, đưa đôi mắt nhìn đám bạn bè PG, rồi cười cười: “Cả đám cô gái ở đây, ai cũng từng là những cô gái năng động và muốn đổi đời, nhưng số trời luôn trêu người, dẫn thân vào nghề này, ‘lành ít mà dữ thì nhiều’.” Nói xong, cô đưa nửa điều thuốc còn lại cho Thắng Nam, không quên trấn an: “Chị thấy em hút thuốc mấy lần rồi, đừng ngại, xem như chị mời.”

Nhận điều thuốc từ tay Tiểu Tiểu, Thắng Nam cũng rít một hơi, mỉm cười: “Em đã từng nghĩ, nếu không làm nghề này, có lẽ chỉ còn gói bao mồi hợp với

em. Hoặc là làm tình nhân không công khai của vị đại gia nào đó.”

Liếc mắt nhìn Thắng Nam trong làn khói từ miệng thở ra, Tiểu Tiểu nhướn mày, hơi ngạc nhiên: “Em thiếu nợ rất nhiều sao?”

“Hơn năm trăm ngàn.” Thắng Nam tặc lưỡi cảm thán.

Giờ là Tiểu Tiểu chuyển sang kinh ngạc: “Trời đất, làm sao nhiều như vậy?”

Năm trăm ngàn, con số khổng lồ đối với Tiểu Tiểu, Thắng Nam và cả dàn PG đằng kia. Thắng Nam có mức cây tróc da trong nghề này cũng chưa chắc năm năm liền trả nổi hết tiền nôi.

Thắng Nam chỉ cười, không bàn đến vấn đề này nữa, nói ra cũng chỉ thấy nặng nề thêm. Cô chỉ đáp qua loa: “Không sao từ từ đến một lúc nào đó em sẽ trả hết. Nên chị Tiểu Tiểu có sự kiện nào tốt cho em theo với nhé.”

“Được, vấn đề này không quan trọng. Chị cũng có vài mối thân, bên họ có sự kiện sẽ alo chị ngay, lúc đó chị không quên em đâu.” Bỗng dưng Tiểu Tiểu thờ dài, vuốt tóc Thắng Nam: “Tiểu Nam, chị không hề nghĩ cuộc sống em khổ cực như thế. Trong dàn PG này, ai cũng có hoàn cảnh treó ngoe cả, kiếm tiền để trả học phí, kiếm tiền để nuôi gia đình... đều chung một mục đích là thoát khỏi cảnh nghèo. Trước chị, không phải không có người từng bị đồng tiền khổng chế, trở thành tình nhân của đại gia rất nhiều vì muốn đổi đời sống sung sướng, cả nghiện ngập vào bài bạc và hút chích cũng có. Đồng tiền quả là vạn năng... haiz, làm nghề này một ngày có thể bằng ba ngày làm của nhân viên công chức bình thường, tiền tìm dễ quá thì cũng mau mất đi. Chị đã hai mươi sáu, trong tay vẫn không có gì, ngoài cái tuổi thanh xuân sắp trôi qua nhanh chóng. Số tiền chị kiếm được, chỉ đủ mua một căn chung cư nhỏ để che nắng mưa, thế là quá đủ rồi. Nhưng, nghề này vẫn bám riết lấy chị, vì nếu từ bỏ, đối với một con nhỏ không có bằng cấp như chị, ra đường chẳng ai nhận...”

Thắng Nam chỉ biết mỉm cười bất lực. Lời Tiểu Tiểu như nói hết những suy nghĩ của cô rồi.

Điều thuốc trên tay của Thắng Nam cũng đã tới đầu lọc, cô vội bỏ xuống đất, dập tắt nó. Nhìn bầu trời chẳng một áng mây, thờ dài: “Đúng vậy, có lẽ sau này em cũng sẽ giống chị, cũng có lẽ không, nếu như... em tình được ánh sáng đời mình.” Cô nói xong quay sang nhìn Tiểu Tiểu, cười tươi, mà ánh mắt lại cô độc vô cùng.

Tiểu Tiểu cười, “Chị mong là em sẽ tìm được ánh sáng đời mình, sẽ đưa em ra tắm tới bồn tắm này.”

“Cám ơn chị. Chị cũng sẽ thế.” Thắng Nam gật đầu.

“Cám ơn em.” Tiểu Tiểu vỗ vai Thắng Nam, dừng lại hành động hai ba giây, cô nói tiếp: “Em... biết hút thuốc từ khi nào?”

“Năm em 17 tuổi.” Thắng Nam thoải mái trả lời: “Nhưng em chỉ hút khi nào quá nhiều việc làm em kích động và cần bình tĩnh đôi chút thôi hoặc là cần suy nghĩ thấu đáo điều gì đó, còn lại em không động đến thuốc lá.”

“Em biết câu sau chị sẽ nói gì.” Thắng Nam lại lên tiếng.

Tiểu Tiểu nhoẻ miệng cười thích thú hỏi lại: “Chị sẽ nói gì?”

“Cô gái như em thật kỳ lạ.” Nhướn mày, Thắng Nam từ tốn nói.

“Ồ, thật sự đúng rồi. Tại sao em lại biết?” Tại sao không phải là những câu khuyên em đừng nên hút thuốc, em còn nhỏ không tốt blah blah... Tiểu Tiểu khá kinh ngạc khi càng nói chuyện nhiều với Thắng Nam, càng khám phá ra nhiều điều mới mẻ ở cô bé trầm mặc này.

“Nếu khuyên em thì chị đã không đưa điều thuốc chị đang hút dở cho em rồi.” Lời nói nhẹ như gió thoảng, mang theo chút buồn bình của Thắng Nam. “Thứ hai, chị cũng là người ít đụng đến thuốc lá, chị hiểu đôi lúc cũng cần giải tỏa cảm xúc đang đè nén, áp lực, ví dụ như lúc này.”

Tiểu Tiểu gật đầu, quả là như vậy thật. “Chị không khuyên ngăn em hút thuốc, vì đôi khi cuộc sống này cần tĩnh lặng và cảm nhận toàn bộ qua khứi thuốc đó...”

Tiếng chuông điện thoại Tiểu Tiểu reo, cô mở loa ngoài cho cả Thắng Nam nghe.

“Tiểu Tiểu khách đến, tụi em xuống đi.” Là giọng của tổng quản lý Lư Hoà Phi.

Tiểu Tiểu nghe xong chỉ thị, liền vỗ vai Thắng Nam cùng nhau bước ra thang máy chuyên dụng, không quên gọi bốn người bạn đi chung.

Lúc đợi thang máy, Tiểu Tiểu đang ngẫm nghĩ điều gì đó rất lâu, cuối cùng liếc mắt qua Thắng Nam chỉ vừa đứng đến mũi mình, nhẹ nhàng nói: “Sau này, đôi Esse đi, mũi vị Esse không tệ.”

Tiếng ting thang máy vang lên, cùng lúc cánh cửa bật mở ra.

Thắng Nam vẫn từ tốn. Khi bước vào thang máy, đợi thang máy khép cửa, cô mới hạ giọng: “Em thích nhãn hiệu Trung Hoa hơn. Dù sao mình cũng phải ủng hộ người mình.”

Tiểu Tiểu nhướn mày, khoanh tay lại, dựa lưng vào thành thang máy lạnh ngắt, cảm thán: “Đồ em nặng thật.”

Thắng Nam cũng tựa đầu mình vào vai trần của Tiểu Tiểu, mỉm cười không nói gì.

Bốn người còn lại chỉ mắt nhỏ độ mắt lớn, không hiểu hai người này nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Gặp Lại Nhau Cảm Xúc Phức Tạp

Căn phòng KTV bật nhất của Đế Đài đang ồn ã tiếng nói, nói trắng ra là phòng VIP dành cho Boss Đế Đài mới được dùng.

Phía trong được trang trí tương phản bởi ba màu trắng, đen, xám làm chủ đạo, màu mà vị Boss Đế Đài thích nhất. Căn phòng như một phòng họp ở các công ty thường thấy, uy nghiêm, cứng ngắt không kém phần sang trọng. Những nội thất nhìn đơn giản lại không rẻ tiền, trang trí vật dụng đi kèm thể mà hài hoà đẹp mắt vô cùng. Nhất là 28 bức tranh nhỏ được xếp lộn xộn, không một hình thức nào lại ghép vào nhau trở thành một kiệt tác xứng đáng để ngắm nhìn và khen thưởng. Cách đó không xa là một tủ rượu cách âm, nhiều dòng rượu quý được xếp xen kẽ ai nhìn cũng phải thêm thương, quả là... người có tiền thật biết sai.

Nếu lạc bước vào, suy nghĩ đầu tiên khi gặp tám người đàn ông đang ngồi xoay vòng chiếc bàn gỗ màu đen, họ tựa lưng vào ghế gỗ cũng màu đen, trên người mặc comple, có vài người đã cởi áo khoác ngoài hiện áo sơ mi, là cứ tưởng vào nhầm phòng họp của quan chức cấp cao trong công ty ABCD nào đó.

Đổi lại, chỉ là không khí không giống các cuộc họp căng thẳng, phức tạp cùng nặng nề. Họ vui vẻ, đùa giỡn, nói chuyện cùng nhau rôm rả, như những người bạn thân thật sự.

Vị chủ tiệc ngồi đầu bàn chính là Boss Đế Đài, cao lớn điển trai, trên người toát ra khí chất lãnh đạo bức người nhưng khuôn mặt lại cười gian trá không ngờ. Xung quanh toàn bộ những khuôn mặt trẻ tuổi tuổi tứ không kém, lịch lãm trong những bộ comple sang trọng, nhìn đơn giản nhưng luôn toát ra khí chất của dân thượng lưu. Ưu nhã, tử tôn, mỗi hành động cũng khí khái ngời ngời. Đồng hồ đeo tay, điện thoại, bút kẹp túi áo, hay là thanh kẹp caravat đến cả hộp thuốc lá vứt tứ tung trên bàn cũng là hàng hiệu đắt tiền.

Mọi người nói chuyện với nhau rất vui vẻ, cũng là vì trạc tuổi, cũng là vì hôm nay xem như buổi tụ tập bạn bè trai tráng đã lâu chẳng gặp, tám trên cả trời dưới đất. Ai cũng đã thành danh và có con đường, sự nghiệp vững chắc riêng cho mình, nên khi nhắc lại thời trẻ ngô nghê, mọi thứ đều trở nên đáng nhớ, đáng kể.

Chỉ vài câu bắt đầu khơi chuyện, đã trở nên ồn ào náo nhiệt, cho đến khi một nhóm mỹ nhân gõ cửa bước vào.

Tiểu Tiểu là người đẩy cửa vào đầu tiên, miệng nở nụ cười tươi tắn.

Phía sau, lần lượt Lý An, Ngọc Hoa, Kiều Kiều, Khải Nhan bước vào, mọi người trong phòng vẫn chăm chú nhìn.

Trong đó có một người tán thưởng: “Wow, không ngờ Thiên Tường lại đem đến nhiều mỹ nhân như thế, quả là, ai cũng xinh đẹp yêu kiều.”

Vị Boss trẻ tên Lạc Thác Thiên Tường đương nhiên hưởng thụ lời khen.

“Các cô gái, thích chàng trai nào cứ ngồi nói chuyện người đó, cứ tự nhiên, xem như bạn bè mới quen.” Lạc Thác Thiên Tường nói rất nhẹ nhàng, ra hiệu nhóm Tiểu Tiểu vào ngồi.

Tiểu Tiểu gật đầu, thay bạn bè gửi lời cảm ơn Lạc Thác Thiên Tường, cô che miệng cười: “Thật vinh hạnh cho chị em tôi, Boss đã ưu ái đến thế dành tuân lệnh.”

Cuối cùng, Thắng Nam bước vào, không quên đóng cửa phòng lại. Vì đang đi giữa chừng, móc khoá đôi giày lại tuột ra, nên phải ngồi xuống móc vào lại. Chân của Kiều Kiều hơn chân cô hai sô, mà lại gấp gấp, nên cô không chân chừ đi đại.

“Đây mới là tuyệt phẩm chẳng?” Có người ngó ra khi thấy một cô gái bước vào chẳng hợp không khí trong phòng.

Thắng Nam: “...”

Khi cô vừa ngược nhìn mọi người trong phòng một lượt, bỗng chợt dừng lại ở một người.

Người đàn ông lạnh nhạt trong bộ comple màu xám tro, tay nghịch chiếc bật lửa, cũng đang đưa mắt nhìn cô. Đôi mắt đen hờ hững.

“Dao Dao, ta hứa sẽ cho nàng một đời hạnh phúc, nên hãy đợi ta để đạt trạng nguyên, ngày ta về sẽ lấy nàng làm vợ.”

“Tổng tiểu thư, xin cô đứng đắn và bình tĩnh. Những lời tò tình tằm thường đó, phải để đàn ông chúng tôi nói mới đúng!”

Trong đầu Thăng Nam chỉ hiện lên khuôn mặt của Lâm Bá Ngọc, khuôn mặt của Sở Tuyền. Hai cái tên, một khuôn mặt, một nụ cười, một thân xác, cùng một người cô yêu. Không ngờ, gặp được anh rồi..

Đôi mắt đen như vì sao trời đó cô không nào quên, mà bây giờ đang nhìn cô. Tất cả ngũ quan trên khuôn mặt anh, cô điều nhớ rõ, nhớ rất kỹ, vì cô sợ mỗi khi mở mắt, lại quên hình ảnh anh mất! Nói cô điên rồ cũng được, cô còn phát hoạ lại hình ảnh của anh, để một khi không ngủ, có thể ngắm nhìn anh mà mơ tưởng.

Trái tim cô bây giờ đập rất mạnh, như muốn vỡ ra khỏi lồng ngực. Hô hấp cũng nặng nề khó khăn hơn, nhịp tim và nhịp thở đồng lòng cùng nhau chung nhịp.

“Ôi, tại sao lại có bó hoa bạch liên thuần khiết ở đây thế này?” Một người cười cười, liếc nhìn Lạc Thác Thiên Tường.

“Thiên Tường, cậu đúng là...”

Lạc Thác Thiên Tường nhún vai, tỏ ra không biết.

“Chắc. Đã mười tám tuổi chưa?” Người khác lại trêu chọc.

Tiểu Tiểu vờ che miệng cười, nói nhỏ với người vừa mở miệng, cũng là người đang ngồi cạnh cô: “Con bé hai mươi mốt rồi.”

“Ồ...”

Lạc Thác Thiên Tường phì cười, anh liền ngoắc Thăng Nam, muốn cô ngồi kế bên người bạn làm kiến trúc sư tên Phó Vĩ, không ngờ, cô không nhìn thấy, một mạch đi đến chiếc ghế trống cạnh Hàn Mặc Niên, đó là ghế của Bạch Lý vừa rời đi vệ sinh.

“Wow...”

“Wow wow wow.”

“À há!”

Tiếng huýt sáo cộng thêm thêm tiếng wow trầm trở vang lên, ai nấy đều hào hứng xem biểu hiện của Hàn Mặc Niên thế nào.

Mọi thứ điều không lọt vào tai Thăng Nam, cô từng bước đến bên anh, xung quanh chẳng còn âm thanh nào ngoài tiếng tim cô đập nhanh liên hồi. Thành thích, thành thích... tay chân cô run rẩy, nhưng trái tim lại thôi thúc đi đến gần anh.

Người đàn ông cô yêu... người cô tưởng chừng đang tìm kiếm vô vọng, nay lại xuất hiện trước mặt cô như một kỳ tích.

Cô nén sự vui mừng, khi đã đứng trước mặt anh, hai má ửng đỏ, khẽ hỏi: “Em có thể ngồi cạnh anh không?”

Hàn Mặc Niên nheo mắt nhìn cô gái bạo gan xa lạ, đôi mắt đen lạnh nhạt không phản chiếu điều gì, cả đôi môi mỏng đẹp cũng lười biếng mở lời.

Thăng Nam trầm nhu như nước, cô lúc này mới thấy ngượng, nhưng quyết tâm vẫn hùng hực chiến đấu: “Được không?”

Nói xong câu đó, dường như cô nín thở để đợi câu trả lời.

Hàn Mặc Niên thu tầm mắt lại, tay lại nghịch chiếc bật lửa mạ vàng, thanh âm từ cổ họng phát ra một từ “Ừ” như có như không.

Cả phòng điều gào thét.

“Mặc Niên, cậu thật là...” câu đầu tiên là của Lạc Thác Thiên Tường, giọng anh còn đem theo sự bất mãn. Tay đập xuống bàn để phụ hoạ lời nói lẫn tâm trạng.

Phó Vĩ buồn cười, còn tính trường người qua kéo áo Hàn Mặc Niên lay lay, nhưng cuối cùng chỉ mắng: “Tên chết tiệt này, dám giành gái với ông đây.”

Xung quanh người nào cũng chen vào một tiếng.

Nhất là người ngồi cạnh Tiểu Tiểu, rất hồ hởi chònh ghẹo: “Hàn Mặc Niên, cậu khá lắm, tôi cứ tưởng cậu sẽ không đụng chạm phụ nữ cho đến già.”

Hàn Mặc Niên liếc mắt nhìn, tay cũng dừng lại hành động bật lửa rồi tắt. Nhìn hết đám người mình quen biết xung quanh, thờ ơ đáp: “Tôi không hứng thú, cô gái này tốt hơn là ngồi cùng Bạch Lý chứ không phải Phó Vĩ.”

Cả đám người lập tức cười ầm. Ai mà không biết Phó Vĩ là tay playboy có tiếng của đám Bạch Lý lại an phận hơn rất nhiều, là một bác sĩ khoa nhi Bạch Lý có phần thua thiệt về độ chơi với Phó Vĩ, chứ độ ám áp và cho người ta an tâm hơn ngồi bên cạnh thì hơn Phó Vĩ gấp trăm lần.

Phó Vĩ mặt không biến sắc, cũng phì cười.

Cùng lúc, Bạch Lý đang mở cửa bước vào. Anh dừng lại ngay chiếc ghế mình, đã thấy một bóng hồng ngay ngắn ngồi kế bên Hàn Mặc Niên. Mà rõ ràng, chiếc ghế đó anh mới vừa rời đi chưa được 10 phút.

“Mặc Niên, đến lúc cậu lớn khôn rồi.” Bạch Lý kéo chiếc ghế bên cạnh bóng hồng, ung dung ngồi xuống. Anh không quên đưa tay qua vỗ lưng Hàn Mặc Niên cách một chiếc ghế, rất tự nhiên, đôi mắt lẩn lờ nói đem theo sự trêu chọc.

Chưa để ý Hàn Mặc Niên biến sắc mặt, Bạch Lý đã nhìn bóng hồng nhỏ nhắn hơn mình, mỉm cười ngọt ngào như dự trẻ nhỏ anh thường làm “Tiểu Niên sau này trông cả vào em.” Lúc đó, anh mới nhìn đối diện được khuôn mặt bóng hồng này, cau mày hai giây.

Cả đám bạn bè hai người cười ngất. Gồm cả nhóm Tiểu Tiểu.

Thắng Nam dù không học hết cấp ba đi chăng nữa, vẫn hiểu Bạch Lý nói gì, cô xấu hổ như vừa nghe mẹ chồng căn dặn nàng dâu mới. Hai tay cô nắm lấy bàn tay Bạch Lý, không chặt cũng chẳng lỏng, gật đầu thật mạnh: “Em hiểu!”

Tiếng cười ngày càng to.

Bạch Lý mở to mắt nhìn cô gái đang nắm tay mình, lòng bàn tay có run rẩy, có kiên định, có ấm áp. Khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt đen long lanh nhìn anh, quả thật thanh thuần. Đầu anh bỗng thức mắc, cô giả vờ thanh thuần hay thật sự đó là tính cách của cô? Mà khuôn mặt này, đã mười tám chưa???

Buột miệng hỏi chưa lường trước suy nghĩ: “Em tên gì?” Nói xong, bỗng dưng Bạch Lý thất kinh cả người. Lần đầu tiên trong đời, ngoài những lúc vô về đám trẻ vào khám bệnh, đây là lần đầu tiên anh không suy nghĩ lại đi hỏi tên một người con gái. Quái lạ, thật sự quái lạ!

Thắng Nam ngạc nhiên một giây. Giấy sau đã định thần lại, nở nụ cười tươi với Bạch Lý: “Em tên Thắng Nam.”

Thật ngộp thở, Bạch Lý thấy hai mươi tám năm trên cuộc đời này, nở hoa tươi đẹp hẳn ra vào giây phút này. Anh đã từng nhìn thấy nét cười rạng rỡ trên khuôn mặt từng đứa trẻ, phụ huynh khi họ hạnh phúc hay nụ cười vì quá vui mừng lại đờ ra, mỗi lần anh cảm thấy điều bình thản. Nhưng, hôm nay anh đã trải nghiệm thêm một nụ cười, nụ cười có thể làm mình khó chịu, bức rức, cả khó thở.

Rất tự nhiên, anh đặt thêm một bàn tay lên hai bàn tay nhỏ nhắn của Thắng Nam, bất giác bóp mạnh, khuôn mặt dần nghiêm túc: “Anh tên Bạch Lý.”

Thắng Nam vì cái siết mạnh từ tay Bạch Lý, thấy luống cuống, dù rằng, chính cô đã nắm tay người ta đầu tiên. “Vâng.” Cô chỉ còn gật đầu, buông tay anh ra.

Tất cả hành động bất ngờ này, điều lọt vào mắt tất cả mọi người trong phòng. Nhất là Hàn Mặc Niên, anh kiêu ngạo cười châm chọc: “Ô, tình tứ quá. Bạch Lý, tôi chọn đúng người cho anh rồi, đúng không?”

Bạch Lý chỉ cười, không phủ nhận cũng không nhận định. Lúc này, anh thấy mặc kệ mọi người nói gì, cũng không bằng cái ánh nhìn của Thắng Nam.

Quả là... ừ, một cái nhìn đã muốn hồn xiêu phách lạc.

Mà Thắng Nam đã thật sự buông tay ra, quay sang nhìn Hàn Mặc Niên, đôi mắt có u buồn lẫn phần uất: “Không có đâu.”

Hàn Mặc Niên thoáng gật mình. Trong lòng anh nhất thời bối rối vì câu nói của cô gái này. “Không có đâu” như vậy là sao? Anh bối rối vì đôi mắt đầy phần uất kia như thể anh đã nói việc gì đó làm tổn thương cô lắm không bằng.

Nhưng anh chỉ cau mày, liếc một cái với Thắng Nam để lấy lệ, rồi sau đó, là không nhìn đến cô nữa. Dù sao, loại con gái ở nơi phức tạp này, không bao giờ có thể để anh nhìn quá lâu vào mắt, thật tạp nham, không đáng cho cái ánh nhìn lâu, mắc công lại mang họa.

Tất cả đều thu vào ánh mắt Thắng Nam, nhiều nhất chính là sự chán ghét từ anh, nhưng, cô không nấn chí, lại thấy anh rất đàn ông.

Cuộc vui bắt đầu.

Tiếng ly chạm vào nhau liên tiếp khiến trong phòng càng hừng hực lửa nóng, mọi người cũng đã quen thân với nhau hơn.

Thắng Nam nhìn Bạch Lý nói chuyện cùng Lạc Thác Thiên Tường rất hưng phấn, lại quay sang nhìn Tiểu Tiểu cũng liếc mắt nhìn mình, ra hiệu qua bên cạnh, cô cũng nhìn theo, Hàn Mặc Niên chỉ chăm chú lắc lắc ly rượu trên tay, lặng lẽ ngắm nhìn, anh tạo ra một lớp vẻ ngoài lạnh nhạt không muốn nói chuyện cùng ai.

Cô từ lúc nhập tiệc đến giờ, cũng đã phân vân nên trò chuyện với Hàn Mặc Niên ra sao, dù sao cũng là mới gặp, cô không thể vì quá hưng phấn mà làm anh có ác cảm càng xấu với mình. Mỗi lần muốn mở miệng lại nuốt ngược vào, cực kỳ bức bối.

Cuối cùng đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua. Thắng Nam cũng uống khá khá rượu vào người, lửa nóng trong bụng hừng hực muốn bức phá. Cô vội lấy ly rượu trên bàn, uống ực hết một lần, để lấy thêm dũng khí nói chuyện.

Hai má bình thường đã ửng hồng, bây giờ càng ửng hồng hơn nữa. Tạo ra một lớp má hồng đậm trên má, nhìn như sốt đến nơi.

Thắng Nam đã có dũng khí, cô chọc chọc vào cánh tay của Hàn Mặc Niên, hồi hộp đợi anh phản ứng.

Hàn Mặc Niên đang nhàm chán muốn rời đi thì cảm giác nhột nhột nơi cánh tay, anh phản ứng quay đầu nhìn kẻ phá rối tâm tình anh, một cái cau mày ‘sâu sắc’, giọng anh đem theo sự khó chịu: “Thôi cái trò trẻ con hay dùng đó đi, cô muốn gì?”

Ngược lại, Thắng Nam cười hì hì, lòng cô ngập tràn vui vẻ vì anh nói chuyện với cô rồi. “Anh tên Hàn Mặc Niên à?”

Một từ “ừ” cho có từ cổ họng Hàn Mặc Niên, sau đó anh uống một ngụm rượu.

“Em tên là Thắng Nam.” Thắng Nam mỉm môi, nghĩ gì đó, cuối cùng bổ sung thêm: “Anh và em có thể cùng chuyện trò cùng uống rượu không?”

Đưa cái liếc không thiện chí với Thắng Nam, Hàn Mặc Niên thẳng thừng nói: “Không.” Và câu sau nữa là: “Không thích, không hứng thú.”

Thắng Nam gật gù, xong vẫn mở miệng hỏi tiếp: “Chứ anh thích gì?”

Hàn Mặc Niên không trả lời.

Thắng Nam vẫn tiếp tục mặt dày: “Anh không thích gì thật sao?”

Hàn Mặc Niên vẫn im lặng, thưởng thức rượu trên tay, xem Thắng Nam là không khí. Tâm tư anh rất khó chịu, không biết vì cô gái này, hay là giấc mơ hôm qua. Một giấc mơ trong đời anh mơ thấy còn băng hoạn.

“Thế... anh có ghét gì không?” Thắng Nam liền chuyển chủ đề.

Lần này thì Hàn Mặc Niên lại mở miệng: “Cô.” Quả thật ồn ào.

Thắng Nam gật đầu, khẽ hạ giọng: “Vâng.”

Một từ vâng rất nhẹ nhàng, như người vợ nhỏ nghe lời chồng bảo, rồi hạnh phúc đáp lời. Cô lần này thật sự im lặng, chỉ cắn môi, đưa đôi mắt long lanh nhìn anh.

Cả Hàn Mặc Niên thấy từ “vâng” này thật quái lạ, cơ mà, nghe cũng dịu tai lắm. Thêm vào đó, quả thật Thắng Nam đã im lặng, chỉ chăm chú nhìn anh, nở nụ cười mỉm, xung quanh toả ra nét dịu dàng cũng một chút đau thương ẩn sâu phía sau đó.

Một giây, tim anh nhói lên một giây không đành lòng lạ lẫm.

Sau đó, bất giác anh đưa tay phải ôm lấy ngực mình, kích động kinh sợ, cái quái gì vậy? Đau lòng, anh cảm thấy đau lòng.

Điên thật!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tình Trạng Cũ Lặp Lại

Buổi tối đó, Hàn Mặc Niên thấy có gì đó rất kỳ quái.

Đang yên đang lành cô gái ngồi cạnh anh liền im bật, không quấy phá anh nữa. Có một lần vội liếc nhìn cô, liền thấy cô đang nói chuyện với Bạch Lý.

Anh còn tưởng rằng cô gái này đang muốn làm quen với anh nên mới khiến anh có ác cảm, khó chịu. Nhưng hình như không phải rồi, sau câu hỏi anh có ghét gì không, anh đã không ngần ngại bảo là “có” thì cô đã thật sự im lặng.

Vậy thì cực kỳ tốt! Anh chúa ghét phụ nữ nói nhiều, đeo bám dai, thêm cả xuất thân từ nơi tạp nham, dơ bẩn này.

Có khi đây chính là ý định của các cô gái muốn câu được một kim cương vương ngũ lão chẳng hạn, cứ thích bám dai như bạch tuộc rồi đã được như ý nguyện sẽ lộ rõ bản tính, đòi hỏi vô điều kiện, thích bám chặt và không ngại ngần rũ bỏ cả lòng tự trọng để đạt được thứ mình mong muốn. Thôi, nghĩ đến thôi, thật sự đã khó chịu.

*

Hàn Mặc Niên ngồi trong căn phòng đầy tiếng cười đùa này suốt ba tiếng đồng hồ. Anh vẫn nhàn nhạt uống rượu, nghịch bát đĩa, lâu lâu đưa đôi mắt nhìn xung quanh. Cũng có lúc có người nói chuyện, anh ậm ừ đáp vài câu trả lời qua loa.

Rồi cũng lâu lâu, anh chạm phải đôi mắt đen thuần túy của cô gái ngồi cạnh mình. Sau đó, chính anh là người rời mắt trước, đem theo xúc cảm anh không nhận biết.

Hàn Mặc Niên hơi khó chịu trong người, cái cô gái này, sao cứ nhìn anh suốt buổi nhưng không làm gì thêm nữa cả, chỉ nhìn và cười mỉm chi, thật khó hiểu. Nhìn mặt thì còn rất trẻ, anh cũng nghe được PG đi chung nói cô 21 tuổi, có thật như thế không? Khuôn mặt này... chỉ mười bảy mười tám là cùng. Nên làm anh khó chịu thì bây giờ càng khó chịu gấp bội, cô gái này chắc chắn có mưu mô, đang suy nghĩ tính kế? Chắc có lẽ vậy, vì phụ nữ trên thế giới này, anh hoàn toàn không tin được ai.

Đối với các cô gái làm nghề này, anh hoàn toàn muốn tránh ra xa mấy dặm. Không vì đang trong bữa tiệc bạn bè, anh thực sự muốn tránh ánh mắt của cô gái ngồi bên cạnh. Nó làm anh nổi cá da gà. Không phải anh chưa từng được nhiều cô gái để ý, họ luôn đưa đôi mắt muốn ăn tươi nuốt sống anh, duy chỉ cô gái này, rất lạ, vừa nồng ấm vừa xót xa lẫn lạnh lẽo.

Về lại Thành phố S, Hàn Mặc Niên cùng anh trai suốt hai tuần liền ở lại công ty mẹ điều chỉnh lại bộ máy điều hành, điều chỉnh lại công ty đang có nguy cơ bị tan rã bởi những cổ đông tham lam muốn nắm quyền, muốn thao túng hết thành tựu cố gắng của cha anh suốt hai mươi năm qua.

Ông bỗng dưng bắt chợt lên cơn tai biến và phải nằm viện điều trị, đến bây giờ sức khỏe đã ổn định dần.

Nên xem như hôm nay là ngày tụ tập đầu tiên khi Hàn Mặc Niên anh trở lại Thành phố S và lập nghiệp thực sự, nếu anh đoán đúng, bữa tiệc hôm nay chính là đón anh trở về quê hương sống “đến chết”. Những người bạn thân của anh, đã quá quen thuộc với tính cách nhau, nên cứ thoải mái tự tung tự tác. Đến giờ anh bị chuốt rượu hơi nhiều, may ra tư lượng không yếu lắm, cầm cự được chỉ một lần nôn ói.

Đang suy nghĩ mông lung, cô gái bên cạnh bây giờ bắt đầu lại dùng ngón tay chọc chọc vào cánh tay anh lần nữa. Anh cũng cau mày, hất tay cô lần nữa, không quên ngầm cảnh cáo: “Đừng đề tôi nói lần thứ hai.”

Thắng Nam bây giờ đầy bạo gan, rượu thấm vào người nên chẳng sợ lời cảnh cáo của Hàn Mặc Niên, cô lè lưỡi: “Anh khó tính quá đi!!!”

Âm “đi” kéo dài, nghe vừa nũng nịu vừa ầm ức, nghe thôi cũng muốn nhộn nhạo cả lòng, riêng chỉ Hàn Mặc Niên cảm thấy thật chướng tai. Anh hừ một tiếng. Quay đầu đi, không để ý.

Thắng Nam chống cằm, đôi mắt cô tràn ngập ý cười, khuôn mặt ửng hồng nhìn nửa khuôn mặt nghiêng của Hàn Mặc Niên.

Khuôn mặt Hàn Mặc Niên đẹp như bức tượng được điêu khắc tinh tế, lúc anh lạnh nhạt càng tuấn tú hơn người. Thắng Nam mê mẩn nhìn đường nét, ngũ quan anh. Thèm thường được chạm vào anh đến nhường nào.

Lúc cô còn là Gian Dao Dao, đã được tựa vào vai anh, đã được anh nắm tay mà lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi, được cùng ngồi trên chiếc thuyền dọc bờ sông Tranh Châu, cầm đàn hát khúc ca Trường Tương Tư.

Lúc ấy, hai bên bờ sông, hoa liễu rủ xuống như e thẹn, xanh mướt một vùng trời, bình an đến lạ thường.

Giờ đây, mọi thứ lại quay trở về con số 0. Cô và anh là người xa lạ, cô đang từ từ làm quen anh, cô muốn kiếp này không hối tiếc điều gì nữa, cho dù anh có thấy cô chướng mắt, cô cũng không buồn.

“Đừng như thế, Hàn tiên sinh nói chuyện với tôi đi...” Thắng Nam lại chọc chọc Hàn Mặc Niên.

Bỗng dưng, Hàn Mặc Niên đứng phắt dậy, không nhìn lấy Thắng Nam một lần, rồi bước ra khỏi phòng.

Hành động của Hàn Mặc Niên nhanh chóng thu hút sự chú ý của bạn bè anh xung quanh. Đợi anh khuất khỏi cánh cửa, mọi người đều nhìn Thắng Nam cười hi hi.

Lạc Thác Thiên Tường xua xua tay, nhìn Thắng Nam mà thương hại: “Cô gái, đừng quá đau lòng, Mặc Niên kiểu người ngoài lạnh trong nóng.”

Cả Bạch Lý cũng vỗ nhẹ vai Thắng Nam trấn an, giải thích hành động của Hàn Mặc Niên vừa rồi.

“Mặc Niên không thích bị đụng chạm vào người, nhất là đối với phụ nữ. Cũng có thể coi đó là một ám ảnh khi nhỏ của cậu ta. Mà Thắng Nam này, tôi cũng thấy bất ngờ khi em lại ngồi bên cạnh cậu ta và đụng chạm cậu ta lần thứ ba, cậu ta mới có phản ứng theo thói quen cũ đấy.”

“Thói quen cũ?” Thắng Nam ngơ ngác, không hiểu vì sao hành động nhỏ của cô trở thành chủ đề bàn tán.

Phó Vĩ nghe câu chuyện cũng lên tiếng: “Cậu ta cực kỳ ghét phụ nữ. Nên nếu cô gái nào đụng chạm vào người cậu ta, phản ứng đầu tiên của cậu ta là nặng mặt, sau đó đứng phắt dậy, rửa sạch chỗ người phụ nữ đó chạm vào cho đến khi hài lòng thì thôi.”

Thắng Nam thất kinh. Chưa được hai giây lại nghe lời chấn động thêm.

“Áy chà, nói sao nhỉ? Cách đây một năm Mặc Niên về nước để đến dự đám cưới Ngôn Cẩn, các cậu nhớ không? Ôi, một cô siêu vòng một đến lượn lờ làm quen Mặc Niên, còn dán sát bộ ngực đó vào người cậu ta, các cậu biết phản ứng của cậu ta ra sao không?” Cả đám người nờ nụ cười nhạt, sau đó được nghe tiếp: “Hàn Mặc đã nói với cô ta rằng: ‘Hỗn hợp silicon của cô làm tôi phát tởm lên được!’” Sau đó, cậu ta vứt chiếc áo khoác comple đang mặc vào sọt rác trước mắt cô gái đó.”

“Ồ, lúc đó tôi vào phòng vệ sinh còn thấy Mặc Niên ới nữa. Thì ra là do cô gái siêu vòng một đó...” Có người đã hiểu, liền cảm thán.

“Có chuyện động trời vậy sao?”

“Haha, không hổ danh là Hàn Mặc Niên. Buồn cười chết đi được.” Tiếng cười tùy hứng của Phó Vĩ làm mọi người xung quanh thoải mái vô cùng.

“Bật mí nhé, Hàn Mặc Niên vẫn là trai tân hai mươi bảy năm đấy nhé, ở nước ngoài, vẫn chưa có cô gái nào làm cậu ta thôi không hoảng sợ.” Bạch Lý bỗng chốc cũng góp vui.

“Còn nữa, còn nữa...” Lạc Thác Thiên Tường cũng lên tiếng: “Nụ hôn đầu cậu ta là dành cho một con mèo hoang, năm đó cậu ta mới lớp 10 thôi.”

Có người bảo vị Boss Đê Đài kể tận tình hơn nữa, ai nấy điều hồi hộp như chuẩn bị cầm tờ vé cào đợi kết quả xổ số. Hừng hực sự tò mò. Đám người Tiểu Tiểu chỉ biết nhin cười, đám đàn ông này, quả là “rất đời” với bạn mình.

Lạc Thác Thiên Tường xoa xoa cằm, ngẫm nghĩ đang xếp từng câu chữ lại, mới nhân nhạ lên tiếng: “Năm đó là mùa xuân, tôi từ nhà vệ sinh nam dưới tầng trệt trường bước qua bật thêm cầu thang để đi lên lớp. Hình như là lớp Hàn Mặc Niên có tiết trống giờ đó, cậu ta trốn nằm dưới góc cây trạng nguyên sau lưng bức tường cầu thang, nhắm mắt ngủ. Phía bên trái cậu ta có con mèo đi lại, rồi ngò phịch lên mặt cậu ta, ừ, chính là đặt mông lên mặt đấy! Con mèo ấy còn ngò trên mặt cậu ta những hai phút để liếm lông, đến khi cậu ta ngứa ngáy mới giật mình tỉnh giấc.”

Phụt!

Một người đang uống ly rượu liền không kiềm chế phun ra.

Một tràn cười rũ rượi.

Thắng Nam bây giờ không kiềm chế nổi, che miệng cười. Thì ra, Hàn Mặc Niên lại có nụ hôn đầu “bất đắc dĩ” như thế, cả bạn bè anh, ai nấy đều rất đáng yêu.

Lúc cười, Thắng Nam không hề để ý đến Bạch Lý nhìn mình, cánh tay anh đặt ra sau thành ghế Thắng Nam, như đang bao vây cô trong vòng tay mình.

Khi cô nhận biết là khi Hàn Mặc Niên đã quay lại vào phòng.

Ai cũng ngạc nhiên cả.

Không phải vì ngạc nhiên Hàn Mặc Niên quay lại, vì đó không phải là tác phong của anh. Nếu anh rời đi, anh sẽ thông báo một tiếng dù tâm trạng anh có tồi tệ không muốn nói chuyện cùng ai đến cỡ nào. Còn ở đây, ngạc nhiên là anh vẫn ngò vào chiếc ghế cũ của mình mà không phải ghế bên cạnh Phó Vĩ đang trống từ đầu giờ bữa tiệc đến giờ.

Phó Vĩ cũng khá làm lạ, vội hỏi: “Hàn Mặc, cậu đi đâu lâu vậy?”

Hàn Mặc Niên dùng khăn ướt trên bàn lau tay mình, lạnh nhạt đáp: “Ra ngoài hút thuốc.”

“Ồ, chiếc áo vest trên người vẫn còn mặc, khuôn mặt vẫn không có biểu hiện đã chạm qua nước.” Người đã kể chuyện hôm đám cưới, gật gù nhận xét.

Hàn Mặc Niên bây giờ mới ngán đầu, đưa đôi mắt thâm trầm nhìn xung quanh. Ánh mắt anh bây giờ khẽ động, có ánh chiếu cảnh giác.

“Xem ra, thật sự Tiểu Nam đáng yêu đã làm nên kỳ tích.” Bạch Lý nhoẻ miệng cười, nhìn Hàn Mặc Niên rồi đến khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngo ngác.

Thắng Nam mím môi, tâm tư rối bời. Hai tay cô vô thức đặt trên đầu gối mình, cúi đầu nở nụ cười tươi gió thoảng.

“Kỳ tích?” Hàn Mặc Niên nghi hoặc. Nhìn Thắng Nam cúi đầu, tâm tư anh cũng bỗng trở nên phức tạp.

“Cậu đã không vì cô gái này chạm vào áo khoác mà vứt áo, không vì cô gái này ngò bên cạnh mà dễ buồn nôn, rất có khí khái đàn ông, ha ha.” Phó Vĩ nhướn mày với Hàn Mặc Niên.

Hàn Mặc Niên lại trầm mặc. Nhìn cô gái bé nhỏ kia như được Bạch Lý che chở vào lòng mình, anh cảm thấy tâm trạng mình không được tốt cho lắm. Chỉ cười, “Tôi đang tiếp thu ý kiến từng người, dù sao cũng đến độ tuổi phải biết mùi vị phụ nữ ra sao.”

Mắt Thắng Nam chạm khẽ mắt Hàn Mặc Niên, đầu đó cô thấy có nét mỉa mai. Vào giây phút đó, trái tim cô đập nhanh liên hồi.

Cô chợt thấy một bàn tay chạm nhẹ lên vai mình, ôm lại, hơi ấm, mùi hương đàn ông lan toả từ vai, dần đến mũi cô. Thì ra, Bạch Lý đang ôm vai cô, rất tự nhiên.

Cô không cự quậy, vì đây là nghề nghiệp.

“Thế thì có lẽ tôi yên tâm giao em gái tôi cho cậu rồi nhỉ? Ha ha, nếu Thu Nguyệt nghe được, chắc chắn nó sẽ mừng đến độ muốn nhào mà đến ôm cậu.” Bạch Lý trêu chọc Hàn Mặc Niên, anh rất tự nhiên dùng lực ôm vai gầy của cô gái ngò cần thêm có lực, trong ánh mắt có nét vui sướng.

Thắng Nam cảm nhận lực từ tay Bạch Lý, cũng không nói gì, cúi gằm đầu, ước muốn tìm được một lỗ nào đó chui xuống cho xong. Đầu óc cô bây giờ mới chậm chạp suy nghĩ, cô gặp lại anh vui sướng quá đến độ quên mất mình trong hoàn cảnh nào, cô là một con PG rẻ tiền...

Làm cái nghề này, bị đụng tay chân là bình thường. Những lần khác, cô sẽ không để ý, tuy lần này, người đàn ông cô yêu đang ngồi cạnh, nói không để ý là xạo. Cô bây giờ, sợ nhất ánh mắt của Hàn Mặc Niên lại dò xét mình, dù cô biết, ngay từ lúc đầu, anh đã chẳng hề xem cô để vào mắt mình.

Khi gặp ánh mắt mĩa mai ấy nữa, cô chợt thấy, mình dơ bẩn lại càng dơ bẩn. Tâm trạng theo đó chùng xuống, nói không tột tệ là nói dối.

“Không cần.” Hàn Mặc Niên nhếch miệng, cầm lấy ly rượu nhấp môi. Anh nhường đôi mắt đen về phía Bạch Lý, không quên liếc nhìn Thắng Nam một giây.

Bạch Lý khiêu khích, cười cười. “Cậu nói thế, em gái của tôi sẽ buồn chết mất. Dù sao, con bé cũng đã yêu cậu như thế, huống chi...” đến đây anh dừng lại, cười bí hiểm.

Hàn Mặc Niên cũng chỉ cười, anh ung dung dựa lưng vào sau ghế. Nhắm nháp hương vị của loại rượu Martin Louis XIII, đầu lưỡi còn vương vấn vị ngọt dịu thì đến cổ họng lại chất đắng diệu kỳ.

Còn mọi người thì phì cười bởi câu chòng ghẹo của Bạch Lý.

“Thôi, đừng trêu Mặc Niên nữa. Bạch Lý không sợ cậu ta chạy mất thì em gái cậu hỏi tội cậu sao?” Lạc Thác Thiên Tường giải vây. Cũng đưa ý cho nhóm Tiểu Tiểu bảo họ rót đầy rượu vào ly khách.

“Ồ, thì ra đây có phải là lý do Mặc Niên về nước?”

“Bạch Lý bỗng dưng trở thành anh rể Mặc Niên? Hà hà, vụ này hay ho đấy!”

Bạch Lý chỉ nhún vai, sau đó anh cầm ly chạm vào miệng ly Thắng Nam, rồi uống cạn.

Thắng Nam không hiểu họ nói gì, cũng chỉ cầm ly đã được Bạch Lý mời, uống cạn.

Mọi người cũng không bay vào công kích Hàn Mặc Niên nữa, họ chỉ kể lại những việc xảy ra trong mấy năm trời xa cách, có khi là bàn về công việc làm ăn. Những chàng trai năm ấy còn trên ghế nhà trường phá phách, nay đã thành danh với lĩnh vực mình chọn, ai nhắc lại cũng cảm khái vô cùng.

Qua đó, Thắng Nam cũng biết được rằng, Hàn Mặc Niên chính là cậu út của tập đoàn Hưng Thịnh, ông vua của ngành may mặc vừa vực dậy sau con khủng hoảng. Cô cũng biết được rằng, Hàn Mặc Niên sau khi tốt nghiệp cấp ba đã ra nước ngoài du học và trở thành một phó giáo sư trẻ tuổi ở một trường đại học danh tiếng, vì biến cố gia đình nên anh mới hoàn toàn trở về nước tiếp quản công ty của gia đình cùng anh trai.

Cô cảm thấy, thế giới này thật tàn nhẫn... đối với cô.

Lúc tiệc tàn, mọi người đã chào tạm biệt và từ từ ra về.

Đợi khi mọi người đứng dậy, đang ôm nhau, chào tạm biệt, Bạch Lý vẫn ngồi cạnh mình, Thắng Nam bạo gan mở miệng.

“Anh Bạc, anh có thể cho tôi số điện thoại Hàn Mặc Niên được không?” Cô chớp đôi mắt, nhìn Bạch Lý mỉm cười.

Khuôn mặt Bạch Lý vẫn điềm tĩnh, nở nụ cười như có như không: “Tại sao?”

“Tôi...” Thắng Nam cắn môi, nếu cô lần này thất bại, thì không biết bao giờ mới có thể gặp lại Hàn Mặc Niên. Đánh liều vậy! “Tôi muốn làm quen anh ấy...”

“Không được!” Bạc Lý cắt ngang lời Thắng Nam, sau đó anh bổ sung: “Hàn Mặc Niên đã có vợ chưa cưới rồi.”

Tay Thắng Nam bắt gặp run run, sớm vậy sao? Lúc gặp lại anh, lại trong trường hợp khốn kiếp này nữa ư?

“Ồ... nhưng, tôi...” Thắng Nam ngập ngừng, đang cân nhắc dùng từ. Nói làm sao để Bạch Lý không nghĩ mình là kẻ thứ ba muốn phá hoại Hàn Mặc Niên, chỉ là cô muốn... cô muốn được làm bạn với anh cũng được.

Nhưng, dường như, ông trời giáng cho cô một đòn chí mạng, đau nhói.

“Thắng Nam, tôi xin lỗi. Vì vợ chưa cưới của Hàn Mặc Niên là em gái tôi. Cô nhờ nhầm người rồi.” Bạch Lý xoa đầu Thắng Nam, cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Quá Thẳng Thẩn Cũng Là Một Cách Tàn Nhẫn Nhất

Gió đêm tháng bảy lạnh tê cả da đầu, đem theo mùi của hoa phi yến nở ở ban công nhà ai đó, thoang thoang, dịu dàng. Trời đang giao thoa giữa cái lạnh nóng bức chuyển sang mát rượi đột ngột, tự nhiên nổi cả da gà.

Bản hiệu Đế Đài đã tắt đèn tự khi nào, nhân viên cũng đã rời đi về nhà đã lâu. Thắng Nam chào tạm biệt nhóm của Tiểu Tiểu, bước đi về phía đường nhà trọ của mình, sẽ mất khoảng hơn 30 phút đi bộ.

Thắng Nam đã thay bộ váy quyền rũ đó, muốn giặt giũ sạch sẽ rồi trả lại cho Lý An nhưng Lý An bảo không cần và tặng luôn cô bộ váy. Kiều Kiều cũng thoải mái tặng luôn đôi giày gót nhọn cho cô, đổi lại hai người xoa đầu,捏 má, còn chụp ảnh tự sướng cùng cô nữa. “...” cô ngượng ngịu hết một buổi mới xong được hai cô nàng. Tiểu Tiểu đứng bên cạnh cười khi, còn đưa một tờ chi phiếu trên đó viết số hai và bốn con số 0, Thắng Nam ngơ ngác hết một lúc mới tiêu hoá hết được.

Hai mươi ngàn, trời đất! Cô lật qua mặt kia, một dòng chữ còn làm cô kinh động hơn nữa. Là của Hàn Mặc Niên, chi phiếu này ngày mai cô có thể đưa cho Lưu Hoà Phi và nhận lấy số tiền tương ứng, khuôn mặt cô sa sầm, đầy nét cười khổ.

Quả là khách thượng lưu, lại là bạn bè của Boss Đế Đài, mỗi người đều được boia rất khá, ai cũng cười tít mắt. Cô hơn hẳn mỗi người mười ngàn, thật may Tiểu Tiểu giấu kín, nên không có chuyện không công bằng ở đây.

“Hồi quá rồi nhé cô gái, cả đám chẳng ai được nhiều tiền boia như em đâu.”

Lắc đầu, Thắng Nam chỉ biết cắn môi, thầm thở dài, mình đừng bao giờ làm cái nghề này thì tốt biết mấy. Có thể, chỉ ít ánh mắt Hàn Mặc sẽ nhìn cô bớt chế giễu hơn. Kiếp này, quả là gian truân.

Đúng là số trời đã định, cô lúc nào gặp Hàn Mặc Niên toàn quá trễ, người ta còn có vợ chưa cưới, tức giận cộng không cam lòng cũng chẳng được gì. Bây giờ, cô khóc cũng không nổi mà cười cũng không xong.

Thắng Nam bước chậm chậm trên con đường thênh thang, tiếng gót giày chạm xuống đường phát ra tiếng “cộp” nghe nặng nề.

Trên tay cô kẹp điều thuốc đang cháy dở, ngêu ngao hát bài hát cô yêu thích. Hoà vào cùng đất trời, tiếng hát sao thê lương đến thế.

Đã gần ba giờ sáng, đoạn đường ngay trung tâm Thành phố S vẫn ồn ào, phố đêm vừa lên đèn, cuộc sống của những con người sống về đêm chỉ mới bắt đầu.

Thắng Nam bước qua đoạn đường của các quán ăn đêm, bước qua những câu lạc bộ bóng bảy, bước qua hàng loạt cô gái đứng ở một góc cây hay ngồi trước cửa nhà ai đó đã đóng, đợi khách. Cô nhìn lại thấy chạnh lòng.

“Trời xanh sắc chờ con mưa phùn như ta đang chờ em

Ánh trăng ai vớt, quần sáng mở ra đoạn kết

Như sứ Thanh Hoa truyền thể về mỹ lệ ngàn xưa nhìn lại...

...trong mắt em.”

Bước qua một đoạn đường khác hiện ra một thái cực khác của thành phố S, vắng vẻ, không người, không có sang trọng như tầm mắt vừa thấy, nơi sinh sống của những kẻ tận đáy cùng của xã hội. Cô khụy người xuống một góc cây, nước mắt lại trào ra, nghẹn ngào rơi từng hạt xuống đất, tan vỡ ra.

Chẳng biết khóc bao lâu, từ phía sau lưng Thắng Nam bỗng có ánh đèn chiếu thẳng vào người cô. Sáng rực. Cô ngạc nhiên quay lại, bị ánh đèn chói lòa phải nheo mắt.

Khi chiếc xe lao đến trước mặt Thắng Nam, cô mới biết đó là chiếc Mercedes màu đen tuyền, mới cóong, sang trọng.

Chưa kịp phải hốt hoảng hay bình tĩnh ứng phó, Thắng Nam chỉ đủ thời gian nheo mắt lần nữa, cánh cửa xe ở ghế phụ lái đã hạ xuống, lộ diện khuôn mặt Thắng Nam chưa bao giờ quên, dù trong cả giấc mơ.

Người đó cau mày khi thấy cô đang khóc. Cô vội vội vàng vàng lấy tay lau sạch nước mắt trên mặt, vẫn còn hít hít, miệng nấp mấy muốn nói gì đó, cuối cùng lại cắn môi không lên tiếng.

Hai người, cứ nhìn nhau, cuối cùng Hàn Mặc Niên chính là người phá tan không khí kỳ lạ này, anh hít một ngụm không khí, thở ra bình tĩnh.

Bật tay cầm xe, anh bước ra từ cánh cửa ghế lái, trên người vẫn là bộ comple xám tro, hai tay bỏ vào túi quần, đứng ung dung nhìn cô.

Thắng Nam đưa tất cả hành động của anh vào tầm mắt mình, tìm đập liên hồi, cho đến khi đứng trước mặt cô, cách nhau chỉ hai bước chân, anh thông thả đưa đôi mắt đen lạnh nhạt nhìn cô.

Thời gian như ngừng đọng.

Khuôn mặt tuần tú trời sinh ẩn hiện sau đèn đường như có như không, vẫn đẹp như bức tượng điêu khắc đặc giá. Vẫn ánh mắt thâm trầm nay lại thấy ánh long lanh, mặt lạnh tanh, nhưng cô thấp thoáng thấy ý cười nơi khoé môi anh.

Vậy là sao?

Tại sao anh lại ở đây?

Anh đi theo cô?

Có trời mới biết trái tim cô đang nhảy múa vào lúc này.

Có trời mới biết, cô mừng rỡ thấy anh ra sao. Không cần biết anh đứng đây vì lý do gì, cô đang cực kỳ vui sướng.

Hai tay cô vô thức nắm gấu áo, nó trở nên nhăn nhúm trong tay cô. Cô khẽ cắn đôi môi, tượng trưng cho việc cô đang bối rối.

Đôi mắt cô cũng nhìn anh, không một lần chớp, không một lần chuyển con ngươi, chỉ lặng lẽ nhìn anh. Cả thế giới xung quanh không hề bằng anh.

Một lúc rất lâu, như vụn năm đã trôi qua, như Thăng Nam đã muốn quên đi Lâm Bá Ngọc, quên đi Sở Tuyền, thì người đàn ông đó đã mở miệng, lên tiếng: “Em còn muốn đứng đó bao lâu?”

Thăng Nam vô thức đáp: “Dạ?”

“Tôi hỏi em, em còn muốn đứng đó bao lâu? Em có muốn về nhà không, để tôi còn biết đường ở hay đi.” Hàn Mặc Niên cau mày.

Thăng Nam thất kinh. Anh nói thế ý gì? Anh muốn đưa cô về nhà sao?

“Tất nhiên rồi...” Cô hồi hộp trả lời.

Hàn Mặc Niên khẽ động con ngươi đen tuyền, giọng anh mang nét dịu: “Ừ, đi thôi.” Nói xong, anh quay người về lại xe.

“Ý anh là...” Đầu Thăng Nam lượn lờ qua những tình tiết nam chính chở nữ chính về nhà, rồi tỏ tình, rồi yêu đương thường thấy trên tivi cô xem, nay lại áp dụng lên người cô sao?

“Đừng để tôi lặp lại lần nữa.” Hàn Mặc Niên mở cánh cửa, chuẩn bị bước vào trong xe.

“Hàn Mặc Niên, anh định chở tôi về nhà ư?” Thăng Nam mừng rỡ, cô chạy đến cửa ghế phụ, đưa đầu vào trong nhìn Hàn Mặc.

Hàn Mặc nhìn cô một giây rồi lơ đãng, hai tay đã đặt trên vô lăng, giọng ồm ồm: “Không có từ ‘định’.”

Ôi, Hàn Mặc Niên đáng yêu làm sao. Thăng Nam cười tít mắt, cô mở cánh cửa ghế phụ rất nhanh rồi ngồi vào, không quên đóng sầm cửa lại, thắt dây an toàn, sau đó đặt hai tay lên đầu gối, ngồi nghiêm chỉnh.

“Phi!” Hàn Mặc Niên nhìn một loạt hành động của Thăng Nam rất trình tự, rất hồn nhiên lại buồn cười.

Thăng Nam chớp mắt nhìn anh, tại sao anh lại cười? “Anh Hàn sao thế?”

Hàn Mặc Niên không trả lời, lại hỏi sang chuyện khác: “Nhà em ở đâu?”

Thăng Nam đọc địa chỉ, rồi không quên chỉ đường bằng tay cho Hàn Mặc Niên rất cẩn trọng, cả đi qua quán nào, tên gì, cách mấy hàng rào, mấy cây, cô đều nói rõ.

Từ thấy cô thật lém lỏi, Hàn Mặc Niên chuyển sang ngạc nhiên khi đứng những gì cô nói. Lúc này, anh mới lơ mơ hiểu ra rằng Thăng Nam sợ anh lạc đường. Quả thật, con đường vừa nhỏ, vừa tối, lại quanh quào mấy khúc cua, làm anh khó chịu. Một cảm giác lơ mơ, trong khoảnh khắc chưa định hình biết nó là gì thì anh bỗng liếc mắt nhìn Thăng Nam ngồi bên cạnh, cô im lặng, mắt hướng về phía trước, miệng hơi hé. Một mảng hồng trên khuôn mặt nhợt nhạt chẳng còn phần son che đậy, lòng anh thất lại.

Cái con đường này, đi đêm thật đáng sợ. Một cô gái như cô, không sợ những chuyện xấu sẽ xảy đến với mình sao?

Nhưng đó vẫn là suy nghĩ tạm thời trong phút chốc, anh rất nhanh chóng phui bay nó đi, không để lại vết tích gì.

Mười phút sau, chiếc xe đã dừng trước một dãy trọ tồi tàn, ẩm thấp, còn không có đèn đường.

Hai người đứng trước đầu xe, nơi có ánh sáng duy nhất. Hàn Mặc Niên vẫn bỏ tay vào túi quần, tướng anh cao ráo, trông hơi ốm yếu nhưng vẫn vững chãi, trong bộ comple càng nhỏ nhắn rạng ngời.

“Cám ơn anh Hàn.” Thăng Nam nở nụ cười tươi, lòng còn lâng lâng vui sướng, chỉ muốn nhào đến ôm anh cho thỏa mãn.

Hàn Mặc Niên gật đầu. “Đó là phép lịch sự tối thiểu mà đàn ông cần làm.”

Điều Thắng Nam không lường trước là Hàn Mặc Niên vẫn rất thẳng thắn, đúng như tính cách xưa kia của anh, một lời sẽ không nói hai, luôn căn nhắc rồi nói một lần dứt điểm, cô yêu anh cũng vì thế, một người đàn ông chân thật và rất đáng yêu. Lúc cô tìm lời để trò chuyện, anh đã mở lời tiếp theo.

“Em không hỏi vì sao tôi đi theo em à?”

“Vì sao?” Thắng Nam lặp lại theo lời nói của anh. Mang theo sự tò mò.

Hàn Mặc Niên hài lòng, anh rất từ tốn trả lời: “Tôi đến chỉ trả lời câu hỏi của em đã hỏi Bạch Lý về vấn đề em muốn làm quen tôi.”

Thắng Nam tròn mắt, cô không nghĩ Bạch Lý lại nói điều này lại cho Hàn Mặc Niên nghe, càng không nghĩ anh lại lịch thiệp và phí thời gian vào cô như thế. Xấu hổ chết được! Cô không muốn anh làm sợ trước những lời cô hỏi Bạch Lý, chỉ là cô muốn tìm cách được liên lạc cùng anh, nếu không cô chết mất!

Thế nên, khi anh nói đến để trả lời câu hỏi với cô, cô đã rất bất ngờ, kinh hãi, xen lẫn hồi hộp. Nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ, “Không cần anh tốn công như thế...”

Hàn Mặc Niên lắc đầu, anh nghiêm chỉnh nói: “Đối với tôi, một lời là một lời duy nhất, và khi nói tôi muốn được đối diện cùng người tôi sẽ nói, đó là quyền tôn trọng tối thiểu tôi có thể làm, em hiểu chứ?”

Cô lại cắn môi, gật đầu.

Hít thở, anh lạnh nhạt trả lời: “Câu trả lời của tôi là: Không! Và tôi cũng chưa từng nghĩ đến có chuyện quan hệ bạn bè hay yêu đương với người khác giới ngoài vợ chưa cưới của mình.” Giọng nói rất nhẹ nhàng mà cũng lạnh lùng, như con dao chém thẳng xuống tim người khác.

Quá thẳng thắn, cũng là một ưu điểm khiến người khác cảm nín.

Kết quả này, Thắng Nam đã lường trước. Chỉ là, không ngờ nó đến nhanh chóng quá, khả năng chống đỡ của cô chẳng cao, nên đang tổn thương trầm trọng. Càng không ngờ, Hàn Mặc Niên anh lại là người thẳng thắn làm đau cô như thế. Trực tiếp gặp mặt cô nói lời từ chối, như thế đúng là lịch sự nhưng cũng bề bàng đến độ nào đối với cô.

Cô thờ ơ, mọi thứ quá đổi nhanh chóng, chưa kịp thích nghi thì lại đến chuyện khác. Quả thật, thiên đàng chỉ cách địa ngục một bước chân, mà bây giờ thì... thiên đàng cách địa ngục bằng một câu nói.

Thắng Nam cố gắng điều chỉnh hơi thở đang loạn của mình, mỉm cười, cô gạt gù tán thành lời nói của Hàn Mặc Niên, “Tôi biết rồi, anh đừng để ý nhiều, loại con gái như tôi, anh hiểu mà...”

Hàn Mặc Niên ngạc nhiên, anh nhướn mày. Câu nói của cô có ý gì?

“Nhưng, anh chỉ cần nghe Bạch Lý nói được rồi, không cần phiền phức phải cần tìm tôi nói những lời này.” Thắng Nam cười cười, nụ cười ghe ghềnh trên môi giờ lại khó coi vô cùng.

“Tôi chỉ nghĩ, việc này là liên quan đến tôi, tôi là muốn đứng đối diện cùng em nói cho rõ ràng, không phiền phức về sau.” Hàn Mặc Niên nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó rất nhanh chóng trả lời.

“Vâng.” Thắng Nam vén mái tóc đang bị gió thổi ra sau vành tai, nụ cười càng lúc càng thê lương. “Em muốn nói một lần nữa, làm phiền anh Hàn rồi.”

“Ừm.” Hàn Mặc Niên cư xử rất mực ôn hoà nhưng không kém phần xa cách, “Không cần nói như thế, dù sau, đây cũng xem như là lần cuối cùng tôi gặp em”

Lời nói như một cái tát trời giáng xuống Thắng Nam. Cô cười tự giễu, người đàn ông này, quả là quá thẳng thắn, còn không cho người ta có đường lui.

“Vâng.” Thắng Nam chẳng còn biết phải nói gì, trời đã định, cả anh cũng không thích cô, thì xem như kiếp này lại vô duyên. Cũng có thể ở những kiếp sau, cô và anh cũng chẳng thể thành đôi nổi. Ngắc ngứ, cô yêu anh quá nhiều. Nhưng, một phút nào đó, cô cũng mong cô đừng yêu anh thì tốt biết mấy...

“Em vào nhà đi, tôi cũng về đây.” Hàn Mặc Niên mở lời kết thúc cuộc trò chuyện chớp nhoáng.

Anh cũng chẳng đợi cô nói thêm, vòng qua bên cánh cửa lái, ngồi vào, khởi động xe.

Hàn Mặc Niên, anh thật vô tâm, tàn nhẫn!

Thắng Nam lùi về sau năm bước chân, không ngăn đường xe Hàn Mặc Niên. Lúc anh sắp rời đi, có hạ cửa kính ghé phụ lái, chào tạm biệt cô lần cuối.

Trước khi cánh cửa lại đưa lên một lần nữa, Thắng Nam cố gắng hít một hơi mạnh, không giữ nổi lí trí, buột miệng gọi tên anh: “Hàn Mặc Niên!”

Hàn Mặc Niên nghe cô gọi, thì cũng ngoảnh đầu nhìn. Anh hơi cau mày lại khi nhìn thấy Thắng Nam khác lạ.

Một cô gái với mái tóc xoắn đuôi thướt tha, mặc một chiếc áo thun rộng thùng thình, quần jean màu sáng cũng chẳng che nổi thân thể yếu ớt, gió nhẹ nhàng thổi lùa, phút chốc cô run rẩy.

Bóng dáng trong đêm đen, cô như cánh bướm, mỏng manh vô cùng.

Cả Hàn Mặc Niên chột dạ, thấy mình thật có lỗi... dù sao, ừ, cô cũng chỉ là cô gái vừa 21 tuổi, non nớt. Anh lẳng lặng nhìn cô, hai tay siết chặt vô lăng.

“Hàn Mặc Niên, quá thẳng thắn cũng là một cách tàn nhẫn nhất!” Thắng Nam nhìn chăm chăm vào Hàn Mặc Niên, nói xong câu đó, cô quay người, bước vào bóng tối đang bao trùm, rồi khuất dạng.

Chỉ để lại Hàn Mặc Niên lòng đang chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mạn Châu Sa Hoa Đỏ Máu (1)

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mọi chuyện trở lại quỹ đạo cũ, cuộc sống cứ thế chạy mãi, không bao giờ đợi ai mà ngừng lại. Chiếc lá cuối cùng của tháng 8 cũng rơi vội xuống đất, dưới tàn cây một vùng lá đỏ xò xác.

Phía bên bờ mạn châu sa hoa ngoài xa, hàng cây rậm xanh ngô đồng cuối cùng cũng nở rộ.

Vùng trời núi non trùng điệp, hình ảnh đẹp để đến nao lòng, chỉ muốn ủ mình vào một góc nào đó, nằm yên đợi chờ bởi mẹ thiên nhiên.

Thắng Nam đứng dưới gốc cây ngô đồng, thất thần.

Cô nhìn ra cánh đồng thênh thang mùi gió, mùa mạn châu sa hoa nở rộ rõ hơn bao giờ trộn lẫn, nước mắt cô chảy dài xuống má tự lúc nào.

Phía xa, một bóng người trong bộ phục quân đội trên tay bế ngang một người con gái trong bộ sườn xám dài màu đỏ nhưng nổi bật, mái tóc đen nhánh xoả dài tung theo gió. Từng bước chậm rãi, đi đến giữa trung tâm rừng hoa, hoà theo màu đỏ như thành một.

Một vùng trời, trên xanh thăm dưới là máu.

Bỗng có cơn gió thổi mạnh, tốc những cánh hoa mỏng manh cuống lên theo gió, Thắng Nam nhìn thôi cũng kinh sợ, cô vội bước đến nơi có hai người đó, tìm kiếm hơi ấm con người.

Càng lúc càng đến gần, từ kinh sợ cô đã trở nên thất kinh tột độ, nếu không giữ vững đôi chân, có lẽ cô đã trượt ngã mà ngồi bịch xuống đất.

Người mặc bộ quần áo quân đội đó chính là Hàn Mặc Niên, trên khuôn mặt anh là nét bi thương không bút mực nào diễn tả nổi. Môi anh mím thật chặt như bịt cả máu, đôi mày kiếm cau lại, đôi mắt tối sẫm như bầu trời âm u.

Anh dường như không nhìn thấy Thắng Nam, đặt người con gái ôm vào lòng xuống nơi đất đã được đào hố sẵn, anh thất thần đứng chết trân mấy phút, đến cả Thắng Nam cũng phải tò mò đến nhìn.

Khi Thắng Nam nhìn đến khuôn mặt tái nhợt nhưng được trang điểm kỹ càng, đôi mắt khép lại như đang ngủ say, cô chết điếng, tay chân bủn rủn. Lần này thì cô trượt té, mông chạm vào đất lạnh, trái tim như bị ai đó nhéo ba bốn phát liên.

Vì người nằm dưới hố đó không ai khác chính là cô! Trời đất nơi Thắng Nam lúc đó như quay cuồng.

Thắng Nam như người cõi mộng, hô hấp cô ngưng trệ. Trời đột nhiên có cơn gió lớn như nổi giông, những cánh mạn châu sa hoa tung bay theo gió bây giờ như vòng lốc xoáy, rồi như cơn mưa máu từ từ rót xuống, hết đợt này đến đợt khác.

Một vùng trời kinh dị.

Cố gắng điều chỉnh tâm trạng ngồi dậy, cô lê đôi chân run rẩy, bước lại gần Hàn Mặc Niên, lúc này anh đã quỳ xuống, khuôn mặt trầm lạnh như thể cả thế giới nợ anh tất cả cuộc sống, đôi môi anh đến bây giờ vẫn mím chặt, áp bức từ người anh làm Thắng Nam sồn lạnh cả gáy.

Thắng Nam cứ đứng trơ đó, chẳng nhớ là bao lâu, khi đôi chân cô tê cả lên, thì Hàn Mặc Niên chậm rãi lên tiếng.

“Tổng Từ, tôi nợ em kiếp này...” Anh vừa nói, vừa đặt những cánh vụn bông hoa huệ trắng muốt xuống cô gái, chậm rãi cũng như lời nói: “Nếu còn kiếp sau, tôi hứa sẽ cùng em hoàn thành chuyện tình cảm này. Còn hiện tại, hãy ngủ một giấc thật an lành, tất cả bình yên rồi.”

Ồ, bây giờ đã rõ, Hàn Mặc Niên đang quỳ gối trước bên thi thể cô chính là Sở Tuyền kiếp trước, còn cô nằm dưới hố đất lạnh lẽo này chính là Tổng Từ

kiếp trước của cô và... đã chết!

Cô biết rõ, vì sao mình chết ở kiếp trước. Nhưng đối với những giấc mơ, cô chỉ choàng tỉnh khi lúc mình hấp hối, thoi thóp, hay cô nhận rõ là mình trong giấc mơ. Còn lần này, quá sức tưởng tượng rồi... cô mơ khi cô đã chết và mọi chuyện cô chưa từng trải nghiệm qua.

Hiện tại, Thăng Nam như một khán giả đứng ngoài xem diễn biến câu chuyện. Vì dù cô có hét khan cả cổ họng, chạy đến muốn ôm Sở Tuyền cũng không được, đó như ảo ảnh phản chiếu. Cô bất lực.

Sở Tuyền vẫn lẳng lặng đặt cánh hoa huệ trắng xuống nơi lạnh lẽo Tống Từ đang nằm, dần dần đầy áp, che hết cả thân thể Tống Từ, chỉ còn lại hiện khuôn mặt trắng nhợt nhạt mà nét đẹp kiều diễm ấy vẫn còn. Đôi môi đỏ mọng như có như không đang mỉm cười, như thể mãn nguyện, chẳng còn tiếc nuối gì ở trần thế này.

Một ít đất đầu tiên rơi xuống hồ, từ từ nhiều dần, che lấp đi khuôn mặt xinh đẹp của Tống Từ.

Sở Tuyền nhắm mắt, tay vẫn cảm lấy xén xức đất, xúc từng lần nặng nề.

Trời chuyển biến xấu, từng hàng mây nối đuôi nhau tạo nên một đám mây lớn, mưa tự nhiên bắt đầu đổ.

Sở Tuyền mím chặt môi, trên hàng mi anh không biết ướt nước mưa hay là nước mắt. Chiếc áo khô ráo đã thấm đẫm nước, dính sát vào cơ thể lực lưỡng kia.

Thăng Nam đứng bên cạnh, nước mắt cứ rơi mãi không thôi. Ngoại trừ cô, mọi thứ đều ướt nước mưa.

Sau đó, cô nghe thấy rõ tiếng nói, tiếng người rầm rập từ các bụi cây mạn châu sa hoa cao ào ra, trên tay ai cũng cầm chắc chắn một khẩu súng dài, duy chỉ có người đàn ông mặc quân phục màu vàng nhạt, kéo thấp nón chỉ huy, mang boots cao, hai bên vai có huy hiệu sao trên nền đỏ, trên tay cầm một khẩu súng lục ngắn.

Trên áo bọn họ, có in cờ Nhật Bản.

Thăng Nam hoảng hốt. Cô hét lớn, nhưng chẳng ai nghe thấy.

“Sở Tuyền! Chạy đi!” Thăng Nam cơ hồ như đã làm hết hành động tay chân để có thể chạm vào người Sở Tuyền, nhưng vẫn chỉ là cái bóng chạm mãi không được: “Không được! Bọn họ là quân địch, anh phải mau chạy gọi cứu viện, đừng xúc đất lên người em nữa!”

Làm ơn...

Trong phút giây đó, cả cơ thể cô lạnh lẽo như tảng băng trôi ngoài đại dương, mà nước mắt cứ thi nhau rơi. Trái tim cô đau đớn tột cùng. Trời ơi, làm ơn ai đó hãy mang cô ra khỏi ác mộng này... vì cô cảm nhận trong thâm tâm có điềm chẳng lành.

Mà Sở Tuyền lại chẳng thêm để ý, anh vẫn cặm cùi xúc đất, cho đến khi đất nhấn chìm người Tống Từ thì bỗng có người lên tiếng, giọng Trung Quốc rành rọt sau một lâu Sở Tuyền dù bị bao vây tứ phía vẫn mảy may xem họ như vô hình.

“Thiếu tá Sở quả là người có nghĩa khí. Dù Tống tiểu thư chẳng quan hệ gì cho cam với mình mà vẫn chôn cất cô ấy đằng hoàng. Nếu trên trời cao, Tống tiểu thư sẽ rất mang ơn thiếu tá Sở. Có điều... nếu đề cập trên biết được thiếu tá Sở có mối quan hệ với nhà Tống Quan Dực - tên hán gian bán nước, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nhỉ?”

Sở Tuyền lúc này mới dừng tay, liếc ngang tên đang nói với giọng đầy châm chọc, rồi anh bỗng dừng lại phì cười, nụ cười mang hơi lạnh như địa ngục đang bước tới. Dù là nụ cười đơn giản, tên kia cũng cảm giác gáy và lưng mình lạnh lạnh.

Trong cơn mưa đổ, giọng anh khàn đục mà sắt bén vô cùng: “Tên chó săn bán nước như mày thì có quyền gì lên tiếng ở đây? Ngụy Đông, uống công đại tá Trần cru mang mày, nhưng mày rõ ràng là thằng tham sống sợ chết mà quay sang làm tôi mọi cho kẻ địch. Tống Quan Dực rõ ràng bị chính mày lợi dụng, thế bây giờ lại giờ giọng đó ư? Nực cười!”

Nước mưa bắn vào mặt Ngụy Đông ran rát, hấn vuốt mặt mấy lần. Nụ cười chế giễu vẫn còn trên môi, giọng lại mềm mỏng: “Thiếu tá Sở, hôm nay tôi đến đây chỉ để nói vài điều sau. Một là vẫn như mấy hôm trước tôi đã nói, thiếu tá Sở hãy đầu quân cho bên quân đội Nhật, lật đổ Trung Hoa rồi cùng nhau hưởng vinh hoa phú quý, sẽ có hàng trăm cô gái đẹp hơn Tống Từ quỳ rạp dưới chân anh mà mong được yêu thương. Haiz, tôi cũng khá lấy làm tiếc cho việc Tống tiểu thư yêu kiều này chết yểu. Chắc, nhưng người chết là hết, thiếu tá Sở nhớ nhưng làm gì?”

Thiếu tá Sở biết đó, không bao lâu nữa Nhật Bản sẽ chiếm đóng thành công nơi này, bây giờ đâu đâu cũng là quân Nhật, đừng ngu dại mà phản công. Thượng Hải, Quảng Châu đã bị chiếm lấy triệt để rồi ngại thiếu tá trẻ à. Đại tá Trần ông ta cũng sẽ chẳng nắm được cương vị ấy bao lâu đâu, khi Ngụy Đông này vẫn còn sống. Còn thiếu tá Sở... là người thông minh lại cương trực, chí khí ngút trời, mà người Nhật rất thích trọng dụng người tài, theo tôi đi, tôi sẽ không bạc đãi anh và anh cũng được cái chức cao hơn anh muốn, ngoài thiếu tá nhỏ nhoi này.

Hai là... hôm nay, anh sẽ chết ở đây! Nơi đồng không mông quạnh, bị chết không toàn vẹn thân thể, không ai biết. Ha ha, mà yên tâm, nể tình chúng ta đã vào sinh ra tử bấy lâu nay, Ngụy Đông này sẽ an táng anh bên cạnh người phụ nữ của anh, trở thành một cặp đôi uyên ương cùng nhau vui vẻ dưới tuổi vàng.” Ngụy Đông cười cười, bàn tay được đeo bao tay màu trắng ngà ướt nhẹp, vuốt ve cây súng trong tay mình, nhìn Sở Tuyền đầy hồ hững nhưng một giây trước lại cổ chấp.

Nghe đến đây, hơn mười tên quân Nhật tay hạ súng này giờ đã vươn súng lên, chia thẳng vào Sở Tuyền cách đó bảy bước chân, chỉ còn đợi Ngụy Đông đưa một cái phát tay ra lệnh bắn.

Tiếng cười rộn người cất lên, Sở Tuyền nheo đôi mắt sáng trong cơn mưa nhìn thẳng Ngụy Đông, khoé môi anh nhếch lên đường cong đẹp đẽ, đôi mắt sắt đá, vững vàng lại thâm sâu.

“Ngụy Đông, đây không phải là lần đầu tiên Sở Tuyền này được nghe những lời này.”

Ngụy Đông cau mày, nhưng vẫn cười cười.

“Mới sáng nay, chính vị tướng Zuji mà mày tin tưởng và thần tượng ấy, đã đến tìm tao.”

Đến đây, sắc mặt Ngụy Đông bỗng dung trắng rồi lại xám ngoét. Vì giọng Sở Tuyền đem theo khiêu khích, cũng rằng đe. Hắn biết, có chuyện không ổn, nhưng vẫn cắn môi im lặng.

“Hắn nói, hắn không tin tưởng mày, hắn sợ một ngày nào đó mày sẽ lật đổ hắn... hắn muốn tao về dưới trướng hắn rồi tìm cơ hội giết mày. Vì hắn biết, tao không có tham vọng quyền lực.” Sở Tuyền không nhìn đến Ngụy Đông nữa, anh nhìn đến ngôi mộ vừa lấp đầy đất đã âm ứot.

“Mày nói dối!” Ngụy Đông hét lên, sau đó hắn nói một tràn tiếng Nhật với những tên xung quanh.

Vừa xong câu nói, hơn mười tên quân Nhật còn đang lật đất kéo cò súng, nhắm mục tiêu chuẩn bị lên nòng thì bóng Sở Tuyền đã biến mất, thay vào đó là sau lưng Ngụy Đông, từ trong cổ tay anh chợt xuất hiện một con dao, anh dùng ngón tay út đẩy nó thẳng đến cổ Ngụy Đông, lưỡi dao sắt bén chỉ còn cách cổ hắn 1mm. Hai cánh tay Ngụy Đông bị bẻ ra sau, siết chặt bởi lực cánh tay mạnh chưa từng thấy từ Sở Tuyền.

Ngụy Đông nín thở, không dám nuốt nước bọt. Vì một phần quá hãi hùng trước hành động một giây của Sở Tuyền, một phần vì sợ mình sẽ bị cắt cổ nhanh chóng.

Trong phút giây đó, Ngụy Đông nghe được giọng thì thầm của Sở Tuyền bên tai mình, thêm cả tiếng cười như có như không của anh: “Phi! đừng quên, ‘tia chớp’ không phải là hư danh.”

Cả cơ thể Ngụy Đông căng cứng. Tại sao trong phút giây lơ đãng hắn quên mất Sở Tuyền được mệnh danh Tia Chớp này được, hắn đã được kiểm chứng con dao khắc một chữ Sở thanh mảnh khi đưa vào tay hắn trong chớp nháy rồi ư? Hắn quên mất đã được tận mắt thấy một con báo đen tên Sở Tuyền trong ba cái chớp mắt đã cắt được bốn cái cổ quân địch rồi ư? Khốn kiếp!

Sau tiếng nói đó, từ phía sau lưng đám quân Nhật xuất hiện trên ba mươi người trang phục màu xanh quân nhân, trên tay lăm le cầm súng đã lên nòng. Khi họ từ từ tiến sát gần lại đám người của Ngụy Đông, thì Ngụy Đông nhận ra, đây là đám lính dưới trướng đại tá Trần, cũng là anh em vào sinh ra tử cùng Sở Tuyền và hắn.

Giọng Sở Tuyền lại vang lên bên tai hắn: “Ngụy Đông, mày quá khinh suất rồi. Tham vọng quyền lực đã lấn áp cả lí trí của mày!” Anh lại cười, nụ cười khinh rẻ.

Từ một góc cây ngô đồng già lớn bị che khuất tầm nhìn phía trước hơn năm mươi mét, bất ngờ xuất hiện người đàn ông trong trang phục mà xanh quân nhân cấp cao, Ngụy Đông nhìn đến càng day nghiêng, thì ra, hắn đã bị dụ dỗ đến đây, mà con mồi là Sở Tuyền.

Đám quân lính Nhật bắt đầu hoảng sợ, mắt đảo dáo dác nhìn xung quanh, lùi lại về phía Ngụy Đông, xoay lưng chia súng vào hơn ba mươi tên lính Trung Hoa ngược lại đang chia súng thẳng ngược lại vào bọn họ.

Đến bây giờ vị tướng của bọn họ đã bị bắt, như đầu tàu sắp bị cắt đứt, một trong hơn mười tên bỗng bỏ súng xuống đất, rồi dần, toàn bộ thả hết súng, hai tay bọn họ đưa lên cao, đầu hàng.

Trời đổ mưa mỗi lúc càng to, hạt mưa như viên đá bi lạnh lẽo bắn xuống mặt người, rất tê. Thế mà Ngụy Đông đổ mồ hôi lạnh. Hắn quả là đến lúc hết thời rồi ư? Tại sao trong lúc này hắn lại bình tĩnh ghê gớm, còn hình dung ra cái chết chẳng có cái thá gì là đáng sợ.

Nói thế, rằng hắn nghiêng chặt lại, nhìn người mình đã hết lòng phục vụ, tin tưởng và yêu mến không khác gì cha mình đang đứng nhìn hắn nghiêm nghị, đôi mắt âm u lạnh lẽo, đang nhìn hắn như nhìn rác rưởi cần vứt bỏ.

Trần Đồng, cái tên đang được mọi người dân tính nhiệm, được kính trọng, yêu quý này thực chất là con quỷ máu lạnh, có thể giết người cần giết để giữ lấy quyền thế hiện tại, nếu như Ngụy Đông không nghe lén được cuộc nói chuyện của Trần Đồng cùng đồng bọn cấp cao muốn lật đổ địa vị của Thủ tướng đương nhiệm thì mãi mãi hắn sẽ vẫn là con chó trung thành nguây nguây đuôi bên cạnh Trần Đồng. Hắn không phải chưa từng nói bóng nói gió cho bộ máy nhà nước biết, chỉ đáng tiếc quyền lực của Trần Đồng quá lớn, chẳng ai tin hắn, còn đổ ngược tội cho hắn là hán gian, phải chạy trốn như con chó và bây giờ nghiêng răng theo quân địch.

Hắn cười thê lương, nhìn vẻ ung dung của Trần Đồng được tên lính bên cạnh che ô dù cho mình thì cảm giác khinh bỉ trực trào. Hắn nhếch môi cười, hạ giọng, giọng chỉ đủ Sở Tuyền bên cạnh nghe: “Rồi một ngày... một ngày, anh sẽ cũng giống như tôi thôi Sở Tuyền!”

Rồi nhìn đến đám lính dưới trướng mình đã buông vũ khí đầu hàng, hắn chỉ mỉm cười nhìn một loạt khuôn mặt không cam chịu nhưng vì đầu tàu là hắn đang bị uy hiếp, ánh mắt hắn dịu đi đôi chút, lòng đã ra quyết định.

Trong lúc Sở Tuyền còn mảy may suy nghĩ câu nói của hắn, thì hắn đã cầm chặt bàn tay cầm dao của Sở Tuyền vào kéo một đường dài vào cổ mình, sâu, rất sâu! Máu từ cổ chảy dài xuống cổ áo rồi đến áo, ai ở đây cũng đã chết trần nhìn hắn.

Sở Tuyền kinh động buông tay, cùng lúc, Ngụy Đông ngã vật xuống đất, tắt thở.

Thắng Nam đứng nhìn này giờ, cũng kinh hồn bạt vía.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Mạn Châu Sa Hoa Đỏ Máu (2)

Cả bầu trời u ám đầy rẫy máu và nước mắt!

Nước mưa xối xả bắn xuống xác Ngụy Đông, theo đó, máu và nước trộn lẫn chảy thấm vào đất.

Cảnh tượng đau thương ngay trước mắt, quá nhanh, quá đột ngột, cả một đám người không ai không hoảng hốt.

Thắng Nam không phải chưa từng thấy xác chết, nhưng hai chân cô đã rụng rời. Muốn rời đi, muốn tỉnh giấc, thế mà con mắt vẫn mở trao tráo, há hốc mồm chẳng biết nói gì. Quá kinh hãi! Cô tận mắt thấy Ngụy Đông, người đã từng là anh em của Sở Tuyền nay chết dưới tay anh, tim cô cũng như có một lực vô hình nào đó đè xuống, nghẹt thở.

Một lúc sau thôi... Cô chưa từng nghĩ một cuộc nói chuyện đầy mùi thuốc súng bây giờ sẽ trở thành tàn cuộc đẫm máu.

Sở Tuyền cau mày, con dao sắt lẹm trên tay anh còn đầy máu của Ngụy Đông. Khuôn mặt toát ra một chút đau thương rồi biến mất, Ngụy Đông, trước khi về phe địch, hắn rất đối tốt với anh. Hai người như anh em hoạn nạn có nhau, giờ đây...

Dưới trướng Trần Đồng chỉ có Sở Tuyền và Ngụy Đông là bộ đôi có thể gọi là văn võ song toàn, ăn ý với nhau dù là cái ánh nhìn, một người giỏi mưu trí, một người giỏi võ nghệ. Một bộ đôi tuyệt hảo bây giờ chỉ còn một người, một người đang nằm dưới nền đất lạnh, xác cũng lạnh nốt.

Trần Đồng bước đến cạnh xác Ngụy Đông, chỉ neho mắt đôi ba giây, xong lại quay người đi, trước khi đi, ông tháo một chiếc găng tay bên trái vứt xuống người Ngụy Đông, xem như tiễn biệt lần cuối.

Khi ông đi chưa được mười bước chân, một loạt tiếng súng vang nổ rần rờ.

Dưới chân Sở Tuyền hơn mười mạng người gục xuống. Máu họ trộn lẫn vào nhau, mùi tanh nồng như muốn trực trào cả dạ dày anh. Tiếng súng hay tiếng rên la trong không trung chạm vào tai anh lại ơng ơng nhưic nhói.

Sở Tuyền không vứt con dao, chỉ nhờ nước mưa rửa sạch, ngón tay cầm chặt cán dao mạnh đến nỗi như sắp bóp nát cán dao ra vạn mảnh.

Ai lại không kinh sợ khi xác chết lớp lớp dưới chân mình...

Ai lại không đau lòng khi nhìn cái chết bạn bè mình đến quá đột ngột...

Lúc đầu chỉ muốn hù dọa, chứ không phải giết Ngụy Đông. Mọi chuyện quá đột ngột...

Còn chuyện kinh hoàng hơn nữa là...

Một họng súng lạnh ngắt nhắm thẳng vào sau đầu Sở Tuyền mà bóp chặt cò. Tiếng cách cò súng trước tiếng đạn 0,1s.

Pằng!

Như cái ngày Gián Dao Dao chết, Thắng Nam cũng thấy một bầu trời kinh dị, chìm chóc lại giạt nẩy mình lần nữa, bay tán loạn.

Lần này lại là người cô yêu, Sở Tuyền của cô... anh quỳ gục xuống đất, ngã ập người về trước, mặt áp vào nền đất lạnh. Trên ót, máu tươi tuông tràn ra hai bên cổ.

Thắng Nam thét trong đau đớn: “Khôngggggg!” Cô quờ quạng vào người Sở Tuyền, nhưng không được, chỉ là ảo ảnh phản chiếu, cô không thể chạm vào anh được. Trời ơi! Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy?

Cô rất ghen, tim nhói lên từng cơn đau điếng, đau sắp chết cô rồi...Sở Tuyền của cô, không thể như thế được!

Sở Tuyền, Sở Tuyền...

Nước mắt tràn ngập mi Thắng Nam, cô ngược nhìn đám lính xung quanh, họ đang đưa tay chào theo kiểu quân đội với Sở Tuyền lần cuối cùng. Cô không biết mình có hoa mắt hay không, cô thấy mi của họ có ú nước dưới vành nón. Nước mưa hay nước mắt?

Họ là những người lính trung thành với Sở Tuyền, xem Sở Tuyền như anh em ruột thịt, nay lại đứng im lặng nhìn cái chết của anh, tất cả là vì sao? Thắng Nam muốn hét vào mặt họ, ngàn vạn câu hỏi đặt lên người họ, tại sao, tại sao, họ làm như vậy?

Một phát súng, dứt cặn tình anh em.

Bỗng nhiên, cô thấy Trần Đồng quay lại, đứng trước xác Sở Tuyền, mũ quân nhân kéo thấp xuống khuôn mặt, không nhìn rõ. Ông ta kéo chiếc găng tay bên phải, đặt nhẹ xuống lưng Sở Tuyền rồi lại quay người bước đi.

Chiếc mũ quân nhân đó lại kéo thấp xuống nữa. Trong cơn mưa, Thắng Nam thấy bước đi Trần Đồng cô đơn vô cùng.

Người đàn ông cầm súng bắn Sở Tuyền đang run rẩy, mắt đỏ hoe. Bàn thân một hồi lâu, người đàn ông đó vuốt mặt, xong mới cùng đồng đội khiêng xác Sở Tuyền và Ngụy Đồng đi ra khỏi cánh đồng bị ngàn đỏ thắm.

Thắng Nam như kiệt sức lực, cô ngất xỉu cả trong giấc mơ.

*

Sáng sớm hôm nay.

Hàn Mặc Niên hắt xì liên tục mấy cái liên trong phòng họp.

Đến độ Hàn Kiềm phải nhú mày.

Người anh trai nghiêm nghị lại gõ cốc xuống bàn hai lần, nhằm bảo Hàn Mặc Niên điều tiết, cố chịu nhịn nốt thêm nửa tiếng đồng hồ nữa.

Cùng lúc, trợ lý riêng của Hàn Kiềm đưa đến cho Hàn Mặc Niên một viên thuốc trị cảm.

Hàn Kiềm biết rõ Hàn Mặc Niên tối hôm qua ở lại công ty, làm việc và xem thị trường cổ phiếu công ty đang lên xuống thất thường, dù công việc này có thể giao lại cho cấp dưới xem xét, Hàn Mặc Niên vẫn không chợp mắt cho đến sáng, đến luôn cuộc họp thường niên ở công ty bắt đầu vào 9 giờ sáng.

Sau khi nghe hết báo cáo rồi nêu ra ý kiến của các giám đốc phòng ban, cuối cùng, Hàn Kiềm cũng mở lời: “Tôi sẽ suy nghĩ thêm về đề xuất của giám đốc Trình, vụ việc lần này, không hề nhẹ, tối hôm nay tôi sẽ đáp chuyến bay sớm đến Thượng Hải để nói chuyện cùng đối tác. Việc còn lại sẽ do giám đốc Hàn quản lý, có thể là sẽ hơn nửa tháng.” Nói xong anh quay sang nhìn giám đốc kinh doanh, nhàn nhạ lên tiếng: “Về ý kiến của giám đốc Kiên, cứ gửi bản kế hoạch cụ thể qua email cho tôi, tôi sẽ xem xét và đưa ra quyết định.”

Hàn Kiềm bỗng huych cù chỏ vào tay Hàn Mặc Niên, bảo anh lên tiếng.

Cả phòng họp nín thinh, đợi vị giám đốc trẻ tuổi từ nước ngoài trở về này, không bao lâu khi Hàn Kiềm lên chức chủ tịch, Hàn Mặc Niên hiển nhiên sẽ trở thành tân tổng giám đốc công ty, nên các vị trưởng bối lâu năm trong công ty cũng rất xem trọng. Nhất là hơn một tháng nay, Hàn Mặc Niên đã cùng Hàn Kiềm trở bại thành thắng, đẩy công ty từ bờ vực thẳm vực dậy nhanh chóng.

Hàn Mặc Niên ho khan mấy tiếng, cố gắng làm dịu cơn khó chịu trong người, mới lạnh lạnh giọng lên tiếng: “Các vị cũng rõ, lần này chỉ là bước đầu tiên chúng ta thâm nhập vào thị trường bất động sản, mình vẫn là một cái tên mới mẻ trong ngành này. Hưng Thịnh chúng ta nổi tiếng với thời trang công sở, tiệc tùng lịch thiệp và sang trọng suốt hơn hai mươi năm nay, hiện tại cũng đã dần dà bị suy thoái, cái này không thể nào ngăn được. Mẫu mã chúng ta dù đa dạng, nhưng luôn chậm trễ hơn các công ty khác một bước về hình dáng và kiểu cách, một ngày không biết bao nhiêu sản phẩm được ra đời, chúng ta đối phó được hôm nay chắc gì đã được ngày mai. Thế nên, phải đi trước họ một bước.

Tôi biết, Hưng Thịnh luôn đi theo phong cách Trung Hoa xưa và chưa hề phá cách, không muốn bị biến chất bởi những mẫu mã hiện đại theo trào lưu của giới trẻ và luôn đánh vào tâm lý những người đã có gia đình và trung niên, nhưng, lần này tôi muốn cả giới trẻ và trẻ em!”

Các vị trưởng bối bỗng giật mình, liếc nhìn nhau nhưng vẫn không nói câu nào.

Hàn Mặc Niên cũng đưa mắt nhìn họ, từ tốn nói tiếp: “Trước tiên sẽ đánh tâm lý vào các khách hàng thân thiết của Hưng Thịnh, khảo sát họ muốn chúng ta thay đổi những gì và cần những gì ở Hưng Thịnh. Sau đó tổng kết lại hết kết quả rồi sẽ đến những người dân bình thường, không cần biết giai cấp, chỉ cần ý kiến của họ để đổi áo mới cho Hưng Thịnh, tin tôi đi, các kết quả sẽ giống nhau và khá khá quan...” Anh nở nụ cười nhàn nhạt.

Sau đó, các vị trưởng bối bắt đầu ồn ào hân hân, bàn tán có, gạt gù đồng ý có, khen thưởng Hàn Mặc Niên cũng có. Hơn phân nửa người ngồi trong phòng họp liên đồng ý với Hàn Mặc Niên, và bắt đầu rút rịch ý chỉ nung nấu thay áo mới cho Hưng Thịnh dù lời Hàn Mặc Niên không vạch ra hết kế hoạch anh muốn làm, chỉ nói trung trung, nhưng ánh mắt kiên định cùng khí chất bức người từ anh, làm họ phải suy nghĩ khác về vị phó giáo sư trẻ này.

Một hồi lâu, khi mọi người đã dần im lặng đợi Hàn Kiềm nói gì thêm, không ngờ, anh chỉ nhìn vào đồng hồ đeo tay và nói hai chữ: “Tan họp.”

*

Hàn Kiềm và Hàn Mặc Niên cùng vào thang máy chuyên dụng cho cấp cao, cùng nhau định đến một nhà hàng nào đó dùng bữa trưa và bàn tiếp kế hoạch.

Hai người thon dong sánh đôi bước xuống bậc thềm cửa cổng Hưng Thịnh, cảnh nhộn nhịp của nhân viên làm họ rất phấn khởi, khuôn mặt ai cũng đầy bừng sáng.

“Anh đã trông mong ngày này lâu rồi.” Hàn Kiềm bỗng cảm thán.

Hàn Mặc Niên nhướn mày, cười không nói gì.

“Anh xin lỗi, cuộc sống của em đã bị đảo lộn, nhưng anh không thể không cần em.” Giọng Hàn Kiềm rất lạnh nhạt, như đang nói chuyện chẳng đặt tình cảm vào.

Hàn Mặc Niên lắc đầu, “Dù anh không nói em cũng sẽ về.”

Một câu thôi, đầy đủ tình cảm anh em gia đình trong đó. Hàn Kiềm thoải mái hẳn lên, vỗ nhẹ vào lưng em trai mình, nở nụ cười thoải mái, chiếc xe Mercedes màu trắng vừa đến trước cửa cổng.

Cánh cửa lái mở ra, là trợ lý thư ký của Hàn Kiềm. Anh ta nhanh chóng mở cửa ghế sau, định mời hai người vào ngồi.

Vừa lúc, tiếng giọng the thé của bảo vệ công ty vọng tới: “Này cô gái, đợi lâu vậy rồi, tôi có thấy ai lại chỗ cô đâu. Thôi cô đi về đi, ngồi ở đây mãi không tốt, đứng nắng rồi, dễ cảm lạnh.”

Hàn Kiềm là người bước về phía phát ra tiếng nói đó trước do tò mò, anh cau mày nhìn bóng dáng nhỏ xanh xao sau lưng người bảo vệ to cao kia, đúng lúc anh nghe cô gái đó nói chuyện.

“Tôi đợi một chút thôi, xin anh... một chút nữa thôi, khi gặp được người đó xong tôi sẽ đi liền.”

Hàn Kiềm bước tới, phía sau lưng là Hàn Mặc Niên cũng theo bước chân anh mình, đến khi nhìn khuôn mặt cô gái đó, trái tim anh như bị nhéo một cái rất đau. Lại là cô ấy!

Thắng Nam cũng nhìn thấy anh, đôi mắt đỏ hoe của cô ánh lên nét long lanh. Cái nắng gắt của buổi trưa làm má cô ửng hồng, trên trán có một lớp mồ hôi mỏng. Cô đã gặp người cần gặp, nụ cười bất giác nở trên môi.

Đến hiện tại, Hàn Kiềm chỉ một biểu hiện là cau mày, còn Hàn Mặc Niên là ngạc nhiên, bước đến xua tay với người bảo vệ đi ra và bảo người quen.

Khi bảo vệ quay về bất bảo vệ cách đó không xa, Thắng Nam e dè nhìn Hàn Mặc Niên rồi đến Hàn Kiềm, cô gật đầu chào Hàn Kiềm cho có lệ xong là về sau ánh nhìn cô mãi dừng lại trên Hàn Mặc Niên.

Hàn Mặc Niên dứt hai tay vào túi quần, nhìn chăm chăm vào Thắng Nam. Cô chột dạ, nên phải lên tiếng.

“Tôi đến tìm anh. Không có chuyện đâu, tôi chỉ muốn...” cô nói đến đây, lục lọi trong túi xách của mình, lấy ra một chiếc túi nhỏ xinh xinh màu đỏ có thêu chữ “Bình An”, cầm trên tay lưỡng lự có nên đặt vào tay Hàn Mặc Niên hay không, cuối cùng chỉ cầm nó giữa không trung, thấy anh nhìn nó, cô mỉm cười: “...tặng anh chiếc bùa này. Bùa bình an.”

Sau khi trải qua giấc mơ đó, Thắng Nam đã chạy đến một ngôi chùa lớn linh thiêng, chỉ để xin bùa bình an cho Hàn Mặc Niên. Cô rất sợ anh sẽ có chuyện gì, cô tin khi mình mơ giấc mơ đó là có điềm chẳng lành.

Hàn Mặc Niên bất ngờ, không hiểu suy nghĩ của cô gái này, trời nắng lại đem đến cho anh chiếc bùa bình an thôi ư, cô thật sự có bị ngốc không? Thật kỳ lạ, mà cô và anh chỉ gặp nhau đúng duy nhất một lần, bây giờ đã đến tận công ty anh, muốn làm quen anh đến vậy sao? Không phải hôm đó anh đã nói rõ ràng rồi mà cô không hiểu?

Đúng là gan lì... cũng một chút đáng yêu.

Thắng Nam lảng mắt qua chỗ khác, cùng lúc mắt cô chạm mắt Hàn Kiềm, ánh mắt người đàn ông này không hề có sự ầm áp đang dò xét cô, cô liền cup mí mắt vì xấu hổ, tay rút lại, nắm chặt bùa bình an. Vì đưa giữa không trung lâu như thế, Hàn Mặc Niên vẫn không có phản ứng gì hơn ngoài ánh mắt chớp tự nhiên mấy lượt.

Thấy im lặng, Hàn Kiềm cũng thấy kỳ lạ, buột miệng hỏi Hàn Mặc Niên: “Cô gái này em quen?”

“Chỉ gặp mặt một lần duy nhất.” Hàn Mặc Niên lắc đầu, bổ sung: “Không quen.”

Thắng Nam nghe đến đây thì càng xấu hổ, bàn tay nắm túi bùa cũng đỏ mồ hôi, cười giải vây khi Hàn Kiềm không tin, càng nhìn cô và Hàn Mặc Niên với ánh nhìn phức tạp. “Anh Hàn không quen tôi, chỉ là tôi thăm hăm mộ thôi.” Cô nói xong, cũng chuẩn bị xách túi, chỉ đợi họ nói một từ “ừ” hay đại loại vậy là chào tạm biệt, cong giò chạy liền.

Ngạc nhiên thay là Hàn Mặc Niên lại lên tiếng, lần này xác nhận lại lời nói khi nãy: “Lần thứ hai xem như đã quen.” Anh nói xong, rất tự nhiên nắm lấy tay Thắng Nam đang cầm túi bùa, ngang nhiên lấy, còn đưa lên xem kỹ càng, rồi nở nụ cười hiếm thấy: “Cảm ơn, Thắng Nam.”

Hàn Kiềm cũng kinh ngạc, anh nhìn đứa em trai chưa từng đụng chạm đến phụ nữ, nay lại cầm tay cô gái này rất tự nhiên, khá lắm... khá lắm, còn cười rất tươi.

“Em đói chưa?” Hàn Mặc Niên lại mở lời khi Thắng Nam còn tròn mắt chưa hết bất ngờ. “Đi ăn với chúng tôi.”

Quá sức kinh ngạc rồi, Thắng Nam chưa nuốt nổi tình hình trước mặt, lúc đầu còn tưởng anh sẽ lại từ chối, không ngờ nhận quà của cô còn mời cô ăn cơm nữa. Cô nhìn Hàn Mặc Niên và người kế bên có khuôn mặt hao hao với anh trong bộ comple nhả nhặn, suy nghĩ thì chắc anh đang bận chuyện gì đó, phía sau còn chiếc xe hơi đang đợi sẵn nữa. Cô lắc đầu, nghĩ được gặp anh vậy thoả mãn rồi, còn ăn chung nữa chắc chắn ăn không vào nổi, cô cũng không muốn làm phiền anh nhiều như thế.

“Cám ơn anh Hàn, tôi ăn rồi. Dù sao cũng sắp đến giờ làm của tôi rồi, chào tạm biệt.” Thắng Nam rồi rít cúi đầu chào xong quay người rồi đi nhanh.

Cô cũng thở phào nhẹ nhõm khi Hàn Mặc Niên cũng không níu kéo cô lại, cô đi nhanh qua ngã tư rồi mất hút.

Hàn Kiềm xoa xoa cằm, cười mờ ám khi nhìn bộ mặt lạnh lùng của em trai mình nhưng lại lộ ra nụ cười nhạt.

Khi hai người bước qua cổng bảo vệ, nghe người bảo vệ khi này đang trò chuyện cùng người bảo vệ khác, lúc nói có nhắc đến Thắng Nam với câu “cô gái với chiếc váy màu vàng cam đậm”. Vì khi này, Thắng Nam đã mặc bộ váy màu vàng cam đậm và khoác chiếc áo len màu da mỏng bên ngoài.

“... thật đấy! Cô gái chiếc váy mà vàng cam đậm ngồi ngay cổng rất xinh đẹp, anh có thể chạy ra nhìn cho rõ tường tận cũng được, chỉ là tổng giám đốc cũng đang đứng ở đó. Cô gái đó ngồi từ lúc mặt trời mới nhô cao lên thôi, chắc khoảng 6 giờ rưỡi ấy, cả nhân viên công ty còn nhìn thấy mà. Tôi hỏi thì chỉ bảo đang đợi người quen, đợi gì mà đến tận 12 giờ trưa, tôi ngồi suốt nguyên buổi cũng không thấy người quen cô ấy đâu. Đáng thương thật!”

Ngồi vào trong xe, Hàn Kiềm gõ tay xuống nệm sofa ghế mấy lần, mới hạ giọng: “Cô gái đó, thích em.”

“Sao anh biết?” Hàn Mặc Niên ngồi bên cạnh, nhếch miệng liếc nhìn.

“Cứ chỉ, lời nói, ánh mắt đã tố giác cô gái rồi. Đôi mắt nhìn em với nỗi niềm khó nó nên lời, nhưng tình cảm vẫn rõ mồn một.” Hàn Kiềm đan mười ngón tay vào nhau, chân bắt chéo, ung dung dựa ra sau ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng miệng vẫn hoạt động. “Em mới về nước một tháng thôi, mà đã làm điều đúng mấy cô rồi. Là anh trai, anh thật quan ngại cho Thu Nguyệt.”

Hừm, Hàn Mặc Niên thả lỏng, tay chống cằm, nhìn ra đường phố thành phố S vào trưa, vẫn nhộn nhịp, ồn ào.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Anh Thực Sự Đang Nghĩ Gì?

“Giản tiểu thư, tại hạ là Lâm Bá Ngọc... không có ý gì đâu, tại hạ chỉ muốn được làm quen tiểu thư.

Bát canh cá này ngon không? Nếu nàng ưng thuận, ta sẽ dẫn nàng đến đây, cùng nhau thưởng thức mỗi ngày.

Có trời chứng giám, Lâm Bá Ngọc này thật lòng yêu nàng chân thành!

Dao Dao, dù nàng có xuất thân từ đâu, gia đình ra sao, ta cũng chẳng quan tâm. Nàng hãy nhớ, ta yêu nàng, thực sự yêu nàng.

Đợi một ngày hoa đào nở, ta sẽ cùng nàng ngắm nhìn hoa rơi.

Cả cuộc đời ta, ngoài nàng, sẽ chẳng yêu ai nữa, cho đến ngàn kiếp sau.

Dao Dao, ta hứa sẽ cho nàng một đời hạnh phúc, nên hãy đợi ta để đạt trạng nguyên, ngày ta về sẽ lấy nàng làm vợ.”

Từng hình ảnh xuất hiện tần suất ngày càng nhiều, Lâm Bá Ngọc trong giấc mơ vẫn anh tuấn, nho nhã như lần đầu Thắng Nam nhận biết. Người con trai trong y phục xanh ngọc, tay chấp sau lưng, tướng đi nhẹ nhàng thong thả, ngọc bội bên hông cũng vì thế động đậy, nụ cười đẹp hơn cả nắng mùa xuân. Chẳng đi đến đâu, biết bao nhiêu cô gái phải ngại ngùng liếc nhìn đến đó. Huyện Tranh Châu không ít gia đình giàu được muốn cầu thân với Lâm gia, tuyệt nhiên vẫn được cái lắc đầu lạnh nhạt của chàng.

Thắng Nam không hiểu vì sao chàng lại nhìn trúng mình vào năm đó. Một Giản Dao Dao tầm thường không thể tầm thường hơn. Nếu như không vì cái chạm mắt vào hôm mưa trên phố, có lẽ cả đời Lâm Bá Ngọc vẫn không biết cô là ai, chàng vẫn sẽ là Lâm công tử ung dung tự tại, con đường danh vọng rộng mở đón chờ. Cô vẫn sẽ là Giản Dao Dao sống vô ưu vô lo, ngồi trong căn phòng nhỏ được che rèm khuất ánh sáng, hát khúc Trường Tương Tư cho khách qua đường.

Từ cái nhìn đầu tiên, tình cảm chớm nở đẹp đẽ như thế nhưng lại cho cái kết quá đau lòng, quá trái ngang.

Lần này, chỉ là những hình ảnh hai người yêu nhau, ấm áp hạnh phúc vô vàng. Những lần Lâm Bá Ngọc nắm chặt tay cô, hôn nhẹ lên bàn tay nhỏ nhắn của cô, hay những nụ hôn thoáng qua chạm nhẹ vào môi nhau, đem theo cái ngai ngừng xấu hổ, hay cũng chỉ là đứng cùng nhau giữa rừng cấm tú cầu tím xanh bình yên.

Thắng Nam đang nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của Lâm Bá Ngọc, anh rụt rè nắm tay cô, khuôn mặt áp sát lại gần cô... bỗng dưng cô bật dậy, thoát khỏi cơn mơ tuyệt vời đó, cả thân thể đỏ mồ hôi, trái tim cô đập nhanh liên hồi... cô mím môi, lấy tay ôm lấy ngực, khuôn mặt tiếc nuối pha lẫn không cam lòng..

Cùng lúc đó, có một người đã mệt mỏi suốt tuần lễ đầu Hưng Thịnh thay áo mới.

Hàn Mặc Niên còn trong cơn vui mừng khi Hưng Thịnh đạt được kết quả hơn ngoài mong đợi, ba ngày đầu các mẫu thời trang mới phù hợp với mọi lứa tuổi đã được lên sàn, làm cơn chấn động trong ngành thời trang dần bị biến chất, phong cách Trung Hoa xưa một lần nữa chiếm ưu thế trên thị trường, làm thổn thức bao nhiêu trái tim yêu nước, yêu cái cũ kỹ đó nhưng lại hợp thời đến ngỡ ngàng.

Hơn bảy ngày, Hàn Mặc Niên không về nhà. Anh ở lại phòng nghỉ trong văn phòng của chính mình, vừa đủ để một chiếc giường, một tủ cách âm để quần áo và phòng vệ sinh cá nhân và một bồn tắm nghỉ ngơi, anh lại hài lòng, anh không quá bài xích chuyện căn phòng nhỏ như thế này, miễn sao đừng quá lạnh lẽo là được.

Đến khi nhìn đến đơn hàng đã lên tới hơn hai mươi ngàn đơn trong bảy ngày, anh mới thở phào nhẹ nhõm, cũng có chút đắc ý và tự phụ.

Cơn mệt mỏi trong bảy ngày tích tụ vào lúc này, những giấc ngủ chập chờn, thiếu giấc và đầy tâm lý anh phải vững vàng căng ra như dây đàn, bây giờ được thả lỏng hoàn toàn. Anh bóp chốt cửa phòng nghỉ, rồi ngã người về sau giường, nhắm mắt ngủ.

Lại nữa...

Hàn Mặc Niên anh lại mơ giấc những mơ kỳ lạ đó, được lặp lại xuyên suốt khi anh bắt đầu trở về thành phố S hơn ba tháng nay, cứ điều đặn, một tháng sẽ mơ thấy những sáu lần, dù anh muốn mình tỉnh giấc nhưng không thể được, tay chân anh lạnh ngắt, cứ như cả toàn thân thể này không theo sự điều khiển của anh nữa.

Giấc mơ chân thật đến nỗi khi anh tỉnh giấc trái tim vẫn đập liên hồi, lúc là Tống Tử, lúc lại Giản Dao Dao, nhưng cùng một giọng nói, một khuôn mặt, một nụ cười. Hôm nay, cô gái ấy lại đến. Lần này là thân phận Giản Dao Dao...

“Tiểu nữ là Giản Dao Dao, chào Lâm công tử. Được công tử làm quen, quả là niềm vinh hạnh của tiểu nữ.

Ừm, canh cá ngọt lắm... còn chuyện kia, Lâm công tử đừng trêu ghẹo tiểu nữ... tiểu nữ sẽ tin là thật đấy!

Bá Ngọc, Bá Ngọc, thiếp không xứng đáng, tình yêu của chàng, thiếp quả thực không xứng đáng!

Oa, cấm tú cầu nở rộ rồi, Bá Ngọc, trời se se lạnh rồi, chàng còn không chịu mặc áo ấm. Đến khi hoa đào nở, sẽ rất lạnh...

Thiếp biết! Bá Ngọc, thiếp cũng yêu chàng, thiếp yêu chàng chân thành!

Chàng đừng cố gắng quá sức, thiếp sẽ lo lắng lắm. Đồ trạng nguyên hay không, thiếp không cần, thiếp chỉ mong chàng sống mạnh khỏe, an yên là tốt rồi.

Nếu chúng ta không được ở cùng nhau cả kiếp này, thiếp hẹn chàng kiếp sau, một cuộc sống tươi đẹp hơn và ta sẽ tìm được nhau. Vì tình yêu của thiếp, thiếp tin tưởng mình sẽ tìm thấy chàng...

Bá Ngọc, thiếp sẽ đợi chàng ôm băng vàng đến tìm thiếp...”

Những câu nói như khứa từng nhát vào trái tim Hàn Mặc Niên, trong cơn mơ anh được trải nghiệm một tình yêu tưởng chừng như thiên trường địa cửu, không long trời đất lở, chỉ thấm thiết như uyên ương quấn quýt nhau chẳng rời. Tưởng chừng như thành đôi, không ngờ lại kết buồn thảm.

Người con gái tên Giản Dao Dao cứ hư hư thực thực, dù trong giấc mơ không thể nhìn rõ mặt, tuy nhiên anh biết nàng rất đẹp, đẹp nhất trong mắt anh, cũng như trong cuộc đời Lâm Bá Ngọc.

Và anh cũng biết mình vào vai Lâm Bá Ngọc, một vị công tử vừa đỗ đạt danh trạng nguyên khi vừa hai mươi tuổi, yêu Giản Dao Dao nhưng phải cưới công chúa Kiến Ninh làm vợ. Thời đó, người có quyền lực nhất là vị vua có niên hiệu Nam Lăng, một lời người nói ra, cả ngàn người phải quỳ xuống y lệnh. Vì cả gia phả nhà họ Lâm, Lâm Bá Ngọc không thể làm gì khác hơn.

Phụ thân đã nói với anh, chỉ cần anh đồng ý cưới công chúa Kiến Ninh, về sau, muốn cưới thêm ai ông sẽ không quản. Vì ngày xưa, đàn ông năm thê bảy thiếp không thiếu. Đối với Lâm gia giàu có sung túc bốn đời, cưới thêm vợ cho Lâm Bá Ngọc tất nhiên phải có, vì muốn Lâm gia càng thêm con đàn cháu đống, ấm êm cả đời.

Lâm Bá Ngọc đã nhắm mắt gật đầu, chàng đang ở tình thế khó xử, không thuận theo lời phụ thân, xem như chỉ tìm con đường chết, cũng không thể nhắm mắt làm ngơ cả gia đình bị đem ra pháp trường xử tử vì cái ý vua. Nghe thật nực cười.

Lâm Bá Ngọc tin, khi mình nói ra sự thật, Dao Dao của chàng sẽ hiểu cho chàng, nhưng điều chàng không ngờ, một ngày ma ma Như Xuân của Thanh Hoa lâu tìm đến cửa Lâm phủ, Dao Dao của chàng đã chết, chỉ còn vòn vẹn lại tờ giấy và lời nói của ma ma Như Xuân trong ghen ghét. “Con bé bỏ trốn vào ngày công tử đổ danh trạng nguyên về thành Tranh Châu. Hôm đó con bé không hát Trường Trương Tư nữa mà chỉ ngân nga đàn khúc biệt ly, tôi không thể tưởng tượng khi mất đi Dao nhi, con bé vì sợ bắt về Thanh Hoa lâu một lần nữa, đã tự kết liễu mình bằng con dao đem theo bên người, lúc khâm liệm, tôi đã thấy tờ giấy này, nay đưa cho Lâm công tử, à mà không, phò mã... tôi chỉ muốn làm điều gì đó cuối cùng cho Dao nhi. Thật đáng tiếc, con bé không tự lượng sức mình, lại đi thâm thương trộm nhớ người cao quý như ngài... nhưng, dù sao, xin ngài hãy nhận lấy lá thư này, cứ xem như một người con gái đã khuất hân mộ ngài cũng được, xin ngài... hãy đọc nó rồi có vứt đi cũng được. Tôi nói hết rồi, đã làm phiền phò mã, xin cáo từ.”

Ma ma Như Xuân không biết được, Lâm Bá Ngọc và Giản Dao Dao đang yêu nhau... nhưng thật lòng, ma ma Như Xuân rất thương Giản Dao Dao, nên không bao giờ cho nàng tiếp khách, chỉ đàn hát trong Thanh Hoa lâu mà thôi...

Hai bàn tay Lâm Bá Ngọc run run, chỉ là một mảnh giấy nhỏ, đến khi khép cánh cửa thư phòng, cố đọc những câu chữ cuối cùng của người con gái chàng yêu, nước mắt không hẹn cùng trào.

“Lâm Bá Ngọc, hoa đào bên đường đã nở, chàng cứ thông thả ngắm nhìn...”

Nàng chết vào cái ngày lạnh lẽo nhất của năm mới, trên người chỉ có mảnh xiêm y mỏng manh. Tờ giấy còn thấm máu nàng, dòng chữ còn nguệch ngoạc, nhưng sao lại thân thương đến như vậy, sao lại như đang trách chàng như vậy...

“Làm sao thiếp theo kịp chàng, xem nè, chữ Náng này, tại sao lại đến 36 nét như vậy? Vô, Mạc, Diệt... aaa, tại sao nhiều nét như thế!

Thiếp thích chữ Nhất nhất!

Cây bút này thật khó cầm, còn phải mài mực nữa...

Thiếp không tập viết nữa! Thay vào đó, thiếp đàn cho chàng nghe một khúc Giang Nam nhé?”

Nàng, Giản Dao Dao. Thiếu nữ đôi tám như trăng rằm tháng giêng, non nót lại xinh đẹp rạng ngời, dành cả tình yêu một đời mình dành cho chàng, còn chàng thì sao? Nàng đã đợi chàng ngày vinh quy bái tổ, rước nàng về làm thê tử của chàng, nhưng chàng đã phật lòng nàng, đã phản bội nàng..

Cũng trong ngày hôm đó, Lâm Bá Ngọc thổ huyết bất đắc kỳ tử mà qua đời, như cách chàng trả lời Giản Dao Dao: Ta một đời vì nàng, chỉ vì nàng, nhưng tình thâm gia đình đã làm ta lỡ duyên cùng nàng, hẹn nàng vào một kiếp sau, chúng ta mãi là đôi uyên ương âu yếm không rời...

*

Hàn Mặc Niên ngồi bật dậy sau tiếng chuông đồng hồ báo thức.

Cả thân thể đỏ mồ hôi như vừa trải qua một cơn sốt, toát lạnh cả sống lưng. Anh bèn bước vào nhà tắm và rửa sạch mồ hôi và bụi bặm.

Khi nhìn thấy người đàn ông suốt hai mươi bảy năm trên đời này chưa hề khóc vì việc gì, nay đôi mắt lại đỏ ao, mi mắt còn đọng nước thì Hàn Mặc Niên cực kỳ kinh hãi.

Là giấc mơ thôi, tại sao lại đau lòng đến thế?

Giản Dao Dao, nàng là ai? Có thật hay chỉ là giấc mơ?

Hàn Mặc Niên nửa tin tưởng nửa không, lại nhớ nụ cười mỉm của Giản Dao Dao khi ngại ngần uống bát canh cá kia, lòng anh lại thổn thức.

Tắm rửa và vệ sinh cá nhân xong, Hàn Mặc Niên thay comple đen và bước ra văn phòng.

Bên ngoài trời đã sáng rõ, anh cũng đã nhìn thấy trên đồng hồ điểm 6 giờ 30 sáng. Anh mở laptop và xem biểu đồ đơn đặt hàng, xem ra đã thêm năm trăm đơn trong một buổi tối, không quá tệ cũng không có bùng nổ gì thêm.

Phía bên Hàn Kiềm cũng khởi sắc bước vào ngành bất động sản, dù chỉ đầu thầu thành công một lô đất nhỏ, nhưng lô đất đó lại trong tầm ngắm từ lúc đầu của Hưng Thịnh, rõ ràng, mọi chuyện đều nằm trong tầm tay hai anh em anh.

Một lúc sau, trợ lý của Hàn Mặc Niên vừa đến, cậu không ngạc nhiên khi thấy vị giám đốc này đã ngồi yên vị trong văn phòng và làm việc. Suốt một tuần nay, ngày nào, Hàn Mặc Niên cũng lặp lại thói quen ngồi vào vị trí làm việc lúc 6 giờ 30 sáng, sẽ gọi cậu mang đến một ly cà phê nóng, cứ thế ngồi trong văn phòng cho đến tận tối giờ nghỉ trưa. Anh chỉ cho mình 30 phút nghỉ ngơi thư giãn đầu óc và ăn một món ăn nào đó lót dạ rồi là làm việc cho đến tận tối mịt.

Quả thật ông chủ cậu thật trâu bò!

Nhưng lần này lại khác. Hàn Mặc Niên chỉ ngồi làm việc tầm 5 phút, cậu còn chưa pha cà phê xong, thì đã nghe giọng Hàn Mặc Niên.

“A Sâm, cậu biết chỗ nào ở thành phố S có món canh cá không?” Hàn Mặc Niên đi đến bên cạnh Thâm Sâm.

Thâm Sâm hơi ngạc nhiên, nhưng cũng gật đầu: “Có ạ, tôi biết một chỗ có bán canh cá vào buổi sáng, rất đông khách nhưng chỉ là quán bình dân... giám

độc có muốn đến không?” Nói xong, cậu đưa mắt dò xét. Chỉ sợ Boss cậu không hợp nơi bình dân, ồn ào này.

“Được.” Hàn Mặc Niên không suy nghĩ liền đồng ý.

Thâm Sâm đành buông ly cà phê chỉ còn đợi rưới nước nóng xuống bàn làm việc, nhanh nhẩu nhận công việc lái xe: “Để tôi xuống lấy xe.”

Hàn Mặc Niên gật đầu, xong quay người vào văn phòng làm việc lấy vật dụng cần thiết như điện thoại, đồng hồ và một cây bút máy.

Thâm Sâm đỗ xe ở một chỗ giữ xe là khu trung tâm thương mại, rồi hai người đi đến một ngõ nhỏ cách đó một trăm mét. Vừa đi, Thâm Sâm vừa quảng bá tiệm canh cá đó rất ngon, là món ăn gia truyền có trên năm mươi năm, dù quán nhỏ không quảng cáo lắm nhưng khách vẫn nườm nượp.

Hàn Mặc Niên đang lơ đãng nghĩ, chỗ này không cách xa nhà cô gái Thăng Nam cho mấy, nói thẳng ra thì, chỉ tầm hai trăm mét.

Khi đến nơi, phía bên ngoài cửa tiệm đã đông chật khách, bên trong chỉ còn lèo tèo vài bàn bàn và ghế bằng gỗ. Lúc Hàn Mặc Niên bước vào ngồi có nhiều người tò mò ngẩng đầu nhìn, vì người đàn ông đẹp trai ăn vận comple mặc tiền, dáng đứng và hành động lạnh nhạt rõ ràng là không phải người bình thường, thế mà vào quán bình dân ngồi ăn canh cá thì thật là... mở mang thêm tầm nhìn rảnh rỗi.

Chưa được một phút, Thâm Sâm bung đến hai bát canh cá đầy ắp, thơm phứt mùi quế. Cậu cũng dùng khăn giấy lau sơ qua muống rồi mới đưa cho Hàn Mặc Niên, anh nhận lấy và nói cảm ơn.

Hai người ngồi ăn khá yên tĩnh, dù quán ồn ào rao hét, tạo nên một không khí thật lạ trong lòng Hàn Mặc Niên, anh còn chẳng rõ vì sao mình lại đòi ăn canh cá, nhưng quả nhiên nó ngon tuyệt. Anh còn bảo Thâm Sâm gọi thêm hai bát cho hai người nữa chứ.

Hàn Mặc Niên rất tử tôn thưởng thức, như cách Lâm Bá Ngọc ngồi cạnh Giản Dao Dao với hai bát canh cá này. Ngọt ngào trong từng muống đưa vào đầu lưỡi, thêm vị ngọt từ cá hoà quyện, đáng để thưởng thức vô cùng.

“Ô, Tiểu Nam, hôm nay cháu đến trễ thế? Như cũ đúng không?” Giọng ồn ồn của ông chủ quán, vang trong quán nhón nháo.

Thăng Nam vừa tập thể dục buổi sáng về vì không ngủ được, đôi mắt dờ dẩn nhìn chủ quán rồi gật đầu cười. “Vâng ạ.”

Chủ quán nhìn quanh, chỉ còn chiếc ghế trống cạnh hai người đàn ông mặc comple, nên bảo Thăng Nam đến đấy ngồi. Thăng Nam cũng bảo vâng, bước đến chỗ chủ quán chỉ thì sượng người nhìn thấy Hàn Mặc Niên cũng đang nhìn cô.

Cô có hoa mắt không nhỉ? Hàn Mặc Niên thanh tao lại đi ăn canh cá ở quán bình dân vậy sao? Cô ngồi xuống ghế rồi vỗ hai má ửng đỏ của mình hai phát cho tỉnh táo đầu óc. Chắc cô nhớ về anh nhiều quá nên sinh ra ảo giác rồi. Tỉnh lại đi Thăng Nam!

Bát canh cá nóng bốc cả khói nhanh chóng mang đến bàn Thăng Nam, cô ngại ngần không nhìn Hàn Mặc Niên bên cạnh, vì biết anh là có thật, xuất hiện như thần thánh ngồi bên cạnh thưởng thức bát canh cá năm tẻ. Thăng Nam hồi lâu mới định thần, rồi chỉ tập trung vào bát canh cá nóng đang đợi cô xơi.

Thăng Nam vui vẻ, còn nhoẻn miệng cười, cô cảm giác hôm nay là một ngày thật tốt đẹp, giữa thế giới rộng lớn này, còn có thể gặp mặt anh thêm vài lần nữa là tốt rồi... cô còn ước gặp hoài luôn í chứ...

Nhưng chỉ vừa uống đến muống thứ năm, bên tay phải cô đã động đậy, Hàn Mặc Niên cùng người đi theo đã đứng dậy tính tiền và ra về. Anh vẫn không nhìn lấy cô một lần nào, ung dung như lần đầu gặp mặt.

Đối với Thăng Nam, Hàn Mặc Niên quả chẳng bao giờ để cô vào mắt anh, dù chỉ một lần. Lúc lại thân quen, lúc lại thờ ơ như xem cô là người xa lạ.

Hàn Mặc Niên, muốn bước đến gần anh thật khó khăn biết mấy!

Thăng Nam ngồi cũng phải hơn nửa tiếng mới xong bát canh thường cô chỉ cần mười phút đã cạn. Cô suy nghĩ rất nhiều, dù không cam tâm đi chẳng nữa, Hàn Mặc Niên vẫn quá xa vời với cô.

Kiếp thứ ba rồi...

Lúc cô ra tính tiền, giọng ông chủ quán có phần to tiếng theo thường lệ và mang theo nụ cười mờ ám: “Ô, hai người đàn ông mặc comple khi này đã tính tiền cho phần cháu luôn rồi. Khai thật đi Tiểu Nam, ai trong hai người đó là bạn trai cháu đấy?”

Tìm Thăng Nam đáp thành thịch, ngược nhìn ông chủ quán với vẻ không tin, cơ mà theo phản ứng tự nhiên, hai má cô lại ửng đỏ.

Lúc muốn có ý định từ bỏ, anh lại cho cô thêm một cơ hội để bày tỏ...

Mặc Niên, anh thực sự đang nghĩ gì?

Chương 9: Nàng Là Có Thật?

Hàn Mặc Niên quay về công ty đã hơn 10 giờ, tiếng tích tách kim giây vang trong văn phòng lạnh lẽo lặng tiếng, cảm giác sao thời gian thật dài.

Sau khi ở tiệm canh cá bước ra, mặc kệ sự ngạc nhiên của Thâm Sâm vì sao phải trả tiền cho bát canh cá của cô gái ngồi kế bên, anh bảo Thâm Sâm chở anh đến một vùng đất rộng sắp đưa vào xây dựng, cách trung tâm hai mươi cây số.

Nơi anh đứng lộng gió, chẳng một rào chắn gió cứ lộng lẽ thổi qua tung vạt áo khoác đen của anh, cả thân người như cây khô đứng giữa dòng xoáy, thế mà lại an nhiên bình tĩnh vô cùng, cũng phiêu dật làm sao.

Bên cạnh chỗ anh đứng, rải rác các dụng cụ trong xây dựng, phía xa xa còn thấy vài căn nhà dựng tạm của các thợ đợi đến ngày khai công làm việc. Đôi chân anh đứng vững trên đất đá trộn, cái lạnh lẽo của mùa thu không ngăn nổi sự thốn thức trong anh vào lúc này.

Đây là cánh đồng hoa đào lớn của huyện Tranh Châu ngày xưa?

Không hiểu sao, cảm giác trong lòng anh luôn bảo, đây chính là nơi Lâm Bá Ngọc và Giản Dao Dao đã hẹn cùng nhau ngắm hoa đào rơi vào năm mới. Dù bây giờ, anh đứng đây, nó chỉ còn là mảnh đất khô cằn, nhưng mãnh lực nó đối với anh vô cùng lớn. Cứ mỗi lần anh từ biệt thự Hàn gia lướt ngang, trái tim anh cứ thốn thức từng hồi, anh cũng thấy lăm lăm cho đến khi dừng xe hẳn, đưa mắt nhìn mảnh đất khô cằn xấu xí này, anh lại thấy mát mát một điều gì đó, tiếc nuối cộng đau thương, chỉ muốn trực trào nước mắt. May ra, anh là đàn ông, khóc lóc đó không phải là điều anh thích, nên anh vẫn cầm cự được.

Thâm Sâm đứng bên cạnh, không hiểu Boss mình muốn làm gì, chỉ im lặng và quan sát xung quanh. Có gì đâu nhỉ? Cậu không phải không rõ, mảnh đất này chủ cũ của nó là một nhà tư nhân người Thượng Hải, đã bán lại cho một công ty môi giới, hiện tại nó đang nằm trong danh sách quy hoạch, sắp tới có lẽ nó sẽ thành một khu thương mại kiểu lớn, Hưng Thịnh cũng đang suy nghĩ đến việc hợp tác với chủ thương mại này, nhưng vẫn phải đợi thêm nhà đầu tư.

Hàn Mặc Niên đứng ở đây rất lâu, dưới chân anh bắt đầu có vài đầu lộc chấy dờ rớt xuống chân, nắm đầu lộc trong một tiếng đồng hồ.

Sau đó, rời đi, lại bảo Thâm Sâm chờ anh một vòng thành phố S.

Đầu Thâm Sâm liên tục bị các dấu hỏi rớt xuống đầu; ông chủ mới của tôi ời, anh lại muốn gì đây? Nhưng phận làm tôi tớ, chủ bảo không dám cãi.

Sau đó, hai giờ tiếp theo, Thâm Sâm lái xe một vòng thành phố S, đến những nơi sầm uất và đẹp nhất, tuy nhiên, cậu nhìn Hàn Mặc Niên qua kính, trầm mặc mà đôi mắt thờ ơ không thích không khí bên ngoài cho lắm.

Thâm Sâm cảm thấy không khí ngột ngạt quá, nên bật nhạc, cùng lúc đến đoạn nhạc của Hà Nhuận Đông vang lên cao.

“Vị nàng nhuộm đỏ máu ta...

Ta nguyện cùng nàng sánh đôi tung cánh lượn bay,

Kiếp này có nàng, ta đã mơ một giấc mộng,

Kiếp sau ta sẽ đợi nàng đến khiến lòng ta say đắm...

Ta nguyện cùng nàng sánh đôi tung cánh lượn bay,

Nhân gian si tình vạn dặm xa xăm không lối về,

Chi bằng làm đôi bướm lượn bay giữa trời xanh.”

Lòng cậu chàng cũng ngâm nga hát theo khi hết bài. Sau đó còn cười hi hi giải vây vì không hỏi ý Hàn Mặc Niên đã nghe nhạc: “Bài hát này tôi nghe mãi không chán nổi. Thêm cả tình tiết lúc Lương Sơn Bá thổ huyết mà chết vì tình, thật sự rất cảm động. Năm thứ hai đại học, tôi nhớ rõ, con gái trường tôi nhiều đứa khóc ngất hôm Lương Sơn Bá chết trên đài truyền hình đang chiếu, tiếng khóc rú trong đêm đó đã trở thành huyền thoại của truyền thuyết ma nữ tóc dài xuyên khóc rú vào ban đêm ở ký túc xá nữ đại học D cho đến bây giờ.”

Hàn Mặc Niên bỗng phì cười. Thời sinh viên anh cũng từng muốn được như thế, nhưng thật sự, anh trốn trong phòng thí nghiệm suốt, chẳng có nổi một người bạn bè ngoài giáo sư Wares thầy anh. Anh hỏi vu vơ: “Cậu học ở đại học D tại sao lại đến thành phố S sống?”

“À, gia đình tôi vẫn ở thành phố D, nhưng hiện tại tôi sống cùng bà ngoại ở thành phố S này, tôi đến để chăm sóc bà tầm hơn hai năm rồi, ngoài tôi còn một đứa em gái đang học ở đại học D, năm hai, vẫn ở cùng bố mẹ.” Thâm Sâm thở phào nhẹ nhõm, cậu bỗng thấy vị Boss mình rất dễ bắt chuyện.

Hàn Mặc Niên cười cười, anh gật đầu.

Thâm Sâm cũng cười, cậu nói tiếp khi sức nhớ đến một chuyện, có thể làm đề tài nói chuyện với vị giám đốc ít nói này vì không khí đang dần vui vẻ: “À, thời Kinh quốc cũng có vị phò mã thổ huyết mà chết, sau ngày cưới công chúa con của vua Nam Lăng một ngày.”

Nụ cười Hàn Mặc Niên tắt ngấm, thay vào đó là giết mình không tin nổi, có thật? Có thật sao???

Anh cau mày, khó khăn lắm chỉ nói một chữ: “Ài?”

Ồ, vị Boss này hứng thú rồi. Thâm Sâm rất vui về nói những gì mình biết: “Là phò mã Lâm Bá Ngọc, con của tể tướng Lâm Bá Nhân, Lâm gia đã bốn đời trung thành với Kinh quốc. Theo sử sách viết thì bảo là phò mã Lâm Bá Ngọc đã bệnh cúm trước đó hai ba hôm, nên dẫn đến bất ngờ thổ huyết và chết. Thật đáng tiếc, công chúa Kiến Ninh chỉ vừa được hưởng hạnh phúc vồn vện một ngày. Rồi sau đó, công chúa cũng sinh bệnh mà qua đời. Họ là thanh mai trúc mã từ nhỏ thì phải, trong sách còn viết phò mã Lâm Bá Ngọc lúc nhỏ có một thời gian ra vào trong cung, người học cùng công chúa và một số con của các vị thần thân cận ở viện học sĩ do thái bảo Lý Cơ từng là thầy của vua Nam Lăng dạy dỗ, rồi sau này khi Hoàng hậu biết chuyện công chúa đòi học chữ nghĩa nhiều thay vì lễ giáo nên nghiêm cấm việc nam nữ học chung thì vua mới dẹp bỏ học viện và họ trở về quê tiếp tục việc học.”

Vai Hàn Mặc Niên run run. Tất cả có thật! Hình như anh có nhớ man mách, trong giấc mơ đã từng được Kiến Ninh nhắc đến với câu: Từ ngày gặp chàng, lòng thiếp chẳng còn vượn vẩn cùng ai nữa...

Giờ mới được biết tin Kiến Ninh mất vì đau buồn mà lòng Hàn Mặc Niên bỗng dâng lên cảm giác tội lỗi. Anh còn nhớ, hôm động phòng hoa chúc, anh không hề vén khăn trên đầu nàng xuống, chỉ buồn rầu uống rượu và lăn ngù dưới sàn...

Thì ra, Lâm Bá Ngọc là có thật, Kiến Ninh có thật, như thế rõ ràng Giản Dao Dao cũng có thật. Lòng Hàn Mặc Niên kích động vô cùng, tim anh đập nhanh như trống đánh, lắng nghe lời Thâm Sâm nói với đầu óc tỉnh táo vô cùng. “Cậu còn biết gì thêm không? Nói tiếp đi.”

Thâm Sâm ngập ngừng đôi ba giây, rồi nói tiếp: “Thật ra... cũng có người viết rằng, năm đó phò mã Lâm Bá Ngọc trước khi lên kinh ứng thí, đã có lời hứa cùng một người con gái, nếu đậu đạt danh trạng nguyên, sẽ về cưới cô gái đó làm vợ. Nhưng khi đã đỗ đạt trạng nguyên, phò mã Lâm Bá Ngọc lại phụ người con gái đó đồng ý cưới công chúa Kiến Ninh theo lời vua ban. Mà cũng chỉ là người viết không có căn cứ. Tất cả cũng chỉ là hư hư thực thực. Lời trích lại từ một người ngoài cuộc nên chẳng biết tin hay không. Còn ý trên tôi vừa kể, là từ sách giáo khoa và sách sử được công bố và in ấn phát hành, nên... tin thì hơn.”

Tâm trạng Hàn Mặc Niên bỗng trở nên nặng nề. Cái người viết không cần sách sử in ấn đó mới chính là người viết đúng nội dung bi kịch năm xưa. Anh chỉ không ngờ, có một ngày biết được chính mình được xuất hiện trong sách sử nên còn kinh động vô cùng.

Anh chưa hiểu lắm về những giấc mơ tại sao cho anh mơ lại để biết về quá khứ làm gì. Nếu muốn anh tìm lại Giản Dao Dao cũng là Tống Tử ngày xưa, thì giấc mơ thôi chưa đủ...

Hồi lâu, Hàn Mặc Niên vẫn trầm mặc, giọng pha một chút ồ ồ: “Cậu đọc quyển sử sách đó ở đâu, khi nào?”

“Năm lớp 11, ngày đó tôi chuyên sử nên có đọc qua. Còn sau này nhớ là do năm hai đại học xem Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài bản truyền hình. Thời gian đó, rất nổi tiếng. Không liên quan lắm, nhớ vì vụ thổ huyết thôi.” Thâm Sâm thoải mái trả lời, cậu không nghĩ nhiều lí do vì sao Hàn Mặc Niên lại hỏi như thế.

Hàn Mặc Niên gật đầu, đôi mắt ánh lên sự kích động, trong thế giới rộng lớn này, quả thật có chuyện chẳng bao giờ thể tưởng tượng nổi.

“Đến nhà sách, tôi muốn mua quyển sử sách đó.”

*

Thâm Sâm đã rời bàn làm việc và ra về. Đồng hồ chỉ điểm 8 giờ tối.

Hàn Mặc Niên vẫn ngồi tại bàn làm việc, vừa call video cùng Hàn Kiềm bằng laptop cá nhân.

Một laptop Dell đặt bên cạnh, màn hình hiển thị những con số xoay chuyển không ngừng trên sàn chứng khoán, trong đó có tập đoàn Hưng Thịnh.

Trong màn hình laptop cá nhân của Hàn Mặc Niên, Hàn Kiềm đang ngồi trong phòng ngủ khách sạn, người vừa tắm xong, trên người Hàn Kiềm chỉ độc mỗi chiếc khăn quấn ngang hông, người trần ló lộ ra bờ ngực màu đồng chắc khỏe.

Hàn Kiềm ngồi xuống ở mép giường, đối diện là ánh nắng từ khung cửa sổ hắt vào người, khuôn mặt mang nét lãng tử thấu đời, nụ cười luôn nhếch một bên mép, đem theo sự quyến rũ không kém phần già dặn, mái tóc còn chưa lau sơ qua, chảy theo đường cong cơ thể vài giọt nước xuống đến ngực. Anh cười cùng Hàn Mặc Niên đang khoanh tay, dựa lưng vào ghế xoay, mày Hàn Mặc Niên tự nhiên cau lại.

“Sao anh lại không lau khô đầu?” Hàn Mặc Niên chất vấn.

Hàn Kiềm nhún vai, anh vuốt mái tóc loà xoà ngược ra sau, lộ ra vầng trán cao thông minh, thêm nét cười hời hợt, “Vì em diện đến nên chưa kịp lau khô,

chỉ kịp quần khăn thôi.”

“Bây giờ anh có thể lau đầu rồi, em đợi được.” Nhường mảy, Hàn Mặc Niên thong thả cười.

Hàn Kiềm xua tay, “Thôi kệ! Tóc ngắn mau khô thôi. Vào vấn đề chính đi.”

Hàn Mặc Niên gật đầu, “Khi nào anh về?”

“Hai ngày nữa, ngày mai anh còn tiếp khách, là vị cục trưởng bên cục quản lý môi trường. Ở công ty có việc gì sao?” Hàn Kiềm vớ lấy đồng hồ đeo tay để trên nệm, đeo vào.

Nếu không có việc gì cần Hàn Kiềm ra mặt, Hàn Mặc Niên sẽ không nhắn tin cho anh, cả một cú điện thoại càng khó có hơn. Rõ ràng, đã có chuyện.

Giọng của Hàn Mặc Niên vẫn điềm tĩnh, từ tốn nói: “Em đã biết ai là gián điệp ở công ty mình rồi. Hắn đã kết nối một con chip bí ẩn lên máy chủ công ty và cả các máy phòng ban, nó rất nhỏ và khó phát hiện vì nó chẳng có nguy cơ phá hoại hay dễ dính virus lây lan gì cả, nói trắng ra nó thật sự vô hại theo nghĩa trắng. Còn nghĩa đen, từ con chip bí ẩn đó, hắn có thể thao túng và biết mọi bí mật công ty và đánh cắp tài liệu khá nhanh gọn, cả những video của camera toàn bộ công ty cũng không bỏ qua. Em đã tìm ra con chip đó ở đâu và hiện tại chỉ còn lại hắn.”

Hàn Kiềm vỗ tay tán thưởng, “Ồ, là ai? Có phải là người bên phòng kỹ thuật?”

Lần này, Hàn Mặc Niên lại lắc đầu: “Không phải. Những người bên phòng kỹ thuật là một tay bó tay tìm kiếm và đào tạo. Họ đối với bố là một lòng tôn kính và ngưỡng mộ, hôm em có xuống phòng kỹ thuật, họ rất nghiêm chỉnh làm việc khi ngày thay áo mới của Hưng Thịnh còn đến hai ngày mới ra mắt, họ đã thức suốt đêm cùng em, không ai lơ là còn rất mong được bố nhìn thấy ngày Hưng Thịnh vực dậy trên đỉnh vinh quang, đó chỉ là một phần thôi. Con chip bí ẩn đó, nó chính là phát minh của một người đàn ông nước Anh tên là Jack, khá nổi tiếng trong giới IT ngầm - những người chuyên làm những công việc liên quan đến máy tính nhưng là bất hợp pháp. Em đã nhờ Lạc Thắc Thiên Tường điều tra được, vào thời điểm hơn một năm trước, Jack đã bán toàn quyền về con chip đó cho một người sinh viên mới vừa tốt nghiệp trường Aston University với giá 100.000 bảng Anh, hắn là người Hoa kiều, chỉ như thế thôi.

Những nhân viên mới làm việc ở công ty mình một năm đổ lại đây chỉ có mười bảy người. Nhưng, từ nước ngoài về làm việc chỉ có hai người, trong đó một người từ Aston University. Người này học ở Aston University bằng học bổng, thi vào đầu ra 100.000 bảng Anh để mua con chip đó? Mười bảy người, em điều tra khá rõ, chỉ có một người đến từ trường Du Đán và còn đang học lên thạc sĩ chuyên ngành vật lý, gia cảnh thượng lưu, và đặc biệt là có mối quan hệ mật thiết với Phong Nhã.”

Bây giờ, Hàn Kiềm mới nhủ mảy một cái nhẹ, lặp lại lời Hàn Mặc Niên: “Phong Nhã?Ồ, Phong Nhã trong một năm đổ lại đây, thị trường thời trang của họ tiến bộ rõ rệt, còn đưa ra các khuyến mãi hấp dẫn hơn cả Hưng Thịnh, cướp được vài mối làm ăn lớn trước khi ta xuất phát, cứ nghĩ họ có năng lực, quả thật, năng lực ‘lớn’.”

Hàn Mặc Niên gật đầu, nói: “Nói thẳng ra, hắn đã biết được tất cả đường đi nước bước của chúng ta trong khoảng thời gian chúng ta bắt đầu tung ra thị trường bộ thời trang Thanh Thuần đầu tháng 12 năm trước, nếu chức vụ lớn hay các phòng quan trọng thì càng dễ bị phát hiện mưu đồ, chỉ có làm một chức vụ nhỏ trong phòng hành chính hay đại diện là dễ hành động nhất. Anh hãy nghĩ xem, tốt nghiệp một trường tốt thêm cả vai vế gia đình không phải nhỏ, tại sao lại chạy qua Hưng Thịnh, lại chịu làm một nhân viên nhỏ dù đã được đề bạt lên làm quản lý vì xuất sắc trong công việc? Lại tránh việc tiếp xúc bước ra ngoài nhiều, luôn muốn được ở phòng hành chính?”

Hàn Mặc Niên lại cầm bút gõ xuống bàn, phát ra tiếng cộc cộc, “Hiện tại, dù đã tháo con chip đó khỏi bộ máy hệ thống công ty, nhưng chưa thể biết là hắn có tiếp tục làm lại hành động này hay không. Tuy nhiên, em biết chắc bây giờ hắn không thể lộ diện, hắn cần đợi một thời cơ tốt đẹp hơn nữa, nên chắc vẫn đang ngoan ngoãn làm việc ở phòng hành chính.”

Hàn Kiềm không thể tin được, tất cả mọi thứ, dường như đều nằm trong tầm kiểm soát của Hàn Mặc Niên, từ khi đưa em trai anh bảo mở cuộc họp thường niên và chỉ nói vụ ở công ty, nhưng đó không phải là cuộc họp chính thức. Cuộc họp chính thức, luôn diễn ra ở phòng sách tầng trệt của biệt thự nhà họ Hàn.

Hàn Mặc Niên còn thiết kế cả một phòng riêng để dành cho phòng kỹ thuật đến đó làm việc vào đêm, nên chẳng ai biết được Hàn Mặc Niên muốn gì.

Giờ thì đã rõ, Hàn Mặc Niên muốn Hàn gia thành Hưng Thịnh thứ hai rồi. Ôi, nhà của anh... nhưng việc bắt thỏ trước mắt vẫn quan trọng hơn. Xoa xoa cằm, ánh mắt Hàn Kiềm đầy hứng thú: “Hãy cho hắn an toàn hai ngày kế tiếp đi, đợi đến khi anh về, chúng ta sẽ bắt đầu kế hoạch vào hang bắt thỏ.”

“Được!”

Hai người nói thêm qua loa vài tiếng, rồi chào tạm biệt.

Bàn tay Hàn Mặc Niên không biết vô tình hay cố ý, lại cầm lấy quyển sách có tên Bí ẩn sụp đổ của các vương triều, nở nụ cười nhàn nhạt. Anh từ lúc cầm quyển sách này từ nhà sách trở về, đã dùng cả một buổi làm việc để đọc, hiện tại chỉ đang dở, anh cũng khá quát được một số vấn đề trong tuyển tập về các triều đại.

Kiến Tông chính là vị vua cuối cùng của Kinh quốc, vẫn đặt niên hiệu Nam Lăng. Hàn Mặc Niên còn nhớ mang máng, ngày Lâm Bá Ngọc lên diện kiến vua lần đầu tiên khi đỗ trạng nguyên, lúc đó Kiến Tông chỉ là vị thái tử chưa đầy 5 tuổi, còn ngồi bên cạnh công chúa Kiến Ninh mút ngón tay đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn các vị tướng triều đình dưới chân mình. Vậy mà, chỉ bốn năm sau, vị thái tử non nớt này lại lên ngôi vua, sau khi Kiến Kinh Từ băng hà vì bạo bệnh.

Sử sách còn ghi rõ: Kiến Kinh Từ chỉ có một vợ duy nhất, đó là Hoàng hậu Đồng Trinh. Hoàng hậu Đồng Trinh sinh cho hai người con, công chúa Kiến Ninh và thái tử Kiến Tông. Sau khi công chúa lên mười bảy, Kiến Kinh Từ đã gả công chúa cho vị trạng nguyên Lâm Bá Ngọc vừa đỗ danh vào năm đó, cả kinh thành đều vui mừng, phấn khởi. Nhưng niềm vui chưa được bao lâu, chỉ sau hai ngày làm phò mã, Lâm Bá Ngọc vì con phong hàn bất ngờ mà thổ huyết mất, công chúa trở thành quả phụ, sinh ra đau buồn rồi cũng tự tử theo chồng. Cũng trong năm ấy, Nam Lăng đại loạn, khi Kiến Kinh Từ cũng vì con bạo bệnh lâu năm mà băng hà, cả triều nhanh chóng chia thành hai phe đối địch, lúc ấy, Hoàng hậu Đồng Trinh đưa thái tử Kiến Tông lên làm vua khi người chỉ vừa tròn 8 tuổi, Hoàng hậu Đồng Trinh cũng trở thành Hoàng thái hậu, nắm toàn quyền Nam Lăng suốt bốn năm. Sau này, vì nghe lời gian thần thân cận, mà giết tể tướng Lâm Bá Nhan vì sinh nghi khởi tướng cướp ngôi, triều đình náo loạn càng náo loạn. Lâm Bá Nhan bốn đời trung thành với Kinh quốc, nay vì một lời gian thần nói không có chứng từ lại chết thảm dưới tay đao phủ, phe trung thành với Kinh quốc không phục, nhất là người chính trực như Lâm Bá Nhan lại bị vu oan giá hoạ, họ cùng nhau đứng dậy, dựng cờ khởi nghĩa.

Trong vòng ba tháng trời rông rã, triều đại Nam Lăng hoàn toàn đổ sập...

Đọc đến đây Hàn Mặc Niên gấp sách lại, thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Một Cuộc Sống Khác

Bạch Lý gặp lại Thăng Nam vào đầu năm mới, hôm đó trời còn chưa hết tuyết.

Ở ngôi chùa Cung Khê rộng lớn, người người đi đi lại lại, anh lại có thể nhìn thấy rồi nhận biết Thăng Nam qua ánh mắt thôi cũng cảm thán bản thân đã quá chú tâm vào cô gái này. Thân hình bé nhỏ của cô rút vào chiếc khăn choàng bằng len to lớn quấn ngang cổ, chỉ chừa ra đôi mắt sáng và mũi nhỏ đã ửng hồng, mặc một chiếc áo khoác dày cộm màu trà thêm đôi chân gầy gò sau đôi bốt nâu cao đến gối. Trên đầu tuyết còn dính vào tóc, trong cô giống cô bé bước ra từ cổ tích về tuyết rơi anh đọc được khi còn nhỏ.

Cô chấp tay cầu trước một bát hương lớn thật lớn, thành tâm cầu nguyện, không hề biết được có ánh mắt dán chặt vào mình.

Khói hương nghi ngút, đem theo lời thỉnh cầu năm mới của Thăng Nam, mong một cuộc sống vui vẻ, an yên đến với mọi người cô yêu thương.

Đến cho người mẹ thân yêu mau hết bệnh, sống đời với cô.

Đến cho... người cô yêu mọi sự điều bình an và hạnh phúc luôn đến với anh.

Thăng Nam đến xin hai lá bùa năm mới, một cho mẹ, một cho... Hàn Mặc Niên. Cô chẳng cầu mong ước gì lớn lao, chỉ mong đủ sức khỏe để tiếp tục sống. Đạo này tình trạng bệnh cô xảy ra thường xuyên hơn, dù mỗi sáng đã tập chạy bộ, dù đã không còn làm PG nữa, dù đã ít đụng đến thuốc lá.

Lúc cô bước ra từ phía gian phòng phát bùa bình an ra, tự nhiên, có một bàn tay mạnh mẽ đặt lên vai cô, đem theo tiếng đàn ông dịu dàng, trầm ổn: “Thăng Nam?”

Cô giật thót mình, quay đầu lại sau theo tiếng nói phát ra, thì khá ngạc nhiên khi nhìn thấy Bạch Lý. Thăng Nam không hề quên được người đàn ông với nụ cười ấm áp lại khó dò này, cả chiếc răng khểnh làm anh toả sáng hơn thì càng làm cô rụt rè tiếp xúc hơn. Nhưng, hiện tại cô vẫn nhoẻn miệng cười chào, “Ồ, anh Bạch.”

Bạch Lý hơi chau mày, miệng vẫn nở nụ cười tươi: “Gọi tôi là Bạch Lý hay A Lý được rồi.”

Sững người, Thăng Nam lắc đầu, thờ ra cả khói: “Như thế... tôi không quen cho lắm.” Rồi cô chuyển chủ đề: “Anh cũng đến đây cầu an năm mới à?”

Gật đầu, Bạch Lý biết mình hơi gấp gáp, đành chỉ tay về phía nơi gieo quẻ, chỗ đó kín chật người đợi: “Ừm, tôi đi cùng với mẹ, bà ấy đang đợi xin quẻ.”

Nhìn theo phía tay Bạch Lý, Thăng Nam chỉ thấy một đám người đông đúc tụ lại, đợi đến lượt mà ồn ào hẳn ra. Cô không xin quẻ, chỉ cần xin bùa bình an là đủ. “Vâng.”

“À, tôi thấy em trên tivi vào sáng nay.” Bạch Lý cười tươi, lộ ra hàm răng trắng chói mắt.

Thăng Nam mở to mắt, đôi môi mấp máy sau chiếc khăn choàng to tướng: “Á...”

“Em rất xinh đẹp.” Bạch Lý nói lời thật lòng, “Hmmm, tôi sẽ mua loại sữa kiwi đó về uống thử.” Mặc dù anh không thích phải uống sữa có vị trái cây cho lắm, anh thích sữa ra sữa trái cây phải ra trái cây.

Ngại ngùng, Thăng Nam đan đôi tay lại với nhau, không dám đối diện với Bạch Lý nữa.

Không biết có phải may mắn không, bức hình cô chụp cùng Lý An và Kiều Kiều được người bên công ty Juice.J nhìn thấy, họ nghĩ ý mời cô làm đại diện cho nhãn hàng nước uống vừa ra mắt, họ bảo nhìn cô như quả kiwi mọng đầy sức sống, rất hợp với nước uống sữa kiwi của họ. —“

Họ đưa giá ba trăm ngàn nhân dân tệ cho hợp đồng hai tháng quảng bá sản phẩm bên họ, cuối cùng vì số tiền ba trăm ngàn đó, cô đồng ý. Thì ra, ngoài làm PG tự do, Lý An còn là một streamer giải trí có tiếng trên mạng, bức hình cô chụp cùng Lý An được Lý An up lên weibo và thế là cô được vạn người đề ý, được thơm lây. Lý An biết được, cười tít mắt, còn xưng phong làm quản lý cho cô, giúp cô trong một tuần lễ đóng quảng cáo.

Sau một tháng quay quảng cáo, trải qua ký hợp đồng cùng các nhà đài bên Juice.J phải làm gì gì đó, cuối cùng quảng cáo cũng được chạy trên tivi vào ngày hôm qua, chỉ vòn vẹn một phút ba giây, cô cũng đã xem quảng cáo của mình từ tối hôm qua, hồi hộp vô cùng, cô sợ hiệu quả không cao, phật lòng giám đốc Joes và cả những người trong đoàn quay hơn tuần lễ không ngại nắng mưa đã tin tưởng.

Đến tận bây giờ, cô vẫn như đang ngồi trên đồng lúa.

Nghe được câu khen của Bạch Lý, má Thắng Nam bỗng chốc ửng hồng, cô nhẹ nhàng thở ra làn khói trắng, ngược đôi ngươi đen lay láy nhìn Bạch Lý với nét biết ơn: “Cám ơn anh... nó vừa được chiếu vào tối hôm qua, em cũng đang rất hồi hộp đợi kết quả. Em sợ...”

Bạch Lý bỗng xoa đầu cô.

“Em quay rất tốt, đừng tự ti bản thân như thế. Nhìn em như cách chàng trai đóng chung nói với em trên tivi vậy: ‘Cần mọng, ngọt ngào mang chút chua của ngày thu mát.’, em thật sự rất nổi bật trong quảng cáo.” Bạch Lý mỉm cười, gió lùa từ đầu đến, lướt ngang mái tóc ngắn đen nhánh của anh.

Thắng Nam choáng váng, khuôn mặt đỏ lựng. Cô cúi đầu, nhìn đôi chân mình, hạ giọng: “Chỉ là lời thoại giới thiệu thôi...” thật sự xấu hổ chết đi được mà!

“Ừm.” Bạch Lý không trêu cô nữa, lần này là anh chuyển chủ đề khác: “Em không làm ở Đế Đài nữa à?”

Thắng Nam vội gạt đầu rồi lại lắc đầu, “Em là một PG tự do, em có quen với tổng quản lý của Đế Đài, lâu lâu chị ấy vẫn giữ cho em vài job. Còn hiện tại em không làm PG nữa, em sẽ mau chóng kiếm công việc khác.”

“Thế em muốn kiếm công việc gì?” Bạch Lý vỡ lẽ, thì ra vài lần anh đến Đế Đài cùng Phó Vĩ thì không gặp Thắng Nam, bây giờ đã hiểu vì sao rồi. Như thế cũng tốt, Đế Đài không phải nơi tốt đẹp gì, dù đó là đứa con cưng của bạn thân anh, vị Boss trẻ Lạc Thác Thiên Tường.

Lại lắc đầu, Thắng Nam nhủ mi tâm, suy nghĩ thật trọng, “Nếu lần quảng cáo này tốt, em mong sẽ có thêm nhiều cơ hội dành cho em ở công việc này.”

Ồ, công việc này dù dễ cạnh bẫy, nhưng như thế tốt hơn làm ở Đế Đài, huống chi Thắng Nam có thể nổi tiếng. Bạch Lý thở dài, lại xoa đầu cô.

Trong thâm tâm anh nghĩ, anh muốn che chở cho cô gái này...

Hiện tại, anh không giật mình vì ý nghĩ này nữa, mà nó càng ngày càng tràn trề hy vọng, càng muốn trở thành sự thật. Hôm gặp cô ở Đế Đài, nghe được lời cầu xin của cô muốn làm quen Hàn Mặc Niên mà không dám hỏi, anh cực kỳ tức giận, tại sao là Hàn Mặc Niên...

“Thắng Nam, anh chúc em thành công.” Bạch Lý nhoẻ miệng cười, nụ cười hết sức mê người.

Nhưng đối với Thắng Nam thì vẫn là nụ cười mang tính khích lệ bạn bè thì đúng hơn.

Thắng Nam gạt gù, lần gặp thứ hai với Bạch Lý, cô càng vững tin Bạch Lý là một người tốt, giọng anh nhỏ nhẹ của người tri thức, dáng vẻ điềm đạm thông thả. Hôm nay anh ăn mặc đơn giản, khoác bên ngoài chiếc áo len dài trong nồm hơi gầy. Khuôn mặt sáng ngời thêm đeo kính, cứ thành thoi thật khác xa với mọi người xung quanh. Mắt anh rất sáng, dưới ánh nắng xuân sớm, đôi mắt màu nâu ấm áp người đối diện khi nhìn. Anh như chàng trai mùa thu đem theo sự yên bình giản dị.

Cô kéo thấp chiếc khăn choàng, lộ ra chiếc cằm khuôn má tều tuy do ăn uống không đầy đủ, thêm đôi mắt hơi đỏ vì thiếu ngủ, trong cực kỳ nhếch nhác. Nhưng đôi lại nụ cười của cô như bừng sáng cả khuôn mặt nhợt nhạt, “Cám ơn anh Bạch... Lý. Anh là người tốt!”

Anh là người tốt. Tốt ư? Thắng Nam thật thơ ngây. Bạch Lý nghe xong chỉ cười khỏ.

Từ phía xa có người đến gần Bạch Lý, đang hớn hờ gặp Thắng Nam thì giọng pha chút ngạc nhiên: “Tiểu Lý! À... ai đây?”

Bạch Lý quay lại thấy mẹ mình đã gieo quẻ xong, trên tay còn một tờ giấy xuất hiện chữ Đại Cát, anh nhướn mày, ôm vai mẹ mình cười: “Bà con, hôm nay tình cờ gặp.”

Thắng Nam bối rối, cuối cùng vẫn gạt đầu chào mẹ Bạch Lý: “Chào bác.”

“Ồi, chào cháu! Xinh quá! Cháu tên gì?” Mẹ Bạch Lý mở to mắt, cười toe toét với Thắng Nam.

“Cháu tên Thắng Nam.” Thắng Nam lịch sự mỉm cười.

Bỗng dưng bà vươn tay vuốt tóc Thắng Nam, đôi mắt sáng như trăng rằm, cô mới nhận ra, đôi mắt Bạch Lý rất giống đôi mắt bà.

“Cháu thật là đáng yêu, Tiểu Nam. Vậy mà lâu nay thằng con nhà bác lại chẳng nhắc gì về con, quả là đáng giận.”

Bạch Lý chợt dạ, anh phản biện: “Mẹ à, Tiểu Nam không phải bạn gái con.”

“Ồ?” Bà ngạc nhiên, xong lại mỉm cười với Thắng Nam: “Không sao, không sao! Tuổi trẻ mà, bà già này đợi được, đợi được!”

Không phải Bạch Lý nữa mà cả Thắng Nam cũng bối rối. Tránh thì thật bất lịch sự, còn cứ để mẹ Bạch Lý nhìn mãi cũng ngượng ngùng, Thắng Nam muốn khóc đến nơi.

Bạch Lý nhìn Thắng Nam với khuôn mặt bất đắc dĩ và thẳm khản mở khẩu hình miệng thành hai chữ xin lỗi. Kỳ thực, mẹ Bạch đã ưng mắt ai thì Bạch Lý khó mà giữ bà nổi. Anh chỉ còn cười khổ nhìn bà hỏi tới tấp về Thắng Nam, tuy nhiên đầu đó trong góc khuất nào đó lòng anh lại thấy vui vẻ.

Cuối cùng, Thắng Nam thoát khỏi cuộc nói chuyện với mẹ Bạch Lý và chào ra về nhờ cuộc gọi đến từ Lý An. Nhưng trước khi đi, Bạch Lý cũng đã kịp trao đổi số điện thoại cùng Thắng Nam. Dù thấy không cần lắm nhưng Thắng Nam vẫn là lịch sự vẫn hơn.

Theo thói quen từ lúc biết Lý An đến hiện tại, vừa bắt máy, Thắng Nam phải nhích tai mình cách xa chỗ loa nghe nói của điện thoại với tâm trạng thư giãn cực độ.

Cô hít một hơi dài, nín thở ấn nút nghe.

Đúng như cô dự đoán, Lý An nhận được tính hiệu cô bắt máy, liền hét: “Tiểu Nam! Tiểu Nam! Tiểu Nam!”

Quả thật nội công thâm hậu, Thắng Nam liền đưa thẳng tay ra, mà vẫn nghe được rõ mồn một.

Lý An chẳng để cho Thắng Nam nói, cô mở miệng bắn súng liên thanh: “Mục quảng cáo giờ vàng hôm qua, chúng ta thành công hơn ngoài mong đợi rồi, trên youku và weibo phản ứng của cộng đồng mạng mạnh lắm. Hiện tại có mấy công ty đã mời em làm người mẫu đại diện, chị bắt đi động từ sáng đến giờ môi cả tay và khô rất hòng luôn, cuối cùng cũng giữ được vài lời đề nghị khá là tốt, tối nay em đến nhà chị, hai chúng ta sẽ bàn bạc trực tiếp. Tiểu Nam ơi, chị nhìn không sai mà! Em là ‘kho bạc kho vàng’ của chị, bây giờ hai chị em ta lên hương rồi! Phải rú đám Tiểu Tiểu một châu cho ra hồn ở Đê Đài mới được, ha ha.”

Thắng Nam mừng rỡ, chỉ kém là không nhảy lên để khỏi kiềm nổi sung sướng này thôi, tàn đá đè nặng ngực cô trong phút chốc bay cái vèo đi mất. “Thật sao chị? Thế thì hay quá, em lo lắng từ hôm qua đến giờ, em rất sợ không được như giám đốc Joes mong muốn, haizz bây giờ thì có thể thả lỏng rồi.”

“Em đừng mãi xem thường mình như vậy Tiểu Nam! Em rất giỏi. Cơ mà, rất nhiều công ty lại muốn em diễn chung với Lục Thiệu nữa... mười cuộc điện thoại thì hết bảy cuộc đề nghị như thế.”

“Vâng, tối nay em về nhà chị chúng ta bàn tiếp nhé? Bây giờ em phải đi thăm mẹ.” Thắng Nam thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Thắng Nam cúp máy, bước ra khỏi cổng chùa Cung Khê bắt một chiếc taxi.

*

“Tổng cộng là mười hai ngàn bảy trăm năm mươi ba tệ năm đồng, thôi, bỏ năm đồng đi, còn mười hai ngàn bảy trăm năm mươi ba tệ.” Nói xong, Tiểu Xuyên đóng mộc đỏ lên giấy rồi truyền tờ giấy đến tay Thắng Nam cách một tấm kính trong suốt, nói tiếp: “Em cứ đưa lên cho quầy thu ngân rồi ngồi đợi lấy thêm thuốc cho mẹ em. Mẹ em được chuyển phòng cách đây ba mươi phút, lầu ba, phòng số 507.” Nói xong Tiểu Xuyên cười cười.

Thắng Nam gật đầu cảm ơn Tiểu Xuyên rồi đứng dậy đến quầy thu ngân.

Sau một lúc thủ tục rườm rà, cuối cùng Thắng Nam cũng bước lên lầu 3.

Trời đã chuyển chiều, màu cam đỏ ối, cô bước qua từng bậc thềm cầu thang bộ, nhìn ra phía sân chiều. Dưới sân lát đá người qua lại và ngồi ghé đá. Sân được tạo thành một công viên nhỏ, với đàn hoa đỗ quyên được trồng, hơn mười cây bóng mát, có cả hồ nước đầy sen trắng và đài phun nước, dưới ánh tà chiều nhàn nhạ đẹp đến vô cùng.

Nơi đây rất yên bình, vì đây là viện dưỡng lão.

Lúc Thắng Nam bước vào đã thấy mẹ mình đang ngồi ngắm trời qua ô cửa sổ. Mái tóc hoa râm xoã sau vai, trên người là bộ đồ vải sa tanh màu xanh nhạt, trong bà ốm yếu hơn một tuần trước cô đến.

“Mẹ.” Thắng Nam nói xong liền ào đến bên giường, ôm bà từ đằng sau.

Mẹ Thắng Nam quay lại, xém giạt mình, bà mắng yêu: “Cái con này...” rồi bà thờ dài khi vuốt tóc con gái mình: “Sao lại ốm thế này, con có ăn uống đảm bảo không vậy?”

Thắng Nam cay cay sống mũi, gật gù đầu: “Có mà, con ăn ngày ba bữa, tại thân thể con không tiếp thu được dinh dưỡng thôi. Xem kia, mẹ cũng ốm đi nhiều đó, nay con có đem cả vịt quay Bắc Kinh cho hai mẹ con ăn đây.” Nói xong cô vớ lấy một hộp vịt quay dưới chân giường, đưa lên cho mẹ mình xem.

“Được được.” Mẹ Thắng Nam chiều chuộng, bà cười.

Hai mẹ con Thắng Nam ăn chỉ được nửa rồi cô cắt một nửa vào tủ lạnh, dặn mẹ mai hãy lấy ra quay lại và ăn tiếp. Xong xuôi, hai mẹ con lại ngồi trên giường, cô phân chia thuốc uống cho bà ra mỗi phần đều đặn vào hộp uống thuốc, trên hộp có ghi sáng sáng, trưa, chiều.

Mẹ Thắng Nam nhìn thuốc mà thờ dài, rồi lại nhìn căn phòng tiện nghi không khác gì phòng khách sạn, nhất là chiếc giường lớn lại êm ái này, bà tiếc rẻ nói: “Tiểu Nam, dạo này con làm việc gì? Có rất nhiều tiền sao?”

Thắng Nam đang chia thuốc, nghe xong dừng lại hai giây: “Vâng, con đã bỏ công việc cũ và tìm được công việc mới rất tốt. Số tiền nợ con đã chi trả được phần nửa rồi, không bao lâu nữa sẽ trả xong nợ, lúc đó con sẽ cất lực kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ, cũng...” rồi cô nhìn lên bà: “...sẽ mua một căn chung cư cho hai mẹ con mình ở. Nên hiện tại, viện dưỡng lão này là nơi an toàn, sạch sẽ, thoáng mát, mẹ cứ sống ở đây một thời gian nữa, đừng lo gì hết, mẹ nhé?”

Viện dưỡng lão dành cho người thu nhập khá này rất tốt, nên Thắng Nam đã đưa bà vào sống được hai năm, lúc trước là ở chung với nhiều người rất phức tạp, nhưng giờ cô đã chuyển bà sống một phòng riêng tốt hơn. Nơi đây thoáng đảng, thoải mái lại không phức tạp như bên ngoài, nên rất nhiều người sẵn sàng chi trả số tiền cao để cha mẹ mình vào sống, trong đó có Thắng Nam. Căn phòng cô chọn cho mẹ trên cao, lại cùng tầng với đa số là phụ nữ trung niên, có thể làm bạn và quan tâm lẫn nhau hơn, cô không ngại bỏ ra số tiền lớn để mẹ mình thoải mái, cô muốn mọi thứ tốt đẹp dành cho bà.

“Con làm gì?” Bà hỏi.

“Con làm người mẫu quảng cáo, tiền lương hợp đồng ba trăm ngàn, mẹ thấy có may mắn không? Quảng cáo của con còn được chiếu trên tivi mỗi ngày, con gái mẹ sắp nổi tiếng rồi.”

Mẹ Thắng Nam ngạc nhiên rồi lẫn sang vui mừng khôn siết, bà mở to mắt sáng: “Thật tốt, thật tốt! Đúng là ông trời không phụ lòng người có tâm.” Nói xong bà cầm điều khiển tivi, ấn nút mở: “Đâu đâu, để mẹ nhìn con gái mình nào...”

Thắng Nam lắc đầu cười, cô còn không chắc quảng cáo của mình được chiếu tần suất nhiều ít ra sao nữa... cô để mẹ mình ngồi trên giường xem tivi, còn cô loay hoay dọn dẹp lại căn phòng tầm ba mươi mét vuông. Hơn một tiếng đồng hồ sau, mẹ Thắng Nam reo lên khi đã thấy cô.

“A! Con gái của mẹ đây rồi! Chà, giống nữ sinh ra phết!” Bà cười rất tươi, đôi mắt còn long lanh.

Thắng Nam cũng dừng động tác xếp quần áo vào tủ, nhìn chiếc tivi cô lỏ sĩ to tướng đặt trong phòng, trong tivi đang chiếu đến khúc Lục Thiệu nở nụ cười tươi, lộ cả hai đồng tiền chói mắt, chuyên cho cô chai sữa kiwi qua hàng rào sắt, ánh mắt đầy vui sướng lẫn thâm tình.

Cô run rẩy nhận lấy, ánh mắt lộ ra nét còn không tin, sau đó khi nghe được lời nói của Lục Thiệu thì ngại ngùng áp vào má mình, trân trọng và thích thú, nụ cười cô tươi tắn hơn cả mặt trời, đôi mắt đen híp lại vòng cung, bùng lên ngọt ngào của nữ sinh trung học.

Từ từ, hình ảnh cô mờ dần và nhãn hiệu quảng cáo Juice.J xuất hiện năm giây rồi chuyển sang quảng cáo khác.

Mẹ cô hết lời khen ngợi, chỉ còn thiếu điều muốn chạy sang bạn bè mình mà khoe khoang về cô. Cô bật lực cười, khi mẹ mình bình tĩnh trở lại, cô mới xếp quần áo vào tủ tiếp tục.

“Mẹ tin quảng cáo của con chắc chắn sẽ bán được sản phẩm rất chạy.”

“Con cũng mong thế... chị quản lý con cũng bảo hôm nay cũng rất nhiều công ty đề nghị hợp tác cùng con, nhưng... con cứ ngỡ chuyện này thật như mộng.” Cô thật thà nói hết tâm tư mình.

Sau đó là được một tràn gió huấn từ mẹ cô với đề tài thế nào là lấy lại sự tự tin. Mẹ cô lúc trước làm nghề gõ đầu trẻ, thế nên về phần ăn nói cô không bao giờ bằng bà được. Cô chỉ biết gãi đầu, gù gù gù gặt nghe giảng.

Đến lúc trời sắp tối, cô mới chợt nhớ về chiếc điện thoại mới mua tặng mẹ, cô liền lục trong túi xách rồi đưa cho bà.

Thấy bà ngạc nhiên, cô liền giải thích: “Xem như quà con tặng mẹ ngày thành công đầu tiên trong đời. Sau này mẹ không cần đến phòng hành chính của viện hay mượn điện thoại người khác gọi cho con nữa. Mà, điện thoại này có chức năng vừa nói vừa thấy mặt nhau nữa.” Cô liền mở máy, chỉ vào chế độ call video cho bà thấy, rất hồ hởi nói tiếp: “Đó, khi nào mẹ nhớ con cứ gọi chế độ này, là có thể nhìn được thấy mặt con ngay, kỳ diệu chưa?”

Mẹ Thắng Nam ù ù cạc cạc nhận điện thoại với cả đồng số chức năng trời ơi đất hỡi bà không nhớ nổi, nhưng vì con gái sống rất tốt nên bà vui vẻ chấp nhận.

Lúc Thắng Nam rời viện dưỡng lão đã 8 giờ kém năm tối, cô lại bắt một chiếc taxi, về lại trung tâm thành phố S.

Chương 11: Mỗi Tư Vương Chưa Dứt (1)

Những ngày đầu năm, hơn hai phần ba nhân viên công ty Hưng Thịnh đã nghỉ tết, chỉ còn ít người ở lại đăng ký trực tết, họ bây giờ thành thoi hơn, còn có thời gian nhàn rỗi cắn hạt dưa và tám chuyện. Tết mà, ai lại thích làm việc...

Với mọi người khi quá nhàn rỗi, thì chỉ việc xung quanh hai anh em nhà Boss công ty mình là mới có hứng bàn nhát.

Vị chủ tịch vừa nhậm chức - Hàn Kiềm rất phóng khoáng, chính trực và vô cùng hấp dẫn thì không thể bàn cãi gì. Anh bắt đầu từ chức trưởng phòng dần lấy được niềm tin từ bỏ mình mới leo đến được địa vị hiện tại. Không vì thế mà anh kiêu ngạo, ngược lại càng ngày càng trao dồi kiến thức, luôn luôn khép mình và tôn trọng các vị trưởng bối, những người đồng hành cùng Hưng Thịnh từ lúc lập nghiệp đến hiện tại. Anh thông minh và luôn biết sự thông minh mình nằm ở đâu, không khoa trương, khiêm nhường và là một vị lãnh đạo đáng mọi người ngưỡng mộ.

Còn người còn lại? Vị Boss trẻ tuổi vừa về nước đã làm rung chuyển công ty Hưng Thịnh, cũng là vị tổng giám đốc trẻ qua được kỳ sát hạch khó khăn nhất của các vị trưởng bối Hưng Thịnh. Hàn Kiềm mất khoảng ba ngày để hoàn thành bài thi “tốt nghiệp” cho các vị tiền bối xem anh có xứng đáng để họ đề bạt và tôn trọng hay không. Còn Hàn Mặc Niên? Chỉ mất một ngày, à không, hẳn là một giờ!

Còn trong một giờ đó, Hàn Mặc Niên làm sao qua được kỳ sát hạch quả là đáng phải xem xét, nhưng mọi nhân viên tức âm ỉ vì không biết ngày hôm đó anh đã trải qua như thế nào, trong phòng họp thường niên anh đã ứng phó ra sao với năm vị trưởng bối bằng tuổi bố mình? Có phải bị chèn ép anh đến muốn nghẹt thở với những câu hỏi thẳng thừng không kém học búa?

Thâm Sâm đứng dựa lưng vào quầy nước nghe lén cuộc tám của các nhân viên trực tết, nghe đến đây, cậu không khỏi rùng mình, vì chính ngày hôm đó, cậu chàng cũng có mặt.

Cậu nhớ, Hàn Mặc Niên ngày hôm đó phong thái rất bình tĩnh và điềm đạm đáp lại những câu hỏi sát bén của năm vị trưởng bối được mệnh danh ‘Ngũ Quý Hưng Thịnh’ với lời nói nhẹ nhàng, kiên định và đá xoáy lại không kém. Lúc đó, Thâm Sâm còn nghĩ mình đang tham dự một phiên toà căng thẳng với năm vị luật sư bào chữa cho bị hại mà Hàn Mặc Niên lại là bị cáo cô độc. Cuối cùng năm vị trưởng bối đã cho anh một đề tài bảo anh phải làm trong một tuần, một tuần sau họ muốn có kết quả để xem anh có đủ thực lực nhận lấy chiếc ghế tổng giám đốc nhiều người mơ ước. Anh đã trả lời rất dứt khoát rằng: “Tôi chẳng yêu thích cái ghế tổng giám đốc này, tôi vẫn có thể trở về Đức và tiếp tục công việc nghiên cứu của mình. Nhưng, tôi đứng tại đây cho năm vị thách đố tính chịu đựng và IQ tôi đến đâu là vì tôi tôn trọng các vị, năm người đã cùng bỏ tôi vượt qua biết bao nhiêu gian khổ để đứng vững đến hiện tại. Tôi muốn trở thành một phần trong Hưng Thịnh để nó mãi xứng đáng như cái tên. Đề tài các vị đã đưa ra, tôi có thể hoàn thành dễ dàng, nhưng thời gian tôi bỏ ra đó tôi có thể kiếm về cho Hưng Thịnh hàng tỉ đồng, vậy tại sao tôi phải tốn thời giờ vô bổ như thế? Cũng là những thương nhân, các vị hiểu rõ hơn tôi mới đúng chứ? Còn chiếc ghế tổng giám đốc không có đối với tôi cũng chẳng mất mát gì, tôi không thích bị gò bó vào một khuôn khổ các vị đã lập ra, như thế thôi.”

Lời anh gây chấn động kinh người, cả năm vị còn ngẩn người hồi lâu sau khi anh rời khỏi phòng họp mấy phút, cả Thâm Sâm cậu cũng không khép miệng lại nổi, chỉ muốn hét lên Boss cậu là số dzách!!! Oách chết đi được!!!!

Vị Boss của cậu, cậu điều tra khá rõ, vì dù sao mình cũng sẽ đi theo Hàn Mặc Niên một thời gian sẽ dài, nên cậu phải biết anh ra sao mà dễ nắm bắt rồi đối phó chứ!

Thâm Sâm suy nghĩ mãi, vừa thấy bóng dáng quen quen lướt ngang mình từ bên thang máy nội bộ.

Hàn Mặc Niên đã đến công ty. Thâm Sâm nhìn đồng hồ, 8 giờ kém.

Suốt ba ngày tết, cứ điều đặn tầm 8 giờ Hàn Mặc Niên liền có mặt tại Hưng Thịnh.

Điều này, mọi nhân viên nhìn thấy anh trong bộ comple đen bước vào thang máy, không khỏi thán phục sức trâu bò của vị tổng giám đốc mới này. Một ngày anh ở công ty 16 tiếng đồng hồ, thời gian còn lại mất tích biến biệt và đặc biệt rất ít khi đi bàn công việc ngoài văn phòng mình, những bữa tiệc với khách hàng luôn là trợ lý Thâm Sâm đảm nhiệm hoặc đôi khi là cả... Chủ tịch Hưng Thịnh, Hàn Kiềm.

Trong văn phòng Tổng giám đốc.

Hàn Mặc Niên đứng nhìn toàn cảnh trung tâm thành phố S qua cửa kính khổng lồ của mình, một tay anh bỏ vào túi, một tay anh cầm tách cà phê Thâm Sâm đã pha cho mình, ung dung thưởng thức bầu trời tuyệt đẹp vào buổi sáng sớm mai. Anh, luôn để mình trong trạng thái cái đầu luôn luôn lạnh để giải quyết vấn đề, nhất là khi chuyện có nội gián công ty đã bắt được trong im lặng, hẳn ta cũng bị trừng phạt thích đáng.

Mọi chuyện luôn trong tầm kiểm soát của Hàn Mặc Niên. Anh mỉm cười khi chủ tịch Phong Nhã tìm đến Hưng Thịnh gặp Hàn Kiềm và xin tha tội cho con trai út nhà ông ta. Lúc đầu, Hàn Kiềm còn không để ý, luôn miệng bảo: “Hẹn nhau tại toà!” làm ông ta mặt xám lại xanh, xanh rồi lại trắng bệch, trong cực kỳ buồn cười. Cho đến khi, ông ta đã nhận ra Hàn Kiềm cần gì từ Phong Nhã...

Anh cởi áo khoác và đặt áo lên thành ghế xoay bàn làm việc, chưa kịp ngồi xuống đã nghe tiếng chuông điện thoại đổ.

“Em nghe.” Hàn Mặc Niên bắt máy khi nhìn xong tên người gọi đến, là Hàn Kiềm.

Phía bên kia im lặng ba giây kèm theo tiếng ù ù, xong yên tĩnh trở lại, Hàn Mặc Niên nghĩ chắc anh từ toà án bước ra rồi.

“Mặc Niên, hẳn tặng cho chúng ta 20% cổ phần công ty con Kim Ý.”

“Ồ, thật tốt.” Hàn Mặc Niên bỗng nhướng mày cười.

Hàn Kiềm nói tiếp: “Nếu so sánh ra 20% của Kim Ý chỉ bằng phân nửa số vốn thiệt hại cũ của Hưng Thịnh, nhưng anh tin, Kim Ý một ngày không xa là viên ngọc quý của ngành thời trang. Chúng ta chỉ còn thua Phong Nhã 10% nữa, trong một năm, anh có thể đẩy số hai mươi lên thành bốn mươi, em tin không?”

Hàn Mặc Niên bật cười: “Chiếc ghế nắm quyền của Kim Ý không xa tầm tay anh đâu...” Anh ngồi xuống ghế, cùng lúc đập vào mắt anh là một chiếc hộp màu đỏ, anh mở ra xem thì thấy túi bùa chữ vàng thêu nổi trên nền đỏ, bốn chữ: Vạn Sự Bình An, làm đứt quãng lời nói của anh.

Những lời nói tiếp theo của Hàn Kiềm chẳng hề lọt vào tai anh nữa, anh đáp vài lời qua loa rồi cúp máy.

Anh gọi Thâm Sâm vào văn phòng. Anh hỏi túi bùa này đâu ra, Thâm Sâm trả lời mau mắn: “Của một cô gái... nhờ tôi đưa cho sếp. Tôi có hỏi vì sao không trực tiếp gửi thì thấy cô ấy khá ngại ngùng. Sếp yên tâm, tôi đã mở ra xem mới dám đem lên đây đưa cho sếp, trong túi chỉ có một lá bùa nhỏ bình an và một ít vụn trầm hương. Mẹ tôi sáng hôm qua cũng có gửi cho tôi một túi bùa như vậy, nên... tôi nghĩ cô gái đó cũng là muốn cầu bình an đến với sếp thôi, hoàn toàn vô hại.”

Hàn Mặc Niên nhú mày, anh mở ra xem và đúng như lời Thâm Sâm nói, chỉ có một lá bùa bình an bình thường và một ít vụn trầm hương, mùi hương thoang thoảng toát ra, tâm tình anh bỗng thật dễ chịu. Giọng anh hơi khàn khi nói: “Cô ấy có nói gì thêm không?”

Thâm Sâm im lặng như đang suy nghĩ lại việc khi sáng, cuối cùng lắc đầu: “Không sếp. Buổi sáng khi tôi vừa đến cửa công ty, người bảo vệ bảo có người cần tìm tôi và kéo cô ấy lại gần, khi hỏi vài câu hỏi mới biết cô ấy cần tìm người thân cận nhất với sếp trong công ty và người bảo vệ chỉ tôi vì anh ta biết tôi là trợ lý của sếp. Rồi cô ấy đưa tôi túi bùa đỏ này chỉ nói là bùa bình an đầu năm gửi tặng sếp, chỉ vậy thôi. Cô gái đó... nói sao nhỉ, thật sự vô hại.”

Lúc này, Hàn Mặc Niên đã biết cô gái đó là ai và chỉ có cô gái đó mới có thể tặng những thứ tưởng chừng như trong đời này anh chưa được nhận qua, anh bỗng đứng thấy bất lực rồi phì cười.

“Tôi biết, tôi biết cô gái này thực sự vô hại.” Nín cười anh nói thêm: “Cám ơn cậu, A Sâm, cậu có thể đi làm việc của mình được rồi.”

Vào một ngày xuân đầu năm, Thâm Sâm lần đầu tiên thấy vị Boss của mình cười tự nhiên, thật đẹp, bừng sáng cả căn phòng màu đen trắng lạnh lẽo này.

“Vâng sếp.” Lòng Thâm Sâm tràn ngập hình ảnh nụ cười chớp nhoáng của Hàn Mặc Niên, lòng bỗng vui phơi phới. Khi bước đến cánh cửa kính trong suốt của phòng Hàn Mặc Niên, Thâm Sâm chợt nhớ ra điều mình muốn nói, bèn quay đầu lại, reo lên: “Sếp, tôi nhớ cô gái đó là ai rồi. Cô gái đó tôi thường xuyên thấy trên tivi dạo gần đây, quảng cáo cho một nhãn hiệu sữa trái cây vừa ra mắt thị trường, rất được mọi người đón nhận. Của công ty Juice.J.”

Đang xoay xoay chiếc túi nhỏ, Hàn Mặc Niên ngẩn đầu nhìn, anh nhướng mày kinh ngạc: “Thật sao?” Hỏi một câu thật dư thừa...

“Tất nhiên, mỗi tối mẹ tôi thường xem phim truyền hình, lần quảng cáo nào cũng thấy phần quảng cáo của cô ấy cả, mẹ tôi còn khen cô ấy hết lời, đáng yêu và ngọt ngào. Nên tôi cũng để ý xem.” Thâm Sâm gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Mỗi Tư Vương Chưa Đứt (2)

Đội Thâm Sâm về chỗ làm việc, Hàn Mặc Niên không tránh khỏi tò mò lên Baidu điều tra. Anh gõ rất nhanh từ khoá để tìm kiếm, trong 2 giây load, trên hai trăm ngàn kết quả, có cả video xuất hiện từ Youku, anh liền mở Youku tìm video đó không ngần ngại, bắt đầu xuất hiện cô gái với nụ cười ngây ngô, xinh đẹp.

Video chỉ được một phút 3 giây, hình ảnh Thắng Nam mặc áo sơ mi trắng tay ngắn và chiếc váy sọc caro đến gối, chạy hệt theo sau chiếc xe bus vẫn không kịp, rồi lại quay qua một cảnh khác, cô đứng sau chiếc hàng rào bao quanh sân bóng rổ, đôi mắt chăm chú nhìn vào một bóng dáng to cao bên trong đang đập bóng, cô cắn môi đôi má ửng hồng, trên trán lấm tấm mồ hôi với nhịp thở không ổn định, tay bầu vào lỗ hàng rào sắt, mọi người xem đến đây đều biết chắc cô đã tự chạy đến sân bóng rổ. Một giây sau, chàng trai đó xoay chuyển đường bóng và bắt gặp cô, anh không bắt bóng nữa mặc kệ quả bóng lăn lóc rồi khuất màn hình. Anh chàng đứng giữa ánh nắng gay gắt, lộ ra khuôn mặt tuấn tú còn đem theo nét trẻ con, anh chạy đến chiếc túi đeo ngang của mình trên ghế và lấy ra một chai nước sữa trái cây vị kiwi, rồi bước đến từ từ tới Thắng Nam, qua khe hở của hàng rào sắt, anh đưa tặng cô, còn khẽ nói: “Tặng em, đừng để mình nóng bức.”

Thắng Nam ngại ngồi nhận lấy, môi anh đào hồng nộm khề mấp máy: “Tại sao lại tặng em?”

Anh chàng nhún vai, nở nụ cười mê hoặc, “Vì nó rất giống em, căng mọng ngọt ngào và mang theo vị chua thanh mát của ngày hè nóng bức.”

Lại nói tiếp: “Đã nhận thì phải là kiwi của anh nhé?” Nói xong anh chàng còn nháy mắt, nở nụ cười khiến hai đồng tiền bên má anh lún sâu.

Thắng Nam ngó ra, sau đó bật cười, cầm lấy chai nước áp vào má, khuôn mặt ánh lên sự sung sướng, rồi dần dần, hình ảnh mờ dần và kết thúc.

Hàn Mặc Niên bất động

Lòng anh khó chịu, cực kỳ khó chịu! Mỗi lúc càng dâng cao đến muốn vỡ tung ra.

Nụ cười Thắng Nam làm anh rất khó chịu...

Điện thoại anh bất chợt rung, rung mãi, tiếng nhạc cũng chẳng làm anh bận lòng nhắc máy. Thế mà tiếng điện thoại vẫn vang, anh đành phải bắt máy với tâm trạng bức bối, cả giọng cũng hơi cao: “Tôi nghe!”

“Mặc Niên...” giọng của một cô gái cất lên.

Nghe giọng bên kia đang hoảng sợ, Hàn Mặc Niên cố thả lỏng tâm trạng, hạ giọng: “Thu Nguyệt, em gọi cho anh có chuyện gì?”

Bên đầu dây ngấp ngừng mấy giây, sau đó nhẹ nhàng nói: “Bố mẹ em... bảo anh tối nay đến Bạch gia cùng ăn bữa cơm tất niên và... bàn chuyện hôn sự của tụi mình.”

“Tối nay?” Anh hỏi lại, đem theo con hốt hoảng.

“Vâng.”

Cả hai bỗng dưng chìm vào im lặng.

Rất lâu, Hàn Mặc Niên im lặng rất lâu. Hôn sự được đính ước từ nhỏ, anh không hiểu tại sao không phải là Hàn Kiềm giỏi ăn nói và biết làm người ta hài lòng, lại là anh, không giỏi ăn nói lại quá ư cứng ngắt, cả thêm ác cảm anh đối với phụ nữ chưa hề nguôi.

Đến đây, anh bỗng giật mình, thâm tâm anh réo lên tiếng nói phản đối: Không! Mày không ghét Thắng Nam!

Bàn tay bỗng siết chặt điện thoại, nhắm nghiền mắt, hơi thở hỗn loạn. Điên thật! Anh điên thật rồi, giờ lại nhớ đến nụ cười khi nãy của Thắng Nam, anh lại cảm nhận trái tim mình run rẩy, miệng đắng môi khô.

“Mặc Niên, anh còn đó chứ?” Thu Nguyệt phá vỡ bầu không khí im lặng ngọt ngào đó.

“Thu Nguyệt, tại sao lại là anh?” Hàn Mặc Niên hắng giọng, lặp lại câu nói: “Tại sao lại là anh? Tại sao không phải Hàn Kiềm? Anh không biết lý do gì em lại đồng ý cuộc hôn nhân này?”

Thu Nguyệt chấn động kèm theo bối rối. Cô ấp a ấp úng: “Mặc Niên... anh sao thế?”

“Hãy trả lời anh đi!” Anh như gào thét với điện thoại.

Thu Nguyệt hít một hơi dài, cuối cùng cũng đến lúc thổ lộ rồi.

“Mặc Niên, em yêu anh, rất là yêu anh. Từ lúc anh bước vào Bạch gia năm 13 tuổi cùng gia đình, anh rạng ngời với nụ cười tươi, em nghĩ hai gia đình chúng ta quen được nhau thật tốt, chúng ta cùng lớn lên, cùng học. Càng lớn lên, anh được vô số cô đeo đuổi, em rất là bức tức, rất khó chịu ở ngực trái mình, em biết mình thích anh rồi. Đến khi hôn ước hai nhà lại được đưa ra, bố Hàn bảo em giữa anh và Hàn Kiềm, em thích ai. Em đã không ngần ngại chọn anh, vì anh vì em, em muốn có cuộc hôn nhân hạnh phúc cùng anh, cho nên... Mặc Niên, đừng từ chối em.”

Thu Nguyệt, em sai lầm rồi!

Giọng Hàn Mặc Niên pha lẫn mệt mỏi: “Em biết mà Thu Nguyệt, anh không phải là Mặc Niên trước kia nữa. Anh không thể để ai chạm vào mình, anh ghét cái cách anh bỗng dưng muốn buồn nôn khi ngửi thấy được mùi nước hoa phụ nữ, anh cực kỳ ghét phụ nữ khi họ có ý tứ với mình, chạm vào mình, anh không hề thích một chút hơi ấm nào từ họ. Anh không nghĩ cho em được một cuộc hôn nhân nào tốt đẹp đâu, khi chúng ta cả đời này không thể chạm vào nhau một cách bình thường như bao cặp đôi khác!”

“Anh có thể chữa được bệnh đó mà! Em biết, em biết quá khứ của anh, nhưng, Mặc Niên, hãy cho em cơ hội để thử. Em có thể kiên nhẫn, em có thể đợi được.” Thu Nguyệt kiên nhẫn giải thích.

“Mười bốn năm rồi, Thu Nguyệt!” Hàn Mặc Niên bất lực, giọng anh nhẹ nhàng hơn: “Tối nay anh sẽ cùng Hàn Kiềm đến Bạch gia.”

Thu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, trái tim cô treo lơ lửng bây giờ đã an tâm đập bình thường trở lại rồi.

*

Thắng Nam đến nhà của Lý An ở một chung cư dành cho những người khá giả, bên ngoài cũng được bảo vệ rất nghiêm ngặt, Thắng Nam tặc lưỡi đứng nhìn ba toà nhà chọc trời 3 sao đứng vững giữa bóng đêm, phía dưới mỗi tầng là một siêu thị lớn, một trung tâm thương mại và một trung tâm picnic & Yoga, thêm một công viên lớn, đầy đủ không khác gì thành phố thu nhỏ. Cô càng có thêm niềm tin, phải làm ra thật nhiều tiền, để mua nhà trong đây! Nhất định phải thế.

Phòng Lý An rất rộng, gam màu nóng nhìn căn phòng trở nên đáng yêu đúng tính cách của Lý An. Lý An ngoài là một streamer có tiếng thì cô cũng thu thập những thứ nhỏ nhắn đáng yêu, ngày càng nhiều, nên bây giờ nó chất đầy cả tủ kính, nhìn vào không sức mới lạ. Ngoài ban công Lý An trồng một dàn sen đá, đầy đủ kích cỡ, nhìn thật đẹp, mỗi lần Thắng Nam bước vào phòng Lý An, nơi ban công là Thắng Nam bước đến đầu tiên.

Ngắm cho đã đời, Thắng Nam lại sô pha ngồi xem phim truyền hình giờ vàng, bộ phim tên Cám Dỗ, chuyển thể từ bộ tiểu thuyết cùng tên nổi tiếng.

Lúc Lý An từ phòng tắm bước ra cũng là lúc đến đoạn cao trào của bộ phim. Cảnh nam chính đặt người mình yêu nằm một góc khuất của tầng hầm xe hơi vì cô đã ngất xỉu, anh rút ra từ hai bên túi quần hai cây súng lục, bước ra khỏi góc khuất và tới đó, xả súng. Tiếng súng đoàng đoàng cùng khuôn mặt điển trai lạnh nhạt, lại thêm tướng tá lực lưỡng, chân dài thẳng tắp bước đi kiên định trong bộ comple đen tuyền và khoác bên ngoài chiếc áo măng tô đen tối chân, đậm chất xã hội đen. Hàm anh ta cứng lại, đôi mắt chứa đầy sự tức tối, liên tục nhắm mục tiêu bắt đầu bóp cò, thêm hiệu ứng nhạc dồn dập, làm trái tim Thắng Nam và Lý An cũng hồi hộp dõi theo.

Khi nam chính gục xuống vì dính một phát đạn vào vai, tiếng Lý An thất thanh: “Á không!” Thắng Nam cũng như người cỗi mọng tỉnh giấc. Sau đó là cuộc trò chuyện của hai ông trùm hai băng đảng, quyết định cùng nhau nã ba phát đạn vào đối phương để giải hết ân oán tình thù. Hai người đứng song song rồi đoàng đoàng sáu phát, cả hai gục xuống, sau đó một dàn xe hơi đen dừng lại, người người trong comple đen lần lượt bước ra, bế anh ta vào trong xe. Lúc lướt ngang góc khuất, họ bế thêm cả nữ chính vào xe. Rồi nhà đài lại cho quảng cáo.

Lý An bực bội hét: “Cái quái gì vậy! Đang xem mà? Đứng là bộ phim chưa đầy một tiếng đã quảng cáo hết nửa tiếng.” Nói xong, Lý An lấy một quyển vở ra và còn cảm râm: “Không phải vì Alan đóng thì còn lâu chị đây mới xem”

Trong phòng ngủ Lý An, tràn ngập hình ảnh của diễn viên nam Alan, đến bit cả tường, đủ để biết người con trai tên Alan này đặc biệt với Lý An thế nào. Lần đầu Thắng Nam bước vào phòng Lý An, cô còn không ngậm miệng nói, cô bị thất thần bởi bức ảnh Alan không khác gì một vị yêu ma trong trang phục đỏ, tóc dài, mắt kẻ Lý An đặt ở ngoài phòng khách, bức ảnh rất to, còn được đóng kính lại, không dính một chút bụi nào là biết Lý An nâng niu bức ảnh này ra sao.

Quả là fan girl đích thực!

Lý An đẩy một quyển sách đến tay Thắng Nam, chỉ chỉ đây chữ cô viết, cô nghiêm túc nói: “Chị thấy ba lời đề nghị này là oke nhất, em có thể xem qua nội dung, cái này chị cho em tự chọn, vì ép buộc quá em sẽ không thể diễn một cách thoải mái nhất.”

Thắng Nam im lặng, cô nhìn chăm chăm vào nội dung Lý An viết. Rất lâu, cô vẫn không biết phải chọn lời đề nghị của công ty nào.

Lâu quá, Lý An thở dài nêu ra ý kiến: “Ba công ty này, có tiếng tăm nhất là RC nhưng sản phẩm họ đưa ra không hợp với em. Chị nghĩ, em nên chọn của SSweet, đồ lót cho nữ sinh là tuyệt vời nhất!”

Thắng Nam ngớ người, khi tiêu hoá được hết lời Lý An nói, mặt cô bỗng dung đỏ lên. “Tại sao? Đồ lót...” à, ờ, chỉ mặc đồ lót trước ông kính ư?

Xua tay, Lý An giải thích: “Đồ lót ở SSweet tiêu chí là nhẹ, thoáng mát và không thô thiển. Không phải chiếc áo ngực và cái quần nhỏ sexy như em nghĩ đâu. SSweet chú trọng vào hình ảnh trong sáng của nữ sinh trung học lắm, mà họ bảo với chị rằng, khuôn mặt em rất hợp với tiêu chí của họ, trong sáng, ngọt ngào và đáng đáng yêu. Họ xem video Juice.J hơn năm mươi lần, cuối cùng mới điện thoại cho chị ý chứ.”

“Sao họ biết chị là quản lý của em?” Thắng Nam ngờ ngạc.

“À, chị có đăng hình em trên weibo và đổi tiểu sử thành quản lý của em rồi, hi hi.” Câu cuối còn không ngại ngừng cười hi hi, Lý An hồ hởi nói tiếp: “Chắc chị sẽ lập cho em một tài khoản weibo, bây giờ em nổi lắm! Hiệu ứng của quảng cáo Juice.J rất tốt, mọi người trên weibo luôn nhắc em bằng tên: Cô gái kiwi. Tiền đồ em rộng mở rồi, cái này chúng ta phải thừa thắng xông lên, không bao lâu em sẽ dư cả tiền mua nhà, mua xe hơi, lúc đó có thể đưa mẹ em về an nhàn sống một cuộc sống mới.”

Tưởng tượng ra thôi, Thắng Nam thấy ý chí hẳn ra, bây giờ đã trả được một nửa khoản nợ, cố gắng không bao lâu sẽ đủ tiền phẫu thuật cho mẹ, rồi mua nhà, ôi, nghĩ thôi đã rạo rực lòng ca lên. “Vâng.”

Lý An bỗng xoa đầu Thắng Nam, xót thương: “Chị mong cuộc sống em tốt hơn thôi, Tiểu Nam. Cũng cảm ơn em vì tin tưởng chị và kể chị nghe hết về em, chị đã nhờ một người bạn khá thân thiết trong ngành giải trí, làm cho em một lí lịch mới hoàn toàn cho em, không phải là Thắng Nam với chị chích tôn thương ngày xưa nữa. Nó cũng sẽ là cái đà cho em để phát triển trong ngành giải trí phức tạp này.”

Mở to mắt, Thắng Nam nắm lấy tay Lý An, giọng còn run run: “Thật hả chị?”

“Tất nhiên, chị đây mà! Em cứ mãi ngây thơ trong sáng còn mọi thứ chị sẽ lo!” Lý An hùng hổ vỗ ngực nói.

Thắng Nam không ngờ rằng, sao bao năm tháng tưởng chừng như cuộc đời cô sống mãi trong tăm tối, nay đã tìm được ánh sáng rồi, ông trời đã không bạc đãi cô đủ đường...

Chương 13: Kim Nén

Tối hôm đó, ở Bạch gia.

Hàn Kiềm và Hàn Mặc Niên được Bạch gia xem như con cháu trong nhà, không cần quá bài xích lễ nghĩa và khoa trương quà cáp, hai bên gia đình ngồi ăn uống và trò chuyện rất vui vẻ, ngoại trừ bố Hàn vẫn còn nằm trong bệnh viện phục hồi.

Hàn Mặc Niên rất cố gắng trả lời những câu hỏi bố Bạch và mẹ Bạch, đa số là những lời hỏi thăm về cuộc sống của anh. Hàn Kiềm và Bạch Lý cũng phải ngao ngán bỏ tay, không hề tiếp lời phụ anh. Dù sao, họ biết bố mẹ Bạch lâu rồi, chỉ riêng anh từ nhỏ đến lớn vẫn lạnh nhạt với mọi người xung quanh, nên khi tiếp xúc thân mật như thế này, quả không quen thuộc.

Thu Nguyệt rất biết ý tứ, chỉ ngồi bên cạnh anh và im lặng, đến lúc cần lên tiếng mới lên tiếng.

Đến khi buổi tối tất niên kết thúc, bố mẹ Bạch vẫn không nói gì về vấn đề hôn sự của Hàn Mặc Niên và Thu Nguyệt. Đến khi Hàn Mặc Niên ra về, cũng chỉ chào tạm biệt và bảo hãy đến Bạch gia chơi thường xuyên hơn thôi.

Hàn Mặc Niên gồng người từ lúc bắt đầu bữa ăn đến giờ, bây giờ đã có thể thả lỏng, thở phào nhẹ nhõm.

Thu Nguyệt tiễn anh ra trước cổng, lúc anh không hề để ý, Thu Nguyệt nhẹ nhàng ôm anh từ phía sau, rất nhẹ...

Hàn Mặc Niên giật nảy mình, anh vô thức kéo tay của Thu Nguyệt ra, lùi ra xa mười bước chân, đến khu vực anh cảm thấy an toàn. Mặt anh cau có, hiện rõ nét hoảng hốt đang xen khó chịu nhìn Thu Nguyệt.

Hàn Kiềm đã đi lấy xe, nên không hề thấy được tình huống này của Hàn Mặc Niên và Thu Nguyệt.

Cơ thể Hàn Mặc Niên đang run lên, từng từng lớp lớp gân tay chân đã nổi lên, da anh bắt đầu săn lại. Một cơn buồn nôn từ cổ họng đang dần dâng lên đến miệng.

Kim nén... kim nén nào, Mặc Niên!

“Anh xin lỗi...” Hàn Mặc Niên đã định thần lại, bóp trán thở dài.

Thu Nguyệt lắc đầu che đi xấu hổ, hai tay cô đan vào nhau, bức rức không yên: “Không, em mới là người xin lỗi, em gấp gáp quá...”

Tiếng kèn xe phá tan sự ngại ngùng trong phút chốc, Hàn Mặc Niên quay đầu đã thấy chiếc Mercedes trắng của Hàn Kiềm. Anh quay đầu lại nhìn Thu Nguyệt, hít một hơi mạnh rồi thở ra, nhẹ giọng: “Thu Nguyệt, đừng mong đợi gì ở nơi anh.”

“Mặc Niên, anh nói vậy là sao?” Thu Nguyệt sững sốt, theo đó là tim đập điên cuồng, anh muốn bỏ cô ư?

Hàn Mặc Niên lắc đầu. Rồi quay người ra xe, hai tay bỏ vào túi quần, bước đi không ngoái đầu lại. Anh bỏ mặc Thu Nguyệt đau thương nhìn theo bóng mình.

Lúc đã yên ổn trong xe, Hàn Mặc Niên nhắm nghiền mắt ổn định tinh thần, hơi thở anh còn dồn dập, tay run rẩy trong túi quần. Anh muốn nôn ói, hình ảnh da thịt từ cánh tay Thu Nguyệt chạm vào anh, anh nổi cả da gà, dù là cô chỉ chạm vào anh qua làn áo sơ mi.

Hàn Kiềm liền bắt đầu thấy không ổn, dường như lúc anh đi lấy xe, giữa Hàn Mặc Niên và Thu Nguyệt xảy ra chuyện gì rồi, nhất là phản ứng của Hàn Mặc Niên lâu lắm rồi anh mới nhìn thấy lần nữa... tiêu rồi! Anh bẻ tay lái, tắt xe lại bên lề đường khi đã chạy được mười phút, cách biệt thự Bạch gia khá xa. Anh liền lấy một chai nước suối bên góc cốp, mở nắp, kéo một tay trong túi quần Hàn Mặc Niên ra, đặt chai nước suối vào tay em trai mình, khó khăn nói: “Uống đi, bình tĩnh lại nào, bình tĩnh!”

Hàn Mặc Niên không phải chưa từng bị động chạm, nhưng lần nào cũng có một cơn buồn nôn trực trào trong dạ dày, anh nắm lấy chai nước suối trong tay, nốc một hơi cạn đáy, sau đó thở một nhọc. Khoảng năm phút sau, anh liếc nhìn Hàn Kiềm đang cau mày nhìn mình không chớp mắt, sâu trong ánh mắt người anh trai của anh còn rõ nét lo lắng, anh nhượng mảy, nhếch miệng cười: “Ồn rồi...”

Một tiếng thở phào nhẹ nhõm, Hàn Kiềm vỗ vai Hàn Mặc Niên, khoe mắt anh cay cay, chửi bậy một tiếng: “Mẹ nó! Chưa từng ai làm anh sợ hãi như em đâu, Mặc Niên!”

“Em xin lỗi...”

Ho khan, Hàn Mặc Niên chỉ biết bất lực cười. Cuộc đời anh, cũng chưa từng nghĩ lại thành ra như thế này, anh không hề muốn và cũng chưa từng muốn.

“Anh thật sự muốn bắt bà ta ra, muốn bỏ não bà ta ra xem, tại sao lại làm thế với em. Đồ đàn bà ác độc!” Trong lời nói của Hàn Kiềm có tiếng rít cay độc, cả cái nghiêng răng khinh thường.

Những hình ảnh theo lời Hàn Kiềm nói chạy dọc vào trí nhớ Hàn Mặc Niên, khiến anh một phen run rẩy, anh buột miệng quát: “Em không muốn nghe về bà ta nữa!!!”

“Được, được! Do anh quá lời, anh không nói nữa, không nói nữa.” Hàn Kiềm biết mình lỡ lời, bèn giải vây.

Hàn Kiềm đạp ga xe và vòng tay lái ra đường, chiếc xe lại lướt trên lộ lớn. Hàn Mặc Niên day day thái dương đang đau nhức của mình, hình ảnh do anh tưởng tượng ra đang mờ nhạt dần, theo đó cái chàm của Thu Nguyệt cũng bớt đi hơi ấm rồi lạnh dần, anh cũng bình ổn được tâm trạng.

Trong xe rất ngột ngạt, Hàn Kiềm đành bật nhạc. Từ Bạch gia trở về Hàn gia cũng mất hơn một giờ đi xe, mà trong một giờ cứ im lặng mãi như thế này với cậu em trai khó chịu này thì thật là áp bức-quá sức-sự chịu đựng của anh. Vào đêm cũng là thời gian của những kẻ thất tình. Trên radio đang phát những bản tình ca nào nê với những lời nhắn gửi người thương đã qua, nghe mà tâm trạng chùng xuống.

“Sao em không thể mở rộng trái tim cùng Thu Nguyệt một lần thử xem?” Hàn Kiềm khẽ gõ từng ngón tay theo nhịp điệu nhạc trên vô lăng, giọng hơi cao.

“Không thể được.” Hàn Mặc Niên lắc đầu, sau đó nghiêng ngẫm suy nghĩ rồi lại bổ sung thêm: “Em gặp cô ấy năm 13 tuổi, đến tận bây giờ là đã mười bốn năm, sự việc kinh hoàng trong trí nhớ em cũng hơn mười năm, trong mười năm đó dù em có gặp mặt cô ấy bao nhiêu lần đi chăng nữa vẫn không hề có một chút tình cảm gì xảy ra. Lần đầu tiên cô ấy chàm vào người em là năm em 13 tuổi, em không phản ứng và cũng xem điều đó khá bình thường. Lần thứ hai là khi em từ Đức trở về lúc anh nhậm chức giám đốc, lúc đó chúng em gặp nhau ở lễ chúc mừng anh, cô ấy chàm em và em có cảm giác y như lúc này. Em biết, em không thể cho cô ấy một cuộc hôn nhân hoàn hảo khi chỉ vừa chàm vào nhau em đã lăn đùng ra nôn thốc nôn mửa được.”

“Chà... cái này là bệnh tâm lý. Em có chắc là đã tìm đúng vị bác sĩ tâm lý có tâm không?” Hàn Kiềm lại thở dài.

“Cái này cũng khó nói.” Hàn Mặc Niên lắc đầu rồi lại gật đầu: “Họ bảo chứng bệnh tâm lý em rất kỳ lạ, chứng bệnh kinh sợ phụ nữ và đụng chàm phụ nữ đến mức khó kiểm soát được bản thân. Họ không có cách để giúp em ngoại trừ khuyên bảo em hãy từ từ chấp nhận sự việc đang diễn ra và kiểm chế, tìm những sở thích để thư giãn, hãy sống lành mạnh.”

“Ồ, cách sống lành mạnh của em là nhốt mình trong phòng thí nghiệm 24/24 à? Cũng có thể, được trở thành vị phó giáo sư trẻ tuổi cũng đáng lắm!” Hàn Kiềm bông bừa môi trêu chọc.

Câu chuyện đang nghiêm túc vì câu nói của Hàn Kiềm bông trở nên thoải mái, Hàn Mặc Niên buồn cười, suy nghĩ lại câu nói của anh trai mình, “Đáng thật! Lúc em nhận được thư báo từ giáo sư Wares khi đó em còn đang phân vân nay nên ăn weisswurts hay hamburger vào buổi sáng ngày thứ năm khi thức bốn ngày liên tiếp ở phòng thí nghiệm.”

“Sức của em thật trâu bò! Nhưng tại sao lại không được như thế đối với phụ nữ...” nói đến đây Hàn Kiềm thấy có gì đó cần cần, anh bèn lật trí nhớ, suy nghĩ.

Mà Hàn Mặc Niên lại tưởng anh trai mình tiếp tục chọc mình thì cũng gật đầu chấp nhận, vì đó là sự thật: “Nếu không vì anh bảo về nước, có lẽ em sẽ sống trong phòng thí nghiệm đến già chăng?”

Nói xong, Hàn Mặc Niên bật cười ha ha.

Bỗng dưng đôi mắt Hàn Kiềm sáng lên như ánh đèn đường, anh vỗ vào đùi mình một phát.

“Mặc Niên, em còn nhớ cô gái váy cam vàng đậm không?” Hàn Kiềm quay ngoắc 180 độ, khuôn mặt trở nên nghiêm túc vô cùng.

Váy cam vàng đậm? Trong đầu Hàn Mặc Niên tự dựng hiện lên cô gái khuôn mặt nhọt nhọt, mặc váy màu cam vàng đậm bên ngoài khoác chiếc áo len mỏng, đợi anh suốt 6 tiếng đồng hồ chỉ để tặng anh một túi bùa bình an, anh nhú mồm: “Ý anh nói Thăng Nam?”

“À đúng rồi, Thăng Nam!” Hàn Kiềm reo lên.

Hàn Mặc Niên khó hiểu: “Tại sao anh lại nhắc đến cô ấy?”

Hàn Kiềm ho khan, đôi mắt anh nhìn Hàn Mặc Niên ánh lên giao hoạt: “Hôm đó, khi cô gái đó đưa túi bùa cho em, lúc đầu em không lấy, nhưng lúc sau lại cầm tay cô gái đó và lấy túi bùa từ trong lòng bàn tay cô ấy. Hiểu không?”

Hàn Mặc Niên mở to mắt, cố gắng nuốt hết lời anh trai mình nói.

Hàn Kiềm: “Nói thẳng ra là em chàm vào cô ấy nhưng không có các triệu chứng buồn nôn hay run rẩy. Rất tự nhiên còn cười như một thằng ngốc!”

Trái tim Hàn Mặc Niên đang đập một trăm nhịp một phút thì giờ muốn tăng lên gấp đôi lên huyết áp không chừng. Hơi thở anh hơi nhanh, nghi hoặc khi nhìn Hàn Kiềm: “Em có chàm tay cô ấy? Tại sao em lại không có ấn tượng gì?”

“Em ấn tượng với những cái chạm hôn ới thì có!” Hàn Kiềm lại mỉa mai.

Hàn Mặc Niên mỉm môi, cố gắng tưởng tượng lại cảnh gặp Thắng Nam trong đầu. Rồi anh nhận ra, anh đã nắm lấy tay cô rất tự nhiên lấy túi bùa, hơi ẩm lúc đó chạm vào da anh bỗng rất, anh lúc đó đã nghĩ gì nhỉ?

Anh sợ cô gái tên Thắng Nam buồn lòng.

Không, anh cũng vui về khi thấy chiếc túi bùa xinh xinh đó nữa, nó vẫn còn nằm ở trong túi xách làm việc của anh. Anh đã nghĩ mỗi ngày đem nó theo đến công ty cũng không có gì là phải bỏ, nó nhỏ và không chiếm diện tích của túi anh.

Hàn Mặc Niên nhìn đến lòng bàn tay đang đỏ mề hôi, xem thất thần.

*

Thời gian sau đó, Hàn Mặc Niên lại sống với cuộc sống bận rộn của mình, anh xem quên mất Thắng Nam nếu như không nhờ một câu nói của Thâm Sâm.

Hôm ấy là ngày nắng đẹp trời, tâm trạng anh cũng tốt đẹp vì tối hôm trước anh mơ được nắm tay Tống Tử và cùng cô sống những phút giây như mộng thời chiến, nụ cười cô e ấp khi đứng trước ký túc xá quân nhân cho nam, chỉ vì muốn đưa phần cơm trưa cho anh. Bờ môi mềm mại khi chạm vào má anh, làm anh ngỡ ngàng mất ba giây... cái nhũm mày khó chịu khi thanh mai trúc mã của anh nắm lấy tay anh, hay cũng là trận khóc long trời lở đất khi anh giả vờ nói mình đang suy nghĩ đến việc hôn nhân với cô nàng thanh mai trúc mã tên. Tống Tử rất đáng yêu như khi là Giản Dao Dao, nhưng cô cứng đầu hơn nhiều, một phần vì thân phận sống trong nhung lụa từ bé, muốn gì được nấy, đến khi cả tỏ tình với anh cũng đầy chất giọng của tiểu thư. “Sở Tuyền! Tôi cho anh hai lựa chọn. Một là trở thành người của Tống Tử tôi. Hai là ý trên. Anh có hai quyền lựa chọn thôi!”

Hay vừa khóc vừa hét: “Tôi mặc kệ anh! Mặc kệ anh luôn! Nhưng anh nên biết điều này, tôi vẫn yêu anh, yêu anh cho đến khi anh và cô ấy kết hôn, tôi sẽ từ bỏ. Còn bây giờ, anh đừng hòng có quyền cảm tôi, yêu hay không thì tôi không quan tâm anh suy nghĩ ra sao, tôi... tôi... Sở Tuyền anh là đồ ngốc! Tại sao tôi lại yêu một người ngốc như thế!”

Hàn Mặc Niên nhớ lại thì tim cứ siết chặt, ngọt ngào pha lẫn đau đớn. Anh muốn cô có thật trên đời để mà vỗ về, yêu thương, bù đắp cho cô cả kiếp này. Nhưng hiện tại, cô là ai giữa thế giới rộng lớn này? Và anh cũng không hề sợ hãi khi chạm vào cô đâu...

Haizz, nghĩ đến lại đau đầu.

“Tổng giám đốc!” Thâm Sâm chạy vào văn phòng với ánh mắt sáng rực.

Cậu chàng bây giờ chẳng sợ Boss mình nữa rồi! Vì Hàn Mặc Niên trầm trầm mặt lạnh tanh vậy thôi chứ thực sự rất đối tốt với cậu, Boss khi nghe tin về bà ngoại cậu xong còn đưa bà ngoại đến một bệnh viện quốc tế tốt nhất để hưởng dịch vụ và chăm sóc chu đáo hơn, bệnh tình như thế cũng được các bác sĩ chuyên khoa sâu hơn điều trị. Bây giờ ngoài biết ơn, thì trong mắt cậu, Boss cậu chẳng khác nào thiên sứ giáng thế!

Mà cậu vẫn rất biết lựa thời cơ để biết nói năng và điều chỉnh chế độ đùa và nghiêm túc với Boss lắm nha, như hiện tại, Boss cậu khuôn mặt lâu lâu ẩn hiện nét cười, là cậu biết tâm trạng Boss cậu hôm nay cực tốt, thế nên tám xiu chắc không sao nhỉ?

Hàn Mặc Niên vẫn cầm cùi với đồng tài liệu chất cao như núi, tay không rời cây bút máy đen tuyền, tay luyện thoát ký tên, chữ ký uyển chuyển đẹp tựa được đánh máy. Anh nghe giọng đã biết Thâm Sâm hóng hót được gì đó từ các phòng ban, anh vẫn nhả ừ hừ, không ngắt đầu.

“Hôm nay có hai tin, tổng giám đốc muốn nghe không?” Thâm Sâm hồ hởi hỏi.

Sau đó là tiếng xoẹt xoẹt trên giấy, đường mực vừa chạm xuống giấy chưa khô kịp, Hàn Mặc Niên vẫn không ngắt đầu, giọng rất nhẹ: “Cậu nói nghe xem”

“Vâng, việc đầu là chủ tịch đầu thầu thành công mảnh đất ở Thành Đô rồi ạ, cả công ty rất hứng khởi, có phải tổng giám đốc tính xây trung tâm thương mại ở Thành Đô không? Như thế, chúng ta một bước nữa tiến vào thị trường thương mại, sau này, Hưng Thịnh sẽ trở nên càng khó nuốt đối với nhiều công ty đối đầu.” Thâm Sâm cuống quýt nói xem lú cả lưỡi.

Hàn Mặc Niên lắc đầu, tay cầm bút máy ngừng lại đủ mười giây nghe Thâm Sâm nói, rồi tiếp tục công việc, anh vẫn sẵn lòng trả lời Thâm Sâm: “Không A Sâm, mảnh đất đó rất có giá trị.” Đối với tôi.

Thâm Sâm ngớ người. Giá trị lớn vậy sao? Mảnh đất đó không làm trung tâm thương mại, vậy Boss cậu còn có ý tưởng nào đó tốt hơn nữa ư? Thật đáng mong đợi.

Hàn Mặc Niên: “Còn việc thứ hai?”

“Tổng giám đốc nhớ cô gái đã tặng bùa bình an cho anh chứ? Không biết tổng giám đốc có gặp lại cô ấy sau lần đó không?” Thâm Sâm tới đây dè dặt hỏi.

Lúc này, Hàn Mặc Niên mới ngắt đầu, anh nhướn mày: “Cậu quan tâm đến việc này lắm sao A Sâm?”

Thâm Sâm chột dạ, gãi đầu còn cười hi hi: “À vậy thôi, không có gì đâu ạ, xem như tôi chưa nói gì.”

“Cậu đã có ý hỏi đến đây thì nói tiếp lý do ở sau đi. Đúng là từ lúc đó đến giờ tôi chưa gặp lại cô ấy, có chuyện gì sao?” Hàn Mặc Niên thoải mái dựa lưng ra sau ghế, mỉm cười. Trên tay vẫn còn cầm cây bút máy dòng chữ được khắc trên thân bút màu bạc tuyệt đẹp.

“Tôi chỉ nghĩ anh và cô ấy là bạn bè thì có thể... cho tôi xin chữ ký của cô ấy được không? Quảng cáo hôm qua... thực sự làm điều đúng trái tim tôi rồi, à không, mà là rất nhiều chàng trai. Trên weibo của tôi, hình cô ấy tràn ngập. Mẹ tôi còn thích cô ấy nữa, nên chủ yếu nói chuyện này... hi hi mong tổng giám đốc nhờ cô ấy ký tên và xin thêm một bức hình cô ấy trong đoạn quảng cáo đó thôi ạ.” Má Thâm Sâm bỗng ửng hồng, ngại ngùng như chàng trai vừa biết yêu.

“Cô ấy quay quảng cáo mới nữa à?” Hàn Mặc Niên ngạc nhiên buột miệng hỏi.

“Vâng, tổng giám đốc không biết ư?” Thâm Sâm cũng ngạc nhiên.

Hàn Mặc Niên mỉm cười, bảo Thâm Sâm lui ra, anh cần làm xong công việc rồi sẽ nói chuyện này với cậu sau.

Nhưng thật ra, là anh xem lên video quảng cáo đó trên Youku.

Rất may, gõ tên cô thôi đã hiện ra rất nhiều video, trong đó có cả video mới với lượt xem cao ngắt ngưỡng: 400.000 view trong 24 giờ.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tiến Triển

Biểu tượng nút stop đã chuyển thành play.

Hình ảnh bắt đầu trong màn hình máy tính là bình hoa trạng nguyên đỏ được đặt trên bàn học, phía sau là dây sách xếp ngăn nắp thành hàng trên kệ, lấp ló dụng cụ học tập và chiếc đèn bàn. Rồi camera quay một lượt nhanh ra đến cạnh cửa sổ bằng kính lớn được che phủ bởi tấm màn trắng lụa trắng, ánh sáng le lói trải dài một đường nhỏ, hiện rồi tắt, hiện rồi tắt. Bóng đen phía sau lưng kính nắm chặt tấm màn rồi bung ra từ từ theo hiệu ứng làm chậm, khuôn mặt cô gái xinh đẹp hiện rõ, đem theo nụ cười e ấp.

Thắng Nam trong bộ đồ lót-mà-không-phải-đồ-lót như bước ra từ vùng thần tiên nào đó, trên người còn đeo một đôi cánh nhỏ thiên thần nhìn rất đáng yêu. Bộ đồ lót kính màu trắng, áo phủ xuống đến chiếc xương sườn thứ ba, camera bỗng quay cận cảnh chiếc áo trắng đó còn viền đăng ten hoa xuyên chi mấy lượt, mới quay xuống eo, đến hông cô bỗng lắc lư theo điệu nhạc bằng chuông gió, rồi đến chiếc quần lót trắng dài qua mông một chút cũng viền đăng ten. Camera lại quay vòng mấy lượt mới từ từ lùi ra xa, hiện rõ Thắng Nam đang chớp chớp mắt ngại ngùng, ngón tay bỗng đưa lên đôi môi anh đào hồng nộm dùng răng day day, đôi mắt mờ to vô tội, đôi má phớt hồng. Tiếp tục là tiếng flash máy ảnh liên tục, Thắng Nam đã không còn cười mà bắt đầu tạo dáng, lúc thì co ro ôm chân, lúc thì trường dài trên ghế, lúc thì nằm úp một bên mặt lên, lúc lại chống hai tay vào eo cau mày phồng má, lúc lại đứng im đưa đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào máy, cô đã có nét thuần khiết sáng có từ trong cơ thể bức ra lại thêm bộ tóc đen ngỗ nhìn cô lại càng ngây thơ khó mà không động lòng.

Chớp mắt một, cô đã chạy thẳng ra phía ngoài căn phòng, là bầu trời rực rỡ ánh nắng, cô cười rạng rỡ trong bộ đồng phục nữ sinh trường trung học nào đó, trên vai đôi cánh trắng đã thay thế bằng chiếc cặp màu nâu đen. Cô lùi về sau, đôi tay ngoắc ngoắc với ống kính, nụ cười càng tươi rồi, đôi mắt híp lại vòng cung, mái tóc ngỗ ngỗ cũng nhẹ nhàng tung theo gió, dưới trời nắng đôi má cô càng ửng hồng rõ.

Kết thúc video là hình ảnh Thắng Nam cùng bốn cô gái khác tung tăng đi bộ đến trường, họ cười thật tươi nhưng vẫn quay Thắng Nam chính, Thắng Nam nháy mắt đáng yêu rồi hình ảnh công ty SSweets xuất hiện cùng dòng chữ: Nhẹ nhàng - thoải mái - tự tin, vì bạn luôn cần tôi bên mình.

Công ty CP Ssweets - vì bạn chúng tôi đến.

Đoạn video kết thúc. Hàn Mặc Niên thần thờ.

Thắng Nam rất đẹp, anh công nhận điều đó vào phút này. Bộ đồ lót dành cho nữ sinh không ngờ lại hợp với cô như thế, tôn lên nước da trắng ngần của cô, tôn lên đôi má luôn ửng hồng trong trí nhớ của anh, tôn lên nét đẹp thanh thuần lẫn ngọt ngào của cô. Anh đặt tay lên ngực trái mình, thật điên rồ khi tìm anh đẹp nhanh như đồng tình ý nghĩ của anh. Chết tiệt!

Anh tua lại lúc Thắng Nam cười một lần nữa, anh dường như nhận ra điều gì đó, nhưng vẫn chưa ra, lại tua lại tiếp, không ra, tua nữa... tua lại cho đến lần thứ sáu mươi, anh cũng nhận ra lý do.

Nụ cười dưới ánh nắng của Thắng Nam rất giống nụ cười của người con gái trong mơ của anh. Dù không có gì để phán đoán rằng anh đã đúng, mà lòng anh cứ đinh ninh là thế. Ngón tay nhấn phím lùi quá lâu trên bàn phím laptop, không ngờ tua đến lúc đoạn trong phòng của Thắng Nam, anh mới giật mình buông ngón tay ra, thế là trên màn hình laptop chạy lại đoạn đó, anh cũng không rời mắt nổi nên tiếp tục coi.

Đôi mắt đen láy vô hại đó đầy rẫy tội lỗi, như hút lấy linh hồn anh. Cả thờ thôi anh cũng thấy khó chịu, ừ, đúng rồi khó chịu! Anh khó chịu khi hơn bốn

trăm ngàn người đã nhìn thấy video này, thấy cô ngọt ngào như thế nào, toả ra sức quyến rũ cỡ nào, anh bỗng đứng ngẩn răng, hai tay bỗng đan vào nhau đặt lên đùi. Dù không biết lí do.

Hàn Mặc Niên ơi là Hàn Mặc Niên, mày bị cái gì thế này? Tại sao cô gái này lại chiếm lấy tâm tư mày như thế?

Đau đầu quá!

Anh gục đầu trong khi bài nhạc của mục quảng cáo đó vẫn chạy, nghe như sóng biển dạt dào, nghe như cả một buổi nắng trưa được nước mưa đổ xuống, mát rượi.

Mà khoan!

Bỗng có tiếng hét thất thanh trong văn phòng Tổng giám đốc, Thâm Sâm đang cầm cốc cà phê uống mà bị giật mình sặc sụa, lật đặt chạy vào.

Cậu chàng hốt hoảng lớn tiếng khi vừa bật cánh cửa phòng ra: “Tổng giám đốc! Anh sao vậy?”

“Đi ra!” Hàn Mặc Niên xoay ghế về sau, đưa lưng về phía Thâm Sâm, anh nói lớn.

“Tổng...” Thâm Sâm chưa nói hết câu Hàn Mặc Niên lập lại lần nữa, mà lần này là hét lên: “Tôi bảo cậu đi ra!”

Thâm Sâm cụp đuôi, đóng cửa văn phòng lại, chạy trốn. Á! Tổng giám đốc tức giận lên cũng thật là... ừm, làm người ta không khỏi kinh sợ.

Đội văn phòng im lặng trở lại, Hàn Mặc Niên thở hắt, một tay bóp trán, một tay mò vào túi quần lấy điện thoại.

Hai tay Hàn Mặc Niên run run cầm lấy điện thoại, ấn số, gọi cho Hàn Kiềm.

Hàn Kiềm đang ngồi trên xe dựa lưng xuống ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi. Anh đang trên đường ra sân bay đến Bắc Kinh để ký hợp đồng, hai ngày nay anh đã ngủ không ổn giấc nào. Vừa thiu thiu tiếng chuông dành riêng cho Hàn Mặc Niên reo in ỏi, anh tỉnh giấc, cầm lấy điện thoại nhấn nút nghe. Giọng còn khàn: “Anh nghe.”

Bên kia, anh nghe Hàn Mặc Niên thở dài, giọng còn rầu rĩ: “Làm sao đây, chuyện này quá sức tưởng tượng...”

Hàn Kiềm cau mày, “Chuyện này là chuyện gì? Công ty làm sao?” Đừng nói lại có gián điệp trong công ty nữa nhé?

“Không... không phải.”

“Chứ là chuyện gì?”

“...”

“Cái...” Hàn Mặc Niên hít hơi sâu, lấy lại sự điềm tĩnh, nuốt khan nước miếng, cuối cùng nói thẳng trọng điểm: “Em cương lên khi xem video của Thắng Nam, dù cô ấy bận đồ-lót-chảnh-khác-gì-quần-áo-ngủ-nhà.” Anh ngẩn răng, nhấn mạnh từng chữ.

Rồi Hàn Mặc Niên nghe một tiếng bịch từ trong điện thoại phát ra, sau đó mọi thứ im lặng.

*

Trong một studio lớn ở thành phố S, Thắng Nam mắt nhắm mắt mở cố gắng kiềm chế cơn buồn ngủ, đứng phía sau cô là cô chuyên viên tạo mẫu tóc đang say sưa chỉnh mái tóc kiểu cổ trang cho cô.

Lý An đứng phía sau cô đang cùng một người nhiếp ảnh tên Vu Bình bàn bạc việc chụp concept hôm nay, họ nói rất hào hứng.

Tầm năm phút sau, đầu tóc của Thắng Nam đã xong, cô liếc nhìn Lý An đã đi đâu mất, bèn lấy điện thoại ra, điện cho mẹ mình một cuộc gọi video.

Không bao lâu mẹ cô đã bắt máy. Mẹ cô xuất hiện trên màn hình điện thoại của cô, nổi một nhọc mảy hôm nay bỗng dung tan biến hết.

“Tiểu Nam hả?” Bà hơi ngạc nhiên.

Kiểm chế xúc động, Thắng Nam nở nụ cười: “Vâng con đây mà. Hôm nay con chụp ảnh cổ trang nên phải trang điểm lạ một xíu.”

“Đẹp lắm đẹp lắm!” Lắc đầu, bà cười khen.

Thắng Nam ngại ngùng, nụ cười luôn trực trên môi, hỏi bà có ăn uống đầy đủ và uống thuốc theo lời dặn bác sĩ chưa.

Bà gật đầu, “Có, mẹ đâu phải lãng trí đâu mà...”

Thắng Nam mỉm cười, cô tám với mẹ rất lâu, cho đến khi Lý An bảo muốn bắt đầu chụp thì cô mới tạm biệt mẹ mình.

“Concept này về game online, em không cần lo lắng, em là Y Sur, chỉ cần cầm dù và tạo những động tác đáng yêu thôi, nhớ là phải thoải mái nhé, còn lại để anh lo.” Vu Bình nhìn Thắng Nam cười, còn nháy mắt duyên chọc cô.

Câu nói của Vu Bình làm Thắng Nam bật cười, cô cũng thả lỏng cơ thể, hít một hơi dài, rồi sau đó nói với Vu Bình: “Được rồi, bắt đầu thôi.”

Gần đây, Project IT và H.Sword hợp tác với nhau tạo ra một game tên Truyền Thế, đang vẫn còn chế độ Beta nhưng rất đông con dân gamer đã bắt đầu tạo acc và đăng nhập chơi thử. Lập tức trở thành cơn sóng trên các diễn đàn game. Vẫn theo lối game cũ, nhưng game Truyền Thế được đón nhận bởi đồ hoạ 3D, hình ảnh trau chuốt, nhân vật lại có thể tự cho người chơi tạo ra cho riêng mình thêm cả các chế độ săn boss khó nhằn làm những người yêu thích game online càng muốn khám phá. Truyền Thế được chia ra nhiều môn phái, trong đó có Y Sur, một pháp sư chuyên đứng phía sau buff máu và bảo vệ cho đồng đội, là một nhân vật nhiều người lại thấy không cần thiết nhưng nhiều người lại bảo vô cùng cần thiết khi đánh tổ đội.

Lúc đầu bên đại diện H.Sword muốn lấy Kiếm Khách hoặc Ngũ Độc làm hình ảnh đại diện game, không ngờ bên Project IT một mực muốn Y Sur, cuối cùng bàn bạc kỹ lưỡng đã chọn Y Sur. Còn Thắng Nam được chọn nhờ Lý An quen người trong nhóm kỹ thuật của Truyền Thế, họ thấy cô qua hai video quảng cáo Lý An đưa đến và nói hết lời hết vốn, như thế Thắng Nam mới được chọn.

Giọng Vu Bình bắt đầu vang lên trong phòng chụp.

“Được rồi, tốt lắm!”

“Nào, đứng nghiêng nào, good!”

“Tiểu Nam, em đưa thẳng tay ra, bắt dù ra ... đứng rồi, tốt lắm!”

“Đừng hé môi, đứng rồi, đừng mở to đôi mắt quá...”

...

Lý An chăm chú nhìn vào màn hình, từng hình ảnh được Vu Bình chụp Thắng Nam từ từ lưu vào máy, cô nhìn loạt hình dần dần đang chuyển động.

Tốt quá! Thắng Nam rất hợp tác. Chuyển này lại làm nên cơn nên cháo rồi! Lòng Lý An dạt dào hứng khởi. Cô đúng đã tìm thấy viên ngọc quý trong ngàn đá thô.

Tiếng chuông điện thoại cô bắt đầu reo lên. Nhìn thấy số điện thoại lạ, cô đành bước ra sau chỗ cửa thoát hiểm, ấn nút nhận cuộc gọi.

“Lý An nghe.”

“Xin chào cô Lý, tôi là Thâm Sâm đến từ công ty Hưng Thịnh.”

Hưng Thịnh? Cô nghe nhầm chắc????

Tập đoàn Hưng Thịnh, một trong năm tập đoàn xuất sắc và lớn mạnh nhất khu vực trong nước hiện tại ư? Cô không thể tin nổi.

“Tôi... tôi có thể giúp được gì cho anh?” Lý An mấp máy, giọng còn run run.

Bên kia khẽ cười: “Ô, cô Lý đừng sợ, chẳng qua là bên công ty chúng tôi chuẩn bị ra mắt một sản phẩm và cần tìm người làm hình ảnh đại diện. Chúng tôi đã xem hai mẫu quảng cáo của cô Thắng Nam và cảm thấy cô ấy rất hợp với mẫu sản phẩm sắp ra mắt của chúng tôi, nên hôm nay tôi gọi điện đến mong cô có thể hợp tác làm ăn, cô có thể phiền không nếu chúng tôi muốn hẹn một cuộc hẹn để bàn bạc?”

“Các anh chọn Thắng Nam ư? Có làm không?” Lý An tròn mắt, trời đất ơi, không tin được mà!

“Không, chúng tôi đã tìm đúng người, thưa cô Lý.” Thâm Sâm rất kiên nhẫn.

“Thật kỳ lạ. Với công ty lớn các anh phải chọn siêu mẫu hạng A hoặc tầm cỡ đó cơ chứ...” Nói xong, Lý An bỗng thấy quá lòi. Cô khẽ tát miệng mình, cái miệng thói này, lại nói tào lao nữa.

“Chúng tôi tìm người phù hợp để tôn lên sản phẩm mình chứ không cần đánh bóng tên tuổi nhờ những siêu mẫu hạng A hay gì đó, thưa cô Lý.” Giọng Thâm Sâm rất từ tốn, chừng mực nhưng mà lời rất ư là mỉa mai.

Lý An thấy mình thật là hồ đồ mà... “Tôi xin lỗi, cái tính có sao nói vậy, anh đừng buồn.”

“Không sao, thưa cô Lý.”

Hở một câu “thưa cô Lý”, hai câu lại “thưa cô Lý” làm cô già lắm không bằng. Lý An bắt đầu khó chịu với ba chữ đó rồi. “Được, nhưng tôi vẫn tôn trọng ý kiến của Thắng Nam, nên phiền anh nói với công ty anh, tôi sẽ gọi lại sau khi có câu trả lời từ người các anh cần, vậy được chứ?”

“Rất tốt, thưa cô Lý.” Thâm Sâm trả lời.

“Mà khoan! Anh có thể cho tôi biết ai đã chọn Thắng Nam không?” Máu tò mò của Lý An lại nổi lên, cô không biết ai trong Hưng Thịnh nhắm trúng

Thắng Nam nhí? Mà công ty lớn vậy chắc có phòng quảng cáo đúng chứ? Có khi cô quen người đó thì sao, dù sao trong showbiz này cô quen những người máu mặt không ít, chỉ là không muốn bị báo là đu bám người ta muốn có cơ hội nổi tiếng.

Lý An cô đầu đội trời, chân đạp đất. Kiếm tiền bằng sức lao động mình, hừ hừ.

Bên đầu dây im lặng khoảng mười giây, sau đó vẫn là giọng Thâm Sâm từ từ nhẹ nhàng: “Là tổng giám đốc công ty chúng tôi đích thân chọn, cô yên tâm chứ?”

“Ồ, vâng. Cảm ơn anh. Không phiền, tôi còn công việc. Chào anh!”

Lý An cúp máy tay còn run rẩy. Mẹ nó, hẳn là Tổng giám đốc công ty Hưng Thịnh! Cô gấp lại con chân động vừa rồi, ghi nhớ cái tên Thâm Sâm và lưu vào điện thoại.

Đến chiều mới xong concept cổ trang.

Thắng Nam mệt nhoài dựa vào ghế uống nước, mặc cho chuyên viên làm tóc tháo từng cây trâm, bông hoa trên đầu cô xuống. Đầu cô nhức nhối này giờ đã được giải thoát. Đến lúc một vài lọn tóc kẹp giả tháo ra, Thắng Nam nhẹ bẫng cả người. Cùng lúc, Lý An bước vào phòng.

Chân Lý An đi rất gấp gáp, đến khi cách Thắng Nam 15cm thì khựng người xuống, hai tay cô nắm lấy hai vai Thắng Nam, khuôn mặt đầy nghiêm túc: “Nói cho chị nghe, em có quen ai bên công ty Hưng Thịnh không?”

“Ồ, không ạ.” Thắng Nam ngơ ngác.

Lý An liếc nhìn cô chuyên viên làm tóc dùng ánh mắt xoẹt điện muốn cô ta ra ngoài. Đợi cô ta ra hẳn, đóng sầm cửa lại thì Lý An tiếp tục cuộc tra hỏi.

“Chắc không?”

“Chắc ạ.” Thắng Nam gật gù.

Lý An phải sai chiêu cuối. Cô đưa chiếc điện thoại mình lên, trong điện thoại là hình ảnh người đàn ông bảnh trai trong bộ comple xanh dương đậm, khuôn mặt nghiêm, dường như bị chụp lén từ các tay săn ảnh.

Có hoá ra tro, Thắng Nam cũng biết đó là ai, cô thốt lên: “Hàn Mặc Niên?”

“Đúng!” Nuốt nước bọt, Lý An tiếp tục: “Anh ta là Tổng giám đốc công ty Hưng Thịnh, một trong năm công ty đang đứng đầu trong nước, em biết không?” Đây là cô cũng vừa lên Baidu tra được ra thôi. Không ngờ người đàn ông này vốn vẹn vài tháng đã nhảy lên chức Tổng giám đốc tập đoàn Hưng Thịnh, thêm vẻ ngoài anh tuấn làm khối cô điều đứng không chừng.

Thắng Nam nghi hoặc: “Biết ạ.”

“Vậy, Tiểu Nam! Em nói chị nghe xem, làm sao một công ty lớn như Hưng Thịnh lại chủ động tìm em làm người mẫu đại diện sản phẩm bên họ?”

Lần này là Thắng Nam thất kinh, chai nước cầm trên tay rớt thẳng xuống đất. “Chị không đùa chứ?”

“Đùa em làm gì?! Hàn Mặc Niên chị nhớ rất rõ, người đàn ông lạnh nhạt khó chịu nhất trong bàn tiệc của Boss Đế Đài trước kia, em ngồi bên cạnh anh ta, đến cái liếc anh ta còn khó chịu với em, bỗng dưng giờ lại chọn em, có phải có chuyện gì đó giữa em và anh ta không hả?” Lý An đưa đôi mắt gian manh nhìn Thắng Nam.

“Không, thật sự không có! Em chỉ gặp được anh ấy thêm hai lần rất tình cờ, không nói chuyện quá năm câu, anh ấy đúng là chẳng để mắt đến em đâu.” Thắng Nam thống khô, mặt nhăn nhó biện minh.

“Hai lần gặp đó bao lâu rồi?”

“Trong khoảng thời gian tháng 8 năm trước.” Thắng Nam thành thật trả lời.

Lý An nhìn Thắng Nam mấy lượt nữa, rồi buông tha cho cô.

Thắng Nam không nói dối, nếu nói dối thường thì sẽ cần môi dưới và hay liếc mắt chỗ khác, kiểu này ai nhìn vào lâu cũng có thể biết rõ cô nói dối hay không. Lý An ngẫm nghĩ trong đầu. Rồi lại xoa xoa cảm đi lòng vòng Thắng Nam: “Kỳ lạ, hay thật sự anh ta chọn em vì thích hợp với sản phẩm công ty thật?”

Thắng Nam: “Chắc chắn là vậy.”

Đúng vậy, Thắng Nam ngốc nghếch chưa từng nghĩ Hàn Mặc Niên muốn cô lần này là có mưu đồ. Cô chỉ nhìn trước mắt rằng, Hàn Mặc Niên không thích cô, lúc xa lúc gần, lúc xem như bạn lúc lại không.

Rồi bỗng dưng nhớ ra, đừng nói... anh đáp quà lại cho cô bằng một hộp đồng lớn này vì cái bùa bình an nhỏ xíu lúc tết cô đi thỉnh về đấy nhé? Mà chắc không nhỉ? Dù sao cũng qua hơn một tháng trời rồi còn đâu?

Tuyết vẫn còn rơi, hoa đào đã bắt đầu héo, lời hứa năm xưa cũng chẳng sẽ có người thực hiện. Ngắm hoa đào? Năm nào cô chẳng làm, chỉ là lúc nào cũng cô đơn thôi.

Thôi, qua rồi...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cá Nằm Trên Thớt

Buổi sáng thứ hai, trời đã tan tuyết, đường phố vẫn tràn ngập trong vị lạnh lạnh lại có chút ẩm áp dịu dịu từ ánh mặt trời mọc.

Ngày làm việc đầu tuần thường thì năng suất không cao. Thắng Nam cũng vậy! Cô gật gù suốt buổi sáng chỉ để ngồi cho Lý An trang điểm khuôn mặt cô rạng rỡ hơn vào ngày ký kết hợp đồng với Hưng Thịnh. Dù sao họ là công ty lớn có tiếng tăm, không thể tùy tiện vớ gì mặc đó và trang điểm qua loa được. Thứ hai là phải đến sớm, đến sớm và đến sớm.

Thế nên, việc ký kết hợp đồng lúc 11 giờ sáng, mà vừa 7 giờ đồng hồ đã gõ đình tai nhức óc không cho Thắng Nam ngủ, thêm cả đồng hồ báo thức di động Lý An bên cạnh, cứ canh một phút đã dùng giọng trời phú “hát” cho cô nghe.

Lý An trang điểm xong cho cô cũng tầm được 9 giờ. Ăn sáng, vệ sinh cá nhân, chọn quần áo rườm rà cũng tận hai tiếng đồng hồ, Thắng Nam mệt chết đến nơi, may cuối cùng Lý An cũng chọn được bộ ăn ý cho cô mặc.

Ngày hôm qua, cô ngủ rất trễ, thật sự rất trễ. Phải hơn 3 giờ sáng giấc ngủ mới chập chờn đến, 8 giờ phải dậy, quả thực mệt chết cô rồi. Tối qua cứ trằn trọc mãi vì hồi hộp, cô sắp gặp lại Hàn Mặc Niên rồi, anh có nhận ra cô không hay lại lơ cô? Những hình ảnh cô tưởng tượng ra khi gặp lại lúc nào cũng là sự thờ ơ của anh méo mó từng giây, cũng như nhát vào tim cô vài nhát dao chí mạng.

Cô háo hức cũng như cô rất sợ gặp anh... đúng là khi yêu ai đó lo lắng quá điều cũng là lẽ thường tình thôi.

Đã đến công ty Hưng Thịnh vừa 10 giờ 30 sáng.

Thắng Nam khoác chiếc áo măng tô xanh đậm bên ngoài dài đến gối, mặc chiếc áo sơ mi tay lỡ và váy da kiểu cách, cô đeo một chiếc kính mát đen theo yêu cầu của Lý An để tránh người ta phát hiện, nhưng dường như đã phản tác dụng, nhân viên Hưng Thịnh vài người đã nhận ra cô khi trên suốt quảng đường cô đi từ tầng trệt công ty lên đến tầng 32 toà cao ốc Hưng Thịnh, sự thích thú còn rõ nét trên khuôn mặt họ.

Ồ, cô đã-trở-thành-người-nổi-tiếng rồi! Cảm giác thật kỳ lạ...

Cô và Lý An ngồi đợi ở phòng khách của Tổng giám đốc, đợi chàng trợ lý Thẩm Sâm. Người đưa cô và Lý An lên trên đây là một cô thư ký họ Ngọc, rất xinh đẹp và lịch thiệp.

“Hai cô dùng trà, cà phê hay nước lọc?” Thư ký Ngọc lễ phép hỏi.

Lý An: “Một tách trà nhé.”

Thắng Nam: “Cho tôi nước lọc.”

Đợi một lúc thì Thư ký Ngọc bước vào với một cốc nước lọc và một tách trà ô long nhĩ ngọt ngào mùi hương tinh khiết.

“Hai cô đợi trợ lý Thẩm khoảng mười phút nữa thôi, cuộc họp sắp xong rồi.”

“Không sao, dù sao là chúng tôi đến trước cuộc hẹn ba mươi phút, chúng tôi đợi được.” Lý An giải bài.

“Vâng, có gì gọi tôi nhé, tôi ở bên ngoài căn phòng.” Thư ký Ngọc nói xong, bước ra khỏi phòng khách.

Thắng Nam ngược nhìn căn phòng còn lớn gấp đôi căn hộ chung cư nhà Lý An. Hiện tại thì cô đã dọn về ở cùng Lý An, nơi Lý An an toàn hơn chỗ cũ phòng trọ của cô nhiều, cũng tiện bề công việc bàn với nhau hơn.

Gam màu chủ đạo là đen xám làm căn phòng dù có bốn cửa kính lớn nhìn rõ mồn một thế giới bên ngoài thì vẫn thấy lạnh lẽo, ánh nắng chiếu thẳng vào nơi Thắng Nam ngồi, le lói không một tí ẩm áp nào.

Căn phòng được trang trí và không bày vẽ gì nhiều, vài bức tranh thư pháp, vài chậu hoa kiểng sắc nong, một bể cá và cả một tủ sách lớn, toàn là sách nước ngoài, chỉ có vài đôi quyển là tiếng Trung, với những tựa đề cô đọc không hiểu gì.

“Lần này thì chắc chắn một trăm phần trăm rồi, thật không ngờ mới bước vào ngành giải trí, em lại may mắn đến thế này Tiểu Nam.” Đầu óc Lý An còn chưa định thần nổi việc này.

Thắng Nam im lặng, cắn môi.

Một lúc sau, Thâm Sâm bước vào phòng khách, mỉm cười khi nhìn thấy Lý An và cả cô gái mình thần tượng. Ôi, idol lòng tôi đây rồi~

Nhỏ nhắn và rất xinh đẹp.

“Chào cô Lý.” Thâm Sâm bắt tay qua loa với Lý An. Nhưng đến Thắng Nam thì hưng phấn hiện rõ trên mặt anh, anh nắm tay Thắng Nam rất chặt khi cô đưa tay ra bắt lại: “Chào cô, Thắng Nam”

Lý An bĩu môi. Cái tên chết tiệt! Dám kêu chị đây là cô Lý già ơi là già, còn Thắng Nam lại chào hồ hởi như thế.

Lý An cô sẽ đưa Thâm Sâm vào danh sách đen!!!

Từ phía sau lưng Thâm Sâm có người bước vào theo, là một người phụ nữ trung niên, dáng thanh tao và bước đi hết sức ưu nhã, toát ra vẻ quý phái hơn người. Bà ăn vận đơn giản với mái tóc búi tròn, khuôn mặt phúc hậu, da vẻ mềm mại, môi đỏ thắm.

Trong phút giây bà ấy bước vào, Thắng Nam ngỡ như mình vừa bước qua cầu Nại Hà, vừa bước qua dòng sông Hoàng Tuyền chảy mãi với vài cánh mạn châu sa hoa rơi, vurun nhẹ nằm xuống dòng nước êm ả, bước đến đình và nhìn thấy một người phụ nữ già dặn phúc hậu đem theo nỗi lo âu và bức rức...

“Đây là nhà thiết kế Tư Thố Như, bà ấy có thâm niên ba mươi năm về tất cả các trang phục cổ xưa, gia đình năm đời làm nghề may...” Thâm Sâm kể tiểu sử về Tư Thố Như với hết niềm kính trọng và hâm mộ đối với bậc bề trên.

Khi Thâm Sâm đã giới thiệu cho hai bên làm quen với nhau, Tư Thố Như nhìn chằm chằm vào Thắng Nam, rất lâu sau bà mỉm cười: “Quả là Mặc Niên có mắt nhìn người. Tôi thấy thú vị rồi.”

Thâm Sâm: “...”

Lý An: đầu đầy dấu hỏi rớt xuống.

Thắng Nam cũng chớp chớp mắt, không hiểu gì, chỉ biết lòng bàn tay của Tư Thố Như rất ấm áp.

Hai bên bắt đầu ngồi vào ghế, bên Thâm Sâm đưa ra những giấy tờ hợp đồng và bộ sưu tập của Tư Thố Như thiết kế và sẽ tự may lên bàn.

Bên Thắng Nam rất tập trung nghe và xem xét, rồi lại góp ý. Khi lấy bộ sưu tập Tư Thố Như lên xem, cả hai không khỏi kinh ngạc, vì chúng thật sự quá tuyệt vời, quá xuất sắc!

Những mẫu sườn xám cổ điển với các hoa văn lúc là cầm thú, lúc lại mạn châu sa hoa, lúc là cúc trắng,... rất nhiều, kèm thêm vào đó là những áo choàng lụa ánh kim và cả váy xếp ly cùng màu.

Rất tinh tế và mềm mại.

Lật qua một tập khác là các mẫu cổ điển liền thân váy, màu sắc mát lạnh hoặc ấm nóng, thêu công, rồng, phụng, cực kỳ hợp mắt từ cái nhìn đầu tiên. Thắng Nam và Lý An như thể được mở mang thêm tâm mắt về trang phục xưa của Trung Hoa đẹp đến nhường nào.

Sau đó, cuộc đàm phán thành công tuyệt đối, Thắng Nam tin, với những mẫu trang phục cầu kỳ tuyệt đẹp này, chắc chắn sẽ bùng nổ cho Thắng Nam nổi tiếng.

Cùng lúc, cánh cửa phòng khách bật mở.

Hàn Mặc Niên từ bên ngoài bước vào, trên người anh toát ra khí thế bức người, lạnh lẽo khó gần.

Cả bốn người không hẹn cùng nhau nhìn về anh. Duy chỉ có anh là dùng ánh mắt đen thẳm của mình nhìn cô gái mái ngố, nhỏ nhắn kia.

Thâm Sâm là người đứng dậy đầu tiên, sau đó là ba người cũng đứng dậy. Hàn Mặc Niên gạt đầu, rất tự nhiên ngồi xuống ghế đầu, miệng mỉm cười. Ba người lại ngồi xuống và thêm cả Thâm Sâm.

Dường như ai ở trong phòng khách cũng đều biết Hàn Mặc Niên không thích đụng chạm đến phụ nữ, nên họ cũng tỏ ra tự nhiên thông cảm.

“Xin lỗi, tôi có thêm một cuộc họp đột xuất nên đến bây giờ mới đến đây được.”

Tư Thố Như đã quen với phong cách làm việc của Hàn Mặc Niên, bà cười tủm tỉm: “Tiểu Niên, hợp đồng ký kết xong cả rồi.”

Hàn Mặc Niên ngẩn người.

Thắng Nam: “...”

Lý An: “...”

Thâm Sâm thì gãi đầu cười ngược. Anh cũng không nghĩ là họp đồng có thể thương lượng xong nhanh chóng như vậy. Chẳng cần đến Boss mình xuất hiện.

Hàn Mặc Niên bỗng nhếch miệng cười, đôi mắt anh đen thẫm thăm thẳm không thấy đáy: “Ồ, vậy tôi phải càng xin lỗi, các cô có đồng ý cho tôi tạ lỗi chứ? Một bữa ăn trưa chẳng hạn?”

Ai cũng nhìn đồng hồ, bây giờ chỉ tầm mười giờ kém mười, ăn trưa có phải là hơi kỳ quái không? Nhưng dù sao, người đàn ông đẹp trai đã mời, không thể từ chối, huống chi sáng sớm Lý An và Thắng Nam chỉ kịp ăn mỗi một quả trứng ốp la và ly sữa tươi.

“Mấy đứa ăn đi, bà già này phải về để kịp tiến độ. Bà già này đến đây để gặp nàng thơ của bộ sưu tập thôi, giờ đã thoả mãn rồi.” Tư Thố Như rất tự nhiên cầm túi xách mình lên, nhìn Hàn Mặc Niên cười bí hiểm sau đó vẫy tay chào ba người còn lại, ra khỏi phòng khách.

“Còn hai cô thì sao? Đồng ý chứ? Chúng ta có thể vừa ăn vừa bàn họp đồng hoàn chỉnh hơn, nếu có mặt tôi.” Nói xong Hàn Mặc Niên liếc nhìn Thâm Sâm với ánh mắt lạnh và nụ cười mỉm.

Lạnh toát cả sống lưng Thâm Sâm.

Boss ơi, tôi xin lỗi, vì tôi quá hưng khởi khi thấy thần tượng mình thôi mà, nên năng suất làm việc với tốc độ tia chớp xui thôi... tôi còn tưởng Boss sẽ khen tôi chứ. Ai ngờ, lại nhận được cái lườm giết người đó đâu? Tôi chỉ muốn giúp Boss làm việc nhanh chóng thôi mà...

Thâm Sâm không hề biết Hàn Mặc Niên có ý đồ hôm nay, nên anh tạm thu lại cái lườm. Anh mỉm cười ưu nhã nhìn hai cô gái trước mặt, mà lòng thì nôn nóng vô cùng.

Rồi anh dừng lại, đôi mắt anh dừng lại, dừng trên người Thắng Nam. Cô gái làm anh phản ứng đấy rồi. Vẫn khuôn mặt ngọt ngào đó, đôi mắt đen láy, làn da trắng nhợt nhạt được phủ một lớp màu hồng mong mỏng... cô lại cắn môi, anh thực sự mất tinh tảo khi nhìn vào đôi môi cô.

“Đã là Hàn tổng mời, không thể thất lễ.” Lý An gật đầu.

Thắng Nam im lặng, đôi mắt cô chột nhìn anh, thì lại thấy anh nhìn chằm chằm vào cô, trái tim cô rơi với một nhịp, như nín thở...

Anh ấy đang nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm lộ lên một tia sáng. Cô rất muốn ôm lấy anh, ôm siết chặt, muốn khám phá thân thể này hoà làm một cùng anh, nhưng khó lắm! Cô biết rất khó...Hai tay cô đang vào nhau, tránh cho mình làm liều.

Lặng tránh đôi mắt anh. Cô chỉ có thể làm được vậy...

*

Trong căn phòng ăn của nhà hàng nào đó của tòa nhà tài chính Hoàng Đình ngay trung tâm thành phố, Thắng Nam có thể nhìn thấy những toà nhà chọc trời qua ô cửa kính tầng mười hai. Những lần theo Lý An bàn việc họp đồng cũng là vào những nhà hàng hay quán coffe sang trọng, nhưng sang trọng kiểu năm sao, thực đơn toàn món Âu thế này... cô nuốt không nổi, dù là món ăn Âu món nào món nấy ít đến đáng thương.

Cô ghét những thứ rườm rà này, cô muốn một bát canh cá và người đàn ông đáng ghét ngồi đối diện cùng ăn cơm.

Lý An, Hàn Mặc Niên và Thâm Sâm đang trò chuyện rất ăn ý. Bàn họp đồng có vài ý cần chỉnh sửa sơ sơ lại, còn lại hoàn toàn không vấn đề gì. Thắng Nam sẽ là người mẫu đại diện độc quyền cho Hưng Thịnh một năm, đôi lại quyền lợi cho cô vô cùng lớn. Hàn Mặc Niên có thể vung tay ký một dòng chữ lên tờ giấy trắng đầy chữ đánh máy là cô đã có năm trăm ngàn nhân dân tệ trong tài khoản, thật đáng thăm ghen tị.

Cô cũng chẳng thích chen vào chính sự, đã có Lý An lo nên cô ngồi đây cũng chỉ làm nền mà thôi. Ý nghĩ đó cứ quay vòng trong đầu, họ hết bàn đến họp đồng lại bàn đến việc trang khác rồi lại đến tòa tháp 58 tầng Hoàng Đình này, Thắng Nam cô mù tịt...

“Tiểu Nam, em thấy được chưa?” Lý An bỗng khiêu tay Thắng Nam, cười nghề nghiệp hỏi.

Thắng Nam lại trung bộ mặt ngơ ngác: “Hả?” Rồi sau đó nhìn ba người, hai người mặt trắng bệch còn một người chỉ nhìn cô chăm chú, đôi mắt như xoáy sâu vào tâm hồn cô.

Lý An nhắc lại: “Hàn tổng đưa ra điều kiện em thấy ổn chưa?”

Ổn gì mà ổn, cô này giờ có nghe được gì đâu... trời đánh cô đi, thật là lơ đãng mà, giờ còn mộng mị bát canh cá với người ta nữa chứ. Xấu hổ! Thật sự xấu hổ quá. Mà không thể cho người ta biết được, cô gật đầu mạnh, xem như nghe rồi đi. “Được ạ, rất được ạ!”

Lý An tròn mắt, không nói gì thêm, sắc mặt có vẻ không tốt lắm. Ngược lại, Hàn Mặc Niên nhướn mày, nụ cười của anh ngày càng lộ rõ. Thâm Sâm thì vẫn thường trực nụ cười nhẹ trên môi.

Giọng Hàn Mặc Niên trầm ấm: “Vậy đi thôi.” Nói xong anh ra hiệu Thâm Sâm đi tính tiền và anh cũng đứng dậy, nhìn Thắng Nam với sự dễ-mất-kiên-

nhân-chờ-đợi.

Thắng Nam vẫn ù ù cạc cạc mở to mắt, ngó Hàn Mặc Niên rồi lại Lý An, Lý An rồi lại Hàn Mặc Niên.

Bỗng Lý An kéo Thắng Nam dậy, cô nhìn Hàn Mặc Niên cười trù: “Hàn tổng cứ xuống trước đi, tôi và Thắng Nam sẽ xuống sau.”

“Được.” Tự nhiên, Hàn Mặc Niên gật đầu, “Vậy tôi đợi cô Thắng ở dưới sảnh tòa nhà vậy.”

*

“Cô ngọc của tôi ơi, em làm chị sắp chết vì tức mất thôi.” Lý An đứng dựa vào cánh cửa vệ sinh nữ, nói với giọng bất lực.

“Em không biết mà...” Khuôn mặt Thắng Nam đầy vẻ hối lỗi: “Em xin lỗi, em lơ đãng quá. Lúc chị khiêu tay em, em tưởng phụ họa là xong thôi...”

“Giờ cá dăng đến miệng thót rồi còn nói gì nữa! Giờ chỉ mong em đừng lộ ra vẻ ngơ ngác của mình là được, cách xa Hàn Mặc Niên một chút, anh ta hỏi gì khó khăn quá thì tìm có lơ đi, hiểu chưa?” Lý An đang suy nghĩ đến tình huống xấu nhất là Thắng Nam lộ bản chất đôi khi ngơ ngếch lẫn thần thờ thật sự của mình.

“Chị... chị có thể đổi ý đi chung cùng em không?” Thắng Nam muốn khóc tới nơi. Ở bên Hàn Mặc Niên, nhanh quá! Cô không thể thích ứng kịp, huống chi anh lại thông minh và cao cao tại thượng như thế, lỡ mai cô lỡ miệng nói gì ngu ngốc, có phải càng mất điểm trong lòng anh sao?

Cô cần phải có tinh thần chuẩn bị chứ, mấy ngày cũng nên... còn bây giờ đêm từng giây mất rồi. Thuốc lá? Đúng rồi! Cô cần thuốc lá...

Vừa muốn mở miệng, đã bị cái lườm nguyệt cảnh cáo của Lý An: “Em hứa với chị ra sao? Không đụng đến thuốc lá nữa đúng không? Bây giờ là lúc em phải bình tĩnh ứng phó, chị không theo em được vì lỡ mạnh mẽ nói hôm nay nhà ở quê có hỷ rồi phải về ba ngày, em ráng mà lo thân mình đi.”

“Hy gì á?” Thắng Nam thắc mắc.

Lý An thật sự bất lực, kéo cánh cửa vệ sinh nữ, đi ra. Thắng Nam đi theo, cô nghe loáng thoáng giọng Lý An lầm bầm

“Hy con chó già ở quê đẻ bốn chó con.”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ấn Tượng Tốt, Ấn Tượng Xấu

Hàn Mặc Niên ngồi ở bộ sofa dưới tầng trệt nhà hàng, thong dong bắt chéo chân, hai tay đang vào nhau, ngón tay khê gõ từng nhịp vào đốt ngón tay đối diện. Khuôn mặt bùng bùng nét vui sướng nhưng phải kiềm nén.

Anh không biết rằng, người đàn ông vận comple xám, mái tóc được chải chuốt, nét đẹp tuấn tú trời ban đang khê nhếch miệng thành đường cong chết người, điều được nhiều người ở sảnh thấy cũng muốn xiu lòng là anh. Vì anh đang chú tâm!

Chú tâm đến cánh cửa thang máy.

Người đó đâu rồi nhỉ? Nói gì lâu thế? Hẳn đã hơn mười phút rồi! Trong thời gian đó anh cũng đã dư sức liên lạc với Tư Thố Như về việc dẫn cô đến Cầm Cỗ Trần rồi.

Anh chuyển sang hồi hộp, lo lắng. Lo lắng sợ Lý An dùng lý do lý trấu gì đó để Thắng Nam từ chối thì anh điên mất!

Thâm Sâm đứng bên cạnh nhìn Boss mình càng lúc càng kỳ lạ. Nhất là từ khi đến nhà hàng này. Anh nói nhiều hơn, cười mỉm nhiều hơn. Sáng sớm cậu còn thấy anh đứng ngắm nghía mình trước gương soi đặt ở bàn làm việc của thư ký Ngọc hồi lâu, làm cô ấy vừa bước đến bàn giật cả mình.

Còn Thâm Sâm cậu thì bị sốc! Vị Boss với cái đầu lạnh nay lại thần thờ ký giấy tờ mà ký nhầm vào đồng tài liệu cậu đưa xem xét, trên tờ giấy còn chi chích chữ “cố lên”. Còn ở phòng họp thì thôi rồi, đôi khi lơ đãng, dù lời nói Boss vẫn sắc bén như ngày nào, nhưng Thâm Sâm cậu bao lâu nay theo Boss, tất nhiên nhận ra.

Tiếng “ting” thang máy lần thứ n, cuối cùng người Hàn Mặc Niên ngóng đợi cũng xuất hiện.

Thắng Nam bước xuống với khẩu trang và mắt kính che khuất hết mặt.

Bốn người ngồi vào chiếc Mercedes đen, Thâm Sâm nghe địa chỉ từ Lý An rồi chở cô đến căn hộ chung cư của mình, lại đợi Thắng Nam chào tạm biệt cô, ba người quay trở lại công ty Hưng Thịnh.

Trên đường Thâm Sâm trò chuyện cùng Thắng Nam với tâm trạng cực kỳ hưng phấn, như hề chẳng có điểm dừng. Nhưng đa số là Thâm Sâm nói, còn lại Thắng Nam đáp cho có lệ, cô trả lời rất chậm và nhỏ, tuy thế không làm Thâm Sâm nản chí, cậu chàng mở ra không khí ngọt ngào khi nãy đã trở nên dễ thở hơn.

Hàn Mặc Niên rất ít mở lời, trừ khi Thâm Sâm hỏi anh, còn Thắng Nam cứ nhìn thấy cái nhìn xoay đầu của Hàn Mặc Niên đối với cô, là cô cứng miệng không nói nên lời.

Không có Lý An ở đây, Thắng Nam cô dùng ánh yêu sâu đậm và e dè với Hàn Mặc Niên chắc không sao đâu nhỉ? Dù sao... cô ngồi một mình ở ghế sau, Hàn Mặc Niên ở ghế phụ lái, anh sẽ không nhìn thấy đâu chứ nhỉ?

Vừa nói xong, ánh mắt cô bỗng chạm ánh mắt anh từ kính trong xe.

Hàn Mặc Niên nhìn khuôn mặt Thắng Nam bỗng ửng một mảng hồng, mắt anh chạm mắt cô, thời gian lúc này có thể ngừng đọng lại...

Anh cũng đã từng chạm mắt với một ánh mắt trong veo vào ngày mưa thu... đôi mắt cô gái đó... cũng giống như bây giờ.

Trái tim anh tự dưng nhói lên, anh khó chịu chớp mắt, cùng lúc ánh mắt Thắng Nam lờ đi, cô không nhìn anh nữa.

Lòng anh hụt hẫng.

Thật kỳ lạ, Thắng Nam luôn tạo cho anh những thứ cảm xúc trong đời chưa từng xảy ra, anh không biết diễn tả nó ra sao, chỉ biết xuất phát từ trong lòng ngực anh, lúc dễ chịu, lúc thì khó chịu, lúc bức tức, lúc lại được lấp đầy.

Đến công ty, Thâm Sâm từ ghế lái bước xuống, Hàn Mặc Niên từ ghế phụ ngồi qua ghế lái trong sự ngạc nhiên của Thắng Nam.

Chưa kịp hiểu gì thì Hàn Mặc Niên đã quay đầu nhìn cô, “Cô lên ghế phụ đi.”

“Ồ...” Thắng Nam kinh ngạc hai giây, sau đó là rời bời, khẽ đáp: “Vâng.”

Một loạt động tác, mở cửa sau của xe, bước xuống, đóng lại. Rồi lại mở cửa ghế phụ, ngồi lên, đóng sầm cửa lại, thắt đai an toàn, ngồi ngay ngắn, hai tay đặt lên đùi mình.

Hàn Mặc Niên lại phì cười. Quả nhiên, Thắng Nam rất thú vị.

“Xong chứ?” Hàn Mặc Niên nhướn mày hỏi.

“À, vâng. Xong rồi ạ.” Thắng Nam gật đầu. Cô không quên vẫy tay chào Thâm Sâm đứng bên ngoài.

Thâm Sâm cũng hí hửng chào lại, cười tươi rói.

Hàn Mặc Niên nhìn Thắng Nam thêm một giây, rồi hướng mắt về phía trước, khởi động xe và rời đi.

Thâm Sâm nhìn theo chiếc xe Mercedes mà cậu vừa cầm lái cách đây năm phút trước mất hút sau ngã rẽ phải. Vừa quay đầu vào đã gặp cô gái mái tóc màu hạt dẻ, khí chất điềm đạm, mong manh như sương mai trong gió.

Cô gái đó nhìn thấy cậu, bèn bước đến mở lời: “Anh là trợ lý của Mặc Niên đúng chứ?”

“Ồ, vâng. Cô cần tôi giúp gì?” Thâm Sâm nghi hoặc.

Cô gái đó suy nghĩ rất lâu, đôi mắt ánh lên chút đau thương, càng làm cô như cọng cỏ yếu ớt, cô vừa muốn mở miệng, từ xa Thâm Sâm đã nghe giọng chủ tịch.

“Thu Nguyệt?”

Hàn Kiềm từ xe mình bước xuống, anh vừa từ sân bay trở về không ngờ lại gặp Thu Nguyệt đứng trước cổng công ty, anh vội bước đến chỗ Thu Nguyệt vừa hỏi: “Em đến tìm Mặc Niên à?”

Thu Nguyệt gật đầu. “Nhưng không thấy anh ấy...” rồi cô lại nhìn Thâm Sâm.

Thâm Sâm gật đầu chào Hàn Kiềm xong mới nói: “Vâng, tổng giám đốc sáng giờ bàn việc họp đồng với khách hàng, buổi trưa lại có hẹn, nên không có ở công ty.”

“Đi tiếp khách ư?” Hàn Kiềm há hốc mồm kinh ngạc.

Thâm Sâm: “Cũng có thể coi là vậy ạ.”

Hàn Kiềm: “ Bao lâu rồi?”

“Dạ... mới vừa đi.” Thâm Sâm áp ứng.

“Chỉ một mình tổng giám đốc?” Hàn Kiềm dò xét tới tập.

“V..vâng.” Thâm Sâm đỏ mồn hời trán. Nhìn sắc mặt của chủ tịch thôi cũng đã đủ lạnh sống lưng mà.

“Ồ.” Hàn Kiềm bỗng không tra hỏi nữa. Anh quay sang Thu Nguyệt đang không hiểu hai người nói mớ tê gì: “Đi thôi, anh và em đi ăn trưa nhé?”

Thu Nguyệt cảm thấy khó từ chối Hàn Kiềm đành gật đầu đồng ý.

*

Đầu Tháng Nam ong ong vì nhớ lại lời nói của Lý An nói với cô với về bắt lực trong phòng vệ sinh nữ. “Giời ơi, cô ngổ của tôi ơi, ngay phút quan trọng em lại lơ mơ như thế. Dù chúng ta mới ký kết xong hợp đồng cũng không thể gấp rút mà đồng ý với anh ta nhanh như thế. Chúng ta cần phải về xem kỹ hợp đồng một lần nữa để còn biết đường mà lần chứ. Dù Hàn Mặc Niên có đẹp trai, ga lăng, tiêu sái không thua kém gì Alan, em cũng phải đề phòng anh ta, huống chi anh ta lại có bệnh sạch sẽ quá mức thì làm sao lại có thời gian vô bổ dẫn chúng ta đi đến Cầm Cổ Trấn mà thăm quan làng nghề vải của cô Tư Thổ Như chứ? Rõ ràng có ý đồ.”

Nghe đến đây, Tháng Nam tức nhiên gật đầu như gà mổ thóc. Việc đến thăm quan làng nghề vải của cô Tư Thổ Như có thể đề trợ lý anh đi thay được, dù gì cô cũng đâu có quan trọng với anh như thế? Cả việc hợp đồng cũng không cần anh ra tay, cấp dưới anh có thể hoàn thành tốt mà.

“Chị đã có ý từ chối bằng lời nói dối về quê ba ngày có tiệc, không thể đi, mà em, không có quản lý bên cạnh cũng không thể đi. Không ngờ, anh ta hỏi em có thể đi cùng anh ta thăm quan được không em lại gật đầu nhanh chóng trong cơn lơ mơ của mình, chị nể em rồi!”

Nhớ lại, Tháng Nam thấy có lỗi với Lý An vô cùng. Dù sao chị ấy cũng đã muốn tốt cho cô nhiều như thế...

Trong chiếc xe ngột ngạt, cô không thể làm mình bớt căng thẳng được, dù sao người bên cạnh cũng là người cô thương. Cô không dám nhìn anh quá lâu, lần nào cũng liếc một hai giây rồi lơ đi, anh rất khó gần, rất ghét phụ nữ, anh không thích cô, mà vì sao anh lại chủ động chở cô đến Cầm Cổ Trấn...

“Chúng ta nói chuyện được chứ?” Hàn Mặc Niên phá tan sự ngột ngạt kỳ lạ này.

“Được chứ.” Tháng Nam rụt rè nhìn anh.

Đôi mắt đen thâm sâu ấy cũng đang nhìn cô, một cách thích thú và giao hoạt. Trời sinh cô ra ba kiếp ngu ngốc, nên nhìn vào mắt anh chỉ thấy đôi mắt giá lạnh, càng nhìn càng đau lòng.

Anh rất thân thiện hỏi: “Cô sợ tôi sao?”

“Không, không có.” Tháng Nam lắc đầu. Không đâu, cô chỉ cảnh giác, muốn mình không quá kích động như lần đầu gặp anh thôi. Cô sợ những lời thẳng thắn đau lòng của anh nữa. “Tôi chỉ muốn gây ấn tượng tốt với anh thôi.”

“Ấn tượng tốt của cô cực kỳ đáng ngạc nhiên.” Anh phì cười.

Hàn Mặc Niên anh có biết không, lúc anh bật cười, anh thật sự rất đẹp, cả ánh nắng ngoài trời kia cũng không bằng...

Tháng Nam cũng cười: “Lần đầu tiên tôi làm đã anh sợ rồi. Nên tôi không muốn điều đó xảy ra nữa.”

“Vì sao?” Hàn Mặc Niên lại xoay mặt nhìn cô, nhưong mảy tò mò.

Vờ như suy nghĩ, Tháng Nam cắn môi: “Chẳng ai muốn mình lại gây ấn tượng xấu mãi với người đối diện cả.”

Thật ra là, em chẳng muốn... chúng ta mãi xa cách như thế này.

Hàn Mặc Niên nghe được câu trả lời xem cũng hợp lý, anh quay đầu tập trung lái xe qua cây cầu đá nhỏ hẹp, rồi mới lên tiếng: “Cô nói cũng đúng. Tôi cũng không muốn gây ấn tượng xấu cho cô lần thứ hai.”

“Là sao?” Mớ to mắt, trống tim lại đập, Tháng Nam buột miệng hỏi.

Hàn Mặc Niên chỉ mỉm cười, anh lơ đi câu trả lời Tháng Nam mong mỏi: “Nghe nhạc nhé?”

“À, vâng.” Tháng Nam thấy hụt hẫng.

Hàn Mặc Niên ấn nút mở nhạc, chiếc usb của Thâm Sâm vẫn còn ghim trên máy phát, nhạc đệm của bài hát nhẹ nhàng nào đó bằng đàn tranh và sáo trúc vang lên.

Trên chiếc xe hướng về quốc lộ A, tràn ngập âm nhạc.

Thắng Nam lắng nghe những bài nhạc mới lạ, đầu cô dựa hẳn vào kính xe. Đường nhựa trải dài, thắng tấp, êm ru.

Cô biết đàn tranh, nhưng cô chỉ đàn được hai bản: Trường tương tư và Giang Nam mộng hoa xuân, tất cả do mẹ mà Như Xuân dạy. Những giai điệu ai oán u buồn, day dứt người nghe.

Em đã từng đàn hát cho anh nghe rồi đó, Hàn Mặc Niên, anh có nhớ không?

Một lúc sau, bài hát yêu thích nhất của Thâm Sâm đến lượt. Mà Hàn Mặc Niên cũng bắt đầu yêu thích bài này giống cậu chàng. Tiếng đệm dương cầm êm dịu, đưa ai đó vào cõi mơ hồ.

“Dù đến kiếp sau sẽ lại cùng ước hẹn, nhưng chỉ cần kiếp này không oán không hận.”

Tâm trạng Thắng Nam bỗng dưng chùng xuống, đôi mắt có dấu hiệu cay cay.

“Đừng hỏi duyên phận kiếp trước ta là ai, chỉ cần kiếp này được ở bên nàng ngày ngày tháng tháng.

Ta nguyện cùng nàng làm lớp bùn trong tuyết, làm máu nhuộm đỏ hồng trần. Ấm lạnh có nhau, vui buồn cùng san sẻ. Sớm chiều nương tựa kẻ bên...”

Thắng Nam rơi nước mắt. Môi cô mím lại. Chỉ cầu Hàn Mặc Niên đừng chú ý, không thì xấu hổ chết mất. Cô càng cố gắng không đưa tay lau má, lau thì càng dễ làm anh ấy chú ý hơn.

Giọng người đàn ông cất lên cao, Thắng Nam càng nghe chỉ càng thấy xót xa. Trái tim cô như siết lại, đau đón len lõi khắp từng tế bào.

Cô khẽ khàng hít mũi. Động tác nhỏ này lại đưa vào tầm mắt của Hàn Mặc Niên mới đau ý chứ.

“Tại sao lại khóc?” Giọng Hàn Mặc Niên khàn khàn.

“Bài hát xúc động quá.” Cô lấp liếm cho qua. Giờ thì cô được quyền lau má rồi.

Hàn Mặc Niên ừ một tiếng, sau đó đôi mắt anh tối sầm: “Tôi cũng thấy thế.”

“Giọng nam hay quá, nghe rất dịu dàng chứa đầy tình cảm.” Giọng nói của cô như bị nghẹt mũi.

“Sánh đôi của Hà Nhuận Đông.” Anh nói tên bài hát.

Thắng Nam gật đầu, cô suy nghĩ đến việc sẽ down nó về máy nghe nhạc của mình.

Hàn Mặc Niên nhìn cô lần nữa, bàn tay đặt trên vô lăng ngửa ngáy, muốn lau nước mắt cô gái bên cạnh... thật may, kiềm nén thành công.

*

Thắng Nam bước qua cổng Cầm Cổ Trấn.

Nó giống khu du lịch hơn là Tư gia.

Con đường cô cùng Hàn Mặc Niên bước vào không khác gì quan cảnh của thời Kinh quốc xưa, nơi có những căn nhà cổ với khung cảnh thơ mộng, còn có cầu đá bắt ngang con sông không to cũng chẳng nhỏ.

Đôi chân hai người bước đi, đi mãi. Phía trước dần xuất hiện rừng hoa đào nở muộn, màu hồng cả một khung cảnh, cô ngạc nhiên không thể nói nên lời. Nhưng cô không dừng chân, dù đôi mắt lia mãi hai bên đường bước vào Tư gia còn khá xa.

Hàn Mặc Niên liếc nhìn cô gái với đôi mắt to tròn xinh đẹp, miệng hé mở, đôi má ửng hồng, cô đang hưng phấn vì thấy cảnh đào nở ư? Nếu đổi lại là Giản Dao Dao thì sao? Chắc nàng ấy cũng có biểu hiện như cô bây giờ.

Lòng anh bỗng dưng được lấp đầy bởi cảm xúc không tên, anh ngắm nhìn Thắng Nam, cô rất xinh đẹp, nhất là vào lúc này.

Thắng Nam từ hưng phấn này chuyển sang ngạc nhiên nọ. Ôi, ở đây còn có mấy đoàn làm phim đang quay ngoại cảnh này, giống Hoàn Kiếm thu nhỏ thế nhỉ?

Đi hơn mười phút, cuối cùng cũng thấy Tư gia.

Là một ngôi nhà cổ một gian, dài và được thiết kế cong như lưỡi liềm. Ngôi nhà có khác gì những nhà của phú hộ, quan huyện xưa kia đâu, còn đẹp hơn nữa là đằng khác.

Trời xế chiều, làm Tư gia càng trở nên như ảo mộng trước mắt Thắng Nam, ngôi nhà được thấp đèn dầu, bàn ghế làm từ gỗ điêu khắc tinh tế, từ cổng sân nhìn vào, có thể thấy mười tám bài vị được đặt kề cạnh nhau, lúc nào cũng được thấp nhang khói thoang thoảng mùi trầm.

Thắng Nam còn thấy có cả các loại đàn được đặt trang trí bên trái gian nhà chính, có cả đàn tranh và tì bà, bàn tay cô trở nên ngứa ngáy, muốn cầm lấy, ngồi ở vườn hoa đào vừa bước qua, hát Trường tương tư.

“Cầm Cổ Trấn là tài sản của Tư Thố Như, ngoài giữ nghề làm vải vóc, Tư Thố Như còn dựng lên các phong cảnh cô bước ngang khi này chỉ để làm nên một thị trấn nhỏ cho riêng bà, không ngờ bây giờ lại đông đúc như thế, càng ngày càng mở rộng ra, và trở thành điểm các bộ phim cổ trang thường muốn quay.”

“Thật tuyệt.” Thắng Nam nhe răng cười cùng Hàn Mặc Niên.

Hàn Mặc Niên thấy vui vẻ trong lòng, “Vài cảnh quay của cô cũng sẽ ở đây.”

Khoảng cách giữa anh và cô dường như được rút gần lại một chút. Cô đưa đôi mắt ánh long lanh để đáp lại lời nói anh.

“Tôi rất mong đợi.”

Cảnh nơi đây, vừa giống huyện Tranh Châu, lại cũng vừa giống Giang Thành xưa kia...

Lòng Thắng Nam bồi hồi vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Có Ánh Trăng Nói Hộ Lòng Em

Tư Thố Như trong bộ sườn xám cổ kín bước ra từ chiếc rèm cửa gian phòng chính, phía sau còn có thêm hai người, một trai một gái trạc tuổi Thắng Nam.

Hai người họ dường như biết Hàn Mặc Niên, họ gật đầu chào: “Cậu Hàn.” Rồi họ nhìn đến cô, gật đầu chào, nhưng không nói câu gì. Đôi mắt họ, nói sao nhỉ? Không một lớp sóng nào cả, đen như hồ nước.

Hàn Mặc Niên cũng gật đầu xem như chào lại, không nói tiếng nào.

Tư Thố Như nhận từ người con trai dây thướt đo, bà nhẹ kéo cánh tay Thắng Nam xích lại gần mình, mỉm cười: “Cho ta gọi cháu là Tiểu Nam nhé?”

“Được chứ ạ.” Đứng bên cạnh Tư Thố Như, Thắng Nam cảm thấy rất dễ chịu, dường như đã thân quen từ kiếp trước. Bình yên, cứ tưởng tượng đang ở một bờ ruộng và trời thì lộng gió.

“Cháu ngoan quá.” Bà vuốt má cô, đôi mắt long lanh. “Ta sẽ lấy số đo cháu trước, chỉ mất khoảng một phút, sau đó sẽ dẫn cháu thay thử y phục và sau đó nữa...” bà liếc nhìn Hàn Mặc Niên đang dăng chặt mắt vào Thắng Nam từ phía trước mắt bà, nói ẩn ý: “Có người sẽ dẫn cháu thăm quan Cầm Cổ Trấn, tới đến chúng ta sẽ cùng nhau ăn tối nhé?”

“Thật ạ?” Mắt Thắng Nam mở to, hào hứng, sau đó tự tắt ngấm, dè dặt: “Có phiền bà lắm không ạ?”

“Tất nhiên là không rồi.” Tư Thố Như nhìn sắc mặt của Thắng Nam, rồi đến Hàn Mặc Niên đang dửng dưng, bồi thêm: “Tiểu Niên sẽ dắt cháu đi thăm quan Cầm Cổ Trấn, dù sao Tiểu Niên cũng quen thuộc ở đây.”

Hàn Mặc Niên nhếch môi.

Thắng Nam nhìn Hàn Mặc Niên dè dặt, “Dạ, chắc không cần đâu ạ...” Cô còn tính nói thêm câu “sợ phiền Hàn tổng” nhưng lòng lại được muốn anh dẫn đi, thật rắc rối.

Không đợi Tư Thố Như trả lời, Hàn Mặc Niên đã bước lên, nhìn Thắng Nam, giọng dửng dưng. “Tôi sẽ dẫn em đi, tôi đã đưa em đến đây thì phải có trách nhiệm giúp em tham quan nơi em sẽ quay quảng cáo Hưng Thịnh, đó cũng là ý tôi đến lần này.”

Cái logic quá hợp tình đạt lý, Hàn Mặc Niên mày hay lắm!

Nhờ lời nói của Hàn Mặc Niên, mọi thứ đã sắp xếp xong. Tư Thố Như dẫn Thắng Nam vào phòng vải vóc, lúc đi ngang một khu vải vóc màu mè kỳ lạ, Tư Thố Như đã giới thiệu nơi đó là vải bà tìm kiếm từ khắp nơi trên thế giới đem về để tham khảo và nghiên cứu. Tiếp theo đến khu cần, rừng trời màu sắc sắc sỡ, Thắng Nam nhìn vào mà cứ ngỡ lạc vào nơi nào đó của thời cổ xưa, xưa lắm.

Tư Thố Như lấy số đo xong, đưa thước đo lại cho người con trai đi cùng, bà giới thiệu: “Đây là Khiêm Phú, còn con bé bên cạnh,” cùng lúc cô gái đó bước lên, dùng hai tay cung kính nâng hai bộ váy sườn xám màu xanh phớt và màu trắng, Tư Thố Như mỉm cười: “Là Khiêm Nhu, hai học trò của ta.”

Hai người đó nhìn Thăng Nam mỉm cười, thấy thế cô đành gật đầu chào: “Chào Khiêm Phú, Khiêm Nhu.”

Họ gật đầu đáp lễ lại: “Chào cô Thăng.”

*

Khiêm Nhu theo lệnh Tư Thố Như, đưa Thăng Nam đến gian phòng thay đồ, đưa cho cô hai mẫu trên tay cho Thăng Nam chọn lựa, cuối cùng Thăng Nam chọn mẫu sườn xám trắng có thêu hoa đào và chiếc váy xếp ly màu hồng cùng màu hoa đào.

Lúc Thăng Nam mặc vào hoàn tất, cô mới phải ngạc nhiên, vì không phải mình mặc đẹp hay không, mà chính là chất liệu vải. Quả thật, rất mát và nhẹ nhàng, thanh thoát, mẫu lại nhìn rất đơn giản nhưng khi lên người thì hoàn hảo vô cùng.

Cô còn ngửi thấy mùi hoa đào nhàn nhạt quanh mình. Thật vi diệu. Cô xem không bận tâm mà chạy ào ra Tư Thố Như đòi mua bộ này cho bằng được luôn í chứ.

Hàn Mặc Niên ngồi ngoài cổng sân Tư gia, vừa uống trà Long Nhĩ vừa nghe tiếng róc rách của hòn non bộ tuyệt đẹp bên cạnh. Tư Thố Như còn có việc, nên không ra nói chuyện cùng anh, anh lại phải đợi Thăng Nam thay sườn xám do Tư Thố Như muốn, chật! Cô anh giờ trò gì nữa đây?

Chẳng nhớ bao lâu, Thăng Nam bước ra, cô đứng sau lưng Hàn Mặc Niên. Bỗng dưng muốn choàng tay qua ôm lấy cổ anh lăm, nhưng không có gan, cuối cùng chỉ dùng ngón tay khiêu khiêu lên vai anh.

Giọng cô nhỏ như muỗi kêu: “Tôi xong rồi.”

Hàn Mặc Niên hơi khựng người, anh đợi một cảm xúc quen thuộc nào đến, cuối cùng chẳng có, rất bình thường. Khi nghe được giọng rụt rè của Thăng Nam tìm anh lại đập loạn xạ, cổ nín không nhoè miệng cười.

Anh đứng dậy, quay đầu lại nhìn cô thì được một lần sững người nữa. Anh chỉ muốn tiếp cận cô vì muốn xem cô có thể chữa được bệnh tâm lý của anh hay không thôi, không ngờ, cô lại hợp với sườn xám như thế, quả là một công đôi việc rồi.

Lúc này, anh muốn thốt lên “em thật xinh đẹp” nhưng cuối cùng, chỉ đành hắng, không nhìn cô, nói giọng hờ hững: “Hợp với cô lắm.”

“Cám ơn anh.” Thăng Nam cười bẽn lèn. Được người mình yêu khen, ai lại không sung sướng cơ chứ!

Sau đó, mọi chỗ anh dẫn cô thăm quan cô đều hào hứng không biết mệt là gì, điều anh nói cô luôn ghi nhớ, gật đầu mãnh liệt, có lúc làm anh phải phì cười vì tính ngô nghê của cô, nhưng cô không hề biết được tâm tư người khác qua ánh nhìn, cô chỉ biết hình như hôm nay anh rất vui vẻ.

Lúc cô đi ngang một đoàn làm phim, hai diễn viên đang nhập tâm diễn cảnh sụt mướt mùi mẫn thì bị đạo diễn kêu cắt, sau đó là một tràn mắng mỏ, cô nghe thôi cũng xanh mặt. Bỗng thấy cô được chiếu cố vào con đường này dễ dàng quá, may mắn quá, một nước lên tiên, không bị la mắng gì nhiều, đoàn nào cô hợp tác cũng dễ chịu và thân thiện. Nhìn nữ diễn viên bị la mắng đến phát khóc, còn diễn viên nam mặt thì sà sầm, cô lại thấy chạnh lòng.

“Sao thế?” Câu nói của Hàn Mặc Niên làm cô giật mình, bèn lấp lự cho qua: “Không có gì ạ.”

Hàn Mặc Niên nhìn cô rồi nhìn đoàn làm phim bên tay trái, rồi lại nhìn cô, ánh mắt hơi tối: “Cô cũng từng bị đạo diễn la như vậy rồi à?”

Thăng Nam lắc đầu, “Không, tôi chỉ bị mắng nhẹ vài đôi câu thôi. Thật ra, đạo diễn mắng vì tốt cho diễn viên thôi, không ai bằm sinh diễn tốt bao giờ, bị mắng đôi câu là điều hiển nhiên.”

Chỉ nghe cô bị người ta mắng là lòng anh thấy khó chịu, anh bèn quay người đi một mạch, Thăng Nam không hiểu gì cũng lật đật chạy theo.

Khỏ nổi chân dài đi nhanh quá...

Khi nhìn thấy cô gái nhỏ nhẩn chạy hệt theo mình thì bước chân Hàn Mặc Niên chậm lại, anh hơi bối rối.

Đến một cây cầu đá, dưới nước trong veo. Thăng Nam phải thán phục sự giàu có của Tư gia, đi loanh quanh một hồi vẫn chưa hết cái để xem. Quá tuyệt đẹp, quá nên thơ, hèn chi nhiều đoàn phim đến đây quay ngoại cảnh như thế.

“Chỉ mới đi được một phần ba Cầm Cô Trấn thôi.” Hàn Mặc Niên thấy khuôn mặt Thăng Nam đã đỏ một lớp mồ hôi mòng, đành nói cho cô biết đoạn đường đi đến giờ, xong lại thấy xót xót, “Thôi ngừng ở đây thôi, trời cũng tối rồi.”

“Chúng ta đi ngược lại ạ?” Đi nữa? Ôi, chân cô mỏi lắm rồi.

“Không, đi thuyền.” Hàn Mặc Niên đứng dừng đi qua cầu.

Thăng Nam hớn hờ trở lại, cô đi theo, lúc lên giữa cầu, cô vu vơ đọc thơ thành bài hát.

“Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh,

Người trên lầu trong cảnh lại ngắm em

Ánh trăng trang trí cửa sổ nhà em...

... em trang trí cho giấc mộng người khác.”

Hàn Mặc Niên ngược lên nhìn trăng, hôm nay trăng vừa tròn. Tâm trạng anh nhẹ nhõm, giọng hát của Thắng Nam trong vắt, như trăng rằm, lay động được chỗ nào đó kín đáo trong tâm hồn anh, mà anh nào biết đó là gì..

Quá nhiều cảm xúc cho người con gái này từ khi gặp mặt, rồi thân quen.

“Ừ...”

Anh quay lại nhìn, thấy cô đã ngồi bệch xuống đất. Cô đưa đôi mắt ái ngại nhìn anh, rồi cười: “Không sao, tôi không cần thận xúu thôi.”

Nói xong cô đứng dậy, nhưng người nào đó nhanh hơn, hai cánh tay người ta đã chạm vào eo cô, dùng lực của người đàn ông kéo cô đứng thẳng. Cô ngơ ngác mở to mắt nhìn, tim như cái trống đập thình thịch liên hồi.

Hàn Mặc Niên anh chưa từng để cảm xúc lấn át lí trí như lúc này bao giờ, nhưng rõ ràng chân cô chảy máu ở đầu gối, tim anh như ai nhéo một phát rõ đau. Anh còn chẳng biết mình đã hành động, anh chỉ chăm chăm nhìn cô, mặt đối mặt, mắt đối mắt.

Da cô nhột nhột đã thấy phấm hồng dần ửng lên má, đôi mắt đen lay láy đang chớp chớp, miệng hé mở.

Lúc đó đầu óc anh nghĩ: Nếu hôn lên đôi môi đó, nó sẽ có vị gì?...

Thắng Nam bị anh cau mày lâu quá cũng chột dạ, bèn hỏi anh: “Hàn tổng.. anh không sao chứ?”

“Tôi? Câu đó tôi hỏi em mới đúng. Đi đứng kiểu gì vậy?” Giọng anh lên cao.

“Tôi... xin lỗi, tôi bị trẹo chân, nhưng giờ ổn rồi.” Thắng Nam lắp liếm, mắt liếc láo liên, xong nhìn thẳng vào anh đem theo lo lắng: “Hàn tổng, anh đang đụng vào người tôi đó, anh không bị gì chứ?”

Vừa nói xong đã bị người ta buông tay ra lập tức, hơi ấm vẫn còn loanh quanh người, Thắng Nam có chút mất mát nhưng định thần lại rất nhanh, do cô mở miệng nói mà.

“Tôi...” Hàn Mặc Niên bây giờ mới tỉnh táo lại, nhìn hai bàn tay mình, quả là không có triệu chứng gì xảy ra, chỉ thấy... ừ, muốn đụng chạm nữa thôi.

Rất lâu sau, Thắng Nam mới nghe được anh nói hai chữ: “Không sao.”

Cô thở phào nhẹ nhõm, nhìn anh cười: “May quá.”

Hàn Mặc Niên cũng nhìn cô, nhếch miệng cười. Anh bỏ hai tay vào túi quần, thông thả đi tiếp, sánh đôi cùng cô.

*

Không thể tin được có ngày Thắng Nam được bước lên thuyền lớn, ngồi dùng bữa tối. Chiếc thuyền lướt trên mặt nước êm ru, những rèm đỏ nhẹ nhàng bay theo lực gió, lồng đèn đỏ dưới ánh trăng vàng rực, đẹp đẽ làm sao.

Bữa cơm thân mật chỉ có Thắng Nam, Hàn Mặc Niên, Tư Thố Như và con trai cả của bà, Trác Viễn.

Ngồi trong bàn ăn, Thắng Nam mới hiểu thêm về Tư Thố Như đôi chút. Chồng bà là Trác Văn, một sĩ quan quân đội cấp cao, nhưng hai người đã li thân cách đây không lâu, lý do nếu Thắng Nam suy nghĩ đúng là do Trác Văn có con riêng, vì đôi khi Trác Viễn nhắc đến cậu em trai mình tên Vệ Phong, khác họ. Ánh mắt Tư Thố Như cũng không hào hứng khi nghe đến tên đó.

Kết thúc bữa ăn, Tư Thố Như muốn nói chuyện riêng cùng Hàn Mặc Niên, nên hai người đã ra phía sau thuyền nói chuyện, chỉ còn lại Thắng Nam và Trác Viễn ngồi nghe đàn hát phía sân khấu nước nhỏ bên cạnh. Trước khi Hàn Mặc Niên quay đi, Thắng Nam nhận thấy Hàn Mặc Niên hơi khác lạ, nhất là nhìn Trác Viễn có phần cảnh giác.

Trác Viễn không quan tâm, anh ngồi nghe hát mê say.

“Em tên là gì nh?” Trác Viễn bỗng mở lời hỏi thăm.

“Em tên Thắng Nam, chào anh Trác.” Thắng Nam cười.

“À, thì ra em chính là cô mẫu đại diện cho game Truyền Thế của Project IT. Anh cứ ngỡ ngờ, bây giờ thì đã đúng.” Trác Viễn cười híp mắt, trong anh trẻ ra hẳn với nét phong trần của đàn ông sành sỏi cuộc đời, “Dực Thanh đã nói rất nhiều về em”

“Dục Thanh là ai ạ?” Thắng Nam ngạc nhiên.

Trác Viễn cười, anh nâng ly rượu gạo gia truyền của nhà, nhấp môi, xong hạ giọng nói: “Là chủ của Project IT cũng là đối tác làm ăn của công ty anh.”

Thắng Nam há hốc miệng, trời đất... không tin nổi! Cô cũng uống cạn ly rượu gạo anh rót cho, để lấy lại bình tĩnh. Sao xung quanh cô toàn những người có tiền thế này...

Trác Viễn bỗng huyết gió, ra hiệu với cô đào hát trên sân khấu nước, “Tiểu Đào, Ánh trắng nói hộ lòng tôi.”

Người con gái tên Tiểu Đào ngượng ngịu cười, cô gật đầu, rồi ra hiệu cho hai người trong nhóm đạo nhạc.

“Hôm nay trăng thật tròn, nghe Ánh trắng nói hộ lòng tôi là hợp nhất.” Trác Viễn ngược nhìn trăng rồi thở dài nói, “Em không phiền chứ?”

Thắng Nam lắc đầu, cô nở nụ cười: “Không ạ, em cũng thích bài hát này.”

“Tốt lắm.” Trác Viễn lơ đãng nói. Ánh mắt chắt chứa nỗi buồn.

Thắng Nam im lặng, hình như Trác Viễn có tâm sự gì đó buồn lắm, còn rõ trên mặt anh kìa.

Giữa đêm trăng soi sáng, chiếu rọi xuống dòng sông hình tròn đáng yêu màu vàng nhạt, cả khu thuyền im ắng, chỉ còn tiếng hát du dương của Tiểu Đào.

Hàn Mặc Niên bàn việc cùng Tư Thố Như xong thì bước lên đầu thuyền, đập vào mắt anh là... cảnh Trác Viễn và Thắng Nam uống rượu.

Trác Viễn rất tinh táo, anh nói gì đó cùng Thắng Nam rất vui vẻ. Máu nóng trong người Hàn Mặc Niên tự dưng dâng trào.

Anh hăm hăm đi đến Thắng Nam, muốn mắng cô nhưng anh có quyền sao? Anh mím môi, thôi, đưa cô về rồi tính tiếp, anh không muốn cô ở cùng Trác Viễn nữa.

Cùng lúc Thắng Nam cất giọng hát theo Tiểu Đào.

“Anh hỏi em có yêu anh sâu đậm không?

Em yêu anh bao nhiêu phần?

Tình cảm của em là chân thật,

Tình yêu em dành cho anh cũng là chân thật.

Ánh trắng đã nói hộ lòng em.”

Sau đó, Thắng Nam cười khúc khích.

Còn Hàn Mặc Niên thì đứng trơ ra như khúc gỗ.

“Thiếp hát cho chàng nghe khúc Giang Nam mộng hoa xuân nhé?

À oi, hoa rơi vô tình hay người cố ý,

Trăng đã thành tri người biết không?

Đoạn đường ngồi ngắm hoa mà rơi lệ,

Khúc sông trường Giang Nam thấm đẫm máu ai tựa bao giờ?

Sông uất ghen giữa dòng máu người đưa tiễn,

Nước mắt đầm đìa hay nỗi nhớ cho ai

Người bước đi trong đêm khuya tĩnh mịch

Bỏ một người thương nhớ khổ sầu ai.”

Rồi anh lại nhớ, nhớ tiếng cười nhẹ nhõm pha lẫn vui tươi này dù bài hát có ưu sầu đến cỡ nào. Mà bây giờ, cũng tiếng cười khúc khích đáng yêu đó, mà dừng lại trên người Thắng Nam, thêm giọng hát... cả đời này anh cũng không quên được.

Giống lắm! Dù bài hát không giống nhau, nhưng luyến láy, vút cao thì giống tựa như anh nghĩ.

Giản Dao Dao, có phải là nàng?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ngoại Truyện: Lâm Bá Ngọc

Ngày ta gặp nàng, phố Tranh Châu đổ một cơn mưa lớn trái mùa, cảm giác oi bức chuyển nhanh qua mát mẻ, thời tiết quả kỳ lạ.

Ta trú dưới mái hiên một nhà thầy thuốc, người thầy đó thấy ta, cũng niềm nở chào hỏi, ta từ chối chiếc ô thầy cho ta mượn, ta bảo ta đứng trú một lâu rồi sẽ đi, không làm phiền thầy nhiều.

Mưa đổ một lâu cũng dần tạnh, chỉ còn lại mưa râm như dư âm tồn đọng, ta cáo từ thầy thuốc, bước ra khỏi mái hiên, những giọt mưa tháng ba làm ta ướt mặt, ta cảm thấy thật thoải mái trong lòng, đường phố Tranh Châu giờ chẳng còn người qua lại, ta bước đi thong thả ngắm cảnh sắc suốt mười chín năm qua ta vẫn thường làm, cảnh đẹp thế này... thôi được rồi, ta về sẽ nhờ tiểu đồng mài mực, vẽ lại phong cảnh lần này rồi sẽ nhờ phụ thân gửi tặng cho Kiến Ninh vậy. Ta nghe tiếng chân chạy trên những vũng nước nhỏ, tiếng cười vọng từ sau lưng. Ta quay đầu lại nhìn, thấy hai thiếu nữ đang dùng ta che đầu mình chạy, vừa chạy vừa giỡn.

“Muội thật là... mưa phần lâu quá cơ, về trễ quá lại bị la cho xem.”

“Muội xin lỗi...”

Lúc đó, hai thiếu nữ ấy cũng nhìn thấy ta thì phải, họ đi chậm lại, rụt rè, tỏ ra dè dặt yêu kiều trước nam nhân là ta thì không có gì là lạ, không phải ta tự tin ở bản thân mình, nhưng... ở Tranh Châu rất nhiều người luôn bảo ta sáng dạ lại anh tuấn ngồi ngồi, bao nhiêu cô nương ở Tranh Châu phải lòng ta không ít.

Khi họ đi ngang ta, nàng trong bộ y phục màu hồng phấn khẽ liếc mắt nhìn ta, ta cũng nhìn lại, chẳng vì gì cả, cô nhìn tôi thì tôi nhìn cô cho phải phép!

Lúc đó ta mới biết, trên đời này ngoài những thắng cảnh ta từng đi du ngoạn qua, thì duy chỉ có đôi mắt nàng mới có thể làm ta đứng dừng, ma lực từ nàng, khó ai sánh bằng.

Ta chớp mắt khi nàng nhoẻn miệng cười, đôi mắt long lanh đó có khác gì vì sao trời, đôi má hay hay đó không thua cánh hoa đào đang nở rộ, cả đôi môi đang kéo thành một đường cong nhẹ như gió thoảng rồi tắt ngấm khi nàng quay đi, ta thần thờ.

Trái tim ta lỡ nhịp.

Ta nhìn theo bóng dáng yếu điệu của nàng, rồi nàng cùng thiếu nữ bên cạnh rẽ vào một ngõ nhỏ, ta lúc này mới định thần bước theo, tìm ta như trống đập, đầu óc ta chỉ còn nghĩ: ta muốn làm quen cùng nàng!

Nhưng đời không như ta mong ước, đến cuối ngõ hẻm đó, bị chia thành bốn ngã rẽ, ta bước đại một lối theo phản xạ của chân mình, nhưng khi cuối đường lại thông ra bên đó Tranh Châu, người đã biến mất.

Ta không hề nản chí, mọi thứ vừa chỉ bắt đầu.

Tối hôm đó ta trần trọc mãi, sách vở cũng bỏ trống, chẳng viết được một chữ nào, phụ thân ta lại gọi ta ra vườn lam uyển, cùng ngồi chơi cờ và bàn việc học của ta.

Thư thả một lâu, ông lại vào chủ đề chính: “Ta nghe nói công chúa Kiến Ninh có nhờ con viết hai câu đối, để nàng treo trong thư phòng của mình?”

“Vâng, nhưng hiện tại thì vẫn chưa xong ạ.” Thật ra là ta vẫn chưa vẽ được một đường nào, cứ nhớ nhưng mãi đôi mắt ấy.

“Tốt. Công chúa Kiến Ninh rất tốt, lại đẹp người đẹp cả nết, con nên tiếp tục làm thân với nàng để sau khi đỗ trạng nguyên biết đâu... Hoàng thượng sẽ suy nghĩ đến việc gả công chúa cho con.” Đoạn cuối ông chán chừ, ta nghe xong mặt mày tối sầm.

Nhưng phận làm con, ta đây biết làm sao? Mẫu thân mấy sớm, một tay phụ thân nuôi ta khôn lớn, ta không thể để phụ thân buồn bã. Chuyện hệ trọng đời ta, ta muốn tự bản thân mình chọn vợ. Công chúa Kiến Ninh ư? Ta xem nàng như đứa em gái thân thiết, nàng và ta đã biết nhau từ nhỏ, ta không yêu thương nàng như cách trai gái họ thường làm được, quả là đau đầu, ta thà đổ Thảm hoa để được an nhàn, nhưng như thế là bất hiếu với phụ thân. Lòng ta càng rối ren trăm bề.

Tự dần lòng, ta gật đầu đáp dạ. Thôi, đến đâu hay đến đó.

Ta gặp lại nàng vào năm ngày hôm sau. Nàng váy hồng uyển chuyển đi trên phố, mắt nàng híp lại đường cong khi tay cầm lấy râu hổ lô và ném thử một viên, ta như người ngơ ngác, lơ đãng đi theo nàng, cách nàng hơn mười bước chân.

Nàng đi vào một cửa tiệm, khuôn mặt bà chủ tiệm son phấn lòe loẹt cười la là đón chào nàng, ta đứng trầm ngâm nhìn nàng cách một chậu kiểng lớn trước cửa, thì ra nàng mua son phấn. Ta nhớ mãi khuôn mặt nàng, mịn màng không một chút phấn son nào, chắc là nàng mua cho chị em mình gì đó.

“Chào Lâm công tử.”

Ta giật mình xoay người lại nhìn, một cô nương nào đó ta chẳng nhớ mặt.

“Lâm công tử mua son phấn à?”

Ta lấp liếm gật đầu.

“Cho ai ấy ạ? Có cần thiếp chọn giúp không?”

Ta lắc đầu, mắt ta liếc về phía nàng trong cửa tiệm, nàng đang thanh toán tiền và nhận đồ, rồi nàng bước ra khỏi cửa tiệm. Ta gật đầu chào cô nương bên cạnh một lần nữa, lại đi theo nàng.

Rồi cũng đến lúc nàng để ý đến ta. Đó là lúc nàng nhìn xuống gian hàng trang sức trên phố, nàng mãi ngắm nghía chiếc vòng ngọc mã não màu đỏ.

“Lâm huynh!” Chặc! Hôm nay nhiều người gọi tên ta quá. Ta nhận ra đấy là Dương Hiểu Trạc, bạn học của ta.

Chẳng đợi ta chào hỏi lại, ở đâu ra xuất hiện thêm ba người nữa, lần lượt gọi tên ta, đó là: Chu Thắng Thụ, Đỗ Quý Văn và Bạch Kiệm.

Một ngày, con quan máu mặt tề tựu trên phố, ta đau đầu day day thái dương, chưa xong lại nghe tiếng gào thét của các cô nương tuổi trăng tròn, toàn gọi tên bọn ta. Ta lên nhìn nàng, nàng cũng nhìn lại chỗ ta, đôi mắt to đen láy đó lạnh nhạt làm sao, tại sao lại không giống như hôm ta gặp nàng lần đầu tiên?

Nàng nhìn ta làm ta cuống quýt muốn trốn đám người xung quanh đến gần nàng. Nhưng nàng nhanh trí hơn ta, nàng quay đi, bỏ lại ta mắc kẹt ở chỗ này, lòng ta hựt hẫng, mất mát hoà trộn.

Sau mấy hôm ta giải bày tâm sự cùng đám bạn học, ai cũng bảo ta phải mặt dày lên mới hòng mong tán được nàng. Quả thật, ta lúc đầu chỉ dám đứng gần nàng, bối rối khi muốn mở lời. Nay ta được chỉ bảo nhiều việc từ đám công tử hào hoa nứt tiếng Tranh Châu này thì... ta mặt dày mải dạn hơn, cũng hùng hực khí thế hơn rồi.

Ta đợi nàng ở phố, đứng một tuần lễ. Cuối cùng nàng cũng xuất hiện.

Ta vui mừng phấn khởi, hít mấy ngụm khí trời, cố trấn an bản thân, ta được về ngoài không tề, khí chất không tề, gia phả càng không tề, chắc chắn nàng sẽ không lơ ta.

Nàng mua hồ lô, ta bước đến gần nàng, hai tay ta chấp sau lưng, bỗng dừng khi nàng quay đầu nhìn ta, lời ta muốn thốt ra mắc nghẹn lại, lại đi nói việc khác: “Lấy cho cháu hai xâu.” Nói xong, ta mới thấy ta thật chẳng ra làm sao.

Ông lão bán hồ lô nhìn ta ngạc nhiên lắm, rất nhanh ông cười hiền với ta: “Lâm công tử mua thì lão đây miễn phí nhé, ráng đồ trạng nguyên, cả huyện Tranh Châu chỉ mong hết vào cậu.”

Ta dờ khóc dờ cười, gật đầu cảm tạ ông lão, kỳ thi cuối cùng còn hơn nửa năm mới đến. Dù sao, Tranh Châu lâu lắm rồi không có quan trạng, năm nay, ngoài ta còn Đỗ Quý Văn và Dương Hiểu Trạc đỗ hai kỳ thi nữa.

Bị ông lão kéo lại hàn huyên một hồi, ta quay lại đã chẳng thấy bóng dáng nàng đâu. Ta viện cớ rồi chuồng đi. Ta chạy lòng vòng phố tìm nàng, nào đâu nàng như áng mây lảng lạng trôi mất, ta thất vọng tràn trề, ta mắng ta ngu ngốc, có việc làm quen mà cũng làm chẳng xong.

Ta thiu thiu về lại Lâm phủ.

Ta thần thờ ngồi ngoài vườn lam uyển, ngắm hoa, ngắm trời, ngắm mây rồi lẳng lặng ngắm đàn cá dưới hồ. Trời hiu hiu mát, lòng ta thì não nề, tiểu đồng của ta thì xin phép về quê chăm mẹ bệnh mấy hôm, nên chẳng còn ai tâm sự cùng ta.

Dần bắt đầu ta nhớ ánh mắt đó, má hồng đó, đôi môi anh đào đó, có trời mới thấu ta vuron vào lưới tình rồi. Tim ta đập nhanh khi ta tưởng tượng được nắm bàn tay nàng, được nhìn thẳng vào mắt nàng, được vuốt ve đôi má hay ửng hồng đó, được đặt nhẹ tay lên mái tóc dài thướt tha của nàng... được cả tình nàng.

Ta điên mất. Thế nên ta đi đến Dương phủ, tìm Hiểu Trạc, cùng nhau uống rượu, nghe hát.

Trời đã canh nhất, ta mới chịu về. Phụ thân đã lên kinh thành từ sáng sớm, nếu muốn phi ngựa về cũng mất một ngày đường, lần đầu tiên trong đời ta làm việc gì mà chưa từng suy nghĩ đến hậu quả, chưa nghĩ thấu đáo đã làm. Ta chưa từng uống quá chén, ta chưa từng đến nhà ai đó quá khuya, ta chưa từng tệ hại như thế này...

Lúc ta bước ngang một ngõ nhỏ, kế cạnh Thanh hoa lâu, ta nghe tiếng ai hát, da diết lòng ta.

Lúc ta lên nấp sau cây quế đang toả hương trước ngõ, bóng dáng nho nhỏ đang ôm một con chó con, vừa vuốt ve giọng lại cao vút.

“Sông uất nghẹn giữa dòng người đưa tiễn,

Nước mắt đầm đìa hay nỗi nhớ cho ai

Người bước đi trong đêm khuya tĩnh mịch,

Bỏ lại một người thương nhớ khổ sầu ai...”

Ôn trời, trăng nay sáng dần dật, nhờ ánh trăng ta có thể nhìn rõ mặt nàng. Chính là nàng, không thể nào ta làm cùng ai khác.

Lòng ta nhộn nhạo khó chịu, nàng ở đây làm gì? Đã sắp canh hai, y phục lại mỏng manh, nàng muốn mình bệnh sao? Nhưng lo nghĩ của ta chỉ thừa, nàng hát xong đã ngồi dậy ôm con chó nhỏ vào trong cửa hồng Thanh Hoa lâu, rồi khép cửa. Ta chết đứng!

Nàng là gái hoa lâu!

Ta giận bản thân ta, ta tức giận trái tim ta, thiếu gì tiểu thư đài cát lại không thương? Thương một gái hoa lâu?

Ta tức nàng, ta tức cả ta. Đêm đó ta chẳng ngủ nổi, lăn qua lại trên giường đến sáng mới chợp mắt. Thế mà đến canh nhất lại chạy lại chỗ cây quế trước ngõ Thanh Hoa lâu, đứng đợi nàng.

Ta bắt lực nhún vai, tối hôm qua ta đã suy nghĩ kỹ, nàng là ai chẳng quan trọng, ta thương nàng thật rồi, có chết cũng không thể phủ nhận được nữa. Ta muốn chuộc nàng, ta muốn rước nàng về làm vợ, ta muốn cuộc sống nàng không bị ai như bài hát nàng ngân nga mỗi ngày ta đến lên nghe. Ta dần biết được tên nàng là Giản Dao Dao và nàng là người đàn hát sau tấm rèm mưa vui cho khách, nàng không hầu hạ cho các người đàn ông mà kỹ nữ hay làm, ta thờ dài, lòng ta vui sướng, phút giây đó ta biết lòng ta đã kiên định khó ai làm ta được lung lay.

Ta cũng biết phụ thân ta sẽ chẳng ưng, ta chỉ cần đợi làm trạng nguyên, lúc đó ta sẽ đường đường chính chính rước nàng, ta tin vào tương lai màu hồng như thế. Ta càng có thêm ý chí chiến đấu, ta càng dùng ánh mắt yêu thương nàng hơn.

Rồi đến một ngày ta được như ý nguyện.

Nàng xuất hiện trong bộ y phục vàng nhạt trên phố, lần này ta không trốn tránh, ta xông thẳng đến đứng cạnh nàng, nàng đi đâu ta đi theo đó, hai má nàng càng ửng hồng thật đáng yêu, nàng chỉ cần mỗi im lặng, nàng không nghĩ ta là kẻ đeo bám, ta càng mở cò trong bụng.

Trên phố hết người này đến người kia chào ta, ta gật đầu đáp lễ, ta cười tươi chẳng hay biết. Nàng đi bên cạnh, nàng xích ra ta ba bước chân, nàng e thẹn cúi đầu, ta nhìn nàng mãi không chán.

Ta nên bắt đầu từ đâu nhỉ? Khi đến lúc nàng bước qua cây cầu đá, cách xa cái ngõ kế bên Thanh Hoa lâu hơn cả hai đoạn phố, nàng rụt rè nhìn ta, trời đã trưa cũng tan phố, trên cầu chẳng có ai ngoài ta và nàng.

“Tại sao lại đi theo tiểu nữ?” Nàng thỏ thẻ nói, càng cúi đầu, ta nhìn rõ tai nàng cũng đỏ.

Trống tim ta đập loạn, ta hít một hơi dài, ta mở lời trước nàng: “Giản tiểu thư, tại hạ là Lâm Bá Ngọc... không có ý gì đâu, tại hạ chỉ muốn được làm quen tiểu thư.”

Có trời mới biết phút giây nàng kinh ngạc nhìn ta, nàng ngập ngừng lên tiếng, ta như muốn ngừng thở đến nơi. Trong lòng ta cầu nguyện: làm ơn, đừng từ chối...

Cuộc đời Lâm Bá Ngọc ta, chưa từng, chưa hề biết thích một người, chưa có một chút kinh nghiệm nào! Ta sợ làm nàng hoảng hốt, ta có thể rút lại lời nói đó không?

“Tiểu nữ....” ta nghe được nàng lí nhí lắp bắp.

Ta bước lại gần nàng một bước, muốn nghe kỹ hơn.

“Tiểu nữ là Giản Dao Dao, chào... chào Lâm công tử. Được công tử làm quen, quả là niềm vinh hạnh cho tiểu nữ...” giọng nàng lúc này đã rõ hơn, to hơn và làm trái tim ta đập mạnh hơn.

Ta... ta thực sự thành công rồi!!!

Ngày hôm đó huyện Tranh Châu trời mát mẻ, không một ánh nắng, nhưng lại đầy nắng trong tim ta...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ở Bên Anh

Lúc ra về Thắng Nam còn bịnh rịnh chân chừ khi đi ngang rừng hoa đào nở muộn. Cánh hoa đào nào đó vội rơi trên vai cô, mùi hương của gió đêm, của hoa đào, của đất trời, lòng cô nhẹ bẫng, nở nụ cười vu vơ.

Cô bước sau bóng lưng người đàn ông cô yêu, dáng người anh mảnh khảnh, bờ vai rộng, anh tiêu sái ngời ngời với bước đi chậm rãi, thư thả. Cô mê mụi nhìn bóng lưng anh, lòng sao thất lại, trong mắt cô anh đẹp nhất thế gian này, trong mắt anh cô là gì đây?

Ánh trăng sáng toả, chiếu xuống đoạn đường cô và anh đi.

Cánh hoa đào lật đật rớt nhẹ xuống đất bởi cơn gió nhẹ vụt qua, giữa đêm khuya thế này, thật yên ả làm sao. Màu hồng phấn ngập tràn con đường ra cổng, Thắng Nam chỉ muốn ngừng đôi chân mà nằm xuống ngủ một giấc ở đây, nhưng người đàn ông cô muốn cùng ngắm hoa đào đi nhanh quá.

“Cô thích hoa đào à?” Hàn Mặc Niên vu vơ hỏi khi cứ thấy Thắng Nam nhìn hoa đào hai bên đường mãi, chân chừ bước đi bước dừng.

“Thích lắm.” Thắng Nam gật đầu.

“Ừ, tôi cũng thích.” Hàn Mặc Niên cười nhẹ.

Ánh mắt đen láy của anh trong đêm sáng này sao mà rạo rức thế nhỉ? Làm cô xém đứng thất thần nữa rồi, cô nuốt nước bọt.

Anh quay lưng, đi tiếp. Thắng Nam tìm đập thành thích thời thích, đứng đờ mấy giây sau đó cũng đi theo anh, cô thấy ảm ức việc đang nghĩ trong đầu, cộng thêm rượu ngấm vào máu, can đảm ở đâu bỗng xuất hiện.

“Hàn Mặc Niên, tại sao anh lại chọn tôi?” Thắng Nam cố gắng lắm mới hỏi được câu làm cô trần trọc suốt mấy ngày hôm nay.

Hàn Mặc Niên quay người lại, anh cau mày, nuốt nước bọt: “Không phải Thẩm Sâm nói cho quản lý cô biết rồi ư?”

“Tôi, tôi cảm giác không phải như vậy.” Cô bối rối đôi giây xong đã lấy lại bình tĩnh.

“Chứ cô nghĩ sao?” Hàn Mặc Niên nhếch miệng.

“Anh có tình ý với chị Lý An?” Thắng Nam chỉ có thể nghĩ ra điều này thôi. Dù sao cô không tin anh chọn cô vì cô hợp với mẫu thời trang của Tư Thố Như, không phải Lý An chưa từng tra Baidu về Tư Thố Như, bà có hẳn cả hai nàng thơ là siêu mẫu để thay phiên trình diễn trang phục của bà. Anh lại không thích cô, vậy chỉ còn lại lý do là Lý An thôi.

“Tại sao cô lại nghĩ vậy?” Hàn Mặc Niên đã tức giận, thu lại nụ cười, ánh mắt nhìn cô tức tối.

Thắng Nam nheo mắt, mặt đầy tội lỗi, “Tôi không rõ... tôi cảm nhận vậy thôi...”

“Cô không rõ mà đã nghĩ tôi có tình ý với cô quản lý của cô? Cảm nhận? Trực giác cô tốt nhỉ?” Giọng anh cao, đem theo sự tức giận.

“À, nếu không phải...” Thắng Nam cảm nhận có luồng khí lạnh từ phía Hàn Mặc Niên, cô chột dạ, lắp lểm “...tôi xin lỗi.” Cô như quả bóng xì hơi, giọng anh lên cao càng lộ ra anh đang tức giận. Thôi, bỏ đi. “Chúng ta đi thôi.”

Lúc Thắng Nam bước ngang Hàn Mặc Niên, anh đã nhanh tay nắm lấy cánh tay cô lại, nói lời từ tận đáy lòng: “Tôi không có tình ý với quản lý cô. Mà là có tình ý cùng cô!”

Trời đất nơi Thắng Nam quay cuồng.

Cái gì? Cô nghe lầm không? Tình ý với cô ư? Hôm nay đâu phải cá tháng tư đâu nhỉ...

Thắng Nam nhìn Hàn Mặc Niên, trợn mắt không tin, rồi rất nhanh cô lại cười hí hì: “Hàn tổng, anh đùa không vui gì cả.”

“Nếu không cô nghĩ tại sao tôi lại bỏ thời gian của mình chỉ làm những việc vô bổ này?” Bỗng dưng anh muốn lật úp cô gái này, tét vào mông cô vài phát cho cô biết. Anh đã dùng hết một ngày làm việc chỉ để đưa cô đi du ngoạn, vậy mà giờ đây cô lại nghĩ anh có tình ý với người khác mà không phải cô?

Trời ơi, tức chết được!!!

Hàn Mặc Niên mím môi, đôi mắt ánh lửa trừng trừng nhìn Thắng Nam muốn nuốt sống cô, cô rợn người, lắp bắp: “Hàn... Hàn tổng, anh buông tay ra đi, đau...”

Anh không hề buông tay.

“Tôi nhắc lại: tôi chẳng có hứng thú gì với cô Lý An đó cả! Tôi chỉ có hứng thú với cô! Là cô đấy, Thăng Nam. Nghe rõ chưa?” Hàn Mặc Niên nghiêng rãnh, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Thăng Nam lại rơi vào hoàn cảnh ngỡ ngàng lần nữa. Anh ấy nói hứng thú với cô ư? Chuyện sốc nhất ngày đấy!

“Anh... anh nói gì vậy?” Bây giờ không phải mỗi má cô, mà cả khuôn mặt cũng đỏ như quả cà chua rồi. “Anh bị sốt rồi đúng không?”

“Tôi rất tỉnh táo!” Hàn Mặc Niên thờ dãi, nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn rất kiên định.

“Vì, vì sao? Hàn Mặc Niên, vì sao chứ?” Mũi Thăng Nam cay cay, chuyện gì đang xảy ra thế này? Đầu óc cô chưa tiếp thu nổi đâu!

Anh buông tay, hai tay vuốt tóc mình, giữ bình tĩnh, anh liếm môi khô mình, sau đó chần chừ đôi giây mới nói: “Tôi không biết. Tôi thật sự có cảm giác với cô dù không biết nó là gì, tôi nhận ra tôi không ghét cô như nhiều phụ nữ khác, cô đụng chạm tôi lại có cảm giác dễ chịu, tôi không buồn nôn ới nữa,... thật kỳ lạ.”

“Chỉ vậy thôi ư?” Đôi mắt đen láy của cô toàn sự tò mò.

Anh chớp mắt, nhìn đôi mắt cô như lột trần anh, anh hít một hơi dài, thở ra: “Tôi bị bệnh tâm lý ghét phụ nữ năm 17 tuổi, cho đến hiện tại đã hơn mười năm. Tôi đã nhờ bác sĩ trị liệu suốt quãng thời gian đó vẫn không được kết quả gì, cho đến khi gặp cô... tôi không biết vì sao lại có cảm giác với cô, tôi nghĩ, cô có thể giúp được tôi.”

“Anh muốn tôi giúp anh ư?” Kích động, cô đang kích động, không biết đây là cơ hội trời cho hay lại là nghiệt báo? “Cả... vợ chưa cưới của anh cũng không giúp được sao?”

Hàn Mặc Niên đau thương lắc đầu, “Nếu... à, mà thôi, cô không cần...” không cần giúp anh đâu. Anh xoay người đi, giọng cố gắng điềm nhiên nhất có thể: “Xem như tôi chưa nói gì, mình đi...”

Anh chưa nói xong, Thăng Nam nhanh chóng cắt ngang lời anh, “Tôi sẽ giúp anh.”

Em sẽ giúp anh, bệnh tâm lý đeo bám anh mười năm, em nghe đến thôi cũng đã khó thở. Người em yêu chịu đựng được như thế, em đã biết anh rất mạnh mẽ rồi. Em có thể giúp đỡ anh một tí thôi, cuộc sống em sẽ trở nên tươi đẹp hơn, rồi sau đó... chẳng liên quan gì nhau nữa, em cũng không hối hận.

“Tôi sẽ giúp anh.” Cô lặp lại lời nói.

Hàn Mặc Niên còn nghi ngờ tai mình nghe nhầm, anh gấp gấp quay người lại hỏi: “Thật chứ?”

“Thật!” Cô nhấn mạnh. Nhưng rất nhanh cô cau mày, “Mà tôi phải giúp anh ra sao?”

“À, cái này...” Hàn Mặc Niên bỗng bối rối, “Tôi cũng không biết.”

Thăng Nam: “...”

*

Một tuần sau, ngày khai máy.

Hưng Thịnh chỉ vào concept lần này không tòi - lời Lý An nó

. Thăng Nam nghĩ cũng đúng thật.

Tư Thố Như rất nhanh chóng đã hoàn thành bộ sưu tập trước thời hạn và rất niềm nở khi nhìn thấy Thăng Nam vào ngày hôm nay.

Concept ở Cẩm Cỏ Trăn, vừa sẽ có đội ngũ chụp ảnh và đội ngũ quay phim, toàn là những tay chuyên nghiệp từ Hưng Thịnh hợp tác lâu năm đến thực hiện.

Thăng Nam thấp thỏm nhìn đoàn làm việc trên hai mươi người đang bắt đầu dựng cảnh, người chỉ đạo lại là Tư Thố Như, nên ai cũng hót ha hót hải cố gắng làm công việc mình giao nhanh chóng.

Trên tay Thăng Nam đang cầm kịch bản bộ phim ngắn từ biên kịch nổi tiếng bộ phim Cám Dỗ viết, đưa đến từ bốn ngày trước, chỉ vỏ vẹn ba mươi cảnh quay, không một lời thoại, tất cả phải nhờ vào cảm xúc diễn viên đưa vào.

Cái hôm tối Lý An đọc xong kịch bản phải tặc lưỡi thần phục: “Hưng Thịnh quả thật ưu ái em rồi. Nhờ cả biên kịch Cố, đạo diễn Phổ, nhiếp ảnh gia Trịnh Dương, thêm cả cô Tư Thố Như, toàn là dân có máu mặt trong showbiz chỉ để làm một bộ phim 11 phút cho em đấy Tiểu Nam. Có mơ chị cũng không ngờ em tốt số như thế!”

Cô nghe xong chỉ biết nhún vai bất lực, cô không thể nói chỉ vì đây là ý muốn của Hàn Mặc Niên.

Từ phía xa, Lục Thiệu trong trang phục Nam Trung Sơn bước đến. Anh đưa tay chào kiểu quân đội cùng Thắng Nam, nụ cười lúm đồng tiền duyên làm sao.

“Chào Thắng tiểu thư.” Lục Thiệu vờ trang nghiêm.

Thắng Nam bật cười, cô cũng đưa tay chào kiểu quân đội lại với Lục Thiệu: “Chào Lục công tử.”

Sau đó Lục Thiệu cũng bật cười. Anh bước gần Thắng Nam, hai tay vươn ra, nhẹ ôm cô: “Haizz, lâu quá không gặp cô ngốc.”

Thắng Nam bất mãn mà buồn cười nhiều hơn: “Em cũng nhớ cái miệng hay la mắng của anh lắm!”

Lục Thiệu buông tay, anh quen kiểu chọc của Thắng Nam lâu rồi, anh nhìn cô cười khích lệ: “Hi, hôm nay diễn cho tốt, đừng để anh phải ra tay nhé! À, em mặc bộ này xinh đẹp lắm!”

Thắng Nam xấu hổ, nhe răng cười. Lục Thiệu xoa xoa đầu cô, vờ mặt ánh lên chịu đựng. “Sắp bắt đầu rồi, em lo đọc một lần kịch bản nữa đi, anh đi qua anh Triều đã, tí nữa gặp nhau nhé.”

“Vâng, anh đi đi, tí nữa gặp nhau.” Thắng Nam vẫy tay chào Lục Thiệu, cùng lúc điện thoại cô có âm báo tin nhắn.

Hàn Mặc Niên: Hai mươi phút nữa tôi sẽ đến Cẩm Cỏ Trăn.

Thắng Nam: Hôm nay anh không làm việc ư? Mà anh đến xem tôi diễn?

Hàn Mặc Niên: Công việc buổi sáng không nhiều, đừng lo. Đúng, tôi đến xem cô diễn.

Thắng Nam cười bên lên, cứ nhìn mãi vào tin nhắn cuối, anh bỏ thời gian vàng bạc chỉ đến xem cô diễn thôi, ngọt ngào quá. Có ước cô cũng không dám ước những chuyện xa vời thế này, chỉ cần anh nhắn một tin thôi cô cũng thoả mãn rồi.

Nhớ lại, trái tim cô lại đập mạnh vui sướng.

Nói chung, cô và anh đã chính thức “hẹn hò” theo kiểu có hợp đồng. Cô giúp anh gỡ bỏ rào cản tâm lý, anh sẽ cho cô những thứ cô muốn. Có trời mới biết thứ cô muốn là anh! Nhưng thôi, vừa bắt đầu hợp đồng mà... cô và anh sẽ như thế này trong một năm, thật có nhiều thứ mong đợi lắm đây. Dù hẹn hò trong bóng tối cũng được, không yêu thương cũng được, không có cái hôn hay cái âu yếm của người yêu nhau cũng được, miễn cô được bên cạnh anh là đủ.

Anh muốn tặng cô một căn nhà, xe hơi, những hợp đồng làm ăn với các nhãn hàng lớn, cô điều bảo để chuyện đó sau đi, vì những thứ đó... cô nhìn đến đã thấy hụt hẫng, lòng dâng trào cảm xúc bị bao nuôi, cô đâu có cần... nhưng nếu không nhận, anh sẽ không chịu chấp nhận hợp đồng này. Cô chán nản lắm, cô còn chưa có dịp nào tốt để nói chuyện này cùng Lý An, cô sợ Lý An làm quá vắn đề, đến tìm Hàn Mặc Niên hỏi tội anh càng rắc rối hơn nữa.

Với tính cách Lý An, chị ấy không muốn ai khinh thường cô, càng không muốn cô làm nhân tình để đánh đổi danh tiếng những ngôi sao thường làm, Lý An luôn đi lên bằng năng lực của mình, nên cũng muốn cô phải như thế.

Nên bây giờ, cô phải lựa thời cơ hôm nào tâm trạng Lý An cực tốt, lúc đó mới dám bàn đến việc này.

Sau khi Thắng Nam đọc một lượt lại cảnh quay đầu tiên, trường quay đã dựng xong.

Thắng Nam bước vào cảnh đầu tiên, trên người cô là bộ sườn xám màu vàng thêu hoa xuyên chi và váy xếp li trắng, đường cong ôm sát người cô, bộ váy tuyệt vời với đường chỉ may bằng tay tinh tế.

Cảnh quay chỉ là Thắng Nam đứng trên cầu đợi Lục Thiệu đi ngang, chủ yếu là biểu đạt cảm xúc của Thắng Nam khi nhìn thấy Lục Thiệu, vừa mong đợi cũng ngại ngùng. Hai người bây giờ đã rất ăn ý, nên cảnh quay này không làm khó được cả hai.

Cảnh quay đơn giản rất nhanh đã hoàn thành.

Cảnh tiếp theo là hai người chạm mắt nhau trên phố cũ vắng người, những cơn mưa li ti đổ xuống làm cảnh quay thêm thơ mộng từ dụng cụ phun nước. Lúc này Thắng Nam đã thay một bộ sườn xám khác.

Cảnh thứ ba khá ướt át.

Thắng Nam đóng vai một tiểu thư tuổi trăng tròn yêu thầm một thanh niên học vấn cao, gia đình lại nghèo khó. Motif cũ rích nhưng qua bàn tay biên kịch Cố lại làm nên một bộ phim ngắn vừa ngọt ngào hoà lẫn đau đớn và đáng mong đợi vô cùng, nhất là sau khi bộ phim Cẩm Đỗ đang công chiếu trên giờ vàng đang làm mưa làm gió vừa đóng máy, dư âm mấy hôm nay trên mạng vẫn chưa thuyên giảm.

Vẫn là một cảnh mưa, Thắng Nam vẫn ướt như chuột lột.

Cô và Lục Thiệu đứng dưới rừng hoa anh đào, mưa lần này nặng hạt hơn khi nãy nhiều. Nước mưa thấm đẫm, nước mắt Thắng Nam hoà làm một, cả Lục Thiệu cũng hoà vào vai diễn, khuôn mặt đau đớn không kém gì cô. Cô vội chạy đến ôm chầm lấy anh từ đằng sau, anh muốn gỡ hai cánh tay cô ra, cô càng siết chặt, nấc nghẹn từng cơn, lắc đầu nguây nguẩy.

Hai người cứ giằng co mãi cho đến khi Lục Thiệu là người đầu hàng trước, anh xoay lưng lại, mặt đối mặt cùng Thắng Nam, hai tay ôm mặt cô, nhẹ nhàng mũi chạm mũi, trán chạm trán, mắt chạm mắt. Phút giây như ngừng đọng, hai người cứ mãi nhìn nhau cho đến khi đạo diễn kêu cắt, hoàn thành.

Lục Thiệu galant, anh lau nước trên mặt Thắng Nam, khen cô: “Em diễn tốt lắm!”

“Anh cũng vậy mà.” Thắng Nam hít hít mũi, cô cười tươi rói.

Hai người xoay người, gật đầu cảm ơn mọi người rồi Lý An bước đến dùng khăn to choàng qua người Thắng Nam, kéo cô đi thay quần áo.

“Còn một cảnh về đêm nữa là hoàn thành hôm nay, từ giờ đến tối còn những sáu tiếng, chúng ta nghỉ ngơi, ăn trưa và đi du ngoạn Cẩm Cỏ Trần thôi.” Lý An cười hí hoáy thích thú với phong cảnh của Cẩm Cỏ Trần từ lúc bước vào đây.

Lúc Thắng Nam bước qua đoàn làm phim, dần thấy bóng dáng ai đó trong bộ comple bạc đang ung dung bỏ tay vào túi quần, đôi mắt vẫn nhìn về cô dù cho kẻ bên cạnh anh đạo diễn Phở và Tư Thố Như đang bàn bạc nói chuyện gì đó.

Nụ cười anh như có như không, đôi mắt sâu thẳm đó nhìn cô với vẻ không hài lòng. Nhưng cô lại không nghĩ vậy, lòng cô đau râm ran.

Cô cúi đầu không nhìn anh nữa, cứ thế bước về phía chiếc liều dựng tạm dành cho mình. Lúc sau đi ra với áo thun rộng và quần jean, cô lấy máy sấy tóc Lý An đem theo sấy khô, còn Lý An thì đã mất tích.

Cô định mở điện thoại gọi Lý An thì có một tin nhắn đập vào mắt.

Hàn Mặc Niên: Lau khô tóc, đừng để cảm lạnh.

Những từ ngữ thẳng thắn vào thẳng vấn đề như tính cách anh, không chút cảm tình mà lại cảm tình vô cùng, Thắng Nam thấy ảm áp, cô trả lời lại.

“Tôi đâu phải trẻ con đâu, cảm ơn anh”. Rồi cô buông điện thoại xuống, đánh lại một lớp kem dưỡng da, tô một ít son dưỡng.

Tiếng báo tin nhắn nhanh chóng, Thắng Nam hơi bất ngờ, anh trả lời nhanh thật.

Hàn Mặc Niên: Tốt. Tôi cũng không muốn sau này cứ nhắc mãi những việc nhỏ nhặt đối với em.

Thắng Nam bĩu môi, đồ thẳng thắn khó ưa!

*

“Chúng ta đi ăn thôi, cả đoàn còn đợi mỗi em đó.” Lý An kéo Thắng Nam đến dưới hàng anh đào, đã được trải bạt, rất đông người ngồi trên đó đang trò chuyện say sưa và ở giữa là một dãy đồ ăn trưa do bếp Tư gia nấu, nhìn thôi bụng đã rục rịch kêu đói.

Chẳng nhớ ai đưa đẩy, cuối cùng cô ngồi cạnh Lục Thiệu, Hàn Mặc Niên thì tuốt ở đầu trên cùng đạo diễn Phở và Tư Thố Như. Lý An bên cạnh đang cạnh nạnh với Thâm Sâm về tôm cay và vịt quay.

Lục Thiệu ngồi trò chuyện cùng cô nhiều hơn là ăn, dù sao anh em cùng bật lên, được xem là đôi tiên đồng ngọc nữ trong mắt nhiều khán giả, nên dần thân thiết chẳng hay.

Nói sao thì Lục Thiệu rất chu đáo và che chở Thắng Nam như đàn anh đích thực. Lục Thiệu ngồi gấp những món xa tay Thắng Nam đặt vào chén cô, còn bảo mau ăn chóng lớn.

Thắng Nam tức lắm, nhưng chỉ phụng phịu gấp thức ăn bỏ vào miệng nhai thật mạnh như thể đang nhai Lục Thiệu.

Hai người cứ thể hiện những cảm xúc tự nhiên nhất chỗ đông người, mà quên mất dễ bị hiểu lầm, tại Lục Thiệu cả, chọc cô mãi.

“Nè hai đứa, có chắc chỉ là bạn diễn thôi không?” Trợ lý đoàn quay ngồi đối diện bỗng đứng nhìn Lục Thiệu và Thắng Nam, cười gian trá.

Sau đó ai cũng quay nhìn cô và Lục Thiệu. Chết! Hàn Mặc Niên có nhìn thấy không? Thắng Nam lo lắng nhìn lên đầu trên, lại thấy anh nhàn nhàn uống rượu gạo Tư gia, thư thái hết sức! Vừa hực hăng cũng vừa nhẹ nhõm đối với Thắng Nam.

May ra, Lục Thiệu bật cười giải vây: “Hai đứa cùng mới vào nghề, đóng chung một quảng cáo rồi cùng bật lên, nên thân thiết là dĩ nhiên thôi, trợ lý Trần đừng làm Tiểu Nam sợ, con bé xanh mặt mày rồi.”

“Thật à?” Rồi nhìn mặt Thắng Nam, trợ lý Trần thấy cô thật sự mặt xanh mét rồi: “Ồi, Tiểu Nam, chị chọc thôi, em đừng tưởng là thật nhé?”

“Vâng.” Thắng Nam cuối đầu uống, cố nuốt phần ăn của mình.

Lý An thờ dài: “Chị Trần à, Tiểu Nam nhà em da mặt mỏng lắm.”

Trợ lý Trần cười ha ha.

Lục Thiều thì tiện tay theo thói quen, xoa đầu Thắng Nam. Xong nghiêng đầu xuống gần cô, nói nhỏ: “Anh thấy vị Hàn tổng của Hưng Thịnh nhìn em suốt, coi chừng đó nhé.”

Cô ngẩng đầu lên, xém xiu trán cô chạm vào môi Lục Thiều, xung quanh ồ lên.

“Cái này thì sao đây?”

“Đừng biện minh chối cãi, hôn trán con người ta rồi kia!”

“Tiểu Thiều không được chọc ghẹo Tiểu Nam đâu đấy.”

“Như này mà bảo là chỉ là bạn bè ư? Không tin, không tin!”

Tiếng cười rộn rã cả khu hoa đào.

Lục Thiều chỉ cười, cuối cùng anh cũng gấp vài món bỏ vào miệng giả vờ thờ ơ nhai, còn khen ngon khen để.

Thắng Nam mặt đỏ gay. Cô khẽ liếc nhìn khuôn mặt ai đó, lạnh nhạt vô cùng, anh cầm một xấp tài liệu lớn cúi nhìn chăm chú, không nhìn cô lấy một lần.

Thắng Nam thất vọng tràn trề.

Cô khẽ vỗ mạnh lên đùi tên đầu xỏ để trút giận, không ngờ anh chàng giả bộ đau lắm, la lên: “Ui da!”

Rồi lại một phen làm trò cho mọi người nữa.

“Xem kia, đánh yêu kia...”

“Hai đứa đáng yêu quá, ha ha.”

“Yên tâm vào đoàn này là mọi tin tức đều được bịt kín, không sợ bị lan truyền ra ngoài đâu, ha ha, tiếp tục đi!”

Thắng Nam tức ần ần, “Không có mà...”

Giọng cô không hề có hiệu lực. Lý An chỉ biết lắc đầu thờ dài. Còn Lục Thiều vẫn nhón nhơ ăn tiếp.

Còn Hàn Mặc Niên, vẫn điềm đạm uống rượu gạo, vừa bàn bạc việc cùng Tư Thố Như, nhưng câu chuyện từ đầu đến giờ không hề rơi ngoài tai anh một chữ nào, rất rõ là đang khác.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Em Trêu Tôi?

Tối hôm đó đến rất nhanh.

Lý An lúc đầu rất hào hứng kéo Thắng Nam đi lòng vòng, gặp thêm mấy đoàn phim đang quay ngoại cảnh, cô thích thú làm khán giả đứng nhìn, những người trong đoàn cũng quen với việc có khán giả chạy đến tò mò xem quen rồi nên cũng thờ ơ không quan tâm, cho đến khi vài người lướt ngang Thắng Nam, họ mới khựng người lại.

Thắng Nam cũng bực lộ tính tò mò, nhìn diễn viên đang ngồi dưới góc cây ngô đồng diễn cảnh tình tứ mà đỏ hồng cả mặt, thích thú không thua gì Lý An.

Có vài người nhận ra Thắng Nam, họ bước đến chào hỏi, tỏ lòng hâm mộ cô, còn xin chụp hình chung nữa chứ. Cô liếc nhìn Lý An, khi thấy Lý An gật đầu, cô mới nhoen miệng cười nghề nghiệp, xích lại gần họ và tạo dáng. Lòng cô vui sướng, chụp thêm mấy kiểu, còn không ngừng gật đầu cảm ơn những người biết mình.

Nhờ thế, cô tạo được một thiện cảm tốt cho những người xung quanh, đến cả một đạo diễn gần đó bước đến chào hỏi và mong được ngày hợp tác cùng cô, trước lúc vị đạo diễn đó đi, còn đưa cho cô danh thiếp.

Khi đã bước xa, Lý An dần mất sức vì Cầm Cổ Trán lớn quá! Lúc này, Thắng Nam mới thúc khuỷu tay vào Lý An, bĩu môi: “Có phải chị kéo em đi lòng vòng chính là vì những việc khi này ư?”

“Em khôn ra rồi đó.” Lý An khen ngợi.

Thắng Nam bắt lực thờ dài, đây là kiểu thu hút fans lạ lắm nhất cô từng thấy. Đúng là Lý An quái lạ!

Lý An cùng Thắng Nam quay trở về đoàn phim mình cũng đã hơn sáu giờ tối, vì Lý An hết hứng thú đi tiếp.

Bên khâu dựng cảnh đã hoàn tất đâu vào đấy, chủ yếu chỉ còn pháo hoa đang được chuẩn bị dở dang, Thắng Nam ngồi trong liễu ăn trái cây, Lý An đã chạy đi đâu mất.

Lý An đã trang điểm và làm tóc cho cô thành hai búi tròn hai bên đáng yêu, má phớt hồng hồng, đôi mắt to đen láy, môi hồng nộm chúm chím, cô cũng đã thay xong đồ Tư Thố Như đem tới.

Thắng Nam dạo này cứ nhìn điện thoại mình suốt, khi mở lên lại thất vọng tắt đi, ai đó sao không nhắn tin cho cô nhỉ? Bận lắm sao?

Ai đó từ lúc đến Cầm Cỗ Trần đến giờ, chẳng quan tâm cô nữa... chán thật đấy!

Quản lý đoàn phim vọng từ bên ngoài, tiếng lớn, trầm, to rõ: “Xong xuôi rồi, gọi diễn viên ra được rồi.”

Thắng Nam lụi cùi mang hài đỏ rồi bước ra, cô nhìn thấy Lý An trong đám đông, đang bàn bạc cùng đạo diễn, Lý An nhìn thấy cô, bèn đi lại, khuôn mặt phức tạp.

“Có chuyện gì sao chị?” Thắng Nam thấy bất an trong lòng.

“Biên kịch Cố từ lúc đầu đã viết phân đoạn cảnh em và Lục Thiệu đứng trên cầu ôm nhau rồi sẽ có nụ hôn phớt, không ngờ khúc cuối Hàn tổng từ đâu ra lại bảo chỉ cần hôn trán thôi, hôn nhau chẳng khác gì phim truyền hình và hơi thô, ở đây chỉ là quảng cáo, nam chính chỉ cần hôn trán nữ chính đã đủ tình cảm rồi. Đạo diễn và biên kịch Cố cũng đã đồng ý, chị cũng vừa biết tin thôi.”

“Hàn tổng xem kịch bản ư?” Thắng Nam kinh ngạc, anh ấy mà cũng chịu khó ngồi đọc kịch bản của cô ư?

“Ừ, vừa xem chiều nay thôi. Nhưng chị thấy Hàn tổng nói cũng có lý. Hai đứa vẫn nên như quảng cáo cũ, trong sáng và ngọt ngào là được rồi.”

Lòng Thắng Nam dâng trào niềm ngọt ngào. Dù hôn môi thì cũng sẽ dùng góc quay để cho khán giả cảm nhận nghĩ là đang hôn, chứ thật chất, cô và Lục Thiệu không hôn nhau thật. Nhưng... Hàn Mặc Niên làm cô bất ngờ quá. Không biết cô có tự huyền không, cô nghĩ, anh không muốn cô người đàn ông nào chạm vào cô, như cái ngày hai người ngồi bàn bạc họp đồng, cô nhớ như in lời anh nói: “Tôi muốn em về căn hộ của tôi ở Lâm Viên Đình Hoàng sống, đó là căn hộ riêng của tôi, tôi muốn tôi và em sống chung, em hiểu chứ?”

Công việc của em, tôi sẽ giúp em hết sức có thể, em sẽ không cần lo về những bản họp đồng công việc sắp tới được xảy ra.

Những thứ em thích, em cứ nói, tôi sẽ tặng em trong tầm tay tôi có thể. Đổi lại, tôi chỉ muốn em thành thật với tôi và tôi không muốn người đàn ông nào được đụng chạm em, ít nhất là trong vòng một năm này. Năm tay, cái ôm, là quá đủ sức chịu đựng của tôi rồi. Người phụ nữ của tôi, chỉ cần mình tôi chạm vào là đủ.”

Câu cuối của anh, đầy đủ sát thương để cô gục ngã. Trái tim cô được lấp đầy ngọt ngào vào giây phút đó, cô gật đầu không một chút suy nghĩ.

“Thế cũng... được.” Thắng Nam nở nụ cười tươi tắn chỉ mình cô biết lý do.

Lý An nhú mi, cười cười: “Áy chà, đừng nói là đã động lòng Hàn tổng vì cái ý kiến anh ta sửa kịch bản đấy nhé?”

Chắc chắn! Mặt Thắng Nam đỏ hết cả lên, đôi khi Lý An cô cũng chợt thấy ánh mắt Thắng Nam nhìn Hàn Mặc Niên có ngưỡng mộ, triu mến, đôi khi cũng xót xa.

“Không có chuyện đó đâu!” Thắng Nam xấu hổ, chối bay chối biện.

Lý An càng nghi ngờ muốn tra vấn thì đạo diễn Phổ dùng loa thông báo: “Đến giờ rồi, Lục Thiệu và Thắng Nam đâu?”

Thắng Nam chớp thời cơ, bỏ chạy lại chỗ đạo diễn. Đến nơi, đã thấy ai đó ngồi ghế dựa sau lưng đạo diễn, tay lướt thoát trên bàn phím laptop. Anh ấy đang làm việc rất chăm chú, cô có chút xót xa trong lòng.

Nên, cô chỉ chào hỏi đạo diễn và đội Lục Thiệu đi đến. Cô không muốn làm anh phân tâm.

Vừa nghĩ đến Tào Tháo, Tào Tháo đã đến. Thắng Nam bỗng nhiên thấy vai mình trĩu trĩu, hơi thở âm ỉ xich lại gần cùng mùi nước hoa nam tính, kẻ bên, chàng trai Nam Trung Sơn rất hồ hởi đặt cánh tay mình lên vai cô, tưởng tượng cô là chỗ cho tay anh ta dựa à? Thêm cả người đó đang ở đây nữa... cô không muốn bị hiểu lầm. Cô xich xich ra, thì Lục Thiệu cũng xich xich lại gần cô. Cô lác vai mình, lườm nguyệt Lục Thiệu, anh ta không thêm nhìn cô, mặt tỉnh bơ.

Cô sợ người nào đó hiểu lầm, khẽ liếc nhìn, người ta còn chẳng thèm để ý... haizz do cô quá ảo tưởng rồi.

“Chào đạo diễn.” Lục Thiệu đưa tay chào kiểu quân đội khi trên người anh là bộ Nam Trung Sơn. Rồi quay ngoác chào Hàn Mặc Niên vẫn đang chú tâm vào laptop một tiếng: “Chào Hàn tổng.”

Hàn Mặc Niên bây giờ mới ngẩng đầu, điềm tỉnh gật đầu xem như chào lại.

“Chuyện kịch bản bị chỉnh sửa đột xuất, hai đứa có vấn đề gì không?” Đạo diễn ôn tồn hỏi.

“Vâng, không sao ạ.” Thắng Nam trả lời.

Lục Thiệu nhún vai, “Không sao, miễn đừng cắt bỏ luôn cảnh hôn trán Tiểu Nam nữa là sao cũng được.

Thắng Nam mặt đỏ gay, cô bắt mẫn đẩy anh ra: “Lục Thiệu chết tiết nhà anh!”

Lục Thiệu bật cười, anh khẽ nhéo mũi Thắng Nam trong sự kháng cự yếu ớt từ cô.

“Dám nói anh vậy à?”

“Thôi được rồi, bắt đầu thôi.” Đạo diễn lắc đầu cười, ra lệnh xung quanh.

Hai người gật đầu rồi bước lại chân cầu chuẩn bị nhập vai. Lúc Thắng Nam dần bước đi, cô liếc nhìn Hàn Mặc Niên lần nữa, anh cũng nhìn thấy cô, bốn mắt chạm nhau vào đôi mắt... lạnh lẽo, u ám, đó là những gì cô xác nhận được trong đôi mắt Hàn Mặc Niên vào lúc này.

*

Thắng Nam rất nhập vai diễn cả tình tứ cùng Lục Thiệu. Trong pháo hoa ngập trời, hai tay hai người đan vào nhau, nở nụ cười bên lên trên cầu. Ánh pháo hoa đỏ rực chớp đủ màu, rồi như hạt mưa rơi xuống.

Không biết có phải thật sự cô có năng khiếu không, chứ những đoạn bị cô diễn xuất thần, đôi lúc bạn diễn cũng phải ngác mồm kinh ngạc. Chỉ có những cảnh hạnh phúc tươi cười cô bị đạo diễn la mắng mấy lần mới nhập tâm được. Quả là cô thích bị ngược rồi.

Chẳng nhớ bao nhiêu giấy, đạo diễn lại không hô cắt.

Lục Thiệu phản ứng nhanh, anh lấy trong túi đeo chéo một cây bút tặng Thắng Nam, cây bút chàng nam chính thường đem theo như vật trấn quý trên đời này đặt vào lòng bàn tay người con gái chàng yêu.

Thắng Nam diễn vui sướng khi nhận, xong cũng tháo từ cổ mình một miếng ngọc bội đặt vào lòng bàn tay Lục Thiệu, mỉm cười. Hai người ước hẹn dưới dàn pháo hoa rực rỡ, sẽ mãi không chia lìa.

Sau đó? Sau đó Lục Thiệu nhẹ vuốt má cô, anh từ từ cúi đầu, hôn nhẹ vào trán cô. Cô nhắm mắt như đang hạnh phúc cảm nhận.

“Cắt!” Đạo diễn hô to. “Tốt lắm!”

Thắng Nam cùng Lục Thiệu thở phào.

Thắng Nam thờ phào vì nhẹ nhõm, trước khi cô bắt đầu quay, cô liếc nhìn vào đám đông, cô chẳng thấy Hàn Mặc Niên đâu cả, nên diễn suôn sẻ, nếu anh mà có ở đây chắc cô bị NG lần. Không vì gì cả, cứ nghĩ áp lực khi anh đứng xem dù một phần trong thâm tâm nào đó của cô, cô cũng muốn được anh xem cô diễn, xem cô là đứa không phải bất tài.

Sau khi dọn dẹp lại trường quay cũng đã mười giờ đêm, mọi người vào Tư gia nghỉ ngơi, gồm có mười tám gian phòng khách đủ cho cả đoàn. Hôm nay, ai cũng mệt mỏi cả người, hơn phân nửa nhân viên đoàn vừa đặt lưng xuống giường là ngủ ngay.

“Em vào phòng ngủ trước đi, chị đến chỗ đạo diễn và thợ chụp ảnh có chút chuyện cần bàn.” Lý An vừa tắm ra, trên người mặc quần áo đơn giản bước ra khỏi phòng.

Thắng Nam chập chờn không ngủ được, có lẽ vì lạ giường, thêm gối nằm kiểu cổ xưa, cứng quá...

Nằm được một lúc thì nghe được âm báo tin nhắn. Tìm Thắng Nam nhảy lên một nhíp, là của Hàn Mặc Niên.

Hàn Mặc Niên: Ngủ chưa?

Rất nhanh cô trả lời: Chưa. Anh cũng chưa ngủ sao? Hơn mười giờ đêm rồi.

Hàn Mặc Niên: Tôi vừa xong công việc, gặp nhau được chứ?

Thắng Nam ngáp ngừng vài giây rồi mới nhắn: Nhưng... ờ ai nhìn thấy thì không tốt.

Hàn Mặc Niên: Yên tâm, gặp cô ở sân vườn Tư gia. Cách phòng cô rẽ trái đi hai trăm mét, rẽ phải, đi mười bước chân là đến.

Thắng Nam: Sao anh rành như thế? Đừng nói là anh đang ở đó đấy nhé?

Đợi hơn hai phút, anh không trả lời lại tin nhắn cô. Lật đặt cô đành rón rén bước ra, đi theo lời hướng dẫn của anh. Đúng là nhà tư bản, súc tích vào thẳng vấn đề không cho cô có đường từ chối.

*

Ánh sáng leo lắt từ căn phòng kho của Tư gia hắt xuống khu vườn nhỏ. Hàn Mặc Niên ngồi bên chiếc ghế đá đợi Thắng Nam. Trời đêm, gió khẽ thổi, hương hoa quế ngào ngạt, đúng là làm người ta dễ chịu.

Anh đang đợi cô, lần đầu tiên trong đời anh biết đợi ai đó.

Tiếng xào xạc của bước chân, anh nghe được làm lòng anh hứng khởi, miệng khẽ nhếch lên.

“Hàn Mặc Niên?” Thắng Nam nhìn thấy bóng đen quay lưng lại đang ngồi trên ghế đá, bèn khẽ hỏi.

Anh nhẹ nhàng quay người lại, đứng dậy, anh bước đến bên cô, người phụ nữ anh đợi cũng đi đến gần anh, rồi dừng lại cách anh hai bước chân.

“Sao anh còn mặc comple? Đừng nói làm việc cho đến giờ nhé?” Thắng Nam kinh ngạc khi nhìn anh vẫn là bộ comple khi sáng đến.

Hàn Mặc Niên chỉ cười, anh bỗng nhiên đưa hai tay về trước, nắm lấy hai cánh tay Thắng Nam, kéo cô xích gần lại anh, “Tôi làm xong việc cho ba hôm rồi.” Tôi vì em... vì em làm những việc đó giờ chưa hề nghĩ đến.

“Dạ.” Thắng Nam ngại ngùng, anh đang chạm vào người cô này!

“Thế nên, ngày mai khi em quay xong buổi sáng, tôi sẽ đến rước em đi chơi.” Anh mỉm cười, nụ cười dưới ánh đèn tuyệt đẹp, anh như chàng hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích. “Được không?”

Thắng Nam thò thân vì nụ cười anh, tim cô đập loạn xạ, môi run run, cuối cùng kiềm nén sung sướng chỉ nói hai từ: “Dạ được.”

Bàn tay Hàn Mặc Niên từ khuỷu tay Thắng Nam dần trượt xuống, làn da cô mát lạnh, trắng muốt, cô đem theo cái khẽ run bất chợt. Anh tìm đến lòng bàn tay cô, nhẹ siết, rồi lần từng ngón tay cô, ngón tay anh khẽ xuyên qua, đan lại khít chặt. Lòng hai bàn tay dần ấm nóng, bàn tay gân guốc của anh như đang ôm ấp bàn tay nhỏ bé thon dài của cô, như cách anh nâng niu vật báu.

Hàn Mặc Niên thò hắt: “Tôi muốn cảm nhận cảm giác được đan tay em ra sao, từ lúc nhìn thấy em diễn cùng Lục Thiệu, tôi đã nghĩ như vậy, cho đến tận bây giờ.” Anh rất khó chịu khi Lục Thiệu chạm vào Thắng Nam, nhưng anh không thể vì việc vãn này mà hư quảng cáo cô đã cố gắng được, anh chỉ biết giấu giếm việc này vào góc lòng mình.

“Vậy, cảm giác anh bây giờ ra sao?” Thắng Nam khẽ nhỏ giọng, cô nhìn anh, chớp đôi mắt to tròn.

“Rất lạ.” Anh ôn nhu cười, ánh mắt nhìn cô trở nên tối sẫm, “Rất kỳ lạ, nhưng tôi biết, tôi không ghét nó.”

Má cô ửng hồng, lí nhí phụ họa: “Em cũng không ghét...”

Rất thích là đằng khác.

“Thắng Nam. Cảm ơn em...” Càng lúc giọng Hàn Mặc Niên càng nhu tình.

Thắng Nam ngạc nhiên: “Cảm ơn gì ạ?”

“Cảm ơn... đã tin tưởng tôi.”

Cái cảm ơn thôi, nghe sao mùi nấn thế nhỉ? “Cũng cảm ơn anh, cho em một cơ hội... để được giúp đỡ anh.”

Hàn Mặc Niên phì cười, anh buông một bên tay, nhẹ nhàng đưa đến khuôn mặt cô, anh chạm nhẹ vào một bên má đang nóng lên của cô, khẽ vuốt.

“Khi lúc nào em muốn rời đi, hãy nói tôi một tiếng. Đừng im lặng, tôi nghĩ mình không dễ chịu với sự im lặng.”

Thắng Nam dùng tay mình, áp nhẹ lên bàn tay to lớn của anh, càng chặt vào má, tủm tỉm cười: “Đến khi anh không cần em nữa, em sẽ đi.”

“Vì sao, vì sao em lại muốn giúp tôi?” Nửa rồi, con khó chịu ở ngực lại đến, anh cảm giác khó thở.

Vì em yêu anh! Nói bao nhiêu lần cũng không đủ! Hiện tại nói chắc anh sốc mất, nên thôi, cô im lặng, cô cười, nụ cười e thẹn. “Rồi một ngày anh sẽ biết.” Dù không biết được, đến lúc anh biết, cô có còn ở cạnh anh được nữa không. Anh là người đàn ông cô yêu suốt ba kiếp. Lần nào gặp lại anh luôn có gian truân, luôn có ngăn cách, nếu vẫn không thành đôi, thì nguyện một năm bên cạnh anh là quá đủ.

“Cho đến khi nào?” Hàn Mặc Niên thắc mắc.

Cô dùng ngón trỏ, chỉ thẳng vào giữa lồng ngực anh, ngón trỏ chạm qua làn áo, nhẹ để lại hơi ấm, “Đến khi anh nhận biết được.”

Hàn Mặc Niên chột nấp lấy ngón trỏ đỏ, anh hít một hơi mạnh, nhìn cô gái nhỏ đang trêu anh, lại không thể ghét được. “Em trêu tôi?”

“Nào có.” Nói thế mà cô lại bật cười khúc khích.

Hàn Mặc Niên lại được nghe tiếng cười này, trái tim mềm nhũn ra. Cả nụ cười cũng giống, đến tiếng cười, giọng hát cũng thế... có chẳng đây là cô gái trong giấc mơ của anh không?

“Lâm Bá Ngọc, chàng thật sự rất đáng yêu.”

“Hàn Mặc Niên, anh thật sự rất đáng yêu!” Thăng Nam cười híp vòng cung, cô nở một nụ cười thoải mái nhất có thể.

Hàn Mặc Niên sững sốt, hai tiếng nói cùng một lúc, như hoà vào nhau làm một.

Trời đất như ngừng quay.

Lâm Bá Ngọc, chàng thật sự rất đáng yêu! - Nàng cười ngây ngất.

Lý do là tại nàng! - Lâm Bá Ngọc khẽ nói, chàng cúi thấp xuống hôn vào trán Giản Dao Dao.

Trở về thực tại, lòng anh thấy xao xuyến khôn nguôi.

Bàn tay anh run run chạm vào má cô lần nữa, lần này khuôn mặt cúi thấp xuống, nhanh chóng, đặt nhẹ lên trán cô nụ hôn, lâu, lâu hơn Lục Thiệu đã từng làm.

Đến lượt Thăng Nam sững sờ, cô đứng im, mở to mắt, đầu óc rối loạn. Hơi ấm và mùi hương của Hàn Mặc Niên quanh mũi, gần, gần quá. Cô cảm nhận được bờ môi mềm mại kia chạm vào trán cô, ôi ôi ôi, anh đang hôn cô kiaaaaa.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Em Muốn Gọi Tên Anh

Ba cảnh quay cuối cùng ở Cẩm Cổ Trấn được quay ở Tư gia. Cũng là những cảnh quay cho phân đoạn cuối cùng của phim, nên ai cũng tất bật chuẩn bị cho tốt quan cảnh, vì ba cảnh cuối khá cần nhiều đến đạo cụ và hiệu ứng, vì là những cảnh trọng điểm cũng như cao trào cho phim ngắn này mà.

Thăng Nam ngần ngại cả buổi, không mần để tâm khi Lý An mắng cho một trận cái tội thức sáng đêm, sáng ra mắt gấu trúc làm Lý An giật cả mình, phải đắp mấy lớp phấn mới mong che đi được. Trong cái rủi có cái may, may là cô trở về phòng ngủ trước khi Lý An trở về. Lúc đó, cô mở mắt nhìn trần phòng mãi, nhớ đến nụ hôn bất ngờ của Hàn Mặc Niên không giấu được vẻ ngất ngây vui sướng.

Tình trạng vui vẻ đó chưa hề có chút nguôi, thế nên cô thức đến sáng mới thiu thiu ngủ thì chưa đầy một giờ đã phải thức.

Nhắc lại vẫn thấy ngượng, tay cô bất giác đưa lên trán, rồi cười ngô nghê. Xong nụ hôn đó, anh đưa cô về đến ngã rẽ, rồi cũng chần chừ mới quay đi, trong bóng tối, không biết cô có nhìn nhầm không, cô thấy tai anh đỏ lên, dù mặt vẫn lạnh tanh.

Sáng nay nghe tin từ người trong đoàn, anh đã đi rồi. Anh nói trưa này anh sẽ đến đón cô, phải cố gắng hoàn thành nhanh chóng thôi.

Hàn Mặc Niên: Mười một giờ tôi sẽ đến đón em, làm việc tốt nhé.

Thăng Nam nhìn mãi vào tin nhắn anh gửi vào 6 giờ 42 sáng. Tin nhắn lần này mang theo chút ngọt ngào, làm cô sáng khoái tinh thần, cười miết, đến cả phân đoạn phải khóc lại cười, bị đạo diễn la cắt NG lần.

Cô chán chường tinh thần lại, không thôi thì cảnh quay này đến chiều cũng không xong nổi. Cô hít một hơi, nhớ đến việc làm cô đau lòng nhất, rồi thế, nước mắt tuông, cô mím môi, nhìn Lục Thiệu.

Chưa đầy năm phút, đạo diễn lần này bảo cắt, còn khen rất tốt.

Còn hai cảnh nữa, cũng chỉ toàn khóc, cô hít hít mũi nói với đạo diễn: “Không cần nghỉ ngơi đâu ạ, em muốn diễn luôn.”

*

“Em đi đâu?” Lý An đang soạn đồ lại trước khi rời khỏi Cẩm Cổ Trấn, nghe đến Thăng Nam muốn rời đi trước, cô bất ngờ nên thuận miệng hỏi thôi.

“Bạn em... hẹn em hôm nay đi gặp mặt bạn bè cũ.” Thắng Nam liếc mắt qua lại, cắn môi.

Lý An thờ dãi, đứng đây mặt đối mặt cùng Thắng Nam.

“Em đừng giấu chị, nói thật đi. Em đang cắn môi kìa.” Lý An dùng tay, cô vạch trần tại chỗ lời nói dối của Thắng Nam.

Thắng Nam thót tim, mặt cô đỏ bừng vì xấu hổ, nhưng không dám khai thật với Lý An: “Chị... em đi một lát thôi. Nha!”

“Không! Trừ khi em nói thật. Chị sợ người ta làm hại em thì biết làm sao?” Lý An cau mày, mặt nghiêm trọng hẳn đi.

“Không có đâu! Người ta... tốt với em lắm.” Cô cố gắng nấn nì.

“Không! Em đi nghỉ ngơi đi, rồi ba mươi phút nữa chúng ta về lại thành phố.” Lý An cứng rắn nói, “Trừ khi em cho chị biết người đó là ai, chị phải thăm dò người đó mới có quyết định cho em nên đi hay không.”

Thắng Nam rối rít, cô nhìn đồng hồ điện thoại, 10 giờ 55 phút rồi, chưa kịp tắt đã thấy tin nhắn Hàn Mặc Niên gửi đến.

Hàn Mặc Niên: tôi đến rồi, tôi đợi em ở cổng sau Cẩm Cỏ Trần.

Cổng sau Cẩm Cỏ Trần chính là cái cổng cách chỗ cô và anh tới hôm qua đứng không xa lắm, hình như hơn trăm mét thôi.

Chết rồi! Cô đành làm liều vậy.

“Chị, bạn em tới rồi! Em đi đây, tôi em sẽ về! Chị yên tâm nha.” Sau đó, Thắng Nam vớ lấy túi xách trên giường, xong cong giò chạy.

Lý An mới vừa ngồi xuống, đang xếp đồ lại, không kịp phản ứng, đến khi Thắng Nam đã mất hút thì mới đứng đung đực gượng. Rõ ràng, là có chuyện gì đó, cô biết Thắng Nam không hề có bạn bè, nếu có đã thấy con bé nhắc đến rồi!

Người đó là ai? Lý An nghiêng răng nghiêng lợi, tay cầm lấy điện thoại.

*

Lúc Thắng Nam chạy ra đến cửa sau Cẩm Cỏ Trần đã là năm phút sau. Cổng sau chỉ người trong Tư gia mới được dùng, thông ra một đoạn đường dài đến Kim Cảnh, một huyện lớn.

Thắng Nam ngồi vào trong xe, mới để ý đến điện thoại đang reo đến giờ vẫn chưa dứt. Cô cầm lên ngáp ngừng mấy giây rồi vội tắt máy. Chưa được lâu chuông lại đổ, cô bối rối nhìn Hàn Mặc Niên.

Hàn Mặc Niên bỗng nhiên nhường mày, anh lấy điện thoại từ tay Thắng Nam, ấn nút nhận cuộc gọi còn không quên mở loa lớn.

Thắng Nam tròn mắt lớn, cô chưa kịp nói gì đã nghe tiếng hét cấp vô địch của Lý An.

Giọng Lý An tề tựu đầy đủ công lực có thể làm người ta nhức cả đầu óc: “Tiểu Nammmmm! Em khá lắm! Không nghe lời chị! Cái tên đó là ai? Chị biết em không hề có bạn ngoài nhóm Tiểu Tiểu, em đừng có hồng qua mặt chị, khai thật mau lên! Em đây! Chẳng còn xem chị là chị em đúng không? Không nghe lời chị? Chị chỉ muốn tốt cho em thôi? Cái người em nằn nặc đòi đi gặp cho bằng được là ai? Là đàn ông đúng không? Khá lắm!”

Thắng Nam hốt hoảng cùng xấu hổ, muốn tìm cái lỗ nào đó trên xe rồi trốn luôn cho rồi. Cô nhìn Hàn Mặc Niên đang cố nhịn cười, anh đang lắng nghe lời Lý An nói mà khoé môi cứ giật giật.

Cô chịu không nổi nữa, muốn vuron cánh tay qua lấy lại điện thoại, Hàn Mặc Niên đã nhanh tay, nắm tay cô lại, anh nhìn cô cười, nụ cười mỉm nhưng thể hiện tâm trạng anh rất tốt.

“Nè, em đâu rồi? Có nghe chị nói không Tiểu Nam? Em đang ở cùng ai? Kêu họ nói chuyện với chị đi!” Giọng Lý An càng lúc càng to.

“Chào cô Lý.” Hàn Mặc Niên bỗng tắt loa ngoài, anh áp điện thoại cô vào tai mình, đôi mắt anh vẫn không quên chăm chú nhìn diễn biến sắc mặt của Thắng Nam.

Tim Thắng Nam nhảy thót, cô bối rối, chuyện này tui thật rồi!

Hàn Mặc Niên dùng một tay nghe máy, tay còn lại nắm chặt tay Thắng Nam, anh đan những ngón tay mình vào những ngón tay xinh xắn của cô.

Cảm nhận hơi ấm từ anh, Thắng Nam khẽ mỉm môi, không làm càn nữa, mặc anh xử lý. Cô muốn quay mặt đi, không nhìn anh nữa, nhìn một chút nữa thôi, cô sợ mặt mình sẽ bốc khói mất.

Nhưng anh nào cho phép, đôi mắt kiên định của anh làm cô chần chừ, giờ đây cô mới để ý được, bên khoé mắt trái của anh... có một nốt ruồi nhỏ, mờ, nhưng... nhìn thật ra đáng yêu ghê lắm sao.

“Vâng, tôi là Hàn Mặc Niên.” Hàn Mặc Niên từ tốn nói với đầu dây bên kia.

“Ồ, tôi xin lỗi. Là tôi chưa xin phép cô Lý trước đã mời Thắng Nam.”

“Cô yên tâm, cảm ơn cô.”

Anh cúp máy, ngón tay anh khẽ gõ nhịp trên khớp xương tay cô, giọng anh nghe dịu dàng làm sao: “Xong rồi.”

Cô ngượng ngùng, cũng nhìn hành động của anh, rồi lại nhìn anh. Đôi mắt đen sâu đó như muốn cháy bỏng da cô: “Cảm ơn anh... anh Hàn.”

Hàn Mặc Niên bỗng chau mày.

“Sau này gọi tôi là Mặc Niên.” Anh buông tay trong một giây tích tắc, quay người ngồi ngay ngắn.

Thắng Nam hoảng hốt lần thất vọng, cô nhìn bàn tay đã mất đi hơi ấm, hạ giọng gật đầu: “Vâng.”

Trong xe liền im lặng.

Thắng Nam lo lắng, lo lắng! Cảm xúc của Hàn Mặc Niên thay đổi như thời tiết. Mới vui đó, ôn nhu đó, giờ lại lạnh nhạt, xa cách quá...

Cô cắn môi, suy nghĩ lại xem mình đã làm gì để anh giận, anh lơ mình như thế, nhưng cuối cùng vẫn không ra. Cô rầu.

Một lúc sau, thấy cô gục đầu mãi, Hàn Mặc Niên thở dài, anh đưa bàn tay phải vuốt nhẹ lên má cô, không nói gì, một tay lái xe đối với anh vẫn được.

Thắng Nam ngáp ngừng mấy giây, mới dùng tay chạm nhẹ vào tay anh, cô âu yếm, nụ cười cũng bắt đầu xuất hiện trên môi.

Buột miệng, cô muốn gọi tên anh thật nhiều. “Mặc Niên.”

Hàn Mặc Niên thoáng sững người, nhưng sau đó là một loạt ầm áp tràn ngập vào người anh.

“Mặc Niên.” Thắng Nam gọi tiếp.

“Sao?” Hàn Mặc Niên nhướn mày.

“Mặc Niên...” Thắng Nam nở nụ cười, đôi mắt lấp lánh như sao trời, cô nhìn anh, nhìn mãi không chán.

Lòng Hàn Mặc Niên như trăm hoa đua nở, nhìn đến bàn tay còn đang áp má cô không được buông, anh thấy dễ chịu, cả giọng nói cô nghe ngọt ngào quá, cả thân thể anh đều dễ chịu.

“Mặc Niên...”

Thắng Nam nói, nói cho đến khi anh chỉ bắt lực cười, thì cô mới nói điều khác ngoài hai chữ tên anh. “Tên anh đẹp lắm!” Đẹp nhất trong đời cô, làm cô muốn gọi mãi.

Hàn Mặc Niên nhếch khoé miệng, trong lòng bao cảm xúc không tên dâng trào. Má cô ấm nóng chạm vào da tay anh, làm tay anh ngứa ngứa, muốn vẹo một phát. “Lần đầu tiên có người khen tên tôi đẹp đấy.”

“Không những tên đẹp, cả anh... anh cũng rất đẹp trai.” Thắng Nam ngượng ngùng.

Hàn Mặc Niên bỗng dưng không biết trả lời ra sao, anh buông tay nhanh, rồi xoa đầu cô, ánh mắt cũng nhìn về phía trước, “Nếu mệt em nghỉ một chút đi, hơn nửa giờ nữa mới đến nơi.”

“Chúng ta đi đâu?” Thắng Nam thuận miệng hỏi.

“Đến một nơi em sẽ thích. Ngoan nghe lời tôi, nhắm mắt nghỉ một tí đi.”

Giọng anh quá dịu dàng, Thắng Nam cảm thấy ngọt ngào vô cùng, nên cô rất nghe lời anh, nhắm mắt dựa ghế, khoé môi vẫn vượn nụ cười.

Anh biết 5 giờ sáng cô đã thức, anh có đọc sơ qua lịch trình hôm nay nên rõ. Giờ đây, khi cô nhắm mắt ngủ say như một thiên thần, anh lại thấy xót xa trong lòng. Mắt cô có quần thâm thấy rõ dù mặt cô được lớp phấn che đến đâu, thần sắc cô vẫn nhợt nhạt, may mắn hai má cô vẫn còn ửng hồng, làm anh yên tâm đôi chút.

Trong xe im lặng, Hàn Mặc Niên tập trung lái, đôi khi ngó nhìn người phụ nữ của mình bên cạnh, lòng anh nhẹ bẫng, cảm giác dễ chịu này đang lan toả khắp người. Phút giây tâm tư anh đôi lúc lại nghĩ, nếu duy nhất trên đời này cô là người mỗi anh có thể đụng chạm, thì anh cũng thấy không có vấn đề gì to tát... lại cảm nhận rất vui.

Anh không ghét cô, anh còn có những xúc cảm lạ lùng khi bên cạnh cô, anh đang tìm hiểu những xúc cảm đó là gì, anh muốn biết, thật lòng muốn biết! Còn cô chính là chiếc chìa khoá quý báu đó, nên anh sẽ trân trọng.

Đến thôn Bình An, Hàn Mặc Niên đánh thức Thắng Nam dậy. Khuôn mặt ngáy ngủ của cô nhìn anh, làm anh bật cười, khẽ nhéo má cô trong niềm yêu thương chịu đựng.

Thắng Nam đi theo anh vào con đường đất nhỏ, chiếc xe Mercedes của anh đã được để nhờ ở nhà trưởng thôn. Cô ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh vật thôn xung quanh, bạt ngàn là ruộng lúa, trên đường toàn là những cây ngô đồng lâu năm toả ngát mùi hương, trời không nắng gắt, mát mẻ vô cùng.

“Anh đưa em đi đâu?” Thắng Nam tò mò bèn hỏi Hàn Mặc Niên.

“Chúng ta đến đây ăn trưa, chiều sẽ lên thuyền dạo sông Phú Bình.” Hàn Mặc Niên bây giờ mới đi chậm lại, đợi cô đi theo cùng.

“Dạo sông ă?” Đôi mắt Thắng Nam phát sáng.

Hàn Mặc Niên rất thích nhìn nét mặt của Thắng Nam biến đổi, anh khẽ ừ.

Tâm trạng hai người rất tốt, đi một mạch đã đến cuối thôn chẳng hay, trưởng thôn đã đứng đợi từ bao giờ.

Tay bắt mặt mừng, trưởng thôn hết kể trên trời rồi lại dưới đất một hồi, xong mới rời đi, bỏ lại một trai một gái ngồi trong căn nhà sàn bằng gỗ, sát bờ sông Phú Bình.

Trên bàn bao nhiêu là món ăn dân dã của người trong thôn nấu, Thắng Nam nghe Hàn Mặc Niên và trưởng thôn trò chuyện rất vui vẻ, bây giờ không khí còn hai người, cô mới dám tò mò hỏi anh.

Anh rất từ tốn trả lời đơn giản nhất cho cô dễ hiểu: “Thôn Bình An đang nằm trong phần đất quy hoạch của công ty cũ, trước khi công ty anh mua lại, hơn phân nửa người dân ở đây do bị ép giá đã bán đất cho công ty đó, còn lại một số người sống ở đây từ nhỏ đến lớn, cũng có gia đình mấy đời ở thôn Bình An này, nên bảo họ rời đi là chuyện không thể. Họ sống bằng nghề trồng lúa và trồng bông, quanh năm suốt tháng chỉ lòng vòng trong thôn, giờ bảo họ đi, họ chẳng biết phải đi đâu, cứ thế họ không bán đất, cứ chống đối với công ty đó mãi, cho đến khi anh trai anh thu mua thành công.”

Thắng Nam nghe Hàn Mặc Niên nói đến đây không thể không thốt lên câu khen ngợi: “Họ thật đáng ngưỡng mộ.”

“Ừm, anh cũng thấy thế. Đó cũng là một lí do khi công ty anh bắt đầu muốn thu mua lại công ty đó.” Hàn Mặc Niên chậm chậm gấp thức ăn vào chén cho Thắng Nam, lảng sang chuyện khác: “Em ăn đi, tất cả không phải là đặc sản gì, họ ở đây trồng được gì thì lấy đấy làm đồ ăn thôi. Cá thì bắt ở sông, nên không sợ đồ ăn bẩn.”

“Không, em thích lắm!” Thắng Nam cười rất tươi, không hiểu tại sao hôm nay rất vui, vui nhất 21 năm của cô rồi.

Hàn Mặc Niên cũng cười, sau đó hai người im lặng thưởng thức đồ ăn dân dã lại đầy ngọt ngào từ tấm lòng người làm ra.

Sau khi ngồi trong nhà sàn gỗ ngắm một khúc sông chán chê, hai người đi tản bộ quanh dọc bờ sông Phú Bình, dòng nước chảy êm ả, cách xa xa có thể thấy ruộng lúa trải dài xanh mướt một vùng trời, cảm nhận mùi gió cây thoang thoảng.

Cuối một đoạn sông có chỗ neo đậu thuyền của dân trong thôn, Hàn Mặc Niên bước xuống một chiếc thuyền lớn, sạch sẽ và đủ chỗ cho cả mười người ngồi. Có người đã đứng ở đầu thuyền đợi anh, khi nhìn thấy anh, rất hào hứng chào anh: “Chào cậu Hàn.”

Hàn Mặc Niên cũng mỉm cười gật đầu chào lại: “Làm phiền bác Tấn.”

Bác Tấn xua xua tay, cười đôn hậu: “Ồi, cậu đừng khách sáo thế. Hôm nay trăng tròn, trên Kiến An có lễ hội hoa đăng, cậu Hàn và bạn cứ ở lại chơi một đêm, vì lễ hội hoa đăng vào lúc 12 giờ đêm, nghe nói đông vui lắm.”

“Ồ, cái này...” Hàn Mặc Niên cũng biết đến lễ hội hoa đăng Kiến An, là cảm ơn thần linh phù hộ cho họ một năm sung túc, mùa màng bội thu, nên lễ hội này, năm nào cũng rất đông người, anh chỉ sợ Thắng Nam... thôi, đành từ chối thôi.

Chưa kịp nói, Thắng Nam đã mở lời theo thói quen tự nhiên trước: “Hoa đăng ă? Chắc sẽ đẹp lắm.”

Trong buổi chiều tà, ánh mặt trời còn le lói màu vàng ươm, cô gái trong chiếc áo phông rộng và quần jean xanh đậm cười tươi, trên đầu cô là chiếc nón được đan bằng trúc do người trong thôn tặng. Cô cười ngây ngốc, đưa tay cho Hàn Mặc Niên nắm làm trọng tâm, đôi chân bé thoăn thoắt bước xuống thuyền.

Còn không quên ngưng ngừng cảm ơn anh.

Thời tiết mát mẻ, lòng anh thì... ấm áp.

“Thôi được.” Hàn Mặc Niên nhìn qua bác Tấn mở lời nhờ: “Trước tiên cứ cho cháu lên đồi, sau đó sẽ đến Kiến An xem hoa đăng.”

Bàn tay anh khẽ siết chặt tay Thắng Nam, không buông.

Trong buổi chiều đầy màu nắng, lòng Thắng Nam trăm hoa đua nở.

Chương 22: Em Có Chuyện Gì Không Dễ Chịu, Tôi Cũng Không Dễ Chịu

Từ lúc quay về thuyền cho đến Kiến An, Thắng Nam ngượng ngập không nói câu nào. Bàn tay ai đó đến giờ vẫn nắm chặt tay cô không buông, người ta cũng không nói một câu gì, nên cô chỉ im lặng hoặc lâu lâu bác Tấn hỏi vài câu thì cô đáp lại.

Bác Tấn dường như cũng thấy cái nắm tay của Hàn Mặc Niên và Thắng Nam, nhưng làm như vô tình không để ý đến. Ôi dào, chuyện gái trai yêu nhau, có gì đâu mà...

Thắng Nam có đôi lần liếc nhìn ai kia, mà ai kia vẫn hờ hững ngắm gió trời về đêm.

Nụ hôn tưởng như chỉ là cái chạm nhẹ môi, không ngờ lại nồng nàn đến thế, ngọt ngào đến thế. Mùi hương toát trên người Hàn Mặc Niên khiến cô phút giây đó say mê, thêm cả mùi bạc hà từ miệng anh, lại càng ngây ngất, tê tê ở đầu lưỡi...

Cô không nghĩ có một ngày anh lại hôn mình, anh có bảo anh không ghét cô, cũng không hề có nghĩa là anh thích cô. Nhưng nụ hôn này lại tiếp cho cô thêm niềm tin mãnh liệt, anh có thể thích cô không?

Nhưng... nghĩ đến vợ sắp cưới của anh, cô lại rầu rĩ. Trong phút giây đó, mặc nhiên cô cảm giác tội lỗi đầy người, bàn tay nắm lấy nhau, bây giờ cô muốn buông ra, cho mình thanh thản đôi chút.

Hàn Mặc Niên cảm nhận bàn tay nhỏ nhắn đó muốn rời bàn tay anh, anh khó chịu cau mày, nhưng vẫn buông ra.

Cứ thế, cho đến khi đến Kiến An, hai người vẫn không ai nói ai câu nào.

Đôi chân Thắng Nam đi theo sau Hàn Mặc Niên, cô muốn tâm trạng mình vui bót muộn phiền nên không thể sánh đôi bước đi cùng anh, cứ thế lẻo đẻo sau lưng.

Rồi một ngày chuyện này phải chấm dứt, cô chẳng biết có giúp gì được cho anh chưa, nhưng len lỏi trong trái tim cô, đừng mong giúp gì được cho anh, để anh có thể bên mình như lúc này... anh đã từng nói, nếu cô có thể đụng chạm vào người anh nhưng không hề có các triệu chứng anh thường bị là nôn ói, run rẩy, thì tất nhiên đây chính là bài thuốc sống anh cần. Hiện tại, anh muốn gần gũi hơn với cô, để hoà nhập và làm quen dần với vấn đề có người phụ nữ đang ở bên cạnh anh, rồi từ từ, anh sẽ dần tiếp xúc với nhiều người phụ nữ hơn, để có ngày hoà nhập được với thích ứng mới này.

Tại sao lúc đầu cô hào hứng lắm nhưng giờ lại yếu xìu, có chăng vì nụ hôn bất chợt của anh, làm cô hoang tưởng mình được nước nên đòi lần tới?

Suy nghĩ miên man thì thấy anh dừng lại, cô cũng dừng lại. Trước mặt xuất hiện Thâm Sâm phía sau lưng là một chiếc xe hơi lạ, trên tay anh ta có đem theo chiếc túi, bên cạnh là một chiếc túi... khá quen mắt.

Khi Thâm Sâm đến cạnh cô, đưa cô chiếc túi đó, mặt cậu ta cười tươi như hoa, nói: “Đây là của cô Lý đưa cho cô.”

Khoé môi Thắng Nam giật giật, chuyện này... cô có dự cảm không ổn rồi. Cô cầm lấy túi xách của Lý An gửi, à mà không, chính xác là túi này của cô mới đúng, mỉm cười cùng Thâm Sâm: “Cảm ơn anh, Thâm Sâm.”

“Cô có thể gọi tôi là A Sâm được rồi.” Thâm Sâm cười ha ha, mặt mày đã đỏ lựng lên.

Hàn Mặc Niên chau mày, anh bước đi bỏ lại hai người, ung dung đi đến căn nhà trọ theo chỉ dẫn của bác Tấn.

Thâm Sâm biết Boss mình lại đang ‘khó ở trong người’, liền chạy theo anh, “Tổng giám đốc, đợi tôi với.”

Hàn Mặc Niên khẽ liếc nhìn Thâm Sâm, giọng lạnh lẽo như băng: “Cậu về được rồi.”

“À...” Thâm Sâm thất vọng vội quay người về sau, Thắng Nam vẫn đi rất từ tốn, cô nhìn phong cảnh xung quanh, chẳng thêm để ý đến cậu. Cậu đành quay đầu lại, chào tạm biệt Boss dù tiếc hùi hụi, cậu mới gặp và trò chuyện cùng thần tượng mình chưa đầy năm phút nữa mà...

*

“Cái gì?” Thắng Nam lên giọng, không kiềm được con kinh ngạc.

Cô gái tiếp tân phòng trọ Trăng Đêm nhìn Hàn Mặc Niên không khác gì hoa nở thêm trên đầu, nở nụ cười rất tươi: “Bác Tấn Tô Viễn ở thôn Bình An đúng không ạ? Bác chỉ đặt trước ở đây có một phòng thôi.”

“Vậy tôi đặt thêm một phòng nữa.” Anh cười, lấy từ trong ví mình thẻ chứng minh thư đặt lên bàn.

Cô gái vẫn mỉm cười: “Thật xin lỗi anh, hôm nay là ngày lễ hoa đăng, nên phòng đã được đặt hết rồi. Chỉ còn lại một phòng duy nhất của bác Tấn Tô Viễn đặt trước thôi ạ.”

Hàn Mặc Niên vội lùa những ngón tay vào tóc, nét sa sầm hiện lên khuôn mặt anh.

Vậy mà làm cô nàng tiếp tân mê đắm.

Thắng Nam đứng ở phía sau thì cần môi, cô cũng bối rối không kém gì anh.

Thắng Nam lí nhí nói áo anh: “Hay qua phòng trọ khác?”

Cô gái kia liền nhanh nhẩu nói: “Ồ Kiến An chỉ có mỗi nhà trọ Trăng Đêm là tốt và đầy đủ tiện nghi nhất thôi ạ, lại có bảo vệ nghiêm ngặt 24/24. Chứ mấy nhà trọ khác, nhiều người khách còn bị than phiền tới có trộm í...”

Hàn Mặc Niên trong lòng cũng nghĩ như vậy. Nếu là bác Tấn, tất nhiên bác phải chọn một nhà trọ tốt cho anh rồi, còn cái vấn đề... ở chung thì trước sau cũng vậy, bây giờ sử dụng quyền hạn đó trước cũng tốt, lòng anh bỗng thấy thoải mái vô cùng, nụ cười cũng tươi hơn.

“Hay là chúng ta về...” Thắng Nam lại mèo nheo, chưa nói xong câu, Hàn Mặc Niên đã lấy lại chứng minh thư, mỉm cười với cô lễ tân kia: “Cảm ơn, chúng tôi sẽ ở phòng bác Tấn Tô Viễn đặt.”

Thắng Nam im lặng, cần môi đi theo sau lưng Hàn Mặc Niên lên lầu, chẳng nhớ là đi bao nhiêu bậc thang, cô nghe tiếng chân đi giữa anh và cô, cho đến khi anh dừng lại ở một cửa phòng số 14, anh dùng chìa khóa mở cửa.

Khi đã vào trong, cô mới hốt hoảng, chỉ có một chiếc giường king size bên cạnh là bàn đặt đèn ngủ, một chiếc tủ lạnh mini, tủ quần áo, một chiếc sofa cũng mini và một chiếc tivi. Vậy là tối nay cô và anh ngủ chung ư?

“Em còn đứng ngẩn ra đó làm gì?” Hàn Mặc Niên đang tháo chiếc đồng hồ, đặt trên bàn đèn ngủ, không quên nhìn cô gái đang đứng ngẩn ngay cánh cửa phòng vừa đóng.

“A, dạ?” Thắng Nam như người cỏi mộng tỉnh giấc.

“Em đói chưa?” Giọng Hàn Mặc Niên dịu lại.

“Dạ... không đói lắm.” Thắng Nam rụt rè nhìn anh.

“Em đi tắm trước đi, sau đó chúng ta đi ăn. Được không?” Anh lại tháo hai nút áo, bộ ngực lại he hé có như không. Căn phòng dù có máy lạnh vẫn nóng nực.

Những hành động của anh lọt vào mắt cô. Chỉ nhìn thấy xương quai xanh của anh lấp ló mà cô nóng cả mặt, liền gật đầu lia lịa, ôm cả chiếc túi của mình xông thẳng vào phòng tắm đóng cửa lại.

Vào đến trong phòng tắm, cô nhìn mình qua kính, hai má ửng đỏ cả lên. Thôi rồi, đầu óc cô cứ nhớ đến xương quai xanh của anh, bỗng nhiên muốn chạm vào quá á á!

Cô ngồi trong bồn tắm hơn nửa tiếng đồng hồ mới bước ra, vừa ra đã thấy Hàn Mặc Niên đang nghe điện thoại, hình như anh cũng nghe được tiếng động nên quay người lại nhìn, cô ấp úng nói: “Anh... anh đi tắm đi... em ra ban công hóng gió tí.” Nói xong cô đi thẳng ra cánh cửa lớn, rồi khép cửa lại, ngắm Kiến An về đêm.

Từ lâu ba nhà trọ Trăng Đêm, cô có thể nhìn thấy góc phía xa nhiều ánh đèn sáng rực, có cả lồng đèn treo trên cao, cô biết nơi đó là nơi tổ chức lễ hoa đăng.

Cô ôm hai bờ vai nhỏ bé mình, lúc này cô muốn giận Lý An lắm mà không được. Trong túi Lý An gửi cho Thâm Sâm đem đến cho cô, chỉ có một bộ váy mỏng manh cô đang mặc đây, thêm một bộ váy ngủ, và... đồ lót. Những bộ đồ này, thế có trời, không phải đồ của cô.

Khi mặc bộ váy vào người, cô ngượng không chịu nổi. Chiếc váy màu xanh ngọc, hai dây, lại ôm sát eo cô, may ra Lý An còn thương tình chiếc váy dài qua gối. Trong túi còn đầy đủ vật dụng vệ sinh cá nhân, còn có một miếng hình vuông nhỏ nhỏ, cô ngồi ngắm mãi, mới biết đó là bao cao su, cô dờ khóc dở cười, trời đất ơi, Lý An suy nghĩ quá xa rồi, hay chị ấy định bán cô đi đây?

Gió tối hơi lạnh... cô đành quay người vào trong phòng, chắc bây giờ Hàn Mặc Niên cũng tắm sắp xong rồi.

Vừa vào đã thấy Hàn Mặc Niên đang xống tay áo sơ mi màu trắng, quần âu đen, tóc còn ẩm ướt rũ xuống trán anh, trong cực kỳ quyến rũ. Thắng Nam bắt gặp nuốt nước bọt.

Anh nhìn cô, nhếch miệng cười: “Tôi còn tưởng em muốn ở ngoài ban công hóng gió cho đến hết lễ hoa đăng chứ.”

Lần đầu tiên Thắng Nam nhận được cái trêu chọc của Hàn Mặc Niên, cô ngượng, bèn xin lỗi cho qua.*

Hai người vào một quán ăn nhìn rất sạch sẽ, là quán ăn kiểu nhà sàn trên sông, rất gần nơi sẽ diễn ra buổi lễ.

Dạo này Thắng Nam ăn rất ít, có khi cả ngày cô chỉ ăn mỗi một tô cháo trắng và trứng muối. Hiện tại cũng vậy.

Hàn Mặc Niên không hài lòng về việc cô ăn ít như thế, nên gọi thêm một món cá và món thịt. Khi tất cả món được đặt trên bàn, anh ra lệnh: “Em ăn đi.”

“Nhưng...” Thắng Nam thống khổ, trên bàn năm món, tính luôn Hàn Mặc Niên có sức ăn tốt đi nữa cũng sợ không nuốt hết nổi, huống chi người có bao tử nhỏ như cô.

Hàn Mặc Niên thư thả gấp thức ăn bỏ vào chén cho cô, giọng anh điều điều: “Chúng ta còn dư rất nhiều thời gian, em có thể ăn từ từ. Nếu như em muốn hôm nay không xem lễ hoa đăng cũng được, tôi sẽ ngồi đây đến khi nào em ăn hết thì thôi.”

Nhưng Thắng Nam sẽ không ngờ, Hàn Mặc Niên chỉ đang trêu cô thôi.

Thắng Nam muốn mếu đến nơi, cô im lặng không dám cãi lời anh, cứ vò vạt thức ăn như hổ đói, làm người ngồi đối diện nhếch miệng cười thoả mãn. Anh cũng chậm chậm thưởng thức món ăn vùng dân dã này, thêm cả ngắm sông, ngắm thuyền bè dạo ngang con sông lớn Phú Bình.

Một lâu sau, Thắng Nam xoa tròn cái bụng, mặt ửng hồng nhìn Hàn Mặc Niên.

Anh khẽ liếc đồ ăn trên bàn đã vơi đi chỉ còn lèo tèo vài miếng rau và xương cá, thấy hài lòng, anh khen ngợi: “Em giỏi lắm” Mà không nhớ rằng mình ăn cũng không ít, chắc là do Thắng Nam làm anh phần chân tỉnh thần.

Sau đó anh gọi người phục vụ, tính tiền.

“Chúng ta đi dạo nhé?” Hàn Mặc Niên tự nhiên nắm tay Thắng Nam, đưa cô khỏi quán ăn.

Sóng thuyền chập chờn lênh đênh, Thắng Nam đứng không vững bỗng dúi người về phía trước, có lẽ Hàn Mặc Niên phản ứng nhanh, đã choàng tay qua ôm eo cô lại, ôm cô vào lòng. Trong phút giây đó, hơi ấm của ai vùi vào ai, chỉ biết trái tim cùng lỡ một nhịp đập, lo lắng khôn cùng.

“Em không sao chứ?” Hàn Mặc Niên chau mày, quái lạ, bỗng nhiên sông lại có sóng mạnh.

Thắng Nam chỉ kịp lắc đầu, sau đó bùm miệng lại, vùng vẫy khỏi bàn tay anh, chạy thẳng vào nhà vệ sinh nữ.

Hàn Mặc Niên biết có việc chẳng lành anh cũng bước chân dài theo cô. Anh còn chẳng quan tâm vệ sinh nam hay vệ sinh nữ, vừa lúc cô chạy vào một phòng tính đóng cửa lại anh đã nhanh chân hơn chặn cửa, cô cũng chẳng còn kịp để ý anh, bèn ngồi thụp xuống bồn cầu nôn thóc nôn đồ.

Hàn Mặc Niên không ngại ngần, anh dùng một tay nắm hết tóc cô lại cho đỡ vương, một tay vỗ nhẹ vào lưng cô, giúp cô dễ chịu hơn.

Xung quanh vài cô gái lúc đầu còn tỉnh thét lên vì thấy đàn ông vào phòng vệ sinh nữ, nhưng khi túm tụm lại nhìn thấy hành động một anh chàng đẹp trai đang cố gắng giúp đỡ người yêu mình đang nôn thì tất tắc khen ngợi, một lâu rồi cũng rồi đi.

Thắng Nam nôn xong thì mặt mày xanh xao quay lại nhìn Hàn Mặc Niên với vẻ mặt hối lỗi vô cùng.

Anh chỉ dịu dàng cười: “Em đỡ rồi chứ?”

Cô gật đầu, mím môi.

“Được rồi, em súc miệng đi, tôi ra ngoài đợi em.” Anh đỡ cô đứng dậy, đưa cô đến bồn rửa mặt.

Lúc cô đi ra ngoài, thấy anh đang đứng dựa tựa lưng vào cửa tre, đầu nhìn ra ngoài con sông lớn Phú Bình, gió thổi nhẹ, trên thuyền lại bật nhạc sáo trúc không lời.

Anh quay đầu lại theo cảm tính, bước đến bên cô, nhẹ nhàng đặt tay lên eo cô, cùng cô bước lên đất liền.

“Em xin lỗi...” Đi được một đoạn, Thắng Nam mấp máy nói.

Hàn Mặc Niên bật cười, “Em không còn câu nào ngoài xin lỗi với tôi ư?”

“Em... em muốn nói từ lúc ngồi trên thuyền với anh việc em hay say sóng, nhưng em nghĩ sẽ ổn nếu em ăn mỗi cháo trắng vì em cũng nghĩ nó dễ tiêu hoá hơn... em xin lỗi, làm anh khó chịu việc... việc em nôn ói.”

Hôm ngồi ở thuyền Tư gia, Thắng Nam nhận được vì hôm đó ngoài trà thì trong bữa ăn cô chỉ gấp được 3 đĩa... khi ngồi cùng Trác Viễn uống rượu nghe đàn hát, cô mới biết được chất cồn có thể làm cô không buồn nôn khi thuyền lâu lâu lại lắc lư, thế nên uống không ngần ngại, dù sao tửu lượng cô không yếu. Còn buổi sáng cũng nhờ ơn trong bữa ăn có vị rượu từ món cá hấp, nên cô yên ổn ngồi trên thuyền, lại còn đem theo tâm trạng phơi phới, nói không ngưng miệng cùng bác Tấn. Giờ thì độ cồn hết rồi, say sóng là tất nhiên thôi.

Thắng Nam nghe tiếng thở dài trên đầu, “VẬY... khi sáng em đi thuyền cũng có cảm giác say sóng ư?”

“Đạ... có một chút.”

“Ừm, sau này có việc gì không thoải mái phải nói thẳng, đừng mãi ấp úng. Tôi sẽ khó chịu.”

Thắng Nam càng cúi thấp đầu, bàn tay ai đó đặt lên vai cô, kéo cô xích gần lại, giọng trở nên trầm ấm lạ lùng.

“Em có chuyện gì không dễ chịu, tôi cũng không dễ chịu.”

Không biết cô có nghe lắm không? Nhưng khẽ liếc mắt nhìn anh, khuôn mặt anh có phần lạnh lùng, trầm tĩnh, như thể lời nói anh chỉ trấn an cô. Mà thôi, cô vui lắm.

“Mặc Niên, cảm ơn anh...” Giọng cô nhẹ như gió.

Hàn Mặc Niên dùng tay vuốt tóc cô, như cách anh chấp nhận lời cảm ơn.

Lễ hoa đăng còn hơn hai giờ mới bắt đầu, mà ở Kiến An đã đông nghịt người. Đa số là những người ở Kiến An hoặc huyện bên đến để thăm thú cho vui. Ánh sáng từ lồng đèn xuất hiện càng lúc càng nhiều, một con đường trải dài lồng đèn đỏ treo thật đẹp.

Trên vai Thắng Nam bây giờ có một chiếc áo ngoài khoác lên, là của Hàn Mặc Niên. Cô cảm nhận hơi ấm và mùi hương riêng biệt của anh trên người mình.

Trái tim cô cũng như thế ấm áp lên. Đôi khi cô liếc nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu đang lạnh nhạt bước khi, cô khẽ mỉm cười.

Nhiều khi cô để ý vài cô gái lên lút nhìn anh, mà anh lại không để vào tầm mắt mình, cô yên tâm vô cùng. Cô và anh cứ sánh bước bên nhau như thế này, cả đời cô cũng mãi nguyện.

Cho đến khi, một giọng nói vang vọng từ phía sau.

“Mặc Niên!”

Thắng Nam và Hàn Mặc Niên nghe rõ tiếng vọng từ sau lưng, nên quay đầu lại nhìn.

Bước đến trước mắt hai người là Bạch Lý và Phó Vĩ. Khi họ nhìn thấy người con gái đi chung với Hàn Mặc Niên thì khá kinh ngạc, thế mà khi người con gái đó quay lại cùng lúc với Hàn Mặc Niên càng kinh ngạc hơn nữa.

Phó Vĩ còn đang lật lại trí nhớ xem cô gái này là ai, anh nhớ đã từng gặp rồi, khá quen.

Bạch Lý thì mở to mắt, miệng thốt lên: “Thắng Nam?”

Thắng Nam đỏ mặt hỏi tráo, bây giờ cô chạy trốn còn kịp không?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hơi Ấm Của Anh

Đôi chân của Bạch Lý gấp gấp đi về phía có bóng dáng nhỏ xinh kia, anh đã từng nhìn bóng lưng ấy rồi, nên hiện tại xem như quen thuộc, thêm cả bóng dáng đó đang sánh đôi cùng bóng dáng người bạn thân của anh từ cao trung đến hiện tại, quả là thật bất ngờ.

Sau đó họ quay đầu lại nhìn.

Đến trước mặt họ, Bạch Lý nghĩ có điều gì đó bất thường, anh chưa từng nghĩ Hàn Mặc Niên lại có mặt ở đây, thêm vào đó là đi chung với một người con gái. Anh nhìn khuôn mặt Hàn Mặc Niên vẫn hời hợt như mọi ngày, chỉ có Thắng Nam là đã biến sắc, cô rụt rè chào anh.

Phó Vĩ rất nhanh vỗ vai Bạch Lý cho Bạch Lý trấn tĩnh lại, anh cười chònh ghẹo Thắng Nam: “Thì ra đây là Tiểu Nam mà A Lý hay nhắc đến, chúng ta gặp nhau ở Đê Đài rồi đúng không? Vậy xem như quen rồi, chào em.”

Nói xong Phó Vĩ đưa tay ra, Thắng Nam hiểu ý cũng nhanh trí đưa tay ra bắt, hạ giọng: “Chào anh...”

Bạch Lý chau mày, anh vẫn nhìn mãi Hàn Mặc Niên, rất khó khăn hỏi: “Mặc Niên, cậu sao lại đến đây?”

Thắng Nam phút chốc đỏ mặt.

Như được lập trình sẵn, Hàn Mặc Niên hồ hững đáp lời Bạch Lý: “Mình đến thôn Bình An khảo sát, tiện nay có lễ hoa đăng ở Kiến An, nên ghé ngang thăm thú.” Nói xong anh nhìn sắc mặt của Bạch Lý tương đối tốt nên nói tiếp: “Thắng Nam là mình đưa đến đây do không có xe về Thành phố S, tiện đường đi chung xe rồi cùng xem lễ hội một lần cho biết.”

Lần này, Phó Vĩ chen vào: “Chỉ cậu và Thắng Nam?” Anh muốn nói tiếp là “cậu không nghĩ đến cho anh rể tương lai cậu bên cạnh sao?” đó chứ, nhưng mà sợ xảy ra cảnh ngượng ngáp.

“Không, còn trợ lý của mình và quản lý của Thắng Nam nữa, họ một nên đã ở nhà trọ nghỉ ngơi sớm rồi.” Hàn Mặc Niên nói không một chút chột dạ.

Chỉ có Thắng Nam bên cạnh cầm nín nhìn anh diễn kịch.

Đến Bạch Lý nghỉ hoặc nhìn qua Thắng Nam, cô chỉ biết cười hoạ theo Hàn Mặc Niên, cũng khẽ nhích ra xa Hàn Mặc Niên một xiu, tránh họ nghỉ ngơi.

Bạch Lý và Phó Vĩ tin ngay, vì Hàn Mặc Niên họ biết không phải người nói dối, dù sao họ cũng biết Hàn Mặc Niên trên mười năm rồi. Bạch Lý thoát khỏi cảnh u ám khi nãy, anh lộ rõ lại nét vui khi nhìn thấy Thắng Nam, dù áo vest của Hàn Mặc Niên khoác trên người cô hơi chường mất anh một chút, nhưng anh nghĩ, đêm đến dù gì ở đây cũng khá lạnh.

“Hai cậu sao ở đây?” Hàn Mặc Niên chuyển chủ đề.

Phó Vĩ nhìn Bạch Lý đang chăm chăm chỉ nhìn Thắng Nam, chỉ còn thiếu hoa nở trên mặt nữa thôi, anh đành trở thành người trả lời: “Mình đi công tác ở Thành phố D, lúc về thì chạy đến Kiến An làm tay phụ tá cho Bạch Lý.”

“Cậu đến quây mình thêm chứ phụ gì.” Bạch Lý cười mĩa Phó Vĩ, sau đó nhìn Hàn Mặc Niên trả lời tiếp: “Mình đến Kiến An theo đoàn từ thiện của bệnh viện.” Thật ra không phải ở Kiến An, mà là vùng núi lân cận, chỉ là sáng đã tiêm vắc-xin cho các em vùng núi xong xuôi, cả đoàn liền xuống đồng bằng là Kiến An, vì trên núi một phần thời tiết khá lạnh, thêm vào đó không đủ chỗ ở và thức ăn. Lại nghe nói hôm nay có lễ hoa đăng, cả anh và Phó Vĩ hứng thú nên ở lại thăm quan.

Hàn Mặc Niên gật đầu hiểu, “Hai cậu giờ ở đây xem lễ hoa đăng à?”

Bạch Lý: “Cũng có thể coi là vậy.”

Phó Vĩ nhún vai, cười: “Đôi gió.”

Lòng Thắng Nam bất an vô cùng, nghe ba người đàn ông đối thoại mà tâm đề ở phương nào, cô không dám nhìn Bạch Lý, dù biết anh ấy cứ đôi lúc lại nhìn mình. Cô đưa đôi mắt xa xăm nhìn ra sông Phú Bình, mặt nước lúc này êm đềm không chút sóng.

“Thắng Nam?” Giọng này là của Hàn Mặc Niên.

Thắng Nam dần thoát khỏi con ngơ ngác, cô chớp mắt nhìn Hàn Mặc Niên, “Vâng?”

Bất lực, Hàn Mặc Niên biết cô gái này hay thần thờ, không ngờ bệnh nặng vậy, anh chỉ biết thờ dài.

“Em có muốn thả hoa đăng không?” Bạch Lý đưa đôi mắt dịu dàng nhìn Thắng Nam hỏi.

“A, cái này... cũng được ạ.” Thắng Nam hạ giọng, lí nhí như tiếng muỗi kêu.

“Vậy chúng ta đi mua thuyền hoa thôi, tầm nửa tiếng nữa diễn ra lễ rồi.” Phó Vĩ đi trước.

Thế là xảy ra tình huống ba người đàn ông đẹp trai nhàn nhạ cười nói, khí chất hơn người, mỗi người có nét đẹp riêng biệt tạo nên khung cảnh người ta nhìn vào thèm chỉ muốn nhìn mãi. Thêm vào đó ở giữa đội hình là cô gái nhỏ yêu kiều, sắc xuân rạng ngời như đoá hoa hàm tiếu hé nở, như đang ngại ngùng khi được bảo vệ bởi ba người đàn ông anh tuấn kia.

Hàn Mặc Niên lạnh nhạt, mày kiếm khẽ nhướng lên, đôi mắt đen sẫm bén bầy giờ có chút ảm áp, khoé môi tự nhiên nở nụ cười như có như không. Anh đại diện cho kiểu người khó đến gần, khó nắm bắt.

Ngược lại, Bạch Lý toát ra nét ảm áp như trời thu, vẻ thư sinh, nho nhã khiến người ta chỉ muốn trêu chọc. Anh nở nụ cười tươi sáng lạnh, bên khoé môi trái cũng lộ rõ đồng điệu cạn, đôi mắt nâu sáng như ánh dương khẽ hóp hờn người đi đường. Anh đại diện cho kiểu người dễ hoà đồng, dễ cảm mến.

Còn Phó Vĩ đúng hiệu chàng playboy hào hoa, khoé môi lúc nào cũng trực diện nụ cười hồ hững, ánh mắt nhếch lên đa tình vô cùng, phong thái lại tiêu sái, anh khẽ chớp mắt, nét hút hồn từ đôi mắt ngả xám sâu thẳm dễ làm người ta ngất ngư. Anh đại diện cho mẫu người phóng khoáng cũng hơi hột không kém.

Chỉ có Thắng Nam, nhìn ba người đàn ông ba vẻ, cô choáng váng. Đứng giữa họ, trên tay tựa lúc nào đã được đặt một chiếc thuyền hoa sen, có nến, màu đỏ bắt mắt, mà mặt cô cũng đỏ không kém gì nó.

Mọi người xung quanh bắt đầu ồ ạt đổ về nơi diễn ra lễ hoa đăng, hôm nay trăng tròn thật tròn, tâm trạng ai cũng nô nức, nhất là góc đứng của Thắng

Nam, toàn những cô gái e thẹn lượn lờ qua lại. Cô khẽ thở dài, đúng là quá đẹp trai cũng là cái họa.

Gần đến giờ, có một đoàn nhà sư bước đến rồi ngồi vào một gian đặt trước sân. Ai nấy chỉ còn đợi đồng hồ lớn, cao hơn ba mét gần đó điểm 12 giờ khuya.

Rồi lễ cũng diễn ra, mọi người im lặng cho những nhà sư tụng kinh, ai cũng nhẹ nhàng đặt thuyền hoa xuống dòng nước Phú Bình êm ả kia, đẩy thuyền ra xa với mong muốn lời nguyện ước trời sẽ nghe thấy.

Buổi lễ chỉ diễn ra vồn vện nửa tiếng, sau đó là họ thoải mái cười đùa, không khí náo nhiệt vô cùng. Các nhà sư cũng lật lật đứng dậy và bước đi, khuôn mặt ai cũng thanh thản và không vướn bụi trần.

“Ái chà, không nghĩ lễ hội lớn như vậy.” Phó Vĩ cảm thán xong liền nháy mắt với cô nàng nào đó lướt ngang mình.

Bạch Lý chỉ lắc đầu cười khổ, suốt buổi sáng, anh đang khám cho những đứa trẻ, Phó Vĩ thì không ngừng được các người mẹ trẻ nháy mắt đưa tình không thì các nữ y tá trẻ đi theo đoàn, giờ lại thêm ở lễ hội này nữa, quả chàng trai này hào hoa không đếm xuể.

“Cũng khuya rồi, mình đưa Thắng Nam về lại nhà trọ. Còn hai cậu?” Hàn Mặc Niên nhìn đồng hồ đã điểm 12 giờ 43 phút.

“Đoàn của mình ở nhờ nhà dân, cách đây không xa lắm. Đúng thật là khuya quá rồi, cậu và Tiểu Nam cũng nên về nghỉ ngơi.” Bạch Lý gật gù tán đồng.

Phó Vĩ: “Vậy hẹn nhau ngày mai, cùng về lại Thành phố S.”

Hàn Mặc Niên ậm ừ, anh muốn nắm tay Thắng Nam nhưng không được, Thắng Nam đứng cách xa anh quá, chán thật. Anh nhớ hơi ấm của cô rồi.

Bạch Lý mỉm cười, anh nhìn Thắng Nam với đôi mắt ấm áp, “Hẹn mai gặp, Tiểu Nam”

“Dạ, mai gặp.” Thắng Nam đáp lại nụ cười của Bạch Lý. Cô cũng không quên tạm biệt Phó Vĩ.

“Ngủ ngon.” Phó Vĩ trước khi đi còn không quên nháy mắt với Thắng Nam.

Thắng Nam má ửng hồng cả lên. Cái người tên Phó Vĩ này, đúng là chẳng đứng đắn tí nào!

Mọi diễn biến sắc mặt của Thắng Nam không qua khỏi đôi mắt sắc bén của Hàn Mặc Niên, lòng anh dâng lên sự khó chịu. Vừa thấy Bạch Lý và Phó Vĩ biến mất giữa dòng người, anh không một lời nào đã nắm lấy tay cô, kéo đi.

*

Bây giờ mới là đỉnh điểm ngưng ngừng, bối rối của Thắng Nam.

Cô và Hàn Mặc Niên sẽ ngủ chung trên một chiếc giường đôi, dù sao... hmmm cũng là lần đầu tiên cô và anh ngủ cùng nhau, cả hai kiếp trước cô còn chưa có phúc phận này đâu nha... nên giờ cô hồi hộp là điều hiển nhiên thôi.

Bước khỏi phòng tắm, trên người cô vẫn là bộ váy khi đi lễ, chỉ khoác bên ngoài chiếc áo khoác len được gài hết nút, kính cổng cao tường. Mặt mày cô đỏ gay.

Không thể tin được! Lý An lại đưa cho cô bộ đồ ngủ mát mẻ bằng ren, nghĩ cô tối nay sẽ dâng hiến thân thể này cho Hàn Mặc Niên chắc? Trời ơi, cô chưa từng nghĩ đến chuyện đó! Lại còn cả bao cao su nữa chứ. Cô dù hơi ngốc nghếch cũng biết rõ ý đồ của Lý An. Thêm cả, Hàn Mặc Niên chắc chắn không phải loại người Lý An nghĩ đến, cô tin tưởng anh tuyệt đối! Nhưng khi bước ra, cô vẫn muốn giữ thể diện cho mình một tí, thế là vẫn mặc trên người bộ váy khi đi lễ, dù sao vẫn nhiều vải hơn với bộ kia.

Hàn Mặc Niên đã thay áo thun và quần sọt trước cô, anh đang trao đổi việc cùng Hàn Kiềm qua QQ từ điện thoại. Lâu lâu, anh vẫn liếc nhìn cánh cửa phòng vẫn chưa mở cửa. Lúc cửa mở, thì trên người cô vẫn bộ váy đó.

Anh chỉ nhường mảy, Thắng Nam chột dạ, cô cười cho qua: “Em đi ngủ trước nhé, ngủ ngon.”

Chiếc ghế sofa quá nhỏ, ngồi được chứ nằm chẳng được. Cái bàn cũng nhỏ, mọi thứ trong phòng đều nhỏ, trừ cái giường đôi và tủ quần áo. Thắng Nam chỉ biết trèo lên giường, cô nằm xích về phía mép giường, ngại ngần kéo một bên chăn đắp, sau đó là giả chết nhắm mắt.

Thật sự thì Thắng Nam không buồn ngủ lắm, cô nhắm mắt lắng nghe tiếng động của Hàn Mặc Niên thôi, cô nghe tiếng anh gõ chữ điện thoại, tiếng thở của anh, tiếng anh động đậy.

Cuối cùng chẳng nhớ bao lâu, mắt cô bắt đầu ran rát, cô chìm vào giấc ngủ.

Hàn Mặc Niên ngoảnh đầu nhìn Thắng Nam ngủ trong một tư thế hơn ba mươi phút. Anh gửi cho Hàn Kiềm vài tin nhắn, cuối cùng cũng tắt điện thoại và đèn phòng.

Anh nhẹ nhàng nằm xuống giường, sức nặng đàn ông làm giường lún xuống, nhưng vẫn đem cảm giác mềm mại.

Trong bóng tối, anh ngắm nhìn khuôn mặt người con gái đang dần làm anh rung động không hay, không biết vì điều gì... có lẽ do cô quá thuần khiết, cũng có lẽ do cô là một phần của Giản Dao Dao, một phần của Tống Tử.

Lúc gặp Bạch Lý, tay anh vẫn còn đặt trên vai Thắng Nam, hai người rất gần nhau, nhưng một giây khi cô thấy Bạch Lý và Phó Vĩ, đôi mắt cô đầy hoảng hốt, cô cách xa anh ra, anh lúc đó rất khó chịu, bàn tay còn lơ lửng giữa không trung. Áp lực của riêng anh bỗng dưng vụt mất đi, tim anh thất lại một.

Ánh mắt Bạch Lý rất dễ nhận biết cậu ấy đang để ý đến người phụ nữ của anh.

Từ lúc ở Đê Đài, Bạch Lý khi nhìn thấy Thắng Nam, anh đã biết...

Chỉ có điều, anh không muốn! Còn lý do vì sao không muốn, và không muốn điều gì, đầu óc anh chưa suy nghĩ ra.

Thắng Nam trở mình.

Trong phút giây trở mình đó, Hàn Mặc Niên không tự chủ được mà xích lại gần, vươn một tay ra sau gáy Thắng Nam, một tay đặt ở eo cô, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng mình. Cô cự quẫy vài lần, sau đó cũng yên ổn nép vào lòng anh mà thở đều.

Khi anh định thần được hành động của mình, cô gái nhỏ này đã tìm Chu Công đánh cờ tiếp rồi. Khẽ cười, anh nhẹ vuốt tóc còn vươn ở má cho cô, bàn tay thêm lực siết, ôm cô thật chặt, anh hôn nhẹ lên tóc cô rồi mới chịu nhắm mắt. Trong chiếc chăn ấm, anh ôm cô đi vào giấc ngủ an lành.

Hình như, mười năm nay, đây là lần đầu tiên anh ngủ không mộng mị, chập chờn.

Cho đến khi...

Hàn Mặc Niên anh choàng tỉnh giấc khi nghe tiếng nhỏ như muỗi kêu của Thắng Nam. Tay chân cô run rẩy, cả khuôn mặt đầm nước mắt.

Anh kinh hoàng, dùng tay lau nước mắt cho cô, cả thân thể cô nóng như lửa đốt, anh nghĩ cô lên cơn sốt rồi, vì chiều đến giờ cô ăn mặc phong phanh quá. Anh vội cởi áo khoác len mặc bên ngoài của cô ra, hơi thở cô phập phồng, mồ hôi cũng đổ ra như tắm.

Bước xuống giường, anh lấy khăn nhún nước lau mặt và tay chân cho cô.

Càng lúc càng nghe tiếng cô nức nở càng nhiều, anh đau xót ôm cô, chẳng biết làm gì tiếp theo. Anh nhìn đồng hồ treo tường khi anh bật sáng đèn, chỉ 4 giờ kém 15 thôi. Không biết ở quây cô gái lễ tân có thuốc hạ sốt không, thôi anh đi một lần hỏi xem sao.

Nhưng khi anh vừa muốn xuống giường, bàn tay Thắng Nam đã nắm lấy áo anh, trong khi đôi mắt vẫn nhắm nghiền, thân sắc trắng bệch đến đau lòng.

“Sở Tuyền... đừng...” Thắng Nam lắp bắp. Cô càng cố gắng hết sức nắm lấy vật đang trong tay mình, như thể là Sở Tuyền trong giấc mơ cô.

Tại Hàn Mặc Niên như ù đi, ngồi bất động.

Chưa đủ kích động, Thắng Nam hét lên: “Đừng! Sở Tuyền... hu hu, đừng giết Sở Tuyền, đừng...”

Giờ thì Hàn Mặc Niên nghe rõ, không lọt ngoài tai một chữ nào. Anh kích động vô cùng, anh ôm lấy Thắng Nam, siết chặt như muốn khảm cô vào thân thể mình. “Anh đây... anh không chết! Anh đây, em đừng sợ...”

Tốt quá! Trong lòng càng ngày càng dâng tràn hy vọng. Sở Tuyền? Có phải đang gọi tên anh của kiếp trước không?

Anh ôm một lúc lâu thì Thắng Nam đã im lặng, không lắp bắp cũng không khóc nữa, chỉ là thân thể cô còn nóng hầm hập.

Nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, anh liền vội xuống quây lễ tân hỏi thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Em Đáng Tội Như Thế Nào?

Trong giấc mơ chập chờn.

Thắng Nam lại một lần nữa nhìn thấy cảnh Sở Tuyền gục xuống đất, máu chảy lênh láng từ gáy anh. Mưa tầm tã như trút hết sức lực cô, gào khóc thảm thiết, mệt mỏi là người, cả thân thể nóng hầm hập, yếu ớt chẳng còn một sức lực nào để động đậy.

Trong lúc mơ màng giữa hư và thực. Cô cảm nhận có gì đó đặng đặng trôi tuột vào cổ họng mình, sau đó là vị ngọt len lỏi, dần dần là sự ngọt ngào, miệng lẫn trong tim.

Sau đó, cô mơ một giấc mơ, cô nằm trên một đám mây màu hồng, trôi bồng bềnh tứ phương, cảm nhận ầm ập, môi cô khẽ cong, trong cả giấc mơ cô cũng đang ngủ an yên, không mộng mị.

*

Khi tỉnh dậy, việc đầu tiên Thắng Nam thấy khi mở mắt là cả căn phòng tối đen như mực, xung quanh bốn bề im lặng không một tiếng động, chẳng một chút ánh sáng nào để nhìn rõ, khiến cô chớp mắt mấy lần để làm quen dần với bóng đêm.

Việc thứ hai của cô là chống tay, ngồi dậy. Cả thân thể mệt lã ra như cô khuôn vác mấy bao gạo 50kg không bằng. Nếu như cô không dựa vào thành giường, chắc đồ xuống nệm nữa mất.

Việc thứ ba là ngó nhìn xung quanh, Hàn Mặc Niên biến mất từ khi nào rồi. Trong lòng không khỏi hụt hẫng, còn định sẽ thức trước anh để ngắm nhìn khuôn mặt anh ngủ ra sao, nay thì tiêu tan hết rồi!

Cô ngồi thần thờ mấy phút, chẳng qua là Hàn Mặc Niên không có ở đây thôi, sao cô lại giống như người bị bỏ rơi vậy! Mũi cũng thấy cay cay. Bỗng chốc, cô nghĩ nếu anh rời đi chắc cũng để lại tin nhắn cho cô, dù sao anh cũng là người nắm quyền hạn ở Hưng Thịnh, việc anh bận rộn rồi đi trước là điều hiển nhiên, chắc một phần thấy cô đang ngủ nên cũng không muốn đánh thức thôi. Thế là tâm trạng cô tốt dần lên, mở điện thoại xem có tin nhắn không, cuối cùng là tự ảo tưởng, tâm trạng lại tồi tệ tiếp tục.

Giờ cô mới nhận biết là chiếc áo len khi tối cô còn mặc bây giờ đã vắt trên thành dưới giường, cả người thấy rích rích. Cô hoảng hốt, không lẽ Hàn Mặc Niên đã làm gì cô sao?

Không thể nào!

Cô vội vội vàng vàng rời khỏi giường, không may cho cô là vừa đứng dậy chân cô yếu đến đáng ngờ, ngã khụy xuống, cô không kịp vịn vào chỗ nào để lấy điểm tựa, cứ thế ngồi bịch xuống đất, cả hơi thở bắt đầu rối loạn, sắc mặt tái dần đi.

Chết rồi! Chết rồi! Nó lại đến rồi. Thắng Nam cố gắng lách đến bàn kế cạnh tủ giường, ở đó có đặt túi xách của cô, tối hôm qua cô còn khẽ liếc nhìn nó mà.

Một tay ôm ngực, một tay chống để giữ thăng bằng, cô cắn môi lách từ đoạn nhỏ đến tủ giường.

Cùng lúc ở cánh cửa sổ lớn vẫn khép im lìm bỗng dung bị mở toang ra, Thắng Nam chỉ muốn thở chứ không biết gì thêm nữa, cô bị ánh nắng chói lòa làm khép mắt lại, chưa kịp hiểu gì thì có hai bàn tay lạnh lạnh, một đặt ở khuỷu chân cô, một đặt trên eo cô một chút, thế là trong lúc cô hoảng loạn, không biết mình đã được bế lên khi nào, đến lúc nằm lại trên giường, đập vào mắt cô là khuôn mặt cô ngày nhớ đêm mong, người mà tưởng đã rời bỏ cô về lại Thành phố S trước, nước mắt cô bỗng trực trào.

Tiếng hít thở quá nhanh và nước mắt cô làm Hàn Mặc Niên hoảng loạn, anh chỉ ra ngoài ban công nghe điện thoại một lát, mà vào đã thấy cảnh cô ngồi dưới sàn, thở khó nhọc.

“Thắng Nam, em làm sao vậy? Khó chịu ở đâu?”

“Túi... túi của em... có thuốc...” Thắng Nam khó nhọc nói trong tiếng hít thở nhanh và mạnh.

Hàn Mặc Niên liền vớ lấy túi cho cô, mở túi ra, anh chau mày khi nhìn đến một hộp thuốc, nhưng nhanh chóng đã hỏi: “Bao nhiêu viên?”

“Hai...” Thắng Nam trả lời.

Anh lại vớ lấy chai nước khoáng trên bàn, lấy hai viên thuốc, đỡ cô ngồi dậy và cho cô uống. Đến khi cô uống hết một chai nước khoáng, anh mới để trái tim treo lơ lửng trên cao bây giờ xuống đất an toàn. Anh vòng tay qua ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ nhẹ lên vai cô trấn an.

Thắng Nam nhắm mắt, tay vẫn nắm áo anh không buông, đầu cô dựa vào bờ ngực vững vàng của anh, yên tâm lắm cô cố gắng điều chỉnh lại hơi thở của mình.

Chẳng biết Hàn Mặc Niên ôm mình được bao lâu. Rồi từ từ, Thắng Nam mới vội buông tay còn nắm áo anh, nơi đó liền xuất hiện vết nhàu nhĩ. Cô ngại ngùng nhìn anh, nhưng không hề muốn rời vòng tay của anh.

“Cám ơn anh...” Giọng Thắng Nam như lạc đi vì mệt.

Hàn Mặc Niên nhắm nghiền mắt, giọng anh khàn đi: “Thắng Nam, nói cho tôi biết, em bị bệnh gì?”

Đến nước này cô không thể lấp liếm nữa, đành khai nhận: “Em... bị hen suyễn, cũng khá lâu rồi. Đạo này... bệnh tiến triển tốt hơn, em không sao cả.”

Trái tim Hàn Mặc Niên nhói lên, anh lặng lẽ cúi đầu, hôn vào trán cô như an ủi. Người con gái này, bệnh như thế còn giấu anh, nếu không phải anh nhìn thấy và cứu kịp thời, anh không thể tưởng tượng được những việc tiếp theo sẽ ra sau.

Trong khoảng thời gian im lặng giữa đôi bên, Hàn Mặc Niên đặt cảm mình trên đỉnh đầu cô, thờ dài lên tiếng.

“Tôi hôm qua em lên cơn sốt.”

Thắng Nam giật mình, sau đó là khá bình tĩnh. Tay lại đặt đúng vị trí vết nhàu nhĩ khi nãy, lần này nắm chặt hơn.

“Tôi đã chăm em suốt cả đêm.”

Cô mím môi, tránh ngăn nụ cười sắp nở trên môi. Anh nói anh chăm sóc cô lúc cô sốt đó...

“Lúc tôi cầm trên tay ly thuốc hạ sốt cho em, nghĩ đứt từng miếng thì thật lâu lắm, cho nên tôi đã dùng miệng mớm cho em.”

Trợn tròn mắt, cô thẹn đến mức sắp bốc cháy rồi. Cái đó gọi là hôn trực tiếp còn gì?!

“Lúc đầu chỉ tính mớm nhanh chóng, không ngờ còn lâu lắm hơn nữa, tất cả là tại em... em thật mềm mại, làm tôi không muốn buông.”

Bây giờ không chỉ khuôn mặt, mà cả thân thể cũng đỏ hết.

“Em nghĩ xem, em đáng tội như thế nào?”

Cô đâu dám nhìn anh, cô chỉ dám nép vào lồng ngực anh, hỏi nhỏ: “Tội em lớn lắm ư?”

“Ừ, khá lớn.” Cô cảm nhận anh đang thờ dài, “Nên tôi muốn phạt em.”

Phạt? Cô ngồi thẳng người, ngẩng đầu nhìn anh với nét hoang mang.

Không ngờ, anh lại dùng thời cơ lúc cô đàn ra mà hôn cô. Đôi môi anh chạm môi cô, rất nhẹ nhàng nhưng cũng rất nhanh đã buông.

“Tôi phạt em phải ở bên cạnh tôi, tôi không muốn lo là một tí đã phải thót tim. Tôi còn muốn sống lâu hơn nữa để còn nhìn thấy thế giới này mỗi ngày.”

Mắt cô cay cay, chẳng còn biết nói gì ngoài một chữ: “Vâng.” Xem như cô đã đồng ý tuyệt đối, Hàn Mặc Niên như được khích lệ, anh lại cúi xuống hôn cô, nhẹ nhàng cuốn lấy môi cô, nâng niu như vật báu.

*

Thâm Sâm vừa thông báo cho Boss mình rằng đã đến nhà trọ Trăng Đêm chưa đầy năm phút, thì đã thấy bóng dáng Boss tới góc cầu thang phòng trọ, sao bóng thù lù to thế kia nhỉ? Cậu nheo mắt lại mới biết Boss đang bế Thắng Nam.

Cậu kinh ngạc bước xuống xe, vòng sang bên kia mở cửa sau xe, cùng lúc Boss đã bước đến, đặt Thắng Nam vào hàng ghế sau, rồi mình mới nhanh chóng ngồi vào bên cạnh. Cậu đóng cửa xe lại, quay về ngồi vào ghế lái.

“Tổng giám đốc...” Cậu còn chưa kịp hỏi chuyện gì, Hàn Mặc Niên đã cắt lời: “Về Lâm Viên Đình Hoàng.”

Thâm Sâm mồm chữ A mắt chữ O nhìn Boss, đó không phải căn hộ riêng của Boss sao? Nhưng bây giờ sẽ không tiện giải thích sự tò mò cho mình, cậu nhìn Thắng Nam đang được Boss ôm trong lòng mặt mày trắng bệch, mắt nhắm nghiền, cả cậu cũng thấy xót xa nữa là...

Hôm qua, cậu phải đi cùng thư ký Ngọc đến Kiến An đưa đồ cho Boss, đến hơn 2 giờ đêm mới về tới nhà, làm cậu ngại với thư ký Ngọc gần chết! Nay phải lặn lội đến thôn Bình An lấy xe Boss chạy đến Kiến An, lúc ở công ty nghe được điện thoại Boss, thư ký Ngọc cũng có mặt, chỉ là thư ký Ngọc lắc đầu thương cảm hộ cậu.

Đúng là phận làm công ăn lương nên chịu thôi. Nhưng bây giờ biết lý do là Thắng Nam có lẽ đang bệnh, cậu cũng sốt sắng, không thấy tủi thân nữa.

Vì nếu Boss cậu lái xe, ai chăm Thắng Nam mặt đang trắng nhợt nhạt kia đây. Cậu ư? Chắc chắn làm rối tình hình thêm thôi.

Trong xe, Thâm Sâm lâu lâu vẫn khẽ liếc nhìn phía sau qua kính chiếu hậu, cậu cũng từng nghĩ mối quan hệ bất chính giữa Boss mình và Thắng Nam, nhưng nay có thể gọi là chắc chắn hơn rồi.

Mà dù sao, thần tượng của cậu đang trong tình trạng gì cậu còn chưa biết, mặt mày nhợt nhạt thôi khiến người ta đau lòng như thế cậu cũng thất cả ruột gan.

Chẳng biết bao lâu, khi cậu còn tính bật nhạc cho đỡ ngột ngạt trong xe thì giọng lí nhí của Thắng Nam vang lên.

“Em khát...”

Không cần đợi Hàn Mặc Niên ra lệnh, Thâm Sâm nhanh trí mở nắp ngay tay mình, lấy ra một chai nước khoáng đưa xuống đến tay Hàn Mặc Niên.

Hàn Mặc Niên nhanh chóng vặn nắp chai và đưa đến miệng Thắng Nam, giúp cô uống nước.

Thắng Nam hợp được vài ngụm, sau đó lại im bật, thờ nặng nề.

“Em thấy sao rồi?” Hàn Mặc Niên quan tâm, nắm tay cô thật chặt, như anh muốn truyền sức mạnh đến cho cô.

Lúc sáng, anh cứ nghĩ Thắng Nam ổn rồi, không ngờ cô than mệt, rồi cứ mê mang đến bây giờ, anh nghĩ do tác dụng phụ của thuốc hen suyễn, mà chính Thắng Nam cũng thành thật nói với anh rằng: tác dụng phụ của thuốc hen suyễn chỉ là thấy buồn ngủ và hơi uể oải.

Thắng Nam gật đầu nhẹ, cô cố gắng nở nụ cười, nhưng càng méo mó khó coi: “Em ổn...” sau đó thờ dài, “Em muốn nhắm mắt một tí...”

“Được.” Hàn Mặc Niên liền lựa tư thế thoải mái nhất cho cô khi nằm trong lòng anh, rồi mới lấy chiếc áo khoác của mình đắp lên cho cô.

Anh không màn quan tâm trên xe còn Thâm Sâm, nhẹ hôn vào trán cô, giọng đem theo yêu thương: “Em ngủ đi.”

Thâm Sâm vì hành động của Boss mà thất kinh suốt cả quãng đường về lại Thành phố S.

*

Sau khi về đến Lâm Viên Đình Hoàng, Hàn Mặc Niên bế Thắng Nam vào trong phòng ngủ của mình, anh kéo rèm cửa và mở đèn ngủ.

Thắng Nam thờ đều tự bao giờ, cô ngủ rất sâu. Anh có sờ trán cô thử, nhiệt độ vẫn ấm áp, không có nóng như tối hôm qua nữa, nên anh yên tâm.

Thâm Sâm đi vào trên tay là nén hương trầm dịu, rồi đặt nó trên bàn theo chỉ thị của Hàn Mặc Niên. Sau đó, cậu mới khép cửa phòng lại, theo Hàn Mặc Niên đến thư phòng làm việc của anh.

Vừa vào đã thấy anh mở hai chiếc laptop quen thuộc, một chiếc để làm việc công ty và một chiếc làm việc cá nhân. Cậu đứng bên cạnh, chỉ im lặng nhìn anh gõ phím trả lời mail, màn hình nháy báo hiệu tin nhắn đến liên tục, có hơn ba mươi mail cần anh trả lời chỉ trong một ngày.

Hồi lâu, cậu nghe giọng Boss hỏi.

“Chuyện này hiện tại cậu cứ vờ xem như không thấy gì đi, cấm lộ thông tin ra ngoài.”

“Vâng, tôi hiểu.”

Lại không khí im lặng, chỉ nghe tiếng âm bàn phím lách cách.

“Tủ sách đầu tiên bên tay phải, hàng thứ ba từ trên đếm xuống, cuốn To kill a Mockingbird.” Bỗng nhiên Hàn Mặc Niên lạnh nhạt nói, khuôn mặt vẫn nghiêm nghị làm việc.

Thâm Sâm đã quen thuộc với phong cách làm việc của Boss, nên rất nhanh chóng theo lời Boss mà tìm được quyển sách Boss cần.

Anh khẽ liếc thấy cậu chọn đúng quyển sách, nên ra lệnh. “Mở ra.”

Cậu nhanh chóng mở sách ra, cậu cầm lấy tờ giấy cứng đã bị kẹp lại làm bốn rồi mở to ra, đập vào mắt mình là hình của Thắng Nam trong bộ váy trắng tinh khiết, tóc tết, khuôn mặt ngây thơ ngồi dưới tán lá xanh, cười e lệ, như đang thử thức ánh nắng sớm của buổi đã ngoại nào đó. Cậu không hiểu nhìn Boss mình.

Cậu biết, cậu có thấy weibo Lý An hơn một tuần trước có chụp lại hiện trường chụp ngoại cảnh của Thắng Nam cho một công ty lữ hành tên Fei Wong Travel, nhưng đến giờ cậu vẫn chưa thấy hình ảnh chính thức được quảng bá, không ngờ, bây giờ trên tay cậu chính là hình ảnh của Thắng Nam trong bộ váy hôm đó, trời ơi kích động quá.

Nhưng mà cũng rất nhanh cậu hiểu ra khi lật bìa sau tấm ảnh, có chữ ký của Thắng Nam và dòng chữ nhắn nót, đáng yêu của cô.

Thân tặng Thâm Sâm, chúc anh luôn luôn vui vẻ ^.<

Thì ra Boss vẫn còn nhớ lời nhờ vả của cậu, cậu thật sự vui quá! Giờ chỉ muốn nhào đến ôm Boss luôn, nhưng sợ bị đập ra. —— (hãy thông cảm cho tính rụt rè của cậu)

“Cậu về công ty đi, hôm nay tôi ở lại đây, ngày mai sẽ quay trở lại công ty.” Hàn Mặc Niên vẫn không thèm nhìn lấy Thâm Sâm một lần, mắt vẫn tập trung nơi laptop.

“Vâng, nếu tổng giám đốc cần gì tôi sẽ có mặt ngay.” Thâm Sâm cầm tờ poster Thắng Nam trên tay đầy hứng khởi. Giờ mà Boss có bảo cậu tặng ca cậu cũng miễn nguyện.

Hàn Mặc Niên lúc này mới ngẩng đầu cười, phát phát tay bảo cậu đi đi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Chúng Ta: Tôi Và Em

Thắng Nam chẳng nhớ mình thiếp đi trên tay Hàn Mặc Niên bao lâu, đến khi mở mắt ra, đã thấy nằm trên chiếc giường lớn màu trắng xalạ, mùi hương trầm còn thoang thoảng, cả căn phòng ngập trong màu vàng nhạt của chiếc đèn ngủ.

Lần này tỉnh dậy thì hoàn toàn không còn mệt mỏi hay khó chịu gì nhiều nữa. Cô nhanh chóng xuống giường, đi đến chiếc rèm cửa cao hơn ba mét màu đen được thêu hoa phù dung rực rỡ dưới chỉ vàng nổi bật, cô bật kéo mạnh, hiện ra trước mắt cô là cảnh vật xalạ, này là ở đâu? Tại sao cô có thể nhìn thấy toà nhà 58 tầng Hoàng Đình rất gần vậy, cô có cảm giác hoa mắt đến nơi rồi, chính xác là hoa mắt rồi...

Tại sao chỉ vừa như phút trước nhắm mắt là ở Kiến An, sau khi mở mắt là ở toà nhà chọc trời nào đó, mà có thể nhìn tổng quát trung tâm Thành phố S từ trên cao luôn.

Bỗng có tiếng vọng từ sau lưng cô: “Ồ đây là tầng 24 chung cư Lâm Viên Đình Hoàng, là nhà của tôi cũng như nhà của em sau này.”

Thắng Nam bỗng quay người lại, cô chợt thấy Hàn Mặc Niên đang đi đến gần từ lúc nào, anh ăn vận rất thoải mái, áo thun trơn màu đen và quần thể thao đen kẻ sọc trắng, trong nôm nhìn anh hơi gầy, nhưng mà vẫn toát từ người anh khí khái cao ngạo như ăn sâu từ trong máu.

Cô vội lùi lại, khi chạm đến kính cửa thì thót tim, vội quay lại nhìn, bỗng hoa mắt, xây xẩm mặt mày.

Trong phút giây, trước mắt cô choáng váng thì có bàn tay ấm nóng nắm lấy cánh tay cô.

Hàn Mặc Niên rất nhanh biết chuyện, anh kéo tay cô, cho cô ngã vào lòng mình: “Hur, em còn chưa hết sốt đấy!”

Thắng Nam cô ổn định lại tinh thần sau khi được nép vào lòng anh, tim như muốn ngừng đập luôn ý chứ.

“Em... hết rồi. Chỉ là hoa mắt thôi.” Cô lí nhí đáp, sắc mặt vẫn không tốt lắm.

Anh chỉ cốc nhẹ đầu cô, xong ôm cô đến ghế sofa lớn trong phòng ngủ.

Thắng Nam vẫn ngồi trong lòng anh, thân mật nhanh chóng quá, cô thích ứng chưa kịp cho lắm. Bàn tay anh rất to lớn đặt ở eo cô, hơi ấm lan toả khắp mạch máu cô, làm má cô ửng hồng.

Đang còn vu vơ hưởng thụ cảm giác được yêu thương thì bàn tay Hàn Mặc Niên chạm vào trán cô, “Ừm, hết sốt rồi.”

“Tại sao em lại ở đây?” Khó khăn lắm, Thắng Nam mới lấy hết can đảm hỏi.

Hàn Mặc Niên nâng cằm cô, xoay lại đối mặt cùng anh, đôi mắt đem theo ý cười: “Hôm qua, em đã hứa về sống chung rồi mà?” Bỗng chốc mắt anh tối dần: “Hay em không muốn?”

Trong căn phòng như bị xuống âm độ.

Thắng Nam bối rối, cố tìm lời giải thích, chỉ là còn hồi hộp khi bắt đầu ở bên cạnh anh thôi. “Chị Tiểu An chưa biết nên em...”

“Không cần.” Anh cắt ngang lời cô, khuôn mặt đầy nghiêm nghị: “Trưa nay Lý An có đến đây và đưa tất cả đồ đạc của em đến theo.”

Đầu Thắng Nam nổ “tùng!”.

Mặt Thắng Nam chuyển đỏ thành trắng, nếu Lý An đem hết đồ đạc của cô đến đây, có nghĩa Lý An biết hết chuyện giữa cô và anh rồi... dù đảng nào cũng phải nói, coi như nay cũng là một cơ hội, nhưng cô vẫn chưa biết Lý An nghĩ ra sao, cô không biết tính cách của Lý An chị sẽ phản ứng thế nào.

Như Hàn Mặc Niên biết hết cô đang suy nghĩ gì, anh thờ dài, tỉ mỉ nhìn lên đôi vai nhỏ gầy của cô: “Em đừng lo. Tôi đã nói với Lý An tôi và em đang tìm hiểu nhau, dù sao tôi cũng chỉ có thể để cho một mình em chạm được vào người tôi, nên tôi cần có em bên cạnh. Cô ấy đồng ý ngay, cô ấy bảo hai người yêu nhau cũng đâu phải chuyện gì xấu hổ, thế kỷ 21 rồi, nói xong thế là cô ấy bỏ đi, và em yên tâm, khuôn mặt cô ấy không có gì là giận dữ, rất vui là khác.”

Còn vì sao Lý An vui, anh không nên nói cho Thắng Nam biết thì hơn.

Buổi trưa, anh đã đổi ý, bảo Thâm Sâm đến chung cư Lý An ở, cùng cô thu dọn đồ Thắng Nam và đem đến đây. Trước khi Thâm Sâm đi, anh đã gọi cho cô về vấn đề Thắng Nam sẽ đến đây ở cùng anh, lúc đầu cô không tin, sau đó là hỏi dồn dập, anh rất nhẫn nại trả lời, nhưng cũng chỉ là phép lịch sự trong đó có sự uy hiếp ‘nhẹ’ và cuối cùng là đàm phán sòng phẳng.

Lý An rất thông minh, chỉ là Hàn Mặc Niên nắm được điểm yếu của cô rồi, nên rất dễ dàng nắm được thóp cô. Dù sao, cũng là do cô rất quan tâm đến

Thắng Nam

“Cô ấy lúc đến, còn bảo tôi hãy chăm em cho tốt, nhất là buổi sáng đừng bao giờ gọi em dậy, mà hãy dùng vũ lực.” Hàn Mặc Niên nhớ lại lời nhấn mạnh của Lý An trưa nay.

Thắng Nam: “...”

*

“Haizz, có chuyện gì phải giấu cơ chứ? Em và Hàn Mặc Niên trùng tiếng sét ái tình đó cũng là chuyện thường ở huyện thôi. Dù sao anh ta nói với chị là chuyện với cô vợ sắp cưới gì đó đã xong hết rồi. Chắc! Không ngờ em tốt số như thế, câu được một con rùa vàng, lại dễ dàng có được người ta chẳng cần đầu đá như trong phim cung đấu truyền hình hay chiếu, chị ngưỡng mộ em quá...” Lý An luyên thuyên không ngớt với Thắng Nam qua điện thoại.

Mặt Thắng Nam lúc trắng lúc đỏ, chỉ biết cắn môi nghe Lý An nói như súng liên thanh, còn mình thì cảm muốn khoáy đường trong ly nước cam của người giúp việc đem đến.

Cô liếc người giúp việc tầm hai hai, hai ba tuổi đang lau lại bếp, nước da ngăm ngăm, rắn rỏi chứ không như trắng nhợt của cô, tự dưng cô hơi hơi ganh tị.

“Vâng... em cảm ơn chị đã hiểu.” Cô chột dạ.

“Ừm, như vậy cũng tốt, Hàn Mặc Niên có khi sẽ tìm cho em vài “job” tốt hơn, với sức của anh ta, dư thừa! Dù gì anh ta cũng là vị thương nhân có máu mặt ở Thành phố S này, em có thể dựa hơi anh ta nổi tiếng cũng không khó.”

“Chị! Em không muốn bị xem là kẻ đào mỏ hay đại loại như thế.” Cô tức giận, Lý An lại nói nhăn nói cuối rồi.

“Rồi, rồi! Là chị sai. Thôi em mới vừa đỡ bệnh, nghỉ ngơi đi. Cuối tuần này bắt đầu quay ở Thành Quý Châu, đến đó chị em ta gặp.”

“Vâng.”

Cô cúp máy, cầm lấy ly nước cam uống một hơi rồi ôm đồ Lý An gửi đến, đó là đồ sau khi buổi trưa Lý An và Thâm Sâm dọn sót lại, đến phòng khách Hàn Mặc Niên đã nhờ người giúp việc đến dọn cho mình.

Loay hoay một hồi, người giúp việc đó cứ thoát ần thoát hiện, bây giờ lại gom hết những bụi bẩn và rác vào trong một túi, đem ra từ phòng cô.

Cô bước ngang cũng gạt đầu chào, nở nụ cười thân thiện, nhưng cái liếc mắt của người ta... như thù địch.

Thắng Nam bắt đầu khép cửa rồi dọn lại

phòng. Căn phòng tất nhiên to hơn phòng của cô ở căn hộ của Lý An rồi, được cả một chiếc giường lớn, nhưng vẫn nhỏ hơn phòng của Hàn Mặc Niên, cơ mà vẫn đầy đủ tiện nghi. Cô thích lắm, cười tít cả mắt.

Dọn đến tối sẩm tối thì xong, lúc cô mở cửa phòng, để rác lật vạt vào trong một túi lớn không kém người giúp việc trưa là mấy, không ngờ cùng lúc Hàn Mặc Niên mở cửa thư phòng anh ấy ra, hai người mắt chạm mắt.

Anh rất nhanh chóng đến trước mặt cô, cầm lấy túi rác, mỉm cười: “Để tôi phụ em.”

Xong cô thấy người giúp việc từ bếp đi ra, trên tay còn bung một tách trà và một ly trà, nhìn cô với nét bức tức. Cô ngẩn người, tiện tay Hàn Mặc Niên lấy đi khi nào không hay. Trời ạ, người giúp việc là nam mà! Sao nhìn cô như thế?

Khi Hàn Mặc Niên quay trở lại anh đã rửa tay sạch sẽ, rất tự nhiên, choàng một tay qua ôm eo cô, một tay bỏ vào túi quần, kéo cô vào thư phòng. Người giúp việc cũng đi theo, đặt trà lên bàn, nhìn Hàn Mặc Niên cười mỉm.

Đến lúc này, Thắng Nam đã hiểu lý do tại sao rồi. Cô bắt lực thờ dài. Nhìn một đĩa bánh quy được đặt trước mặt và bình trà nhai thơm.

“Em đợi tôi 5 phút, rồi chúng ta đi ăn nhé?” Hàn Mặc Niên mỉm cười khi ngồi lại vào ghế làm việc.

Thắng Nam cực kỳ dễ chán ăn, thế nên trừ khi đồ ăn do cô hoặc Lý An nấu thì mới ăn thôi, dù sao ăn ở nhà tốt hơn ra tiệm mà. Thế nên, cô uống một ngụm trà, rồi nói: “Chúng ta không đi ăn bên ngoài được không? Em... em không quen ăn ở ngoài cho lắm.”

Cô chỉ thích những món mùi vị gia đình, dù ở nhà hàng có ngon đến cỡ nào, cô vẫn cảm giác ăn chẳng ngon lành gì...

Hàn Mặc Niên nhướn mày, nghiêm túc nói: “Tôi không biết nấu ăn.”

“Em nấu.” Cô chắc nịch tuyên bố, “Tuy không được ngon như nhà hàng, cũng xem như tạm tạm, anh thử xem.”

Không biết vì sao, lúc này nhìn cô, có nét kiên định, mắt to tròn sáng người, môi vênh lên, khiến cô càng thêm đáng yêu bội phần. Hàn Mặc Niên nhìn cô bằng đôi mắt thích thú, anh không ngại đồng ý: “Được. Vậy chúng ta đi siêu thị, ở dưới toà nhà Lâm Viên Đình Hoàng có siêu thị.”

Trước khi xuống siêu thị, Thắng Nam thay áo thun và quần sọt ngắn, phong cách thoải mái cô thường mặc. Cô đeo thêm khẩu trang để an toàn hơn khi đi chung với Hàn Mặc Niên.

Lúc đẩy xe, Hàn Mặc Niên không khỏi phì cười, anh ghé sát vào tai cô thì thầm: “Em yên tâm, nơi này người nổi tiếng rất nhiều, không ai thèm để ý đến em đâu.”

Thắng Nam còn đang mãi suy nghĩ sẽ nấu gì, nghe thế cô hơi ngạc nhiên, “Thật à?” Sau đó cô nhìn xung quanh, rõ ràng ở cái chung cư năm sao này, quả là có ngôi sao, diễn viên rất thoải mái đi vòng siêu thị. Chưa đầy mười phút đi vào, đã bắt gặp được ba vị diễn viên lớn đang lựa đồ, trong đó có một cặp đang bị nghi án hẹn hò, được đăng hình suốt các mặt báo tuần này.

“Ừm, nơi này được bảo vệ rất nghiêm ngặt, những tay nhà báo không thể vào được.” Hàn Mặc Niên nói với giọng dửng dưng.

Cô gật đầu, nhưng vẫn không chịu tháo khẩu trang ra. Cô có quan sát mọi người xung quanh, quả nhiên, họ chỉ lo lựa đồ, vật dụng cho mình, không ai thèm để ý đến mọi việc xung quanh. Đúng là nơi cao cấp, con người cũng khác biệt.

Đạo quanh một hồi, cô đã lấy đầy đủ đồ cần thiết nấu ăn, đành đi ra tính tiền. Nhưng khi ngoảnh đầu lại nhìn Hàn Mặc Niên, thì anh đang đứng trước khu chần nệm, suy tư.

“Anh cần mua chần nệm mới sao?” Thắng Nam tò mò, đứng bên cạnh hỏi.

Hàn Mặc Niên gật đầu, cuối cùng anh lấy một bộ gối màu vàng đất pha lẫn những hình thêu nâu, hoà hợp và rất đẹp, rồi lấy luôn cả chần cùng kiếu. Anh để vào giỏ hàng, thay cô đẩy xe.

“Em thích không?” Anh nhàn nhạt hỏi khi thấy cô vẫn chăm chăm vào bộ chần mềm đó.

Cô không ngần ngại gật đầu: “Đẹp, nhìn rất thời thượng. Đợi em, em quay lại lấy mẫu này cho mình.”

Chưa kịp đi, cô đã bị anh nắm lấy tay lại, cao giọng: “Lấy thêm làm gì, chúng ta dùng bộ này được rồi.”

“Chúng ta?”

“Tôi và em”

“Nhưng.. hai chúng ta ở hai phòng riêng mà?” Cô thắc mắc.

Hàn Mặc Niên lại ghé sát tai cô, giọng quỵến rũ vô cùng: “Tôi có bảo rằng tới đến tôi và em ngủ riêng không?”

Một câu nói, khiến mặt Thắng Nam đỏ lựng hết lên, may mắn là cô đeo khẩu trang nên không ai nhìn thấy.

Giờ cô suy nghĩ lại, quả thật anh chỉ bảo cô dọn quần áo và đồ dùng cá nhân qua phòng khách vào lúc trưa, vì cô mãi không chịu để đồ cùng phòng anh... thì ra, là do cô không hiểu kỹ lời nói đó của anh, giờ trễ quá rồi!!

Cô chưa từng ngủ cùng anh, chưa từng! Thế nên, áp lực vô cùng.

Tâm trạng Hàn Mặc Niên hôm nay rất tốt, anh bắt chéo chân ngồi ở sô-pha phòng khách xem tin tài chính, thị trường. Lâu lâu, anh lại liếc mắt qua bên phải, vóc dáng nhỏ nhắn đang đeo tạp dề màu đỏ chấm bi vừa mua sao thật thuận mắt.

Cô búi tóc tròn lại, lộ ra chiếc cổ trắng thon, hai tay thoảng thoắt thái rau, anh không kiềm lòng được mà nhìn thêm đôi chút. Lòng tràn ngập mong đợi được thưởng thức tài nghệ của cô.

Rất nhanh bị dập tắt bởi tiếng chuông điện thoại của anh, khi nhìn đến tên người gọi, anh vội vàng bước về phía thư phòng.

Thắng Nam cũng ngó đầu ra nhiều chuyện, nhưng chỉ thấy bóng dáng anh khuất sau bậc thang lên lầu. Đành cục húng quay vào bếp làm tiếp tục.

*

“Anh tìm em sao?”

“Ừm, em đang ở Bạch gia hay còn ở London?”

“Em đã về nhà từ tối hôm qua rồi, bây giờ... em đang ở trường.”

“Ồ, tất cả tốt chứ?”

“Không vấn đề gì đâu... Mặc Niên, em biết anh tìm đến em không phải vì hỏi thăm chuyện này.”

Hàn Mặc Niên nghe thế thì hơi sượng lại, nhưng rất nhanh chóng điềm tĩnh.

“Thu Nguyệt, anh có chuyện muốn gặp mặt để nói cùng em.”

Đầu dây bên kia, Thu Nguyệt cảm nhận có chuyện gì đó chẳng lành, nhưng làm sao được, Hàn Mặc Niên, cô rất biết rõ về anh, lời nói này, có nghĩa việc anh cần tìm cô khá nghiêm trọng và anh luôn muốn giải quyết nhanh gọn khi đối mặt, không muốn vòng vo qua điện thoại.

“VẬY... tối mai được không? Bây giờ, em vẫn ở lại bàn việc với thầy của em, có khi đến khuya mới xong.”

“Được, vậy 8 giờ tối mai. Chỗ hẹn em cứ chọn, rồi nhắn địa chỉ qua cho tôi.”

Thu Nguyệt mím môi, suy nghĩ một hồi lâu. Bên đầu dây bên kia, Hàn Mặc Niên vẫn lịch sự chưa cúp máy trước, điều này làm cô cảm động, nhưng cũng xót vô cùng.

“Mặc Niên, có phải là chuyện về hôn ước của hai chúng ta không?”

Điều này, Hàn Mặc Niên cũng suy nghĩ được khi Thu Nguyệt im lặng hơn hai mươi giây này giờ, anh cũng không nói dối thêm lời nào.

“Tối ngày mai tôi sẽ nói rõ hơn, bây giờ tôi cũng có việc bận.”

“Vâng, hẹn gặp lại anh sau.”

“Hẹn gặp sau, tạm biệt em.”

“...”

Thu Nguyệt ngồi thần thờ, đôi mắt xa xăm nhìn ra cửa sổ, chẳng biết nhìn gì. Cô nói dối, cô không ở trường, cô thật sự vẫn đang ở nhà. Nhưng cô cảm nhận có điều gì đó bởi hai cuộc gọi nhờ của Hàn Mặc Niên, anh đó giờ không hề tìm đến cô trừ khi là cô hẹn dù bất cứ lý do gì, vậy thì lần này chỉ có thể là một việc gì đó quan trọng, chỉ có điều cô chưa đầy đủ tâm lý để nghe.

Thật không ngoài dự đoán cô, tình trạng xấu nhất là hôn ước giữa cô và anh.

Có lẽ đến lúc rồi, Hàn Mặc Niên, lần này đã quyết tâm vậy rồi, cô làm sao đây?

Tìm cô đau quá, cứ nghĩ đến mắt anh, cứ nghĩ đến đôi mắt đen đó nhìn cô đầy tức giận khi cô không kiểm chế được bản thân, ôm lấy anh... cô lạnh toát cả người.

Thu Nguyệt nghe có tiếng mở cửa phòng, hai giây sau cô quay đầu lại nhìn.

“Thu Nguyệt, em làm sao vậy?” Bạch Lý bước vào, trên tay còn đem theo áo khoác của cô bỏ quên dưới sô-pha phòng khách khi nãy từ bên ngoài về nhà.

Thu Nguyệt cười khổ: “Sao là sao?”

“Mặt em rất nhợt nhạt, bệnh rồi đúng không?” Bạch Lý phát bệnh nghề nghiệp, đi tới muốn chạm vào trán cô xem sao.

Cô lắc đầu: “Không, em hơi mệt thôi. Anh đừng lo.”

Bạch Lý cau mày, nhưng rất nhanh chóng suy nghĩ được lý do, chỉ có thể là do người bạn của anh gây ra.

Đối với Thu Nguyệt, trầm tính, yếu ớt này duy chỉ có Hàn Mặc Niên mới làm cảm xúc của Thu Nguyệt thay đổi như thế này. Với cả những bài luận án rắc rối cũng không làm Thu Nguyệt thay đổi cảm xúc đến thần sắc vô hồn, duy chỉ có tình cảm, chắc chắn là chuyện tình cảm.

“Mặc Niên gọi đến đúng không?” Bạch Lý muốn lấy điện thoại Thu Nguyệt tra xem cuộc gọi. Vì lúc anh nhẹ mở cửa, Thu Nguyệt vẫn còn thần thờ nhìn điện thoại mình.

Thu Nguyệt hốt hoảng, cô giật lại điện thoại mình: “Không có gì đâu, Mặc Niên gọi đến mời em đi ăn tối thôi.”

Bạch Lý thở dài, nhìn Thu Nguyệt rất lâu. Cuối cùng không nén nổi, buột miệng nói: “Tiểu Nguyệt, anh đã từng thấy Mặc Niên khoác vai một cô gái, rất thân thiết và Mặc Niên không hề có triệu chứng buồn nôn, khó chịu như thường thấy.”

Thu Nguyệt há miệng nhìn anh, đầu óc bắt đầu rối loạn.

Đôi mắt sáng của Bạch Lý rất nghiêm nghị, chính xác là anh không hề nói dối cô.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tôi Nên Làm Gì Với Em Đây?

Hàn Mặc Niên nhìn vào chiếc điện thoại đã màu đen màng hình từ lâu, anh nhắm mắt, hít thở bình tĩnh.

Tâm trạng thoải mái hơn khi ngủ được mùi thơm thoang thoảng của đồ ăn, anh không kiềm được nhoẻ miệng cười, cô gái đó nói chỉ nấu ăn tạm được thôi, cái này... mong là như anh nghĩ.

Đã bao lâu rồi nhỉ?

À, sau khi năm 17 tuổi, anh đã không còn biết đến việc ăn bữa cơm gia đình là ra sao. Nghĩ đến đây anh bỗng sững người, chân bước đi cũng chậm rãi hơn.

Anh vừa nhắc đến chữ ‘gia đình’ thì khuôn mặt tươi tắn của Thắng Nam liền hiện diện ra. Quả là... làm anh bất lực mà cười.

Mười năm, anh không dám nghĩ đến quãng thời gian ám ảnh đó nữa. Những cơn nôn ói như cơm bữa, những mùi nước hoa của hằng tá cô gái trên ghế nhà trường, anh sợ hãi nhưng vẫn gắng gượng, những bài học đối với anh không phải là điều tất yếu, anh có thể hoàn thành nó với một lần được nghe giảng, điểm yếu của anh là học quá nhanh, tốt nghiệp quá nhanh, thạc sĩ rồi lên tiến sĩ, bây giờ là phó giáo sư khi tuổi đời quá trẻ, anh chẳng có một tuổi trẻ đẹp đẽ như mọi người đúng vào thời điểm đúng với số tuổi của anh. Bây giờ quay lại, anh đã gần 28 tuổi, cuộc đời anh có lẽ trôi qua với phòng thí nghiệm quen thuộc nếu như không có cuộc gọi đường dài từ Hàn Kiềm.

Trong trí nhớ của anh, Hàn Kiềm là người anh trai rất cầu tiến, anh ấy không hề mặc cảm vì là con nuôi, luôn ra sức đối tốt với anh. Ở phương diện từng trải, Hàn Kiềm hơn anh rất nhiều, sự nỗ lực, sự từng trải để có được vị thế hiện tại. Cha anh rất hài lòng khi Hàn Kiềm điều hành công ty Hưng Thịnh.

Còn anh? Từ lúc sinh ra, đã là kẻ hay gây họa cho Hàn Kiềm không biết bao nhiêu lần. Giờ nhớ lại, quả có chút buồn phiền.

*

Khi Hàn Mặc Niên đi ra khỏi phòng, bước thẳng đến phòng bếp, cùng lúc Thắng Nam vừa đặt lên bàn món ăn cuối cùng. Cô nhìn anh cười híp mí.

Tâm trạng không ổn định của anh phút chốc tan biến hết, cái nhếch miệng cười của anh không biết xuất hiện từ bao giờ.

Anh nhìn Thắng Nam, xong liếc đến các món ăn một lượt, hai món mặn, một món xào và một món canh.

Cô xới cho anh một bát cơm, giọng vẫn mang theo tính cách rụt rè của cô: “Anh ăn đi...”

Anh gạt đầu, anh bắt đầu gắp những đũa đầu tiên, không quên nhắc nhở cô: “Em cũng ăn đi.”

Thắng Nam đợi phản ứng của anh đối với món ăn cô làm, cơ mà vẫn thấy anh dừng dừng khi ăn cũng được kha khá, tâm trạng cô không biết vui hay buồn. Dù sao, Lý An vẫn khen cô nấu ăn rất ngon, nên về mặc này, cô hơi tự tin.

Anh ăn rất từ tốn, cô khẽ liếc nhìn anh mấy lần, rồi lại thất vọng.

Chán nản, cô cố gắng ăn được một bát, rồi đặt đũa xuống.

Hàn Mặc Niên nhướn mày, anh cất lời: “Tại sao lại ăn ít như thế?”

“Em... khi nãy thử món ăn, cũng ăn vụng được một ít, nên giờ không đói.” Cô liếc mắt đến chỗ khác, trả lời máy móc.

Khuôn mặt anh lạnh tanh nhìn cô, làm cô chột dạ, thấy mình thật có lỗi, thế là cầm lấy đôi đũa, ăn tiếp.

Nhưng rất nhanh, Hàn Mặc Niên chặn tay cô lại, khuôn mặt chẳng biểu cảm gì khó chịu hay vui vẻ, “Em không cần ăn nữa, không lại khó chịu trong người.”

“Em... em...” Thắng Nam nghẹn lời, cô bối rối.

Nghe tiếng thở dài của anh, thêm cả cái xoa đầu, rồi lại tiếng nói trấn an: “Về vấn đề ăn uống, tôi không ép em, nhưng tuyệt nhiên không có nghĩa là tôi không để ý. Sau này, nấu ít lại thôi.”

Cô tròn mắt nhìn anh, sau đó mới ngại ngần gạt đầu, một thứ ấm áp nóng hổi len lỏi vào tim cô, chuốt cô say giấc.

Thật là... chỉ có lời quan tâm của anh thôi cũng khiến cô sung sướng rồi, đúng là... cô không thèm nghĩ nữa, anh đã tiếp tục ăn rồi. Cô vội đứng dậy, xoay người vào bếp, vỗ vỗ má nóng của mình.

“Em định làm gì?” Hàn Mặc Niên neho mày nhìn bóng lưng của cô đang loay hoay.

“Em ép nước cam” Cô thật thà trả lời.

Anh lắc đầu cười, hèn gì, lúc từ siêu thị trở về, trên tay anh cầm toàn hoa quả và rau là nhiều. Bây giờ trên bàn cũng rau nhiều hơn thịt thà, mà anh lại thích. Ăn rau tốt mà!

Và lại, các món cô nấu... rất vừa miệng anh. Thế nên, ăn nhiều một chút không sao nhỉ?

Thắng Nam quay lại với cốc nước cam trên bàn, khuôn mặt đang vui vẻ chuyển sang ngạc nhiên.

“Anh ăn hết rồi ạ?”

Anh dừng dừng cầm cốc nước cam cô lên nhấp môi, sau đó mới đáp lời: “Tôi không thích đồ phí thức ăn.”

Một câu trả lời hoàn hảo.

*

Thắng Nam ngồi ở sofa xem tivi, bên cạnh là Hàn Mặc Niên đang làm việc, trên laptop được đặt trên đùi anh đang nghe lạch cạch của bàn phím.

Cô có vẻ liếc nhìn, toàn chữ là chữ, chóng mặt, nên thôi, để tâm đến bộ phim tình cảm trên tivi thì hơn.

Trên tivi, một đài khác đang chiếu Cánh Dã, dù sao Thắng Nam cô cũng không có theo dõi bộ này lúc trước, giờ theo dõi cũng được. Bộ phim chỉ vừa chiếu được vài tập đầu.

Đến khúc nam chính lấy công số 8, khoá hai tay nữ chính lại, đôi mắt anh ta đầy tà ý, còn nữ chính thì nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt. Sau đó là đoạn đối thoại đầy mùi thuốc súng giữa hai người, cuối cùng vì tức giận, nam chính cắn vào cổ nữ chính, anh ta còn kéo rách chiếc áo sơ mi lụa của nữ chính, từng hàng cúc rớt xuống đất. May mắn là máy quay rất cẩn trọng, không quay những hình ảnh H, nhưng vẫn làm Thắng Nam đỏ mặt.

Nhất là... tiếng rên của nữ chính, khi bị áp dưới thân thể nam chính trong cảnh quay tiếp theo, làm ai đó đang gõ phím laptop bên cạnh cũng phải ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn.

Trong phút giây đó, Thắng Nam thót tim, tìm kiếm remote để tắt tivi, nhưng tìm mãi không thấy. Càng nghe tiếng gào của nữ chính, không phục và pha lẫn vào đó là tiếng rên.

Rõ ràng là cảnh quay rất bình thường, chỉ là nam chính đè cả thân thể lên nữ chính, quần áo vẫn mặc bình thường, mà cảnh quay làm người ta tưởng tượng rất phong phú nha.

Mà cảnh quay chỉ có tầm 1 phút, đã quay sang cảnh sáng hôm sau rồi, Thắng Nam khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trong đêm tĩnh mịch, ngoài tiếng phát ra ở tivi, thì chẳng còn tiếng gì nữa. Thắng Nam bèn đứng phát dậy, ngập ngừng nói: “Em... em về phòng ngủ trước đây. Anh ngủ ngon.”

Nói xong chuông thắng về phòng mình, chứ không phải phòng của anh.

Hàn Mặc Niên neho mắt nhìn chăm chăm vô định khi bóng dáng cô khuất ở lối rẽ vào phòng anh và cô, anh gửi tin nhắn cuối cùng đến người đang bàn việc bên kia laptop, xong khép laptop lại, tắt tivi và đèn phòng khách.

Thắng Nam lòi chần nệm của mình đặt lên giường, giờ chẳng còn nhớ lời của Hàn Mặc Niên khi họ đi siêu thị nữa, trái tim cô đập thành thịch, khi nhớ lại ánh mắt Hàn Mặc Niên khi nãy nhìn vào cô khi anh liếc một lần lên tivi, tiếng la oai oái của nữ chính phim vẫn đang còn. Ánh mắt anh sâu thẳm, như muốn xé toạc cô, làm cô bối rối kinh độ chẳng biết phải phản ứng ra sao, nên phải chuông lẹ.

Tiếng cửa phòng cô bật mở, cô giật mình ngồi dậy, ánh sáng leo lét từ bên ngoài cửa hắt vào, một bóng dáng cao gầy ngược sáng bước vào. Cô quên mất, theo thói quen mình cô chẳng bao giờ khoá trái phòng, vì mỗi buổi sáng Lý An luôn người đánh thức cô dậy.

Hàn Mặc Niên khép cửa phòng lại, cả phòng trở nên tối đen, chỉ còn vệt sách mờ từ cửa sổ do che rèm không kín.

Thắng Nam còn hoảng hốt chưa hết, thì cảm nhận nệm lún xuống do sức nặng, từ từ có bàn tay nóng hổi của ai đó choàng qua eo cô, cô sùng cả người, chưa kịp hiểu gì đã bị đè xuống giường.

Mất cô cũng dần quen với bóng tối, khuôn mặt anh bình thường cũng đã trắng trẻo, nay dưới ánh đêm thì càng thấp thoáng yêu mị. Cô phải buột miệng còn còn đem theo cái run: “Mặc Niên...”

Bỗng chốc người trên cô đã gục đầu xuống cổ cô, giọng khàn đặc nhưng rất nhỏ, nghe như muỗi kêu: “Chết tiệt!”

Hơi sùng người, cô lại cắn môi, sao tình cảnh này giống đoạn trong phim khi nãy hai người xem quá, cô có thể cảm nhận hơi thở anh quanh quần ở cổ cô, nhột nhột, cũng rộn rạo cả người.

Hàn Mặc Niên thì thào: “Em không nghe lời tôi.”

Thắng Nam: “...” hình như thế thật.

Hàn Mặc Niên vội cắn nhẹ vào cổ cô, lập tức cô run lên, cảm giác có gì đó trào dâng, không lấp lại được.

“Em không nên không nghe lời tôi, tôi đã bảo em rằng phải ở chung phòng cùng tôi mà?”

Lúc này thật sự Thắng Nam nghẹn lời, mặc cho anh xử lý rồi...

Hàn Mặc Niên thấy cô im lặng càng siết chặt hai tay cô hơn, anh nhích đôi môi mình lên, áp lại gần môi cô, giọng đầy rẫy đam mê, quỵến rũ.

“Thắng Nam, tôi nên làm gì với em đây?”

Môi Thắng Nam run run, há miệng muốn nói lại thôi. Nói rằng cô ngượng nên trốn ư?

Nhưng cô cũng chẳng kịp nghĩ ngợi, môi người ta phủ xuống môi cô mất rồi. Lúc đầu là dây dưa, cắn nhẹ vào môi cô, sau đó áp mạnh và điên cuồng chiếm giữ.

Cô nhủ mảy vì khó thở thêm vào đó đôi môi đau nhói, rõ ràng anh đang trừng phạt cô! Trừng phạt cô vì cô không nghe lời anh...

“Ừ...” cô khẽ rên, cô muốn “tạo phản”, cứ thế này, cô thở không nổi.

Tay chân cũng vùng vẫy, tuy nhiên, sức lực từ Hàn Mặc Niên mạnh quá, càng làm cô đau đớn hơn.

Cuối cùng, ai kia cũng rời môi cô, thở gấp gáp. Đôi mắt trong đêm tối cô chẳng nhìn rõ, chỉ thấy hàm anh cứng lại do ánh sáng hắt từ rèm cửa sổ. Chỉ ngấm được một giây, anh ngồi bật dậy, thả tự do cho cô.

Bỗng nhiên cô thấy đôi mắt anh u uất, chứa đầy đau thương, rèm cửa sổ hắt một đường sáng dài, nên cô nhìn rất rõ. Cô cũng ngồi bật dậy, bối rối không biết làm gì.

Cô thấy anh khép hờ miệng mấy lần, như muốn nói rồi lại thôi. Không hiểu sao lúc ấy lòng cô dâng lên cảm xúc khó tả, chỉ biết rằng phải xin lỗi và nhận lỗi với anh, ở bên anh, an ủi anh.

Cứ thế, nghe theo trái tim mạch bảo, cô bò lại gần anh, ngón trỏ chọc chọc vào cánh tay anh, tìm kiếm sự chú ý. Khi đã được mãn nguyện, anh nhìn về phía ngón tay cô, rồi nhìn cô, cô mới quyết tâm mở lời, tuy lí nhí như muỗi kêu.

“Em xin lỗi...”

Hàn Mặc Niên bất ngờ, nhưng vẫn im lặng không nói gì.

“Do đoạn phim khi nãy ý...”

“Làm em mất hết thể diện, em đâu nghĩ lại đến cảnh đó. Em bối rối quá... lại sợ anh nghĩ sai về em, nên...”

“...nên em chạy trốn.”

Bây giờ, Thắng Nam mới thấy được nụ cười của Hàn Mặc Niên, dù là cái nhếch miệng thôi, lòng cô cũng xốn xan.

“Chỉ như vậy thôi?”

Cô gật đầu khẳng định.

Bỗng dưng anh kéo cô lại gần mình, lần này không phải bế hay ôm, mà là vác cô lên. Động tác anh nhanh chóng, cô chưa kịp định thần đã bị vác như vác bao gạo, ra khỏi phòng mình.

Không ngờ anh mạnh như thế, đi một mạch đến phòng lớn của anh, cô mới được thả xuống chiếc giường cực lớn, đủ năm người ngủ.

“Mặc Niên...” cô rồi tốt độ, chỉ biết che mặt mình lại.

Anh lại kéo cô vào lòng, một tay kéo chăn lên phủ xuống thân thể anh và cô, một tay kéo sát cô vào lòng anh. Sau khi chăn đã đắp lên cả người, anh dịu dàng hôn vào trán cô, “Ngủ đi.”

Thắng Nam vừa tức vừa buồn cười, chỉ dám nép vào lòng anh mà ngủ, người gì đâu mà bạo lực như thế, nhưng cô thích lắm...

Hai má cô đỏ hây khi một tay chạm vào ngực anh, từ trên đỉnh đầu cô, nghe tiếng thở đều, không ngờ anh mau vào giấc ngủ như vậy, bèn nói vu vu.

“Mặc Niên, ngủ ngon.” Sau đó cũng khép mi, giấc ngủ cũng kéo cô đi nhanh chóng.

Thật ra, lời của cô, anh nghe rõ, vì anh chưa ngủ. Anh chỉ đang hưởng thụ cảm giác được ôm ấp vật nhỏ đáng yêu trong lòng này thôi, không ngờ nghe được lời chúc, miệng anh tự giác nhếch một đường cong cong, như trăng khuyết.

Cô không thể biết được, khi anh tắt đèn phòng khách, vội bước vào phòng mình, trong phòng vẫn trống trơn, không thấy cô đâu, anh hốt hoảng vội chạy đến phòng cô vì phòng cô xa hơn phòng anh một chút, khi thấy bóng dáng nhỏ rúc vào chăn thì đầu tiên là thờ phào, tiếp theo chính là tức giận.

Anh luôn muốn mọi thứ phải trong tầm kiểm soát của anh, cô gái nhỏ này! Em không hiểu anh đang muốn ôm cô ngủ mỗi ngày mà?

Vì có cô, con ác mộng sẽ chẳng còn xuất hiện, cái ngày được ôm cô ngủ ở Kiến An, anh đã khẳng định như thế.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Giây Phút Này

Bên ngoài trời đã sáng rõ, ánh sáng ảm áp chiếu rọi vào căn phòng ngủ của Hàn Mặc Niên.

Anh khẽ chau mày rồi mở mắt ra, người bên cạnh đã biến mất từ khi nào không hay. Lúc này đây, trong lòng anh chẳng biết có ý vị gì, chỉ thấy hụt hẫng nhìn bên cạnh.

Bỗng cười khổ, anh cần người ta đến độ vậy rồi ư? Nghĩ xong, trong lòng anh đã có đáp án hiện lên, xuất hiện đột ngột, làm anh hơi ngẩn người.

Bước xuống giường, anh đi đến phòng cô, cửa không khoá nhưng bên trong lại không có bóng người. Đến phòng khách cũng không thấy cô đâu, rồi cuối cùng là phòng bếp, anh đã thấy bóng dáng nhỏ đó đang loay hoay trong bếp trong chiếc tạp dề chấm bi đáng yêu.

Lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, anh dựa vào cửa bếp, hay tay bỏ vào túi quần, ung dung thưởng thức cảnh tượng đẹp để xen lẫn ngọt ngào này.

Thắng Nam trong kiểu áo thun rộng thùng thình khuấy quần sooc ngắn anh thường thấy, cô nhìn mảnh mai nay càng ốm yếu hơn, nhưng tay chân rất lạnh lẽo, khuôn mặt đang ửng hồng vì sức nóng của bếp ga. Cô đang chiên thịt thì phải, mùi hương thịt được ướp vị lan toả khắp gian bếp.

Cô chú tâm lắm, chẳng nhận ra anh đứng nhìn mình bao giờ, cứ vu vơ hát, hết bài này đến bài khác, tay chân vẫn bận bịu vô cùng.

Hàn Mặc Niên lắc đầu cười, anh bước về lại phòng, bắt đầu vệ sinh cá nhân.

Khi anh bước ra với chiếc khăn lau mặt, trên người đã ăn mặc chỉnh tề, áo sơ mi trắng phẳng phiu và quần tây âu đen thường thấy thì đã nhìn thấy cô đang đứng ngay cửa sổ lớn nhìn anh.

Thắng Nam bước về lại phòng thì nghe tiếng nước bên trong phòng tắm, nên cô xếp chần mền lại, lúc thấy anh bước ra, thì cô đã hoàn thành xong, đang ngẩn ngơ ngắm nhìn Thành phố S từ trên cao.

Anh nhìn cô cười, vừa gài lại nút tay áo. Cô cũng nhìn anh cười bên lên, tay nắm gấu áo trong thật đáng yêu.

Bước lại từ giường, anh lấy đồng hồ đeo tay, cũng không quên nhìn cô, hỏi: “Em ngủ ngon không?”

Thấy cô không ngần ngại gật đầu, anh ngoác tay khi ngồi xuống mép giường, sau đó gài nút thắt đồng hồ.

Thắng Nam cũng chần chừ hai giây, mới bước đến cạnh anh, ngón tay nhỏ nhấn lên vào tay anh, gài đồng hồ lại giúp anh, dịu dàng mở lời: “Anh ăn sáng rồi hãy đến công ty nhé?”

Đội cô gài xong, hai bàn tay của anh vô thức kéo cô lại xích gần mình hơn nữa, rồi đặt cổ định ở hông cô. Khi anh ngồi, cô chỉ cao hơn anh một đầu rưỡi, nên ngẩng lên không thấp mấy, rất vừa vặn với ánh mắt.

“Được. Em thức khi nào?”

Thắng Nam hơi thất thần khi nhìn xuống Hàn Mặc Niên, bây giờ có thể nhìn rõ anh như thế này, quả là điều sung sướng không gì bằng. Mày anh như được tia cẩn thận, rất đều và rậm, thẳng hình kiềng kết hợp với đôi mắt sắc, lông mi dài hơn cả cô, tròng mắt đen sâu thẳm, mũi thẳng, môi không mỏng lắm, cơ mà nhếch một đường tuyệt đẹp làm sao.

Cô khẽ nuốt nước bọt, sau đó lảng ánh mắt mình qua bên phải, tránh ánh đầy cảm dỗ của ai kia, “Dạ 5 giờ 45 phút..” Cô không thể cho anh biết được cô rất thích ngủ nướng, lúc nào Lý An đánh, đập gọi cô dậy lúc đó cô mới dậy nổi. Hôm qua vì ngủ không sâu, hơn 5 giờ một chút cô đã tỉnh giấc, chỉ là ngồi ngắm Hàn Mặc Niên hơn ba mươi phút mới chịu rời giường làm bữa sáng.

Ngày xưa ở cùng mẹ cô luôn thức vào 6 giờ sáng, sau đó sẽ làm bữa sáng cho cả hai mẹ con, rồi mới đi học. Sau này khi sống một mình, cuộc sống bị đảo lộn giờ giấc, lúc nào về cũng đã tối mịt, có hôm cô còn không thay quần áo, cứ vật xuống giường ngủ say như chết, khi mở mắt thì trời luôn mọc trên cao mất rồi. Nhắc lại, khoảng thời gian đó thật lộn xộn.

Tâm trạng của Hàn Mặc Niên rất tốt, anh lo lắng hỏi thêm: “Tại sao không ngủ thêm tí nữa?”

“Vì làm bữa sáng.”

“Em hay dùng bữa sáng à?”

“Dạ... cũng có, trừ khi hôm đó làm việc về muộn.”

“Ừm, sau này ngủ thêm một tí nữa hãy thức. Bấy giờ làm bữa sáng cũng không muộn.” Hàn Mặc Niên căn nhắc nói.

“Anh không sợ trễ giờ làm à?” Thắng Nam ngạc nhiên.

Hàn Mặc Niên vờ nghiêng đầu suy nghĩ, “Làm chủ một công ty, đến muộn chắc không sao nhỉ?”

Cô bật cười, nhìn anh với đôi mắt long lanh, ấm áp.

Làm sao đây? Cô xinh đẹp, e lệ như nắng mai, đôi mắt tròn đang híp vòng cung, cười với anh không chút tự lự, làm sao anh không có những cảm xúc lạ lẫm vào thân thể này cho được? Có phải trời phái cô xuống để giúp đỡ kẻ khốn khổ là anh không? Nếu như thế, suốt đời này cô đừng hòng thoát khỏi tay anh.

Anh chẳng muốn suy nghĩ gì thêm nhiều nữa, trái tim đang lấp đầy ham muốn, vươn tay ôm hai má cô, kéo đầu cô xuống thấp, môi anh chính xác chạm vào môi cô, đem theo sự ngọt ngào lan toả.

Trong phút giây này, anh nghĩ rằng, có cô ở bên cạnh cả cuộc đời này thật tốt.

*

Hàn Mặc Niên đến Hưng Thịnh đã 8 giờ 10 phút.

Các nhân viên ở tầng trệt nhìn thấy thì rất bất ngờ. Tổng giám đốc hôm qua mất tích, hôm nay lại đến trễ, quả là ngàn năm có một. Ai cũng từng thấy anh thường có mặt ở công ty đúng 6 giờ 30 phút nếu hôm ấy anh rời khỏi công ty từ chiều hôm trước, còn không là luôn thấy anh ở công ty 24/24 giờ. Cơ mà dạo này hình như anh rất bận, thường đi cùng trợ lý Thẩm ra ngoài nhiều.

Mà người nào đó đang nói gót theo sau lưng Boss mình, tâm trạng rầu rĩ vô cùng.

Chuyện là...

Sáng nay đến rước Boss, không ngờ người ra mở cửa là Thắng Nam, cô ăn vận rất thoải mái không giống như cậu thường thấy kiểu khách đến nhà, nhìn thấy cậu thì lúc đầu là ngượng ngập sau đó cũng mời cậu vào. Trái tim cậu lúc đó như rút xuống vực sâu, vậy là quá rõ ràng rồi, Thắng Nam không ngờ cô ấy lại làm tình nhân của Boss cậu, buồn nào hơn, dù biết cái việc nuôi tình nhân trong showbiz của các người giàu có không phải hiếm, dù Boss cậu đẹp trai, giàu có, thông minh, đầy đủ yếu tố các cô gái theo đuổi ào ào thì cậu vẫn buồn.

Nhưng đổi lại, Thắng Nam làm món ăn sáng cực ngon, cậu ăn không thèm nghĩ ngợi gì nhiều, mặc kệ Boss cậu nhìn cậu ra sao luôn.

Nhưng cậu không hề biết phần mình ăn do Thắng Nam chia bớt phần của mình cho cậu.

“Chủ tịch đến chưa?” Hàn Mặc Niên bước vào thang máy chuyên dụng, ấn nút tầng.

“Đến rồi ạ, đang trong phòng đợi tổng giám đốc.” Thẩm Sâm nhìn con số nhảy trước mắt.

“Tốt, cậu đem hết các tập tài liệu bên phòng tài vụ đến cho giám đốc Trần xem xét.” Tiếng ting thang máy mở ra, Hàn Mặc Niên nhanh chóng bước đến văn phòng chính mình, “À, cậu nhớ thư ký Ngọc châm một bình trà ô long. Ngoại trừ có việc gấp, cấm ai làm phiền, hiểu chưa?”

Thẩm Sâm bước chân theo anh mà hệt cả hơi, gật đầu nghiêm túc: “Vâng, tổng giám đốc.”

“Tốt.” Hàn Mặc Niên lặp lại lần nữa mở cánh cửa văn phòng bước vào.

Thư ký Ngọc nghe lệnh, lập tức không chần chừ châm bình trà ô long với tốc độ ánh sáng, rồi lật đật bước vào văn phòng tổng giám đốc, chưa đầy hai mươi giây đã bước ra như ma đuổi.

Trong văn phòng của Hàn Mặc Niên, không khí u ám bao trùm.

“Lại nữa ư?”

“Ừ, lần này là báo động cháy giả.” Người ngồi đối diện anh ung dung nói.

“Có camera nào quan sát lại được hình ảnh hung thủ không?”

“Có, góc khuất của hành lang từ phòng kỹ thuật cho đến cửa thoát hiểm phòng kinh doanh. Camera đó vừa được lắp gần đây, cũng không nằm trong đường dây hệ thống camera tổng, thế nên ít người biết.”

Nghe lời nói xong, Hàn Mặc Niên cúi thấp người nhìn vào màn hình laptop, camera hơi mờ, chỉ xem được một nửa hình ảnh, nửa còn lại bị che bởi một góc tường.

Hình ảnh camera hơi mờ do thu lại gần, một bóng người cao trong bộ quần áo đen, đeo khẩu trang và nón lưỡi trai đen kéo xuống thấp, nhanh nhẹn mở cửa thoát hiểm giữa tầng 15 và tầng 16, cũng là cánh cửa thoát hiểm, là đường lối khuất giữa phòng kinh doanh và phòng kỹ thuật, ngay chỗ lối thoát hiểm giữa hai tầng, có một báo động cháy, sáng nay vào lúc 7 giờ 10, nó vừa reng lên tất cả nhân viên có mặt ở Hưng Thịnh chạy toán loạn mất hết hai mươi phút mới ổn định lại, có thể hẳn bước vào đám đông rồi biến mất.

Hàn Mặc Niên cau chặt mày, dường như đang suy nghĩ.

“Sáu hôm trước là phòng tài vụ, bây giờ là phòng kỹ thuật ư?”

Hàn Kiềm lúc này gật đầu: “Chính xác là phòng kỹ thuật bị một phen thất hồn vì tất cả hệ thống điều trở về thông tin trắng trong một đêm, máy chủ một lần nữa không trong tầm kiểm soát của chúng ta, sáng nay rất nhiều người đến công ty phàn nàn vì không vào được trang web công ty để xem sản phẩm.”

Hàn Mặc Niên nghi hoặc: “Sao em đến chẳng thấy ai?”

“Mười phút trước mọi việc đã ổn thoả rồi.” Hàn Kiềm uống một ngụm trà ô long, lấy hơi nói tiếp: “Chẳng sao cả, hẳn cũng chẳng cao tay gì đâu, Lạc Thác Thiên Tường chỉ cần vài thao tác đã lấy lại được máy chủ, chỉ là... thông số hàng hoá và thông tin khách hàng điều trở về con số 0.”

Hàn Mặc Niên hít một ngụm khí trời, tay anh vô thức lại lùa vào tóc mình, nghiêng ngẫm.

Ngược lại, Hàn Kiềm khá bình tĩnh, tay anh gõ nhẹ xuống mặt bàn bằng kiếng, phát ra tiếng động nhỏ.

Sau đó, Hàn Mặc Niên liếm môi khô, cho mình bình tĩnh trở lại, anh tua lại đoạn video camera đó năm lần, lúc này mới thở dài: “Lại là hắn! Hồ Quân.”

Hồ Quân chính là con trai út của chủ tập đoàn Phong Nhã, kẻ đã làm Hưng Thịnh xém rơi xuống bờ vực phá sản, hắn chính là tên gián điệp của công ty. Bên Phong Nhã để cứu lấy cậu con trai của mình kèm tin tức lan toả ra ngoài, đã không ngần ngại tặng cho Hàn Kiềm 20% cổ phần của công ty con Kim Ý. Bây giờ hắn lại làm việc này, hắn không sợ Phong Nhã lại bị liên lụy nữa ư?

“Độ nhanh nhạy dạo này của em đang yếu dần đấy Mặc Niên.” Hàn Kiềm bật cười, “Từ lúc đầu anh đã nhận ra là hắn ta rồi.”

Hàn Mặc Niên bỏ qua lời trêu chọc của anh trai, nở nụ cười thâm sâu vô cùng. “Nếu là hắn, thì lý do hắn làm như thế quá rõ ràng rồi.”

Hàn Kiềm gật đầu, không nói gì.

“Có cần cuộc họp khẩn?” Hàn Mặc Niên nhìn Hàn Kiềm hỏi.

Hàn Kiềm lại gật đầu, “Anh đã thông báo rồi.” Nói xong anh nhìn đồng hồ đeo tay, bổ sung thêm “Mười phút nữa.”

*

Trong cuộc họp tưởng chừng nhưng căng thẳng, thật ra chẳng có gì, chỉ bàn luận quanh chủ đề chiến lược marketing cho sản phẩm mới, sản phẩm mà Thăng Nam làm người đại diện.

Thực ra, ai cũng ngấm ngầm muốn lên tiếng về vụ việc liên tiếp trong một tuần lễ nay, chủ yếu là do vị chủ tịch trẻ tuổi lơ đãng không thèm nhắc đến, cả vị tổng giám đốc bên cạnh cũng chỉ ngồi nghe đôi khi tiếp thu cũng như nêu ý kiến thiết thực hơn.

Thế mà cũng vòng vèo hai giờ đồng hồ.

Hàn Kiềm một lần nữa bước vào văn phòng Hàn Mặc Niên, cầm lấy chiếc bật lửa mà anh đã tặng cho cậu năm cậu 22 tuổi, nghịch giải toả.

“Không ai cả.” Hàn Mặc Niên ngã người về sau ghế.

Trong suốt buổi họp, mặt ai cũng hiện rõ sự nóng như lửa đốt trong lòng về việc công ty bị phá quấy một tuần lễ nay, anh và Hàn Kiềm chỉ giả vờ dùng dụng xem phản ứng họ ra sao, mặt ai cũng tỏ ra lo lắng, nhưng phải kiềm lại trong thật buồn cười, không dám mở lời hỏi, nếu có mở lời cũng bị Hàn Kiềm nhanh chóng bỏ qua, chỉ bàn về vấn đề không đáng kể, cuối cùng khi bước ra khỏi phòng họp ai cũng náo nức thất vọng.

“Ừm, anh cũng nghĩ như vậy.” Hàn Kiềm cũng gật đầu đồng ý: “Cũng không có nghĩa trong công ty không có nội gián.”

“Em hiểu. Trước tiên chúng ta cứ bình tĩnh xem như không có chuyện gì lớn cả, em nghỉ với tính cách Hồ Quân, hấn không bỏ qua chuyện này đâu, nhất là khi chúng ta còn chưa tìm được hấn. Chỉ đành hoãn binh, lựa kế sách mềm mỏng trước đã. Đợi ngày hấn ra mặt tiếp theo.” Hàn Mặc Niên nói ra những lời nghĩ từ lúc bước vào phòng họp đến bây giờ.

Với kế sách của Hàn Mặc Niên, không phải là không hiệu quả, chỉ là ứng phó với Hồ Quân tạm thời, cái việc này như đùa với lửa vậy, nhưng còn cách nào hơn, không lẽ nhờ thám tử tìm hấn rồi bắt hấn vào tù nhưng chưa đủ chứng cứ? Hàn Kiềm đành tạm chấp nhận, “Ừm, nghe theo em. Cuối tuần này anh phải bay đến Hồng Kông tiếp tục đàm phán với bên Ứng Phong, lằng nhằng mãi nên mệt chết đi được.”

Câu cuối như phụng phịu lần đầu tiên trong đời Hàn Mặc Niên nhìn thấy từ Hàn Kiềm, không khỏi phì cười, “Được, được rồi rồi chủ tịch Hàn.”

Hàn Kiềm biết Hàn Mặc Niên nói đùa mình, rất thoải mái tiếp nhận, cười hi hi lằng sang chuyện khác: “Cuối tuần này đến Bạch gia ăn cơm không? Ba mẹ Bạch nhắc em mãi.”

Phút chốc, Hàn Mặc Niên nghiêm nghị trở lại: “Em phải gặp Thu Nguyệt vào tối hôm nay, xong mới có quyết định đến Bạch gia hay không.”

Hàn Kiềm ngạc nhiên, “Hai đứa đã tiến triển tốt vậy rồi ư?”

Lắc đầu, Hàn Mặc Niên nhếch miệng cười: “Về việc này, có kết quả báo anh sau.”

Hàn Kiềm cau mày, anh không hiểu gì cả. Hàn Mặc Niên cứ úp úp mở mở, đúng là tính tình khó đoán. Thế nhưng càng làm anh tò mò mới chết!

Chưa đầy năm phút sau, Hàn Mặc Niên đã đuổi chủ tịch công ty Hưng Thịnh về lại văn phòng của chính mình với lý do còn đồng sở sách cần hoàn thành, thế là vị chủ tịch nghiền răng nghiền lợi bước khỏi cánh cửa văn phòng Tổng giám đốc.

Trong khi đó, người trong văn phòng Tổng giám đốc thành thoi suy nghĩ việc, trên tay là chiếc bật lửa nạm vàng đang bật lửa rồi lại tắt, tắt rồi lại bật...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Bây Giờ, Cùng Nhau Bồi Đắp Tình Cảm Nhé?!

Thu Nguyệt ngồi trong một nhà hàng cao cấp ở trung tâm thành phố, ngắm nhìn con đường bên ngoài cửa kính nhà hàng.

Cô đến trước Hàn Mặc Niên ba mươi phút giờ hẹn, đơn giản vì ở trường cũng chẳng có công việc gì cho cô. Nộp luận án xong, cũng nhàn nhạ vô cùng, thấy cô thì đã trở lại London có công việc, chỉ còn cô ở lại ngắm chờ người đó.

Ba mươi phút cứ thế chậm chậm trôi qua.

Nhà hàng kiểu Âu cũng mang đậm chất nét châu Âu, âm nhạc cũng đem theo hơi thở mùa đông ấm áp, dường như Thu Nguyệt quá quen thuộc với không khí này, cô tưởng như mình còn ở London, đôi khi thấy buồn phiền trong lòng lại dạo vòng bờ sông Thames thơ mộng.

Đôi mắt cô lơ đãng để ý đến người đàn ông bước ra từ chiếc Mercedes màu đen đối diện bên đường, tay anh đang kẹp lấy điện thoại áp vào tai, dường như bên đầu dây bên kia nói gì đó rất vui vẻ, cô thấy nụ cười trực trên môi anh.

Đó không phải là nụ cười cô thường nhìn thấy từ anh, mà đó là nụ cười ấm áp như mưa xuân cô chưa từng được anh dành tặng đến. Trong lòng cô, dâng lên nỗi bất an.

Người đàn ông lạnh nhạt trong bộ vest đen lịch lãm bước ngang đường dành cho người đi bộ, sao lại chói mắt đến thế. Thu Nguyệt đã từng đứng giữa ngã tư lớn của con phố Milsom sầm uất, hằng tá người đàn ông nước ngoài cao lớn, trang nghiêm trong những bộ vest được cắt may tinh tế, lướt ngang cô như con thoi, vậy mà chẳng có ai có thể được khí chất như Hàn Mặc Niên.

Anh rất điềm nhiên, thong dong.

Cô nhìn anh bước vào cửa sảnh, theo sau đó là người lễ tân đến hỏi thăm và dẫn anh về phía bàn cô ngồi.

Trái tim cô vào giờ phút này, run rẩy. Anh cũng vừa tắt điện thoại và cho lại vào túi quần mình.

Khi anh đã ngồi xuống và người phục vụ đưa đến thực đơn, anh rất lịch sự đưa cô chọn món. Cô ngắm nghía rồi chọn lựa vài món, rồi đưa lại thực đơn cho người phục vụ.

“Em uống rượu được không?” Hàn Mặc Niên liếc đến chai rượu vang bên cạnh.

“Được.” Cô nở nụ cười tươi.

Hàn Mặc Niên rót rượu cho cô và anh xong, anh đan hai tay vào nhau, dựa lưng vào ghế nhìn cô, nhưng không nói gì, cũng không uống.

Thế là cô là người mở chuyện thôi vậy, dù sao cũng quen rồi.

“Khi này em nhìn thấy anh bên đường, trợ lý đưa anh đến sao?”

“Ừm, sau này cũng sẽ thế.” Đơn giản là do Thâm Sâm muốn dùng xe đưa rước anh, anh cũng chẳng từ chối, cậu ta muốn sao cũng được.

Cô gật đầu, nụ cười vẫn trực trên môi. Nhìn anh không hứng thú chuyện này, bèn lảng sang chuyện khác thôi.

“Anh trai em có kể em nghe về việc đã gặp anh ở Kiến An. Nơi đó em cũng biết, trường em trước đây cũng từng đi từ thiện ở nơi ấy.”

Hàn Mặc Niên “ừ” một tiếng.

“Và... anh trai em có nói, anh đi chung với một cô gái.” Lúc này cô cũng đan tay lại vào nhau, nhìn những khớp tay trắng bệch của mình.

Lúc này, Hàn Mặc Niên nhướn mày, suy nghĩ sâu xa.

“Mặc Niên, có phải vì cô gái đó nên mới có cuộc hẹn hôm nay?” Cô ngẩng đầu, đôi mắt u uất nhìn anh.

Người phục vụ chen ngang, đưa món đầu tiên lên mặt bàn, còn không quên chúc hai người ngon miệng.

Giờ lúc này đây, mưa gió cận kề, thức ăn chưa chắc nuốt vào nổi, huống gì ngon miệng.

Hàn Mặc Niên cảm lấy ly rượu nhấp môi, anh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Thu Nguyệt, nhưng lòng vẫn không có chút run động nào.

“Chỉ một phần thôi.”

Thu Nguyệt hàng vạn lần mong Hàn Mặc Niên đừng nói từ có, nhưng lời anh bây giờ nói ra có khác gì từ có nữa đâu chứ. Cô khó thở, như bị ai đó bóp nghẹt tim mà vẫn phải điềm tĩnh, thờ.

“Mặc Niên... em...” em không hiểu!

“Thu Nguyệt.”

Hàn Mặc Niên từ tốn cắt ngang lời Thu Nguyệt, anh hít một hơi, đôi mắt đen không thấy đáy, tâm trạng cũng yên ổn như hồ nước mùa thu: “Thu Nguyệt, em biết rõ hôm nay anh hẹn em ra đây là vì điều gì.”

Thu Nguyệt mở to mắt, mím môi, cô không biết phải nói gì, đúng như Hàn Mặc Niên nói, cô hiểu, chỉ là cô muốn giả vờ ngu như không biết thôi.

“Thu Nguyệt, đến lúc chúng ta hủy hôn ước này thôi.”

Thu Nguyệt đã biết trước lời nói này sẽ xuất hiện, nhưng không thể kiềm được lòng mà buông miệng nói một từ: “Không.” Cô lắc đầu, khoé mắt bắt đầu ươn ướt: “Không. Mặc Niên... em không muốn.”

Hàn Mặc Niên rất bình tĩnh, anh không chút xúc cảm nào với nước mắt của Thu Nguyệt. “Nhưng anh muốn.”

“Đừng... Mặc Niên, tại sao anh lại muốn từ bỏ hôn ước? Tại sao anh không cho em một cơ hội nào?” Giọng Thu Nguyệt đem theo nỗi xót xa không thể kiềm nén.

“Thu Nguyệt, chúng ta quen nhau cũng hơn mười năm, em hiểu vì sao anh không cho em cơ hội. Chuyện hôn ước là do người lớn sắp đặt, anh và em là bị ép buộc, tại sao em lại không suy nghĩ đến tương lai của mình? Em còn trẻ, đừng cứ mãi cố chấp như vậy, chỉ làm hai bên thêm một mối thôi.” Hàn Mặc Niên nhìn thẳng vào mắt Thu Nguyệt, đem theo sự áp lực không hề nhỏ.

“Em lại thích sự ép buộc đó... Mặc Niên, anh có thể suy xét lại không? Chúng ta có cơ hội mà?” Thu Nguyệt không cam lòng.

“Không thể, Thu Nguyệt!” Anh nhấn mạnh.

Trái tim Thu Nguyệt cuộn cuộn nổi đau đớn, cô mở to mắt, một giọt nước mắt còn dính trên mi đã vội rơi xuống má cô: “Một cơ hội cũng không ư?”

“Không. Mặc Niên, em không đồng ý!”

Hàn Mặc Niên chỉ nhếch miệng cười, nụ cười lạnh nhạt, “Những điều anh nói, đã nói hết rồi. Sự đồng ý của em hay không, đối với anh không có giá trị, một mình anh cũng có thể tự hủy hôn ước được.” Nói xong, anh đứng dậy, ra hiệu gọi người phục vụ đến, anh đưa một chiếc thẻ bảo người phục vụ tính tiền.

Thu Nguyệt vẫn im lặng, đôi mắt vô hồn nhìn anh.

Trước khi anh đi, anh có quay lại nhìn cô lần nữa, lần này, càng làm cô đau lòng hơn tất cả.

“Thu Nguyệt, em biết lời nói anh đã nói ra, thì không bao giờ rút lại.”

Cứ thế, anh hiên ngang bước ra khỏi nhà hàng Âu sang trọng, mà không đụng một ngón tay nào đến thức ăn trên bàn.

*

Thâm Sâm nhìn đồng hồ thì chỉ vừa được 28 phút đã thấy bóng dáng Boss ra khỏi cửa nhà hàng. Cậu có nhìn loáng thoáng qua bên cửa kính nhà hàng Âu đó, chỉ thấy một cô gái đang bàn thân quay đầu ra nhìn Boss, khuôn mặt cô gái này, rất quen, vì có đến gặp Boss mấy lần, nhưng lần nào cũng là chủ tịch ra tiếp đón.

Bên trong công ty ít nhiều xì xầm, bàn tán về cô gái này, cậu cũng nghe được chính miệng vài vị giám đốc bộ phận nói, cô gái đó là Bạch Thu Nguyệt, vị hôn thê của Boss cậu, cũng là bà chủ tương lai của cậu. Cậu cũng đi tìm kiếm manh mối, lần la qua các phòng ban, thư ký của chủ tịch cũng gạt đầu xác nhận, cô gái đang nhìn Boss hiện tại với khuôn mặt vô hồn chính là vợ tương lai của Boss.

Thật kỳ lạ là, cậu luôn cảm giác không phải như thế. Nhất là khi Thắng Nam xuất hiện thì cậu càng chắc chắn mối quan hệ giữa Boss và vị hôn thê của Boss có gì đó khác thường, nhất là hôm nay, lạnh nhạt vô cùng.

Khi Hàn Mặc Niên ngồi vào ghế sau, anh không hai lời nói liền: “Về Lâm Viên Đình Hoàng.”

Thế là suốt đường đi, cậu có thể nhìn Boss qua kính chiếu hậu, khuôn mặt Boss trầm ngâm, u ám hiện rõ: cấm ai đến gần.

Khi đến Lâm Viên Đình Hoàng, Hàn Mặc Niên trước khi xuống xe, đã bảo với Thâm Sâm: “Từ đây về sau, 7 giờ 30 cậu hãy đến rước tôi và cấm cậu bước đến cửa.”

Mặt Thâm Sâm đỏ mỏ hôi, rõ ràng Boss vẫn để ý chuyện bữa sáng. Cậu rói rít gạt đầu kiên định.

Khi chiếc xe Mercedes chạy đi, Hàn Mặc Niên ngẩng đầu nhìn tầng 22 toà nhà giữa cửa Lâm Viên Đình Hoàng, nơi ấy đèn vẫn sáng, tâm trạng nặng nề của anh đã khởi quang trở lại.

*

Hàn Mặc Niên mở cửa và thay dép đi trong nhà, anh nghe tiếng phát ra từ tivi phòng khách, có lẽ cô vẫn đợi anh chẳng? Điều này làm anh rất cảm động.

Chỉ là không ngờ, khi anh vào phòng khách, đã thấy cô cuộn tròn nằm dựa vào tay ghế sofa, đôi mắt nhắm nghiền, xem ra ngủ rất ngon.

Giờ lúc này đây, anh nhẹ nhàng đưa tay vuốt nhẹ trán cô, rồi đến từng giác quan của cô, người con gái bây giờ như một thiên thần đang yên giấc lành.

Cô nhúc nhích do nhột, mày cau lại chứ chẳng thềm mở mắt, vẫn là tư thế cũ, ngủ tiếp.

Hàn Mặc Niên cười khổ.

Nhưng chỉ ba giây sau, cô mở hi hí mắt ra, nhìn thẳng đối diện, rồi dịch chuyển qua bên trái, chạm phải đôi mắt anh đang nhìn mình, cô giật mình chống tay ngồi dậy, mặt đỏ gay.

“Anh về khi nào?” Khuôn mặt cô còn đem theo vài phần ngáy ngủ.

Anh mỉm cười, vuốt tóc cô, chỉnh lại mái ngó đáng yêu: “Tôi vừa về, sao em lại không vào phòng ngủ?”

Má cô ửng hồng lên, đôi mắt to tròn liếc qua liếc lại, không dám nhìn thẳng vào anh: “Em đang xem phim, rồi ngủ quên...” có chết cũng không nói do đợi anh về nên cô ngủ quên, như thế mất mặt lắm.

Bỗng anh nâng cằm cô lên, bắt cô phải nhìn thẳng vào anh, nụ cười nhếch quen thuộc lại xuất hiện trên môi anh, làm cô phải chớp chớp mắt, nuốt nước bọt.

Anh quẹo rừ quá đi mất! Đôi mắt dưới đèn phòng ánh lên như sao trời, mày kiếm tinh nghịch nhướng lên, đôi môi anh cứ mấp máy mãi, làm cô bức rức không yên.

Khuôn mặt anh dần xích lại gần cô, thả hơi nóng vào má cô, “Lý An đã nói với tôi rằng: Đừng bao giờ tin những lời em nói khi thấy em đang liếc mắt qua lại.”

Bỗng chốc, cô từ sắc mặt đang đỏ lựng thì bây giờ chuyển trắng, trắng rồi lại tím, tím xong thì quay về đỏ.

Không ngờ, Lý An bán đứng cô triệt để như vậy! Cô căn môi không tìm được đường giải thích, đó là phản ứng khi cô nói dối, giờ Hàn Mặc Niên nói

như vậy, anh rõ ràng biết tổng rồi.

Xấu hổ chết mất!

Thắng Nam muốn bấu môi rồi quay đi lăm, nhưng sự áp bức từ người đàn ông cô yêu này thật quá là to lớn, cô lí nhí nói: “Em đợi anh...”

Hàn Mặc Niên lúc này mới thoả mãn với câu trả lời, nên hôn vào môi cô như thưởng cho sự thành thật từ cô.

Khi rời môi, còn đem theo sự luyến tiếc, anh xoa đầu cô, ngồi dậy: “Về phòng thôi.”

Thắng Nam nhớ đến một chuyện, bèn hỏi: “Anh ăn gì chưa?”

“Tôi đã ăn ở công ty rồi, em đừng lo.”

Giọng Hàn Mặc Niên vọng về phía sau, Thắng Nam có thể cảm nhận được giọng anh đem một phần cười.

Hàn Mặc Niên mở khoá cửa phòng, cũng hỏi lại: “Em đã ăn gì chưa?”

“Dạ rồi, em có nấu ăn rồi.”

Hàn Mặc Niên dường như rất hài lòng với câu trả lời của cô, anh “ừ” nhẹ. Sau đó, anh kéo cô vào cửa phòng, khoá cửa phòng lại.

Thắng Nam đứng sau lưng anh, cô nhìn thấy tấm lưng rộng lớn này, lúc nào cũng to lớn và vững chãi đến thế, nhưng lỡ một ngày, cô không thể nhìn được nữa, lúc đó cô sẽ chẳng biết cảm giác ra sao cả.

Cô nhìn xuống bàn tay anh đang nắm lấy tay cô, lúc này ấm áp thật đấy, rồi sau này chắc không còn sẽ đau lòng lắm.

Cảm giác đó cứ cuồn cuộn vào huyết mạch cô, đẩy lên nỗi sợ hãi vô hình, cô cứ nghĩ mình sẽ thoả mãn ở bên anh, nhưng giờ cô đã làm, cô tham lam, cô muốn cả trái tim anh, tình yêu của anh, nhưng làm sao đây... cô đâu có quyền.

Khi bước vào phòng, cô không khống chế được tâm tình mình, choàng tay ra, ôm anh từ đằng sau, cô áp chặt khuôn mặt mình vào tấm lưng kia. Anh không sử dụng nước hoa, trên người anh luôn có mùi hương gió biển thoang thoảng từ quần áo, từ chính con người anh.

Cô kiềm nén không cho mình hét lên những lời tận đáy lòng, chỉ suy nghĩ: Như thế này tốt rồi, được ôm anh mỗi ngày, được thấy anh thức giấc mỗi ngày, được nấu ăn cho anh, được sống cùng anh, nên miễn nguyện đi Thắng Nam.

Hàn Mặc Niên ngạc nhiên khi bị ôm bất ngờ thế này, nhưng rất nhanh chóng anh lấy lại được tinh thần, nụ cười lại nở trên môi. Anh muốn quay người lại, muốn mặt đối mặt cùng cô, anh lại muốn hôn cô nữa rồi...

Nhưng cái siết của cánh tay bé nhỏ đó quá lực không nhẹ, khi anh muốn dùng sức thì giọng trong trẻo đó đã ngăn anh lại.

“Đừng, đừng quay lại.”

Giọng cô hơi khàn.

“Mặc Niên, cho em ôm anh một chút thôi.”

Hàn Mặc Niên có ngốc cũng nhận ra được tình cảm Thắng Nam dành cho mình, anh phát giác rằng mình đã rung động, nếu không thì với sự ghét rứt rồi như anh, còn lâu mới có thể để cô bước vào cuộc sống mình.

Chỉ có điều vừa bắt đầu, anh chưa chắc chắn được tình cảm mình bao nhiêu là do thật sự đối với cô, bao nhiêu do từ kiếp trước. Thêm vào đó, còn việc của Thu Nguyệt và ở công ty cần anh giải quyết, anh cần thời gian để chắc chắn việc tình cảm này.

Hiện tại, anh chỉ muốn được về nhà vào mỗi tối để thấy cô, sáng có thể được ăn món ăn cô nấu, được nghe giọng cô tha thiết gọi tên mình, thật tốt lắm sao.

Anh đang nghiêm túc về mối quan hệ giữa anh và cô, chỉ cần sự chấp nhận bên Bạch gia, công ty ổn định, anh sẽ ngày ngày bồi dưỡng tình cảm này, sẽ phá bỏ bản hợp đồng chết tiệt kia, để cô có thể danh chính ngôn thuận bên cạnh anh.

Còn lúc này, anh đành phải để cô ở góc tối, không được lộ diện.

Thắng Nam không nghe được câu trả lời của anh, nghĩ anh đã ngầm ngầm đồng ý, cô thở phào nhẹ nhõm. Tay càng siết chặt, muốn ôm anh cả đời này.

Còn Hàn Mặc Niên cũng cảm nhận được, anh chỉ cười, cô gái này, cần anh rất nhiều, như thể yêu anh sâu đậm lắm.

Thắng Nam, nếu em biết kiếp trước chúng ta từng yêu nhau, hẹn ước với nhau, có lẽ bây giờ anh đã ôm em và cùng em tạo nên một kết thúc viên mãn. Chỉ là, hiện tại thì chưa. Anh đợi một ngày kết đẹp như mơ cho chúng ta.

Bây giờ thì... cùng nhau bồi đắp tình cảm, em nhé?!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hơi Ấm Của Em

Sau ngày gặp Hàn Mặc Niên ở nhà hàng Âu, Thu Nguyệt đặt chuyến bay đến London trong đêm đó.

Trên chuyến bay, cô không ngừng suy nghĩ đến mối tình chất chứa gần mười năm của mình, trong phút chốc, tan biến như bọt biển.

Hàn Mặc Niên đã nói: một phần lý do anh muốn hủy hôn là vì một cô gái. Đó chỉ là đòn đánh đau nhất đối với cô, đối với sự hy vọng bị bóp tắt ngay phút le lói.

Bây giờ đây, khi cô quay trở lại Thành phố S, tâm trạng vẫn không khả quan cho mấy, vì vết thương không thể muốn lành là lành được.

Vì cô nhớ ra, ngày cô bước đến công ty Hưng Thịnh tìm Hàn Mặc Niên, cô đã nhìn thấy bóng dáng người con gái mang khẩu trang và đeo kính bước lên chiếc xe Mercedes đen của anh, cùng lúc trợ lý của anh bước xuống và vẫy tay chào tạm biệt. Thế mà khi Hàn Mặc Niên hỏi, người trợ lý đó lại chối bay chối biện.

Chẳng qua là cô không chấp nhận được Hàn Mặc Niên có người con gái khác vì mười năm nay, người có thể đến gần anh chính là cô. Vậy mà... chẳng ai chống nổi một chữ ngờ.

Cô vừa bước xuống sân bay là về thẳng Bạch gia. Căn biệt thự trắng muốt sạch sẽ và trang nhã hiện dần trước mắt cô, hiện tại ba mẹ cô và anh trai làm việc chưa về, nên cô chỉ chào hỏi vài người giúp việc rồi lên thẳng phòng mình.

Trên tay cô là namecard của một vị thám tử mà bạn mình quen biết giới thiệu cho, cô chần chừ hơn mười phút, cuối cùng cũng gọi vào số điện thoại được viết trên đó, lòng thấp thỏm không yên.

*

Cuối tuần Thắng Nam quay thêm mười cảnh quay ở Thành Đô, từ sáng đến tối, cuối cùng cũng hoàn thành nhanh chóng và đóng máy. Chỉ còn lại một buổi chụp hình nữa là xong.

Cô lê thân xác mệt mỏi quay về chung cư của Lý An ở một hôm, để tiện sáng hôm sau đến studio chụp hình sớm. Việc này cô cũng thông báo cho Hàn Mặc Niên biết.

Dạo này anh khá bận rộn việc ở công ty, có hôm đến 10 giờ đêm cô mới nghe tiếng cửa mở, nhìn thấy anh về muộn như thế cô không thấy cô đơn, chỉ là xót và lo cho anh nhiều hơn. Lần nào, cô cũng ngồi ở sofa phòng khách đợi anh về, dần thành thói quen, anh lúc đầu là nhướng mày ngạc nhiên, về sau thì chaoàng tay ôm eo cô, hôn vào trán cô một nụ hôn. Từ bất ngờ, sang thích thú.

Thắng Nam nhiều khi không biết mình có bị nhầm lẫn không, cô thấy ánh mắt Hàn Mặc Niên nhìn cô có nét ấm áp hơn, ôn nhu hơn.

Bây giờ là gần hai ngày không quay về Lâm Viên Đình Hoàng, cô bỗng thấy nhớ nhớ anh. Nhưng công việc là trên hết, thêm cả cô đang làm việc cho anh, nên không để tình cảm chi phối được.

Tối cô ngồi bên cạnh Lý An xem bộ phim điện ảnh cũ của Alan, là bộ phim đưa Alan trở thành ảnh đế mới của ngành nghệ thuật thứ 7, bốn năm trước.

Vừa xem vừa nghe Lý An luyên thuyên về thần tượng, Thắng Nam chỉ tùm tùm cười.

Xong bộ phim, cô nhìn thời gian chỉ 9 giờ kém, đành thử gọi một cuộc gọi cho mẹ mình. Rất nhanh bên đầu dây bên kia nổi máy, giọng mẹ cô còn đem theo chút mệt mỏi.

“Mẹ mệt ạ?”

“Không sao, buổi tối nay sinh nhật một cô phòng bên, mẹ ăn rất nhiều bánh kem, giờ hơi khó chịu ỉy mà.”

Thắng Nam nghe thế cũng thở phào, đem theo sự le lói vui mừng: “Vâng, mẹ nhớ phải uống nhiều nước ỉm nhé. Dù vào hạ rồi nhưng thời tiết ban đêm vẫn hơi lạnh, tối ngủ nhớ đóng hết các cửa sổ lại, còn quần áo thì nhờ hộ lý, không được tự tiện đem giặt tay đâu đó, tay mẹ hôm bữa bị bong gân chưa khỏi nhanh vậy đâu...”

Nghe cô con gái mình luyên thuyên, mẹ Thắng Nam chỉ biết bất lực cười, đợi cho một loạt dặn dò của Thắng Nam xong xuôi, bà mới cười, nói: “Công việc con dạo này tốt chứ?”

Thắng Nam bước về phòng riêng lúc trước của mình, tiện tay rót một cốc nước lọc đem theo vào.

“Vâng ờn mẹ ạ, ngày mai con có một buổi chụp hình nữa là xong.”

“Nhớ giữ gìn sức khỏe nha con, tiền có thể từ từ kiếm, sức khỏe mới là trên hết.”

“Con biết sức khỏe con mà, hi hi...”

“Vậy con ngủ sớm đi, gần 10 giờ rồi. Thức khuya làm da mặt khô đó.”

Thắng Nam uống một hơi hết sạch nước trong cốc, cô nhìn ra phía ngoài đèn đường chung cư, nheo mắt.

Giờ giọng mẹ cô nói gì, cô chẳng còn nghe lọt chữ nào nữa, đầu óc đang loạn vì thấy chiếc xe Mercedes màu đen đang đậu trước cánh cổng bảo vệ.

Cô lắc lắc đầu, tự chế giễu mình ảo tưởng. Giờ này chắc anh đã ngủ rồi, dư hơi đâu mà ở đây tìm cô? Chiếc xe hiệu Mercedes màu đen đâu phải chỉ có mình anh có...

Thế nên, trấn định lại tinh thần, cô nói chuyện với mẹ vài phút mới chịu cúp máy.

Mà cô chưa kịp đặt điện thoại xuống bàn để đi thay quần áo ngủ thì điện thoại reo vang, nhìn tên trên màn hình đang chớp nháy làm tim cô đập thình thịch. Là Hàn Mặc Niên.

Cô hít thở điều mới ấn nút chấp nhận cuộc gọi.

Bên đầu dây bên kia là một hồi lâu im lặng. Thắng Nam cũng im lặng, cô cắn môi mình, đôi mắt lại chằm chằm nhìn về chiếc xe khả nghi đó.

Là anh phải không, phải không? Trong lòng cô cứ đinh ninh rằng, có thể là anh... sát xuất phần trăm lớn lắm...

Cứ thế, cô bèn nhẹ giọng lên tiếng: “Mặc Niên...”

Bên kia phát ra tiếng thở dài, sau đó giọng nói khàn khàn vang lên: “Tôi đang ở dưới cổng bảo vệ.”

Vậy là đúng xe của anh rồi! Thắng Nam vui mừng ra mặt, nhưng phải kiềm nén: “Tại sao? Giờ cũng khuya lắm rồi, anh đến đây làm gì?”

“...”

Không nghe được câu trả lời, Thắng Nam thấp thòm: “Mặc Niên, anh còn đó không?”

“Còn.” Chữ còn phát ra từ cổ họng anh nghe như có như không.

Thắng Nam suy nghĩ một hồi, cuối cùng thả lỏng người ra, “Em xuống gặp anh nhé?”

“Nếu em xuống đây, tôi không nghĩ có thể cho em đi lên lại.” Giọng anh rất từ tốn, pha lẫn bá đạo.

“...” Thắng Nam ngớ người, tim đập liên hồi.

“Em nghỉ ngơi đi, ngày mai em xong việc, tôi sẽ đến rước em”

Thắng Nam có cảm giác lòng hụt hẫng, không biết lý do. Bên đầu dây bên kia, nghe tiếng khởi động máy, tiếng tích tắc, tiếng thở của anh...

Đầu cô đang suy nghĩ xem, lời nói của anh có ý gì, nhưng chưa kịp suy nghĩ nhiều, anh lại lên tiếng: “Thế nhé, em ngủ đi, tôi phải lái xe...”

Lần này là cô cắt lời anh: “Em sẽ xuống, anh đợi em một chút.” Sau đó là cô cúp máy, không cho anh nói gì thêm nữa.

Cô chỉ vội lấy áo khoác mỏng của mình rồi chạy ào đến cửa phòng của Lý An. Cô nhanh chóng mở cửa, đưa đầu vào nhìn Lý An vẫn đang miệt mài cày phim của Alan, cô nói nhanh: “Chỉ, em bây giờ phải quay lại Lâm Viên Đình Hoàng có việc, ngày mai em sẽ tự đi xe đến studio đúng giờ, nha?!”

Lý An chẳng thèm đoái hoài quay lại, bàn tay phát phát mấy cái như đồng ý, nói thẳng đuột: “Thôi khỏi nói dối cô nương, tôi biết tổng cô về vì lý do gì, nhớ người ta rồi chứ gì?! Đúng là kẻ mới yêu nhau, xa nhau một hôm cứ ngỡ như một năm. Thật ngứa mắt! Chỉ có Alan mới thuận mắt thôi.”

Thắng Nam: “...”

Lý An đuổi khách: “Đi đi, nhớ khoá cửa lại. Cái tính em hậu đậu, đi đến bật thang cửa nhớ nhìn đằng hoàn rồi hãy xò dép, đá gạch tron mấy lần té rồi, nhớ đấy!”

Thắng Nam: “...”

*

Thật kỳ lạ, lúc ngồi vào xe và cho đến khi về đến Lâm Viên Đình Hoàng, Hàn Mặc Niên vẫn không có gì khác lạ, rất tiết kiệm lời.

Cô còn nghĩ người khi nãy điện thoại cho cô và người rước cô về là hai người khác nhau nữa cơ. Cô đứng trong phòng tắm rất lâu, trên người đã thay bộ quần áo ngủ (mà thực chất chỉ là áo thun rộng và quần sooc vải mềm), cuối cùng cũng thờ dài bước ra.

Người nào đó đã dựa lưng vào thành giường, đọc sách.

Khi nghe thấy tiếng động, mới ngẩng đầu nhìn cô rồi khép sách lại, đặt trên tủ giường, đôi mắt dán chặt trên người cô.

Khuôn mặt rất trầm tĩnh đẹp như bức tranh kiệt tác được vẽ tỉ mỉ, khiến trái tim cô lúc này lại loạn nhịp. Đôi khi cô cũng rất nể chính mình vì mãi si mê anh suốt ba kiếp, nhưng có lẽ đó là điều hiển nhiên, vì nhìn anh vào lúc này cô biết rõ lý do vì sao mình cứ mãi nhất kiến chung tình như vậy. Người đàn ông này, dù ngồi một chỗ, vẫn toả ra khí thế hơn người, cao ngạo khó ai đến gần được, nhưng vẫn đem theo nét quyến rũ chết người.

Bỗng dưng anh ngoắc cô lại. Cô cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, bước đến giường, một chân co lại vừa đặt đến mép giường, hai tay chống xuống giường, quay ngang đặt mông xuống, vừa lúc ai đó cũng xích lại gần cô, tiếng sột soạt, cô không để ý lắm.

Chỉ trong nháy mắt, Thăng Nam cảm nhận mình lọt tòm vào lòng ai đó, ngạc nhiên quay đầu nhìn, thì ánh mắt chạm đến chiếc cằm cương nghị, còn lún phún râu nhỏ nhỏ kia.

Cô còn chưa hết hốt hoảng, đầu ai kia đã gục xuống cổ thon của cô, đôi môi mềm mại đó chạm nhẹ vào cổ cô, ngura ngúra.

“Mặc Niên?” Cô cứng cả người, hơi thở gấp gáp.

Hàn Mặc Niên chẳng để tâm, anh hôn nhẹ nhàng lên làn da cổ trắng muốt của cô, nâng niu, yêu chiều, từng nụ hôn nhỏ.

Bất giác Thăng Nam rung mình, hơi thở loạn nhịp, cô dùng tay bấu vào gấu áo mình theo thói quen.

Rất lâu, Hàn Mặc Niên mới lên tiếng: “Tôi nhớ hơi ấm của em rồi.”

Thăng Nam chân động chẳng nói được lời nào, hai má cô nóng bừng, nếu mà đem đi rúng trướng chắc chắn sẽ chín. Cô chỉ dám cúi đầu nhìn hai bàn tay anh trước mắt mình, anh đang ôm cô, rất chặt, làm cô ảo tưởng anh đang sợ mất cô...

Sau đó, anh kéo cô, cả hai nằm xuống giường, rồi lại kéo cô đối mặt cùng anh, tay anh đặt ở cằm cô, vuốt nhẹ nơi chiếc cằm nhỏ xinh đó.

Môi Thăng Nam hơi run, cô còn chưa hoàn toàn tỉnh táo sau những lời anh nói, còn thêm cả chưa chuẩn bị thì bị kéo xuống nệm nhanh chóng, cô muốn xây xẩm mặt mày đến nơi.

Cô dùng tay chặn ngang ngực anh, mong anh cho cô định thần lại một chút.

Chẳng qua là chưa kịp thở nữa huống chi nói thì anh đã nhích cằm mình lại gần cô, nhắm vào môi cô, hôn rất chuẩn xác.

Đầu óc Thăng Nam như tê dại đi, chi còn biết nghênh hóp anh, thả lỏng người, cùng anh hoà quyện. Lúc đầu rụt rè, về sau thì đáp trả, môi cô tê tê, răng, lưỡi chạm vào nhau, đem theo sự ngọt ngào không dứt.

Cô mê đắm mất thôi!

Mà cô nhớ lại, khi đến ở cùng anh, tần suất số lần hai người hôn nhau rất nhiều, rất đều đặn, rất ngọt ngào. Cô còn nghĩ mình và anh thực sự như là người yêu thật của nhau, âu yếm, thân mật nhau là điều hiển nhiên.

Làm cô ao ước sống như thế này cả đời.

Anh rất nhẹ nhàng, từ từ dẫn dắt cô vào bể tình. Kỹ thuật hôn của anh rất tốt, cô đang nghĩ xem ngoài cô, anh đã từng hôn ai chưa. Mà nghĩ đến tim cô nhói lên, khó chịu. Niềm ghen tị như tự lại, khiến cô ngộp thở. Làm cô vội rời môi anh, thở dốc. Mà anh cũng vậy, đôi mắt đen thăm nhìn cô, hơi thở cũng loạn.

Trong phút giây đó, cô khẽ chớp mắt, mím môi nhìn anh. Trong đôi mắt anh, cô bỗng nhận ra có nét hệt hăng..

Hàn Mặc Niên bình tĩnh trở lại, vuốt nhẹ tóc cô, cười ngượng: “Ngủ thôi.”

“Mặc Niên, em... do hơi ngộp thở...” Cô muốn biện minh nhưng lại lắp bắp không nói rõ.

Hàn Mặc Niên vuốt ve má cô, nhẹ giọng: “Không, là do tôi hấp tấp làm em hoảng.” Là do anh không khống chế được cảm xúc khi chỉ vừa xa em hơn một ngày, nói ra, chắc ngượng chết mất!

Thăng Nam cụp mi mắt, cắn môi, như đang suy nghĩ gì đó. Rất mau, cô mở to đôi mắt tròn của mình, ánh nhìn sáng ngời, hai má phớt hồng ửng hồng đậm.

“Chúng ta... làm lại lần nữa nhé?”

Ngạc nhiên, Hàn Mặc Niên nhướn mày, nụ cười từ ngượng sang thoải mái hẳn ra, vờ hỏi lại: “Làm gì?”

Thắng Nam: “...” đã biết rồi còn hỏi cô?

Cô phụng phịu, quay mặt đi. Chỉ là chưa kịp đã bị kéo lại, môi anh ép chặt môi cô, tuân lệnh lời của cô nói.

Khẽ nhắm mắt, cô cảm nhận sự trào dâng trong lòng, cô đưa tay chạm vào má anh, cũng vuốt ve như cách anh đã làm với cô.

Bầu trời đêm tuyệt đẹp bên ngoài, lúc này chỉ có thể làm cảnh nền cho hai người đang rơi vào cuộc tình không có điểm kết.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tôi Chỉ Muốn Được Nhìn Thấy Em

Vào một buổi chiều của vài tuần sau đó, Thắng Nam cùng Lý An đến quán cà phê trên đường Yên Đỗ.

Chuyện là, vào một buổi sáng đẹp trời, Lý An nhận một cuộc gọi từ Tiểu Tiểu, hỏi chiều nay cô và Thắng Nam rảnh đến quán cà phê Starbucks trên đường Yên Đỗ nói chuyện, xem như hẹn nhau uống cà phê tâm tình chị em thân thiết.

Lý An xem lại lịch của Thắng Nam, nhìn đến bốn ngày tới không có việc gì, bèn đồng ý không chớp mắt.

Khi bước vào là thấy cảnh tượng Chính Từ Châu đang ân cần chăm sóc Tiểu Tiểu, còn Tiểu Tiểu thì ngai ngùng nép vào ngực anh, mỉm cười toả nắng.

Thắng Nam không tin vào mắt mình, dụi dụi mắt mấy cái. Lý An thì chết sững.

Khi thấy Tiểu Tiểu ngoác hai người lại, lúc đó hồn mới về xác.

Lý An là người bình tĩnh phản ứng đầu tiên, cô đi thẳng đến bàn hai người đang âu âu yếm yếm đó, đặt chiếc túi xách mình xuống thật mạnh, giọng cao chót vót: “Hay cho hai khanh, giỏi cho hai khanh! Giấu giấu điểm điểm cả bạn bè!!!”

Xung quanh quán cà phê không đông đúc cho lắm, nhưng vì giọng the thé của Lý An và thân hình cao 1m74 của cô quá nổi bật, thêm ăn vận sành điệu, xinh đẹp làm mọi người phải quay đầu lại nhìn.

Thắng Nam gục đầu thờ dài, đi đến bên cạnh Lý An, nhìn hai người đang bị hết ngẩn ngơ mà mỉm cười chào.

Khi Thắng Nam và Lý An đã ngồi xuống bàn, Chính Từ Châu mới thẳng lưng, khuôn mặt dần nghiêm túc nhìn hai người.

Không đợi anh nói gì, Lý An đã mở lời: “Thành khẩn khai báo sẽ được rộng lượng khoan hồng!”

Tiểu Tiểu bật cười, khác với cô, người đàn ông bên cạnh khuôn mặt vẻ hình sự đang nhìn Lý An, chậm rãi nói: “Tôi và Tiểu Tiểu sắp kết hôn.”

Thắng Nam vừa chỉ hóp được một ít cà phê từ phục vụ đem đến, nghe lời Chính Từ Châu nói, không kịp phản ứng, ho sặc sụa. Cô ngước lên nhìn anh và Tiểu Tiểu: “Kết hôn?”

Chính Từ Châu nhìn cô hiền hoà hơn, mỉm cười khẳng định.

Còn Tiểu Tiểu cũng tùm tùm cười, hai má cũng ửng hồng giờ bàn tay trái, ngón áp út đeo một chiếc nhẫn kim cương chói sáng.

Tiếng “hừ” lạnh từ Lý An, “Đúng là...” cô không nói tiếp, chỉ lắc đầu.

Hai bàn tay trái phải của Tiểu Tiểu một tay nắm lấy tay Lý An, một tay nắm lấy tay Thắng Nam, dịu dàng nói: “Minh muốn được sự chúc phúc từ hai người.”

“Chúc phúc hả? Có xem mình là bạn đâu? Đến lúc hai người quen nhau khi nào quý còn không hay hướng gì là mình?” Lý An bắt đầu cao giọng trách mắng.

Thắng Nam đỏ mề hôi trán.

“Ồ, đừng một cái bảo kết hôn. Tiệc đính hôn còn chưa có, cần nhau vậy rồi à?”

Đến lượt Tiểu Tiểu đỏ mặt hời tay.

Lý An liếc nhìn Chính Từ Châu: “Còn anh, giữ kỹ quá ha, làm như tội này không chấp nhận không bằng. Đợi ván đã đóng thuyền mới chịu thông báo, sợ tội tôi phản đối à?”

Tôi Chính Từ Châu cũng bị lời Lý An làm cho nghẹn họng.

“Bực chết đi mà!” Lý An xém nữa hét lên.

“Chị...” Thắng Nam nhỏ giọng khuyên nhủ: “Dù sao cũng ở nơi công cộng... ừm, mọi người xung quanh đang nhìn chị kia. Giữ hình ảnh.”

Lý An: “...”

Sau đó, Lý An khép nép lại, không quên thờ dãi: “Thôi được rồi. Tiểu Tiểu thích ai, yêu ai, mình luôn ủng hộ. Chỉ có là, ba đứa kia biết hết chưa?”

Tiểu Tiểu gật đầu, nghẹn ngào: “Còn thiếu cậu và Tiểu Nam làm phù dâu cho mình nữa thôi.”

Chính Từ Châu vuốt lưng Tiểu Tiểu, anh ôn hoà nhìn cô, cũng tiếp lời: “Ba người họ mới biết hôm qua, cũng phản ứng như Lý An vậy, ha ha. Thật vui vì vợ mình có chị em tốt như vậy.”

Thắng Nam nhìn hình ảnh trước mắt mà bồi ngùi xúc động, Chính Từ Châu có cuộc hôn nhân không hề hạnh phúc, chị Tiểu Tiểu thì luôn sợ hãi với tình yêu, nay hai người yêu nhau thắm thiết như thế này, làm cô vui mừng lây.

Cô đang chống cằm ngơ ngẩn, thì nghe được giọng Lý An nói tiếp: “Mà dù sao, cái tội hai người lớn lắm! Lý An này dù hiền diệu, thực nữ đi chăng nữa vẫn hơi âm ỉm, thế nên, cần một châu tới nay tại Đê Đài để an ủi tâm hồn đơn côi này. Khai Nhan, Tiểu Kiều, Tiểu Hoa... haizz ai cũng có bạn trai hết rồi. Chỉ còn mỗi Lý An này vẫn cô đơn quanh quẩn thôi.” Nói xong, cô uống một ngụm nước lấy hơi tiếp: “Nếu các người nghĩa khí, làm mai cho mình một anh cũng tốt. Tất nhiên, phải đẹp trai, giàu có ưu tiên!”

Chính Từ Châu gãi đầu.

Tiểu Tiểu bắt lực thờ dãi.

Thắng Nam thì xấu hổ muốn tìm chỗ trốn cho xong.

*

“Em có lẽ hôm nay về muộn.” Thắng Nam đứng trong phòng vệ sinh nữ, nhìn chính mình trong gương và nói chuyện điện thoại.

Bên đầu dây bên kia nghe tiếng lạch cách của bàn phím laptop, rồi sau đó là một giọng trầm ấm vang lên.

“Em bận việc gì?”

“Dạ không có.” Thắng Nam vô tình liếm môi khô của mình, biện lời nói dối: “Bên Fei Wong Travel em đến kiểm tra hình ảnh lần cuối, có lẽ sẽ rất lâu. Dù sao, ngày mai cũng đến ngày em quảng bá hình ảnh cho công ty đó rồi.”

Thật ra thì kiểm tra khâu cuối cùng đó cách đây hai ngày rồi... chỉ khác là cô và Lý An bàn bạc cùng bên Fei Wong Travel vào buổi trưa.

“Ừm, mấy giờ thì xong?”

“Chắc... hơn mười giờ ạ.” Chắc chơi đủ tới giờ đó về được rồi nhỉ? Rồi cô lại nghĩ, đối với những người kia, mười giờ hình như chỉ bắt đầu cuộc chơi thôi thì phải, đành nói thêm: “Cũng có khi trễ hơn, em sợ bên họ mời cơm. Nếu trễ quá, em sẽ ngủ lại nhà chị Tiểu An, anh không cần lo lắng.”

Bên đầu dây kia bỗng im lặng, không có cả tiếng động nào phát ra.

Thắng Nam hơi bất an trong lòng, đúng là nói dối khó chết đi được! Đối với những người đầu óc đơn giản là cô đây, nói dối đúng là cực hình.

“Không cần. Đến khi em xong việc, tôi sẽ đến rước em.” Anh từ tốn trả lời, cũng phát ra tiếng động, hình như anh đang rót nước, cô nghe tiếng nước chảy và nghe loáng thoáng anh ản ỉ ỉ, phá ra tiếng “bíp bíp”.

Cô cắn môi, lòng thấp thỏm nhưng không dám trái ý anh, cũng không muốn anh biết cô nói dối. Hôm nay dù sao cũng lâu lắm rồi cô không gặp lại nhóm chị Tiểu Tiểu và Chính Từ Châu, sợ sẽ rất lâu mới thoát khỏi đám người uống ngàn ly không say đó. Nên thôi, bưng một hôm với anh, chắc không sao đâu nhỉ?

“Không sao đâu. Em không muốn làm phiền anh... dạo này dường như anh không ngủ đủ giấc.”

Bên đầu dây bên kia, Hàn Mặc Niên bật cười: “Em lo cho tôi sao?”

Thắng Nam: “...” cô nhìn mình trong gương, hai má ửng hồng rồi.

“Em đừng lo, vì tôi muốn nhìn thấy em thôi.” Giọng anh trở nên ngọt ngào.

Một câu dường như rất đơn giản, lại đâm trúng vào tim cô, ấm áp lan toả khắp ngõ ngách người cô mất rồi.

*

Lạc Thác Thiên Tường cười cười, nhìn đám bạn thân mình rồi đến Hàn Mặc Niên từ từ bước vào phòng, buột miệng trêu ghẹo: “Hơn nửa năm rồi nhỉ?”

Phó Vĩ lắc lắc ly rượu, nhìn Lạc Thác Thiên Tường cười gian: “Cậu đang nói cho bọn này biết cậu vừa qua tuổi 28 được ba ngày rồi à?”

Cả đám người trong phòng liền bật cười.

Lạc Thác Thiên Tường chống chế: “Các cậu khác gì tôi?”

“Đúng là những người chỉ số IQ cao thì EQ ngược lại.” Lần này là Bạch Lý chọc Lạc Thác Thiên Tường.

Trong phòng, bạn bè hơn nửa năm mới hội tụ lại một lần, nên chọc ghẹo, giễu cợt nhau là chuyện thường tình.

Bạch Lý vội nghiêng đầu nhìn Hàn Mặc Niên đang trầm tư, ánh mắt anh nhìn đến chiếc điện thoại trên tay Hàn Mặc Niên, màn hình đen, mà cậu ta thì nhìn đăm đăm không nhúc nhích. “Đội điện thoại ai ư?”

Hàn Mặc Niên nhếch cười nửa miệng, lắc đầu: “Không, đã không cần đợi nữa.”

Bạch Lý không hiểu lắm lời Hàn Mặc Niên nói, nhìn sắc mặt thờ ơ của cậu ta, anh cũng không làm phiền nữa, chỉ huých tay, bảo nâng ly với đám sâu rượu trước mặt.

Tâm tình Hàn Mặc Niên rất khó đoán, lúc này càng thâm trầm hơn nữa, anh chỉ nhấp môi lấy lệ, còn lại là im lặng.

Giữa những tiếng cười, tiếng nói rộn rã, Bạch Lý khẽ liếc nhìn Hàn Mặc Niên, lời từ miệng muốn nói ra rồi lại thôi. Dần dần cũng gây được sự chú ý đến Hàn Mặc Niên.

Hàn Mặc Niên nghi hoặc nhìn Bạch Lý, “Cậu muốn nói gì thì nói đại đi.”

Bạch Lý thờ ơ, suy nghĩ lắm cuối cùng cũng mở lời: “Cậu với Tiểu Nguyệt, ổn chứ?”

“Có gì không ổn và chẳng ổn?” Hàn Mặc Niên nhoẻn miệng cười, hỏi lại.

Cau mày, Bạch Lý khó hiểu: “Ý cậu là sao?”

“Mình và Thu Nguyệt chẳng có gì, nên chẳng có gì là ổn và không ổn cả.” Hàn Mặc Niên điềm tĩnh nói, anh không quên dùng cách giết thời gian của mình là bật tắt cái bật lửa.

Ánh lửa đỏ cam cứ như ánh sáng hy vọng, tắt rồi hiện, hiện rồi tắt. Như thế này, tâm tình Hàn Mặc Niên mới có thể ổn định.

Bạch Lý ngạc nhiên, Hàn Mặc Niên nói thế ý là gì? Rõ là lòng anh biết, nhưng cuối cùng vẫn không kiềm lòng được mà hỏi tiếp.

“Ý cậu là, quan hệ giữa cậu và Tiểu Nguyệt vẫn không tiến triển gì?”

“Quan hệ giữa mình và Thu Nguyệt từ lúc bắt đầu ra sao, đến bây giờ vẫn vậy, sẽ không thay đổi.”

“Mặc Niên, cậu...”

“A Lý, ngay từ lúc đầu cậu đã hiểu mối quan hệ giữa mình và em gái cậu như thế nào, và cậu cũng hiểu tính tình mình rất rõ.”

Bạch Lý lắc đầu thờ dài, cảm thương Thu Nguyệt khi phải yêu cái tên vô tình này. Không phải anh chưa từng nhắc nhở Thu Nguyệt phải dùng lý trí để yêu Hàn Mặc Niên, chỉ là, Thu Nguyệt trầm lặng nhưng tính tình thì cứng đầu vô cùng, dù sao em gái anh cũng đã lớn, làm sao anh có thể quản lý được?!

“Cậu quả là đồ tàn nhẫn.” Bạch Lý thờ dài, nâng ly rượu nhấp môi.

Hàn Mặc Niên chợt nhớ đến câu nói của Thắng Nam khi tối ngày đầu tiên anh và cô gặp gỡ.

“Hàn Mặc Niên, quá thẳng thắn cũng là một cách tàn nhẫn nhất!”

Bỗng nhiên anh bật cười, anh là kẻ không thích kiên nhẫn, dễ mất kiểm soát, nên anh luôn muốn nói thẳng thắn để đạt được vấn đề trong lòng, luôn muốn mọi thứ xung quanh phải trở nên được kiểm soát tuyệt đối, nên đôi khi anh hay độc miệng và “khó ơ” một chút. Dù sao, anh không phải kiểu người có gì cũng giấu trong lòng, duy chỉ đối với Thắng Nam, vài vấn đề anh bất lực phải giấu.

Bạch Lý chau mày, anh nhìn Hàn Mặc Niên đang bật cười mà lộ rõ kinh ngạc. Cười ư? Anh chưa từng nghĩ Hàn Mặc Niên cười ngốc nghếch như hiện tại, quả là khó lòng nghĩ ngợi. “Mắng cậu tàn nhẫn, mà còn cười cho được?”

Hàn Mặc Niên nhún vai, đôi mắt còn đem theo ý cười nhìn Bạch Lý, “Tớ không phản bác! Quả là có tàn nhẫn, nhưng đó là cách tốt nhất cho em gái cậu.”

“Tốt nhất?”

“Tớ đã đề nghị huỷ hôn ước với Thu Nguyệt.”

Bạch Lý rất điềm tĩnh khi nghe được lời nói của Hàn Mặc Niên. Anh biết rồi cũng có ngày này, chỉ là không biết sớm hay muộn, nhưng bây giờ biết được rồi thì vẫn phải than một tiếng: Sớm quá!

Từ hôm Kiến An trở về, Bạch Lý suy ngẫm... chưa đến 1 tháng! Quả là Hàn Mặc Niên, luôn làm việc đánh nhanh gọn, không chừa đường lui cho đối thủ. Nhưng anh là người công tư phân minh, không vì Hàn Mặc Niên không có tình cảm với Thu Nguyệt mà không xem cậu ta là bạn nữa. Vì ngay từ lúc đầu Thu Nguyệt chọn Hàn Mặc Niên mà không phải Hàn Kiềm, anh đã nghĩ đến kết cục này.

Hàn Mặc Niên năm đó... còn tàn nhẫn và lạnh lùng với Thu Nguyệt còn hơn bây giờ. Nên nhiều khi thấy cậu ta đối xử dịu dàng một chút với Thu Nguyệt khi ở Bạch gia, anh cũng không hề để tâm đến. Vì tính cách trời sinh cậu ta đã vậy, thì khó lòng thay đổi. Nhưng... sau hôm nay, anh biết anh đã lầm.

Vì nếu không phải người Hàn Mặc Niên muốn quan tâm đến, thì đối với ai cậu ta cũng vậy, lạnh lùng xa cách.

Nhưng ngược lại với tâm trạng Bạch Lý lúc này, đám người đang rút đầu nghe lén phía sau kích động vô cùng.

“Hả? Cái gì?”

“Huỷ hôn ước? Không có đám cưới?”

“Không có tiệc cưới? Không có phá động phòng?”

“Mà tóm gọn! Hàn Mặc Niên vẫn là trai tân.”

“Mẹ nó! Minh đặt cược với Quý Văn là đám cưới sẽ có trong năm nay đây!”

Mà cái người tên Quý Văn lại cười rạng rỡ như bắt được vàng: “Ôi, tiền!”

Hàn Mặc Niên: “...”

Bạch Lý: “...”

Lạc Thác Thiên Tường cũng ồm ồm, “Đáng phạt!”

Cái đám quý này, ở phía sau lưng anh và Bạch Lý khi nào không hay, thật làm anh kinh hãi mất mấy giây! Nhưng anh cũng lười giải thích, nếu có giải thích thì cũng chẳng ăn thua với đám người luôn xem anh là trung tâm của việc bàn chuyện, với nội dung bàn luôn là: Hàn Mặc Niên là trai tân!

Quả không sai. Một phút sau, Hàn Mặc Niên bị đám bạn chửi mắng không tha, còn tên Bạch Lý kia cứ ngồi bên cạnh xem kịch và nhâm nhi rượu trên tay, thờ ơ không thêm cứu giúp.

Anh lại rất giống Lạc Thác Thiên Tường, IQ cao nhưng EQ thì... phải xem lại. Nên, đối với những tên miệng mồm nhanh nhẩu và trải nghiệm sự đòi hỏi hơn anh, đang giảng dạy về việc hôn nhân, bảo à mà không, phải gọi là chửi mắng anh, muốn anh quay lại với Thu Nguyệt, thì anh chỉ biết nín thinh nghe giảng.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Nguy Hiểm Quanh Em (1)

“Ngày em nghỉ việc ở Đế Đài cũng là ngày Tiểu Dao đề nghị ly hôn, anh nghĩ giữa chúng anh cũng chẳng còn duyên nợ gì nhau nữa, ly hôn là cách giải thoát cho cả hai nhanh nhất.” Chính Từ Châu nói xong, nhận điều thuốc từ tay Thăng Nam.

Thăng Nam rất thành thực, bật lửa cho anh mời thuốc. Cô chỉ im lặng nhìn anh rút một hơi thuốc lá và sau đó một màn khói trắng tan quanh hai người.

Hai người đứng ở góc ban công gần nơi đường vào WC Đê Đài. Người đi lượn lờ qua lại không phải không nhiều. Đa số là những mỹ nữ chân dài vào phòng vệ sinh nữ dặm lại phần son.

Tiếng ồn từ những người trên đường đi đến WC thêm cả tiếng nhạc, nơi đây thật hỗn độn. Mà hai người đã quá quen thuộc, nên xem chẳng có gì đáng ngại, không làm ảnh hưởng gì đến không khí nói chuyện giữa hai người.

Thắng Nam trước khi kéo Chính Từ Châu ra nói chuyện, cũng đã hỏi qua Tiểu Tiểu. Mà Tiểu Tiểu là người hiểu rõ Chính Từ Châu, nên vui vẻ đồng ý. Bây giờ, có lẽ đám Tiểu Tiểu đang quây trong phòng VIP Karaoke.

Chính Từ Châu buông điều thuốc ra, ngón tay chạm nhẹ đầu lọc, tàn thuốc rơi ra, bay nhẹ trong gió rồi đáp xuống đất.

“Tiểu Dao thắng quyền nuôi con, trong hôm đó, cô ấy dọn dẹp đồ đạc và ra khỏi cuộc đời anh. Ngày ở toà, anh suy nghĩ rất lâu mới rút quyền nuôi con, dù sao, Xá Xiu ở bên cạnh mẹ nó tốt hơn là ở bên cạnh anh. Từ lúc bắt đầu, cuộc hôn nhân giữa anh và mẹ nó đã không có tình yêu, cuối cùng dù bao năm qua vẫn không bồi đắp gì thêm, người chịu thiệt thòi vẫn là Tiểu Dao và Xá Xiu, anh là đàn ông, có thiệt thòi gì đâu.” Nói đến đây, anh cười mỉa mai chính mình, anh nhìn xa xăm bổ sung thêm: “Nên nếu Xá Xiu có thể giúp Tiểu Dao làm lành tổn thương của việc ly hôn, như thế cũng tốt... lúc cô ấy chuyển đi, cô ấy nhìn anh và khóc. Chỉ bỏ lại cho anh hai chữ “Cám ơn” rồi quay người đi.”

Thắng Nam ủ rũ nhìn ngoài cảnh đêm, đây là lầu 1, nhìn ra xa cũng chỉ có nhà cửa xung quanh.

“Đừng nói việc này nữa. Anh nói việc giữa anh và chị Tiểu Tiểu đi.” Thắng Nam không muốn thấy Chính Từ Châu u buồn như lúc này nữa, cô đành mở lời lãng sang chuyện khác.

“Tiểu Tiểu biết anh thường đến Đê Đài tìm em. Hôm ấy anh có một bữa tiệc mời công ty đối tác đến Đê Đài bàn việc làm ăn, không ngờ Tiểu Tiểu và Khải Nhan trực phòng đó nên có chút quen biết và ngồi nói chuyện chung. Tiểu Tiểu nhìn anh bị ép uống nhiều quá nên lên tiếng uống thay, vì lúc đó anh cũng ép uống đến ngà ngà say rồi.” Chính Từ Châu nhớ lại thì thở dài thườn thượt, một người đàn ông ba mươi tuổi đầu phải nhờ người phụ nữ cứu giúp, nhưng cũng như là cơ duyên giúp anh và Tiểu Tiểu lại gần nhau hơn. Cô ấy uống hơn hai chai rượu vang mà mặt chỉ ứng hồng thôi, lần đầu tiên trong đời anh thấy ai có độ cao như thế ngoài em.”

Nghe đến đây Thắng Nam chỉ gãi đầu cười cười, quả là độ cao cô hơi cao, có thể nốc ba chai rượu vang mới say, đối với bia khoảng hơn một kết mới có thể ngà ngà say, nhưng cô không uống rượu ngâm hay rượu thuốc được, hai ly thôi cô có thể gục xuống bàn. Đám chị Tiểu Tiểu độ cao hơn cô nhiều, vì cũng là dân lâu năm trong nghề, họ có bí quyết và kỹ thuật uống rượu sao cho không say.

Chính Từ Châu nhìn sắc mặt ngưng ngững của Thắng Nam mà không chọc ghẹo nữa, anh cười nghiêm túc nói tiếp: “Rồi dần anh và Tiểu Tiểu có nói chuyện qua lại, hai đứa thấy rất hợp tính nhau. Anh không ngờ là mình đã thích Tiểu Tiểu từ khi nào chẳng hay, chỉ biết là không được nghe giọng lại thấy nhớ. Tần suất anh đến Đê Đài nhiều hơn, cho đến khi một ngày anh không thể chịu nổi một thằng đàn ông nào khác chạm vào Tiểu Tiểu, lúc đó mới biết, mình đã chuyển thích sang yêu, nhưng anh phải cảm lạnh kiềm nén thứ tình cảm này, vì mình không xứng đáng với Tiểu Tiểu, anh là kẻ đã có vợ con. Anh dần ít lại Đê Đài, ít trả lời tin nhắn và cuộc gọi từ Tiểu Tiểu...”

Nói đến đây, Chính Từ Châu không kiềm lòng được mà rút một hơi thuốc lá lấy bình tĩnh tiếp để nói chuyện: “Bằng một thời gian sau, Tiểu Tiểu cũng im lặng, không tìm đến anh nữa. Lúc đó anh cứ nghĩ như thế là tốt đẹp, cho đến khi Tiểu Tiểu gặp chuyện, cô ấy bị tai nạn xe trên đường về nhà, tối hôm đó anh được một cuộc gọi từ bệnh viện báo tin. Người y tá điện thoại cho người thân Tiểu Tiểu, không hiểu vì sao lại gọi cho anh, sau khi anh đến bệnh viện làm thủ tục nhập viện cho Tiểu Tiểu, cô y tá đó có đưa lại anh điện thoại và đồ dùng của cô ấy, anh định lục tìm trong danh bạ cô ấy tìm người thân để báo tin, thì... anh nhìn thấy... số điện thoại của anh được nằm ở vị trí đầu tiên.”

Thắng Nam bỗng nhoẻ miệng cười, cô nhìn đôi mắt Chính Từ Châu lung linh trong đêm, giọng anh đem theo cái cảm kích và ngọt ngào, khiến người ngoài như cô cũng phải ngọt ngào theo. Tiểu Tiểu từ nhỏ đã là đứa trẻ mồ côi, nếu tìm trong sổ danh bạ cũng chỉ là những người làm ăn hoặc số của chị Khải Nhan, Lý An hay Ngọc Hoa mà thôi, còn lần này đã đưa Chính Từ Châu lên vị trí đầu tiên trong điện thoại, cũng đồng nghĩa với việc Tiểu Tiểu rất quan tâm đến anh ấy.

“Lúc đó anh nghĩ sao?” Thắng Nam tò mò hỏi.

Chính Từ Châu ngưng ngưng, anh gãi đầu nhớ lại: “Như thể cả thế giới đang quay lưng lại với em, đột nhiên lại có người quay đầu lại nhìn em nở nụ cười ấm áp.”

Anh còn bổ sung thêm: “Phút giây đó, anh nghĩ mình đã tìm được người phụ nữ cho cuộc đời mình. Người anh muốn chăm sóc và yêu thương cả đời này.”

Thắng Nam gật đầu, đem theo sự ngưỡng mộ không giấu diếm

“Vây em chúc hai người trăm năm hạnh phúc, bách niên giai lão, đầu bạc răng long, mọi điều như ý, hạnh phúc ngập tràn, còn gì nữa ta...” Thắng Nam vừa suy nghĩ câu chúc vừa nói.

Chính Từ Châu bật cười rồi xua tay, “Em đừng được rồi, không thôi anh cười mệt chết mất!”

Thắng Nam bấu môi xem thường, giấu đi sự xấu hổ không giỏi văn chương của mình.

Chính Từ Châu bỗng xoa đầu Thắng Nam, anh cười hi hi: “Thôi, cũng lâu rồi, anh với em vào lại phòng thôi, không mọi người lại đợi.”

Thắng Nam gật đầu: “Anh vào trước đi, em vào ngay.”

Chính Từ Châu “ừ” nhẹ một tiếng rồi quay người đi, cũng không quên bảo Thắng Nam vào nhanh.

Thắng Nam vừa quay đầu về phía góc đường vào WC, thì có bàn tay nắm lấy cổ tay cô, giật mình cô quay lại nhìn, nhú mào hoảng hốt: “Anh...anh... buông tôi ra.”

“Tiểu Nam, lần này gặp lại quả là duyên trời định rồi, em còn muốn trốn tránh anh đến khi nào nữa?” Khi nhìn thấy Thắng Nam nói chuyện với tên mất kính kia suốt buổi, Tần Quý Phàn hơi bất mãn, nhưng cô gái anh yêu thích kia lại xuất hiện lần nữa ở Đế Đài sau khi nghỉ việc hơn nửa năm, anh càng hưng phấn tốt độ, ý chí nung nấu muốn giành lấy cô gái này càng to dần, ham muốn chinh phục càng phùng phục hơn lửa cháy.

Thắng Nam vùng vẫy, nghiêng răng nói: “Tần Quý Phàn! Buông tôi ra! Anh muốn trên mặt mình có thêm vết sẹo ư?”

Bất giác Tần Quý Phàn lấy ngón tay xoa nhẹ vào vết sẹo bên trái tầm 3cm đã lành lặn, cười khinh bỉ: “Hôm nay, tôi sẽ đòi lại hết những gì em làm với tôi, với vết sẹo này!”

Thắng Nam kinh hãi, mặt trắng bệch. Tần Quý Phàn là tay giang hồ có máu mặt ở Thành phố S, không hiểu tại sao hần lại nhắm trúng cô khi hôm đó là lần thứ hai cô đến Đế Đài làm việc. Hần dần dập tò tính, nói yêu đương nhần nhích, hần hồ lấy danh ra oai với cô. Cô không quan tâm đến thì từ lúc vui thích hần chuyển sang bất mãn. Đỉnh điểm là hần nhờ đàn em ép cô vào một phòng karaoke mà hần đang đợi sẵn, lúc đó cô không muốn đi cũng không được, dám chị Tiểu Tiểu thì có việc ở nơi khác, tổng quản lý Lư Hoà Phi thì biến mất lạ kỳ, cô bị áp bức đưa tới. Trong lúc chống chọi trong phòng cùng Tần Quý Phàn đang muốn giờ trò đòi bại với mình, cô hươ tay đại trên bàn cầm ly đập vào đầu hần, hần ngã ngửa xuống sàn, lấy thêm một ly nữa đập lên bàn muốn hù dọa hần khi thấy hần còn tỉnh táo, những miếng vỡ văng ra khắp nơi, không ngờ có một mảnh to bắn vào mặt hần, máu chảy một đường dài, cô lập sợ hãi bỏ chạy. Nhưng khi ra đến phòng karaoke đó, lương tâm cô cắn rứt, bèn điện thoại cho 120 đến cấp cứu hần. Sau đó chạy về nhà một mạch.

Thời điểm đó, là trước khi cô gặp Hàn Mặc Niên đúng một tuần lễ. Sau khi ba ngày vui đầu ở nhà, cuối cùng cô cũng lấy sức mạnh để an ủi chính mình rồi tiếp tục đi làm. Khi cô vào Đế Đài thì nhân viên họ vẫn còn bàn tán vụ việc đó, nhưng không ai biết hung thủ đánh Tần Quý Phàn là ai, cô thờ phào nhẹ nhõm hơn khi biết Tần Quý Phàn vẫn phải ở nhà dưỡng thương do vết thương trên đỉnh đầu vẫn còn đọng máu. Tất cả sự việc như thế khép lại, cho đến hiện thực ột ạt quay lại trước mắt Thắng Nam.

“Em hay lắm. Giờ đã thành người nổi tiếng, sống ở chung cư cao cấp tôi chẳng thể bước vào, như thế không có nghĩa là tôi bỏ qua cho em đâu, Tiểu Nam à, trừ khi em rời khỏi Thành phố S này.” Tần Quý Phàn cười cười nhìn Thắng Nam như muốn ăn tươi nuốt sống.

Sống lưng Thắng Nam bỗng dựng đứng, cô tin Tần Quý Phàn, ở Đế Đài quả Boss cô còn phải nể mặt hần vài phần mà, “Không, không! Tần Quý Phàn là do anh lỗ mãng với tôi trước, tôi chỉ phòng vệ chính đáng, tôi không có ý muốn làm anh bị thương.”

“Được! Nếu em muốn tôi bỏ qua cho em, vậy thì tôi nay đến hầu hạ tôi đi! Không thì xem thử, hôm nay em có thể bước chân ra khỏi Đế Đài không?” Bàn tay Tần Quý Phàn càng siết chặt tay Thắng Nam hơn, ép cô đến cửa phòng kho của những người lau công để đồ.

Xung quanh không ai dám hó hé, họ nhanh chóng tản đi, đến cả con ruồi cũng bay mất. Ai chẳng biết Tần Quý Phàn ở Thành phố S này ra oai tác quái cỡ nào, suy ra, chỉ có hai người dạy dỗ được hần ta, lại máu mặt không kém, nên chỉ vừa 24 tuổi đã không biết thêm kiên nể ai nữa. Mà người hần ta có thể nghe lời là...

Một là anh của hần ta. Hai chính là... chủ của Đế Đài.

Mà ngay lúc này đây, Thắng Nam mím môi chịu đau khi lực lưng bị đập thẳng vào cửa gỗ của phòng kho đó một phát thật mạnh. Cô đành nhắm mắt làm liều, vùng vẫy đến đâu thì hay đến đó, đợi có người đi đang cứu giúp. Cô không dám hó hé nữa lời, chỉ sợ Tần Quý An dùng môi hay là mở cửa kho tổng cô vào bên trong hành sự thì cô hết đường nhờ ai nữa.

Tần Quý Phàn nhìn đôi mắt đen to tròn đem theo sự phần nộ đối với hần, chẳng có chút lực sát thương nào, càng tăng thêm ham muốn trong người hần.

Thắng Nam! Cô gái ngay phút giây hần nhìn thấy cô, đã vừa mất hần đến nhường nào, đã tạo cho hần sự ham muốn bỗng chốc vực dậy dù chưa có tác động gì bên ngoài. Cô gái e ấp cười ngượng ngịu. Lúc đầu nhìn hần vẫn có chút thành ý, càng về sau lại càng chán ghét vô cùng. Dám lẩn tránh hần, dám từ chối hần, đập ly vào đầu hần, gạch một đường lên mặt hần, suốt đời này, sao hần quên cho được?

“Anh buông tôi ra!” Thắng Nam không ngừng chiến đấu.

Hần nhìn đến hai cánh môi hồng đang hé mở thật đẹp mắt, không kiềm nổi lòng mà hôn, Tần Quý Phàn cúi đầu xuống chuẩn xác nơi cánh môi của Thắng Nam.

Thắng Nam hốt hoảng, cô nghiêng đầu qua một bên, bờ môi hần bị trượt, hôn vào bên má cô. Cô không chịu nổi mà muốn khóc nức lên, càng vùng vẫy mãnh liệt. Chân cô bất giác co lên, thúc vào giữa hai chân hần ta đang gian ra kiểm kẹp cô lại.

Tần Quý Phàn không để ý nên một cú thúc như trời giáng làm hần khụy xuống, buông cả hai tay Thắng Nam ra trong chốc lát để xoa nơi đau đớn đó.

Thắng Nam thấy có cơ hội chạy trốn, liền đá hần một phát nữa rồi chạy, không ngờ chân bị bắt lại, té nhào xuống đất, cô đau đớn kêu lên: “Cứu tôi với!”

“Câm mồm!” Tần Quý Phàn rống to lên. “Mày la rất cổ họng cũng không ai vào đâu! Khu WC này, đàn em tao canh giữ bên ngoài cửa ra vào rồi.”

Thắng Nam trợn tròn mắt, nước mắt còn đọng ngay mi, đầu trầm nghĩ, chuyện này chết chắc rồi ư? Cô vùng vẫy đạp Tàn Quý An một cú vào thẳng mặt hắn, làm hắn đau rên, buông tay. Cô lật đật bật dậy, chạy thẳng vào phòng vệ sinh nữ khoá chốt cửa lại.

Trái tim cô đập thình thịch, nghe tiếng bước chân Tàn Quý An đến gần, cô không còn bình tĩnh nữa, nước mắt thi nhau xuống. Chợt nhớ đến điện thoại còn trong túi mình, cô vội lấy ra, ấn một số mà cô thuộc nằm lòng từng con số, bên kia cũng rất nhanh chóng nhận cuộc gọi.

“Thắng Nam?” Giọng khàn khàn vang lên nghe hơi mệt mỏi.

Thắng Nam chẳng còn biết trời trăng gì nữa, cô bỗng thấy mình thật yếu mềm, nghe được giọng anh thôi, mọi thứ uất ức không kiềm nén nữa thi nhau trào dâng: “Mặc Niên... huhu, Mặc Niên cứu em..”

Bên ngoài nghe tiếng đập cửa “thùm thùm”, Tàn Quý Phan gào thét: “Mày ra đây!”

Tiếng hét quá to, bên đầu dây bên kia Hàn Mặc Niên cũng nghe thấy, anh gấp gấp hỏi: “Em đang ở đâu?”

Thắng Nam càng quẩn quít, cô hoảng sợ, càng khóc to hơn: “Cứu em, Mặc Niên... hu hu cứu em... hần tìm thấy em rồi...”

“Em bình tĩnh.” Hơi thở Hàn Mặc Niên bỗng dồn dập: “Nói tôi biết, em bây giờ đang ở chỗ nào của Đệ Đài, tôi đang ở đây, tôi sẽ đến cứu em.”

Thắng Nam ngó ra hai giây, sau đó tiếng chốt cửa phát ra tiếng “lạch cạch”, bên ngoài như tiếng chân đạp cửa ầm ầm, cô bình tĩnh, run rẩy nói: “Em ở phòng vệ sinh nữ tầng trệt... hần hần đang đạp cửa... anh mau đến cứu em đi... Mặc Niên, cứu em..”

“Được, tôi đang ở tầng 1, em không được cúp máy, đợi tôi.” Hàn Mặc Niên dặn dò.

Thắng Nam run run cầm điện thoại, cô áp chặt tai nghe tiếng ồn ào bên kia, có nhiều tiếng đàn ông đang nói, tiếng giày nện xuống gạch rầm rầm.

Chưa kịp suy nghĩ gì, chốt cửa phòng vệ sinh cô đứng bị đạp văng ra, bóng Tàn Quý Phan lù lù trước mắt, Thắng Nam trợn mắt quên cả hô hấp.

Tàn Quý Phan nhếch miệng cười khẩy, “Mày nghĩ trốn được tao sao?”

“Aaaaaa!” Thắng Nam hét toát lên. Tàn Quý Phan nhào đến, hai tay hần bắt lấy hai tay cô kéo lên cao, cùng lúc điện thoại của cô rớt xuống đất, văng ra xa.

Tàn Quý Phan rút dây nịt bằng vải bố của mình cột chặt tay Thắng Nam, hai chân thì luồn vào giữa hai chân cô. Khi đã không chế được cô, hần xé toạt áo sơ mi của cô, lớp thịt trần, trắng trẻo lộ ra ngoài, cả bờ ngực nhấp nhô do thở mạnh của Thắng Nam ngay trước mắt hần. Hần nhanh chóng hôn lên bờ ngực đó, hôn lên xương quai xanh, đến cổ, rồi đến khuôn mặt cô.

Giọng hần khàn đi vì dục vọng, đem theo cái hứng chí vô cùng: “Biết điều một chút, tôi sẽ không làm em đau.”

Trước mắt Thắng Nam là tầng nước mắt mờ ảo, cô giãy giụa, cố hết sức rời khỏi bàn tay hần ta, cô ghê tởm cái hôn của hần, ghê tởm các hần nói âu yếm, ghê tởm.

“Mặc Niên... cứu em!” Thắng Nam hét trong vô vọng. Còn Tàn Quý Phan thì cười đắc chí, càng hùa: “La lớn lên, xem ai cứu em không? Ha ha.”

Mà người bên kia, như ngồi trên lửa nóng, tiếng kêu cứu của Thắng Nam càng làm anh điên máu, đôi chân chạy như bay về phía phòng vệ sinh nữ tầng trệt.

Đi bên cạnh anh là toàn bộ bạn bè anh, anh không kịp giải thích, chỉ nói rằng phải cứu người, bọn họ không ngại ngần gật đầu chạy theo anh rất nhanh chóng.

Tiếng hét tiếp theo hoà với tiếng khóc của người con gái bên đầu dây làm cả đám kinh động, không hẹn cùng nhau chạy hết tốc lực.

Có người còn cảm rầm “Cái quái gì vậy?”

Chỉ có Hàn Mặc Niên là mím môi muốn bật cả máu, trên trán anh tầng lớp mồ hôi mỏng đỏ, lòng càng như lửa thiêu đốt, muốn trực trào.

Thắng Nam! Thắng Nam của anh... mong em không xảy ra chuyện gì, đợi anh đến! Nhất định phải đợi anh đến!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ngoại Truyện Về Sở Tuyền: Kiếp Sau, Tôi Sẽ Là

Người Theo Đuổi Em

Ngày 25 tháng 9.

Đại tá Trần cử tôi đến biệt thự của Tổng gia, đưa thư viện trợ.

Quảng Châu đang chống chọi với giặc, tôi nghe loáng thoáng từ đại tá Trần, Quảng Châu sẽ không chống chọi được lâu nữa.

Ở Giang Thanh vẫn chưa có sóng gió, tôi bỗng nhiên cảm thấy lo lắng chẳng biết mẹ và Tiểu Du ở quê có ổn không.

Tổng Quan Dực là một người đàn ông rất chính trực, dù đây là lần đầu tôi tiếp xúc cùng ông, nhưng lòng bác ái và đôi mắt sáng ngời đó, tôi không thể nào quên được. Ông hứa nội trong hôm nay đến ngày mai, quân ở Quảng Châu sẽ có lương thực tiếp tế. Tôi thảm kính nể ông, người đàn ông như ông ở hiện tại này, ít ai làm được. Một thương nhân vì nhân dân đồng bào, luôn giúp đỡ hết mức có thể.

Tôi cáo từ ông sau khi trò chuyện cùng ông đôi ba câu. Vừa bước ra đến huyện quan, có người va chạm vào người tôi, rồi té ngã. Lúc tôi nhìn kỹ, thì ra là một bóng hồng. Nàng cau mày khi ngồi bệch dưới đất, nhưng khi ngước lên nhìn tôi, rõ là một đôi mắt đen láy, to tròn. Đôi mắt ánh rạng ngời niềm hào hứng.

Tìm tôi đập liên hồi.

Ngày 26 tháng 9.

Tôi đang ngồi trên giường mình, đọc lại thư Khiết Du gửi đến. Dường như ở quê vẫn ổn, tôi thảm thờ phào nhẹ nhõm.

Chợt tôi nghe tiếng động bên ngoài cửa phòng, Ngụy Đông từ bên ngoài bước vào câu cổ tôi, cười hi hi báo tin tốt lành. Tôi cau mày khi nghe, nhưng chưa kịp phản ứng, bên ngoài lại một tràn ồn ào náo nhiệt, toàn là giọng của đực rựa trong ký túc xá quân đội này. Tôi cùng nhũn đồng đội khác, đưa đầu ra khỏi cửa sổ nhìn.

Bên ngoài, Tổng tiểu thư của Tổng gia đang đứng giữa sân ký túc, mặt nàng nghênh lên liếc nhìn một loạt ký túc xá, xem ra chẳng sợ gì cả, rồi nàng nhìn thấy tôi, gào to.

“Sở Tuyền! Em là Tổng Tử, ngày hôm qua chúng ta gặp nhau rồi đó. Em không muốn nói vòng vo, em thích anh, chúng mình quen nhau đi!”

Tiếng sấm vỗ tay vang dội, cùng đem theo cho tôi nỗi bất lực vô hình.

Ngày 31 tháng 9.

Quảng Châu cứu viện.

Tôi và tất cả anh em trong ký túc xá cũng đã sẵn sàng lên đường, nguyện sống chết cùng nhau.

Ngày 12 tháng 10.

Quảng Châu hoàn toàn bị chiếm đóng. Thương vong không ít, trong đó có cả anh em vào sinh ra tử cùng tôi.

Chúng tôi quay lại căn cứ ở Giang Thanh, nhận lệnh của đại tá Trần.

Ngụy Đông đã đổi nghịch cùng chúng tôi, đầu quân cho địch, lòng tôi ngổn ngang thất vọng và buồn bã.

Ngày 15 tháng 10.

Căn cứ chúng tôi bị ném bom.

Máu lại đổ.

Ngày 23 tháng 10.

Quân Nhật bỗng lặn hơi, biệt tăm tích. Giang Thanh lại được yên bình một thời gian, nhưng không vì thế chúng tôi không cảnh giác, luôn có lính túc trực các đồn quân sự.

Tôi gặp lại Tổng Tử, nàng vẫn yêu kiều, kiều ngạo như lần đầu tôi gặp, duy chỉ khi chỉ còn mình tôi, nàng luôn nhìn tôi bằng đôi mắt chan chứa tình cảm nam nữ.

Đối với một người đàn ông chưa bao giờ yêu đương, lấy việc nước làm trọng, thì Tổng Tử như là điều bất ngờ cho cuộc đời tôi. Nàng dồn dập, theo đuổi tôi kịch liệt, nói những lời yêu đương sến sẩm mà đáng lẽ ra phải để đàn ông nói, nàng không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ tôi không nhìn nàng. (Nguyên văn là nàng nói.)

Có lần tôi câu bắt, một phần do nài, một phần do áp lực từ cuộc chiến, tôi không thẹn nói: “Tổng tiểu thư, những lời yêu đương sến sẩm đó, phải để đàn ông như tôi nói. Tiểu thư không sợ giá trị mình bị sụt giảm ư?”

Tôi quả thật là kẻ không biết ăn nói, lại trí thông minh không bằng Ngụy Đông, tôi chỉ một phút hồ đồ, chỉ là... không ngờ nàng còn hồ đồ hơn tôi. Nàng đáp trả: “Sở Tuyền! Giá trị có quan trọng không? Ăn được không? Em đã tuyên bố theo đuổi anh, thì em có quyền nói gì đó để anh phải để tâm đến em chứ?! Nói thế thôi, em vui lắm, hihi.”

Tôi quả thực... bất lực.

Ngày 27 tháng 10.

Nàng dùng áp lực từ cha mình, kéo tôi đi đến một ngọn đồi.

Ngọn đồi ngập tràn hoa cẩm tú cầu.

Tôi còn ngây ngốc nhìn vùng trời xanh mượt đẹp đẽ đó, nàng đã gọi tên tôi và mơ tưởng về sau này.

“Sở Tuyền! Đợi ngày kết thúc chiến tranh, đất nước được thống nhất, em sẽ trồng một rừng hoa cẩm tú cầu trước ngôi nhà xinh xắn của chúng mình, ngoài bia hàng rào sẽ là một dàn cây đào, đến khi xuân đến chúng ta có thể ngắm hai loài hoa cùng một lúc, anh chịu không?”

Tìm tôi lúc đó đập nhanh liên hồi, cảm giác ấm nóng từ đầu len lỏi vào tim tôi. Quả thật, dù tôi có mạnh mẽ trên chiến trường đến đâu, tôi vẫn mong có một tổ ấm cho riêng mình.

Tổng Tử, em làm rất tốt! Đánh một đòn chí mạng thẳng vào tim tôi rồi!

Ngày 23 tháng 11.

Tôi cảnh giác cao độ với những lần công kích của Tổng Tử, nhưng toàn thất bại.

Trái tim tôi mềm yếu khi nào không hay.

Tôi thấy mình là kẻ không ra gì, việc nước vẫn còn trăn trở, làm sao nghĩ đến tình yêu như thế này?

Ngày 29 tháng 11.

Khiết Du đến thăm tôi, đem theo lương khô mẹ đã làm cho tôi cất vào một hủ to, đủ để tôi ăn dần một tháng.

Khiết Du tóm tắt tình hình ở quê cho tôi nghe, đám đực rựa xung quanh không thêm để ý sự có mặt của tôi, luôn trêu ghẹo Khiết Du. Tôi theo phản ứng tự nhiên, bảo vệ Khiết Du. Dù sao, từ nhỏ đến lớn tôi đã xem Khiết Du như đứa em gái của mình.

Ngày 2 tháng 12.

Tổng Tử tìm tôi, hỏi tôi đóng thư tình nàng gửi cho tôi ở đâu, tôi hơi ngạc nhiên nhưng cũng thành thật chỉ chỗ. Tôi luôn tôn trọng tình cảm của nàng dành cho tôi, nên không vứt đi. Dù sao, nếu sau này tôi chết đi ở chiến trường thì cũng được an ủi, vì cõi đời này cũng có người tôi từng yêu thương.

Nàng tìm thấy, rồi xé. Tôi hoảng hốt, tiếc nuối giành lại đồng thư tình đấy. Nàng nhìn tôi bằng ánh mắt ngập tràn thất vọng.

Tôi hỏi nàng cũng không nói gì, cuối cùng chán nản, tôi không hỏi nữa.

Ngày 5 tháng 12.

Tôi tiễn Khiết Du ra tàu lửa, về lại quê.

Khi bánh xe tàu lăn bánh, tôi lơ đãng nhìn bên góc trái nơi sập báo, tôi thấy Tổng Tử ngó đầu ra nhìn tôi.

Đôi khi tôi rất nể sự kiên nhẫn của nàng. Từ hôm xé thư, tôi tưởng nàng không theo đuổi tôi nữa, không ngờ nàng vẫn âm thầm đi theo tôi. Lòng tôi lúc đó rộn rạo, tôi tự mỉm cười khi nào chẳng hay.

Ngày 6 tháng 12.

Nàng lại náo loạn căn cứ mới chúng tôi một lần nữa. Lần này đồng đội tôi dẫn tôi ra để đối diện cùng nàng, tôi biết mình không chống lại một đám người hào hứng với chuyện tình của tôi, nên ra nói chuyện một lần dứt điểm vậy.

Nàng nhìn tôi, nàng khóc, phút giây đó tôi cảm nhận trái tim tôi như bị ai đó khứa, đau đớn lắm.

“Sở Tuyền! Tôi cho anh hai lựa chọn. Một là trở thành người của Tổng Tử tôi, hai là ý trên. Anh chỉ có hai lựa chọn trên thôi!”

Tôi cười khở, dùng ngón tay lau đi nước mắt nàng, dù lời tiếp theo tôi có phũ phàng đi chăng nữa, tôi đã nói rằng: “Tổng tiểu thư, đất nước còn chiến

tranh, nên tôi không thể nghĩ đến chuyện tình cảm.” Tôi lấy hơi, bổ sung thêm: “Tôi đã có hôn thê ở quê nhà rồi.”

Ngày hôm đó, tôi không thấy Tống Từ kiên cường tôi thường nhìn thấy nữa.

Ngày 10 tháng 11.

Trong khi tôi nghĩ Tống Từ sẽ suy nghĩ sáng suốt trở lại, nhưng không nghĩ là theo ý nghĩa tiêu cực.

Nàng quá quen với đồn căn cứ quân đội chúng tôi, đi ra đi vào không ai cản, bởi vì mọi người luôn biết nàng đến đây chỉ vì tôi, thêm cả cha nàng lại là người tiếp lương thực và nơi căn cứ này cho chúng tôi, mang ơn cha nên không dám làm gì con.

Nàng đứng sau lưng tôi, lúc tôi đang sắp xếp lại quần áo, tai tôi nhanh nhạy nhận biết, nghe cả được tiếng thở của nàng.

Tôi cũng đã suy nghĩ suốt mấy ngày hôm nay, tôi nghĩ mình cũng thích nàng. Nếu không, tôi cũng chẳng có tâm tình để ý nàng từng chút một, mặc kệ nàng quanh quẩn bên tôi nhưng chưa hề thấy phiền, lại thấy có chút hứng thú nữa chứ...

Nhưng âu cũng là lỗi do tôi, nàng chỉ đến nói cho tôi biết nàng sẽ vẫn theo đuổi tôi, cho đến khi tôi và vị hôn thê nói dối kia thành đôi, nàng sẽ từ bỏ. Rồi nàng không đợi tôi phản ứng, đã chạy đi mất.

Bỏ lại tôi với lòng rối bời.

Ngày 11 tháng 12.

Tổng Quan Dực bị vu là hán gian bán nước, theo Ngụy Đông lấy tin tức từ đại tá Trần bán lại cho Nhật Bản đổi lấy hư vinh.

Nghe đến đây, tôi không khỏi nghi ngờ. Vì sao? Vì sao đại tá Trần vu oan cho Tống tiên sinh như vậy? Rõ ràng, Tống tiên sinh không phải người như vậy. Cứ nhìn trước mắt, quần áo, lương thực, cả nơi ở một tay nhờ Tống tiên sinh, tôi không hiểu vì sao đại tá Trần hồ đồ lại nghĩ Tống tiên sinh là hán gian?

Tôi có đến tìm đại tá Trần hỏi cho ra lẽ, tuy nhiên, chứng cứ đầy đủ, hình ảnh gián điệp gửi về chụp rõ mười mươi, tôi câm lặng.

Ngày hôm đó, Tống tiên sinh bị bắt giam, Tống Từ thì biến mất.

Ngày 12 tháng 12.

Tổng Quan Dực bị xử bắn.

Tôi biết, nhưng không thể làm gì hơn.

Ngày 20 tháng 12.

Tôi nhờ sự quen biết ít ỏi và chức thiếu tá của mình, tìm Tống Từ. Cuối cùng cũng biết được, cô trốn chạy và bị bắt bởi nhóm người Nhật, bị bán vào động chứa gái ở Quảng Châu.

Nghe đến đây, tay tôi run rẩy, không thể tin được vào tai mình.

Ngày 22 tháng 1.

Tôi cùng vài đồng đội cùng vào sinh ra tử, đến Quảng Châu, nơi Tống Từ đang chờ tôi đến cứu. Đại tá Trần rất đồng ý với quyết định của tôi, cũng đánh tiếng với người nắm vùng ở An Huy, Quảng Châu trợ giúp.

Việc cứu người cũng không dễ dàng gì cho lắm. Nhưng tại canh gác hay uống rượu, cờ bạc lơ đãng vào hôm tối. Với sức lực chúng tôi, mười tên không là vấn đề gì.

Lúc tôi mở cánh cửa sắt nặng nề ra, bên trong căn phòng hơn mười cô gái mặt lấm lem và sợ hãi, tôi chạnh lòng. Dáo dác nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn thấy Tống Từ đang nhắm mắt, được một cô gái chăm sóc trên giường.

Dò hỏi mới biết, Tống Từ đã bị sốt hơn bốn ngày nhưng không được đưa đi bệnh viện, nửa mê nửa tỉnh nằm chờ chết, lúc nào cũng gọi tên tôi.

Tôi nghĩ lần này, sẽ không để mất Tống Từ nữa. Suốt một tháng trời rỗng rã, tôi nhận ra, thiếu nàng quay quẩn bên tôi, thiếu tiếng yêu không thềm suy nghĩ đã nói của nàng, tôi nhận ra tôi cần nàng biết mấy. Tôi sẽ thành thật với tình yêu này.

Tôi ôm nàng ngồi ghé sau chiếc xe jeep của người trợ giúp đưa đến, về lại đồn căn cứ ở huyện An Huy.

Trên đường đi, nàng mê man gọi tên tôi, nhưng hơi thở yếu dần, nàng nói với tôi một câu “Em yêu anh” nhẹ bằng, như lúc trước nàng hay nói, cuối cùng tay nàng buông thõng.

Tôi hoảng hốt, tôi lay hoay, tôi cứ ngỡ như nàng đang giỡn, nhưng hơi thở nàng đâu? Tại sao nàng lại chẳng thở nữa, thở đi, làm ơn, thở đi...

Cuối cùng, người con gái tôi yêu đã rời bỏ tôi.

Rời bỏ những lời nàng hứa với tôi.

Tối hôm đó, tôi vô hồn ôm xác nàng đã chẳng còn hơi ấm.

Ngày 23 tháng 1.

Một tướng quân Nhật đến tìm tôi, tôi biết ông ta muốn gì, chỉ là tôi không còn tâm tư để nói chuyện.

Ông ta chỉ cười, bảo tôi hãy suy nghĩ lại vấn đề ông ấy nói.

Tôi không nhớ gì cả, ngoài những ký ức về Tống Tử.

Ngày 24 tháng 1.

Sáng hôm nay trời thật đẹp.

Mọi chuyện cũng đã qua, đại tá Trần cũng đồng ý cho tôi nhận lại xác Tống Tử để an táng, sau một ngày phải giữ lại xác nhận cả Tống gia không còn người nào sống sót.

Tôi không thể đưa nàng đến đồi cảm tử cầu, nơi ấy bây giờ tan hoang sau trận nổ bom mấy tháng trước.

Tôi chỉ có thể đưa nàng đến một ngọn đồi khác, nơi ấy có làn diễn tập kích, tôi đã tìm thấy, chắc nàng không giận tôi đâu nhỉ?

Đại tá Trần có hỏi tôi sẽ an táng Tống Tử ở đâu, tôi đành thành thật trả lời. Ông còn gửi tôi một bó huệ trắng, bảo là tặng Tống Tử. Lòng tôi tràn ngập lòng biết ơn với ông, tôi nhận lấy.

Trước khi quay người đi, ông bảo sẽ cử thêm người đi theo tôi, bảo vệ an toàn việc an táng cho Tống Tử.

Tôi nhìn khuôn mặt người con gái tôi yêu được trang điểm xinh đẹp, mặc sườn xám đỏ thêu hoa, đôi mắt nhắm nghiền như ngủ. Tôi đặt một nụ hôn lên trán nàng, nụ hôn đầu tiên của tôi tặng nàng.

Đến lúc rồi..

Nàng không thể ở bên tôi phút giây nào nữa. Nàng đã bỏ tôi để về với đất trời.

Tống Tử, yêu tôi, em có hối hận không?

Tôi hối hận rồi!

Tôi hối hận đã không chấp nhận lời yêu của em sớm hơn.

Tôi thực sự đã hối hận, em có vì thế tha lỗi cho tôi không?

Hẹn em kiếp sau.

Kiếp sau tôi sẽ tìm em, theo đuổi em, giúp mối nhân duyên này không còn đứt đoạn...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nguy Hiểm Quanh Em (2)

Hàn Mặc Niên chẳng còn quan tâm đến những câu hỏi tò mò của bạn bè mình dọc đường đi, anh không có tâm trạng giải thích sự việc quá nhanh chóng này, điều trong đầu anh nghĩ bây giờ, là phải cứu được Thắng Nam.

Bạch Lý, Phó Vĩ và Lạc Thác Thiên Tường cũng chạy theo, họ chỉ im lặng nhìn sắc mặt của Hàn Mặc Niên, vì trong đám bạn bè nhốn nháo kia, họ là bạn thân nhất của anh. Khuôn mặt trắng bệch của anh khiến ba người họ biết chắc chắn sự việc rất lớn và có điềm tồi tệ sắp đến, đôi mắt anh, đã nói lên lúc này đang cực kỳ hoảng. Mắt chỉ có một hướng trước mắt mà chạy, hàm đã cứng lại, như đang nghiền chặt răng.

Khi bước đến trước cửa vào đường đến phòng WC, có sáu tên đang đứng canh bên ngoài. Bốn tên ngồi chơi bài, hai tên đứng xem vừa nhìn dáo dạt

xung quanh và đuổi người nào dám đến gần đi. Bọn họ nhìn thấy đám người đàn ông điển trai, có người ăn mặc comple có người chỉ áo sơ mi và quần tây, khí chất chẳng ai lẫn vào ai, mỗi người mỗi vẻ, thì hơi ngạc nhiên. Đi một lần đi chung vậy cho vui à???

Hàn Mặc Niên bất chấp chạy vào thì bị đám người đó đứng dậy, xô ra.

Một tên xua xua tay: “Xuống tầng trệt đi, ở đây đi không được...” hắn đang tính nói thêm thì một bóng dáng cao ngạo bước ra từ đám người đó, làm hắn thất kinh, lắp bắp: “Anh... anh... Tường.”

Năm tên còn lại không hẹn cùng nhau cúi đầu chào Lạc Thác Thiên Tường: “Anh Tường!”

Hàn Mặc Niên hét lên: “Tránh ra!”

Bạn bè anh chưa từng thấy anh kích động như vậy, Lạc Thác Thiên Tường biết có chuyện gì đó không ổn, phát tay nói: “Cho cậu ấy vào đi, mọi chuyện tôi sẽ nói với Tần Hiểu Phong sau.”

Sáu người đàn ông đó nhìn nhau mấy lượt rồi cũng tản ra, cho Hàn Mặc Niên chạy vào nhanh chóng, sau đó là một loạt người đàn ông chạy theo. Chỉ có Lạc Thác Thiên Tường ung dung đi, không quên vỗ vai một trong sáu tên, khen ngợi: “Tốt lắm!” rồi đi thẳng.

Cả sáu người không hẹn cùng nhau đỏ mặt, người được Lạc Thác Thiên Tường vỗ vai thì đang dùng tay xoa nơi vai đó, trong đầu hắn bây giờ chỉ thầm than: “Anh Tường, một vỗ vai anh thôi cũng khiến em muốn gãy xương.”

*

Bên trong, Thăng Nam vùng vẫy.

Càng vùng vẫy, càng bị siết chặt.

Từng tấc da, tấc thịt của cô bị Tần Quý Phàn chạm đến, mang theo sự kinh tởm càng dần trào trong lòng cô, dạ dày muốn trực trào buồn nôn.

Hắn dùng một tay vuốt trên vùng bụng phẳng lì của cô mà vuốt ve, từ từ hạ thấp xuống quần cô. Hắn mở nút quần, luồn tay vào bên trong quần nhỏ cô. Cô kích động, càng gầy gĩa hết sức lực.

Cổ họng cô đau rát vì là hết nhiều, đến bây giờ chẳng còn sức hết nữa, cô chỉ dám nhỏ giọng cầu khẩn Tần Quý Phàn mà nước mắt lăn dài: “Dừng... tôi xin lỗi. Dừng lại đi...”

Ánh mắt Tần Quý Phàn lúc này càng lúc bị chiếm giữ bởi dục vọng nguyên thủy nhất của người đàn ông đối với người đàn bà. Bảo hắn dừng lại là điều không thể! Hắn rút đầu vào cổ Thăng Nam mà cắn mút, mùi hương thơm dịu thoang thoảng từ người cô, làm hắn càng điên tình.

Hắn dùng hai chân mình kẹp chặt hai chân Thăng Nam vào giữa, làm cô bất động. Hắn nghĩ đến lúc chiếm trọn cô rồi, hắn từ từ kéo chiếc áo sơ mi rách nát ra khỏi người cô, lộ ra bờ ngực phập phồng vùng cao trong áo lót.

Hàn Mặc Niên, anh đang ở đâu?

Thăng Nam càng lúc càng nguội lạnh lòng, chắc Hàn Mặc Niên không đến kịp cứu cô đâu, chắc chắn anh không đến kịp đâu... phòng vệ sinh ở tầng trệt nằm khuất cuối đường dãy phòng karaoke, muốn đi phải mất mười phút. Lúc này cô muốn rửa Đẻ Đài lắm, làm chi cho lớn như thế, rộng như thế, đến lúc cần cứu người làm sao mà kịp.

Có tiếng hét thất thanh, giọng rất quen thuộc: “Tất cả các cậu quay mặt lại cho tớ!!!!”

Vừa lúc Thăng Nam đã quá mệt mỏi, nhắm mắt lại mặc kệ cho số phận thì nghe một tiếng “bốp” rất vang, sau đó là tiếng “hự” cùng tiếng vật gì đó đập vào tường, tiếp theo là tiếng ồn ào như cái chợ.

Cô mở to mắt nhìn.

Đập vào mắt cô là khuôn mặt lo lắng của Hàn Mặc Niên, anh đang cởi áo vest ngoài che chắn hết cảnh xuân cho cô, không quên mở dây nịt đang trói tay cô lại.

Anh đưa tay ôm cô vào lòng, cô cảm nhận được hơi ấm anh bao bọc xung quanh mình, cảm nhận cả cái run của anh, cô cảm nhận nỗi ám ức đang trào trong lòng mình đang muốn nói cho anh biết hết tất cả, cô bật khóc. “Mặc Niên... hu hu, Mặc Niên...”

Cô không biết phải nói gì nữa, chỉ còn biết gọi tên anh, gọi thật to, gọi để thấy được anh, không thì cô chết mất!

Hàn Mặc Niên đau lòng đến xé cả ruột gan, tay anh càng thêm lực siết chặt, vỗ về cô an ủi: “Không sao nữa, anh đến rồi... anh đến rồi.”

“Em sợ lắm, hu hu, sợ lắm... hắn định cưỡng bức em... sợ lắm!” Thăng Nam rút đầu vào ngực anh, khóc không thành tiếng, lạc cả giọng.

Sau đó vì quá mệt, cô ngất đi.

Cả đám bạn bè Hàn Mặc Niên quay lại vì không nén nổi tò mò. Khi này họ bị anh quát vì thấy một người đàn ông đang âu yếm một phụ nữ bị trói, cảnh xuân đã lộ rõ phân nửa. Còn bây giờ, họ chỉ biết đứng trơ trơ nhìn Hàn Mặc Niên đang làm chuyện mà đối với họ, quen biết anh hơn mười năm, trong đời lần đầu được nhìn thấy, đó là: Hàn Mặc Niên đang ôm một cô gái, còn xót thương vỗ về.

Thì ra anh điên lên vì một cô gái!

Phó Vĩ và Bạch Lý bình tĩnh hơn một chút xíu, không có kích động như đám bạn kia.

Lạc Thác Thiên Tường là người trấn tĩnh nhất. Khi anh bước vào cùng một lượt với Hàn Mặc Niên, chưa biết chuyện gì và chưa kịp phản ứng, anh liền nhìn thấy cú đấm mạnh kinh hồn của Hàn Mặc Niên lao tới Tần Quý Phàn, hấn ta chói với và buồng cô gái đang xem bị cường bức, phần trên xém lộ rõ hết, nước mắt thì dàn dụa. Anh là kẻ rất ghét việc kinh tởm này xuất hiện ở địa bàn của anh, thế là lúc Tần Quý Phàn bị cú đấm của Hàn Mặc Niên làm ngã lăn ra chưa tỉnh táo hẳn, chính anh là người đá hấn văng vào tường vệ sinh hai mét kia tiếp theo. Một cú đá mạnh không thể diễn tả nổi.

Bây giờ, Tần Quý Phàn đang rên rỉ lăn qua lại trên nền sàn gạch, hấn cổ neho mắt nhìn đáng người cao sừng sững không thua kém gì anh trai mình trước mặt hấn, đau đớn rên lên: “Anh... Tường... tại sao?”

Lạc Thác Thiên Tường là người trong nóng ngoài lạnh, Tần Quý Phàn như là đã đi đến giới hạn cuối cùng anh cho phép. Cái thằng nhãi ranh này, quả là được anh và Tần Hiểu Phong làm nư bỏ qua biết bao nhiêu chuyện, nay lại đến nông nổi này thì đừng trách anh.

“Quý Phàn! Anh đã nói với chú mày ra sao? Ở địa bàn của anh thì vẫn là do anh quyết định, mày định cưỡng hiếp gái trong địa bàn của anh, kêu đàn em ra canh giữ cửa, mày còn có nghĩ đến Hiểu Phong, đến tao không? Mẹ kiếp!” Lạc Thác Thiên Tường đã tức giận thật sự. Lần này Tần Quý Phàn còn muốn cưỡng hiếp người phụ nữ nhìn sơ qua hành động của Hàn Mặc Niên đã biết là của cậu ta, chuyện này anh không thể ở trung lập mà bỏ qua được nữa.

Tần Quý Phàn còn đang ong ong đầu óc, nghe lời của Lạc Thác Thiên Tường nói mà sồn cả gai óc, hấn không nghĩ mình sai chỗ nào. Con gái thiếu gì, chơi một đũa có chết ai?

“Em chỉ muốn dạy dỗ con đó một bài học, nó...” chưa nói được chữ tiếp theo, hàm hấn lại nhận lấy một trận đau thấu xương, làm hấn phải rống lên, hai chiếc răng cửa văng ra, máu chảy từ miệng hấn tràn ra ngoài mép.

Cú đấm đó không ai khác ngoài Hàn Mặc Niên đấm xuống hấn, Lạc Thác Thiên Tường chỉ liếc nhìn rồi làm nư.

Hàn Mặc Niên lúc này như chẳng còn là chính anh nữa, anh muốn đập tên này đến khi cái mồm thối hấn không nói được nữa.

Đến lúc này, bạn bè anh mới bình tĩnh chạy vào can ngăn, không quên khuyên nhủ anh. Hàn Mặc Niên cự quậy, thì Phó Vĩ đã kéo Tần Quý Phàn ra xa cự ly năm mười mét, khuất mắt Hàn Mặc Niên.

Bên ngoài có nhiều tiếng bước chân ừng ực chạy vào, sau đó là tiếng hét.

“Thắng Nam?”

Là Tiểu Tiểu, Lý An và Chính Từ Châu đồng thanh nói khi thấy bên trong phòng vệ sinh nữ là đồng hỗn độn, máu lên lán từ cái tên đang rống, mà họ biết hấn là ai, Tần Quý Phàn, tên núp bóng anh trai mình ra oai ở Đế Đài đây mà. Tiểu Tiểu xém ngất xỉu khi thấy Thắng Nam ngất đi, trên người được đắp chiếc áo đen, Chính Từ Châu nhanh nhay ôm cô lại, vỗ lưng cô trấn an. Còn Lý An vội bước đến chỗ Thắng Nam.

Lý An vừa chạy đến xem tình hình Thắng Nam thì bị Hàn Mặc Niên nhanh chân hơn hất tay ra, khuôn mặt lạnh lẽo còn hơn không khí địa ngục bốc lên, trán anh còn nổi gân xanh chưa hết, anh bế Thắng Nam lên, liếc nhìn Lý An đẩy về cảm giận.

Cứ thế, cả trong phòng nín thở, vì biểu cảm khác thường của Hàn Mặc Niên.

Lạc Thác Thiên Tường nhìn đám bạn mình kinh động bởi tính khí khác thường Hàn Mặc Niên lúc này, khẽ thờ dài, rồi nhìn Tần Quý An đang nhắm mắt. Đám đàn em cậu ta không dám làm gì, chỉ biết đứng một bên hờn vĩa thì đi tận mây xanh nào rồi.

Anh liếc nhìn sáu tên đã đến từ khi nào, lớn tiếng quát: “Còn đứng đó làm gì, không đem cậu ta đi bệnh viện?”

Cả sáu tên sực tỉnh người, chạy lại vác lấy Tần Quý Phàn chạy mất, khi đi ngang Lạc Thác Thiên Tường không quên cuối đầu tạm biệt.

Cùng lúc đó Bạch Lý đẩy vai Phó Vĩ khi cậu ta còn ngớ ngẩn, “Cậu đưa Mặc Niên về đi, nhìn Tiểu Nam có vẻ không ổn, Mặc Niên cần chăm sóc cô ấy!”

Phó Vĩ hơi cau mày, nhưng nhanh chóng gật đầu chạy đi.

Chỉ còn lại những người bên trong phòng vệ sinh nữ to lớn, chưa hết choáng váng.

*

Phó Vĩ lâu lâu vẫn liếc nhìn Hàn Mặc Niên qua kính chiếu hậu.

Đây là lần đầu tiên trong đời Phó Vĩ anh được nhìn thấy Hàn Mặc Niên giận dữ như vậy. Anh rất nhanh chóng nhận ra, đối với Hàn Mặc Niên, Thăng Nam rất quan trọng.

Chỉ cần nhìn cái cách cậu ta ôm Thăng Nam vào người, lâu lâu lại vỗ lưng, cái ôm chặt không rời, những nụ hôn trán trán an, làm anh bất ngờ này sang bất ngờ khác.

Mà bất ngờ nhất chính là: Cậu ta đụng vào Thăng Nam nhưng không hề có các triệu chứng nôn ói.

Quả là một tin tốt, cũng là một tin xấu...

“Có cần đến bệnh viện không?” Phó Vĩ sau một hồi im lặng, khó chịu lắm nên mở lời.

Hàn Mặc Niên vẫn nhìn chăm chăm vào Thăng Nam, lắc đầu: “Cô ấy không sao, chỉ là mệt nên ngất thôi.”

Anh vừa nói, vừa nhẹ nhàng chỉnh lại áo vest mình đang đắp cho cô, sau đó vuốt nhẹ má cô, lòng anh còn xót xa, đau chẳng thở nổi. Nếu như anh chỉ chậm lại một chút, hôm nay anh sẽ hối hận vô cùng. Anh không nghĩ mình chỉ muốn tạo bất ngờ cho cô, cuối cùng lại xảy ra chuyện này.

Anh biết cô đến Đê Đài qua định vị điện thoại cô trên Wechat, vừa hay Lạc Thác Thiên Tường rủ anh đến Đê Đài, thế là anh không nghĩ ngợi đồng ý. Anh chỉ muốn cô trong tầm kiểm soát mình, anh cũng rất giận về việc cô nói dối anh, nhưng hiện tại sự tức giận ấy chuyển sang cho một người khác, còn đối với cô, anh không biết biểu đạt cảm xúc mình lúc này ra sao, ngoài một chữ: Đau!

Thăng Nam choàng tỉnh, cô dần mở đôi mắt mơ màng mình ra chỉ thấy mình đang ở trong xe, có một người ngồi trước đang lái, bầu trời tối đen, thân thể được quấn rất chặt, tưởng như mình còn bị tên Tần Quý Phàn cưỡng bức bây giờ bị bắt đến nơi của hắn, liên hét lớn, thêm cả động đậy thân thể, chân đạp về phía trước: “Không! Buông tôi ra! Mặc Niên cứu em!”

Hàn Mặc Niên đang ôm cô vào lòng, đầu cô dựa vào ngực anh, bỗng dưng cô giật mình hét toáng lên như thế, khiến anh đau xót. Chắc chắn cô rất kinh hãi, rất chấn động, anh bèn xoay mặt cô đối diện cùng anh, dịu dàng lên tiếng: “Anh đây! Thăng Nam, anh đây. Ổn rồi, không có chuyện gì nữa. Tất cả ổn rồi.”

Thăng Nam ngẩng đầu nhìn người đàn ông cô hằng mong ước xuất hiện bấy lâu nay trước mắt mình, nước mắt không hẹn cùng nhau lại trào, môi cô run run, tưởng như giấc mộng, nhưng sao lại chân thật đến thế: “Mặc Niên, là anh thật hả?”

“Anh đây.” Hàn Mặc Niên cảm nhận nỗi chua xót dâng lên mũi mình, nhẹ nhàng hôn vào môi cô, cho cô nhận biết đây là hiện thực.

Một nụ hôn gió khiến Thăng Nam trấn an được trái tim đang đập liên hồi vì sợ hãi lại, sau đó là sự tui thân, trong đầu cô là những hình ảnh mình nằm dưới thân Tần Quý Phàn, sự dơ bẩn, nhơ nhuot càng trực trào khi nhìn khuôn mặt thâm trầm không gọn sóng của Hàn Mặc Niên, cô xấu hổ.

“Em... em...” cô nghẹn lời, cắn môi mặc cho nước mắt rơi.

Cô dơ bẩn, thật sự bị vấy bẩn mất rồi. Cô không đáng ở bên cạnh Hàn Mặc Niên nữa. Không đáng với tình cảm suốt ba kiếp của mình dành cho anh.

Hàn Mặc Niên nào biết cô nghĩ gì, anh vuốt tóc cô, thờ dãi: “Đừng sợ nữa, mọi chuyện ổn hết rồi.”

Cô không biết phải nói gì với anh, cô không sợ, cô chỉ khinh miệt bản thân mình.

Cho đến khi người cầm lái hắng giọng, quay đầu xuống nhìn cô và Hàn Mặc Niên.

“Tới Lâm Viên Đình Hoàng rồi.” Phó Vĩ hơi bức khi bị xem như người vô hình, lại còn xem một màn tình chàng ý thiếp, thiết khiến một chàng sát gái như anh khinh bỉ.

Sau khi chào Phó Vĩ, Hàn Mặc Niên bế cô lên về phòng, nhưng cô từ chối, cô chỉ nhận lấy áo vest anh mặc vào, vì chiếc áo sơ mi đã rách chẳng còn che đậy được gì nhiều, cô cực kỳ muốn kiểm soát nó đó chui xuống cho mau, nhớ lại lúc trước khi ngất đi, hình như rất nhiều người nhìn thấy cảnh quần áo cô sộc sếch, phần phía trên người chẳng còn che chắn gì được cho cam.

“Em hôm nay muốn trở về phòng mình.” Cô nhỏ giọng nói, không dám đối diện cùng anh khi đã bước vào cửa phòng khách.

Lúc này, Hàn Mặc Niên chỉ nghĩ Thăng Nam còn kích động, cô muốn ở một mình cũng là lẽ dĩ nhiên. Anh nâng cằm cô lên, bắt cô đối mặt cùng anh, khẽ mỉm cười trấn an: “Được, tối hôm nay em cứ về lại phòng mình nghỉ ngơi.”

Nói xong, anh muốn đặt xuống môi cô một nụ hôn, chỉ là không ngờ cô xô anh ra, tránh đi nụ hôn vừa kịp đặt xuống.

Anh kinh ngạc, cô thì bối rối.

Chưa kịp để anh phản ứng, cô đã chạy trốn trước: “Em về phòng đây, anh ngủ ngon.” Rồi đi một mạch không nhìn anh dù chỉ một lần.

Ánh mắt Hàn Mặc Niên bỗng nhiên tối sầm lại.

Về phần Thăng Nam, cô vừa vào phòng là khoá chốt cửa lại, chạy ủa vào phòng tắm đóng sầm cửa lại, cô muốn rửa sạch những thứ dơ bẩn trên người

mình.

Vừa cởi chiếc áo vest của Hàn Mặc Niên ra, đập vào mắt cô là những vết đỏ li ti do Tần Quý Phàn để lại khắp cả một mảng trước ngực, dây áo ngực cũng đứt một bên, bầu ngực lộ ra ngoài. Chiếc áo sơ mi cô mặc trên người chẳng còn che chắn gì được, càng làm tăng thêm phần ham muốn cho Tần Quý Phàn là đương nhiên.

Cô điên cuồng lấy tay chà xát vào da thịt mình, không quên mạnh tay những nơi Tần Quý Phàn chạm đến. Cả môi mình... cô cũng dụi đến môi sưng tấy cả lên. Cô đỏ xà phòng tắm lên người mình, càng thoa, càng hừng hực mùi kinh tởm, nồng nặc, buồn nôn.

Cuối cùng, cô ngồi thụp xuống sàn, khóc to. Khóc như muốn trút hết sự âm ức trong lòng, khóc cho mình phút chốc đánh mất sự phẩm hạnh bao lâu nay muốn gìn giữ cho người mình yêu, khóc cho cuộc đời luôn đẩy cô vào địa ngục.

Phía bên ngoài cánh cửa phòng tắm, cô không hề biết rằng có người đàn ông đứng đó, nghe hết tiếng khóc của cô, khoáy sâu vào tâm hồn anh, đau thấu tâm can.

Bàn tay anh dần nắm chặt lại, đường gân trên tay lộ rõ dưới lớp da, vết thương trên những khớp tay còn chưa hết rát vì đã đâm Tần Quý Phàn hai quả đâm.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Lựa Chọn Tốt Nhất

Kim giây đồng hồ treo tường phòng chậm chạp nhích từng giây.

Thắng Nam ở trong phòng tắm đã hơn nửa tiếng đồng hồ. Hàn Mặc Niên từ tâm tình lảng dịu chuyển sang bất an, nên dùng chìa khoá dự phòng mở cửa phòng tắm đã khoá chốt từ bên trong.

Đập vào mắt anh là Thắng Nam gục đầu bên thành bồn tắm, nước từ vòi sen vẫn chảy mạnh, phòng tắm nồng nặc mùi sữa tắm.

Trái tim Hàn Mặc Niên nhảy thót lên một cái, vội vã ôm thân thể cô ra khỏi phòng, nhưng khi vừa đụng vào người cô, cô choàng tỉnh giấc.

Thì ra cô thiếp đi vì mệt. Anh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thắng Nam từ ngạc nhiên khi nhìn thấy Hàn Mặc Niên, hai giây sau là xấu hổ muốn che chắn cả thân thể không mảnh vải của mình, cô không muốn anh thấy những vết đỏ hồng đáng kinh tởm kia.

Ngược lại, thấy cô đang loay hoay che cánh xuân của mình, Hàn Mặc Niên rộn rạo cả người, nhưng rất nhanh anh trấn tĩnh, đứng dậy lấy chiếc khăn bông to từ chỗ mắc áo kê cạnh, choàng lên người cô, sau đó không lời nào, đi ra khỏi phòng.

Anh cũng rất lịch sự đóng cửa phòng lại cho cô. Khi còn một mình, cô nhanh chóng lau thân thể còn ẩm ướt, mặc áo choàng tắm rồi đi ra ngoài.

Trừ ánh đèn từ phòng tắm hắt ra, căn phòng ngủ của cô không lấy một chút ánh sáng nào. Người đàn ông ngồi ngay mép cuối giường đang chống tay xuống giường, nhìn cô thâm trầm.

Trong bóng tối, ánh mắt đen huyền của anh sắc bén vô cùng, làm cô khẽ rùng mình. Chân cô đứng dậm một chỗ không muốn bước lên như trước kia nữa. Cô chân chừ, cô sợ hãi.

Hai người cứ nhìn nhau như thế một hồi lâu, cho đến khi Hàn Mặc Niên mất kiên nhẫn, anh đứng dậy bước đến cạnh cô.

Cô phác giắc, phản ứng lùi chân về sau, giọng hốt hoảng: “Đừng!”

“Đừng đến gần em...” giọng cô như van xin.

Hàn Mặc Niên không dừng chân lại, cứ một mực bước đến cô.

Trong phút chốc, cô còn chưa biết làm gì, anh đã nhanh dùng một tay luồn qua eo cô, kéo cô lại gần mình. Cô cũng nhanh, dùng hai tay đặt lên ngực anh, tránh cả thân trên ép sát vào anh.

Anh nheo mắt, thờ mạnh, giọng anh cất lên lạnh lẽo như trong hầm băng đá âm độ: “Em lại muốn tránh mặt tôi?”

Lần này không rung mình nữa, mà là sống lưng cô lạnh toát cả ra, lúc đầu thành thật: “Không có, em không có. Mặc Niên, hãy hiểu cho em...” cô đẩy anh ra, hoảng loạn muốn chạy trốn.

Anh vội nắm hai cổ tay cô lại, tay ở eo cô càng siết chặt. “Vậy hãy nói cho tôi biết, từ lúc quay trở về Lâm Viên Đình Hoàng, hành động như thế này của em là sao?”

“Em đang tránh mặt tôi!” Anh dần mất bình tĩnh.

Chỉ cần Thăng Nam không để ý anh một chút, anh cảm thấy thế giới xung quanh của mình sắp sụp đổ, những tường thành chắn nhốt cô lại càng được xây dựng cao lớn dần trong lòng. Anh không hề muốn sự ích kỷ, nhỏ nhen của mình bộc phát, lúc đó, anh sợ mình sẽ làm tổn thương cô, vì ngay cả lúc đó, anh còn không chế được mình nữa đâu.

“Em không có tránh anh... nhưng anh đã hứa cho em hôm nay nghỉ ở phòng mình mà?” Thăng Nam nghẹn ngào nói, cổ không cho mình khóc nữa, dù mắt đã phẫn hồng, ran rát.

“Nhưng em...” Hàn Mặc Niên nhú chặt mày, suy nghĩ lại từ ngữ trong đầu thành câu để nói, cuối cùng ánh mắt anh chất chứa đầy tổn thương: “Tôi rất khó chịu khi nhìn thấy em như vậy.”

Cảm xúc Thăng Nam vỡ oà, cô lấy tay che miệng bật khóc, cái người đàn ông này, tại sao lại nói những lời như cô mới là kẻ làm anh tổn thương như thế?

Anh khẽ gỡ tay cô ra khỏi miệng, áp nó lên môi mình, anh khẽ tặng lòng bàn tay cô một nụ hôn, giọng anh trong bóng đêm tĩnh lặng, mát mát vô cùng: “Tiểu Nam, tôi rất khó chịu.”

Giọng anh khàn đi, làm cô không khỏi run rẩy, càng lúc càng thấm thiết, “Mặc Niên, em xin lỗi... em xin lỗi...”

Anh lúc đầu, buông tay cô ra, thay vào đó làm choàng cả hai tay ôm chặt cô vào lòng, hơi thở rối loạn, “Em tại sao lại xin lỗi tôi?”

“Em bị vấy bẩn rồi... em bị Tần Quý Phàn cưỡng bức, em không thể ở bên cạnh anh nữa, em thấy mình thì nhơ nhớp, thật...” Cô ngược nhìn anh, trong con nước mắt, cô nói rõ gần từ chữ, anh đã thấy Tần Quý Phàn vấy bẩn cô, cô chỉ còn thành thật nói. Đau cũng đã đau, bây giờ chỉ cần một tiếng nói buông, hay cũng chỉ là cái buông lỏng tay, cô sẽ rời đi.

Ngược lại, Hàn Mặc Niên càng siết eo cô hơn, anh cúi xuống, hôn cô.

Nụ hôn cuồng nhiệt, hấp tấp. Anh ngấu ngiến môi cô, chỉ giận không thể nuốt cô vào bụng mình. Anh làm sao không thấy cánh tên khốn kiếp kia đang làm gì cô, nhưng cô không hề bị vấy bẩn, ngoại trừ áo cô bị xé rách, chiếc quần dài của cô vẫn còn nguyên vẹn mặc trên người cô, dù nút quần có mở đi chăng nữa.

Lúc đó giữa con giận dữ, anh cũng có chút vui sướng trong người. Nói anh khốn nạn đi chăng nữa cũng được, vì thực sự lòng anh đã thờ phào nhẹ nhõm biết bao nhiêu khi thấy phần dưới của cô vẫn được che chắn tốt. Nhưng không lâu, chỉ mấy giây thôi, con giận ngút trời trong anh bật dậy và chỉ muốn đâm cho tên đó sống dở chết dở mới hả giận.

Anh còn ngạc nhiên, khi phát hiện ra, sự tức giận lần này, còn điên dại hơn cả lần bắt gặp mẹ mình đang hành sự cùng tên nhân tình trên chiếc ghế sofa phòng khách. Lúc đó anh giận đến run người, nhưng chỉ đến thế thôi.

Môi Thăng Nam vì còn ề ảm do chà xát quá mạnh lúc trong phòng tắm, bây giờ lại đau buốt vì nụ hôn của Hàn Mặc Niên, cô rên lên, dùng tay xô anh ra.

Tuy nhiên, như thế làm Hàn Mặc Niên như điên lên, vì anh nghĩ cô càng muốn xa anh, rời bỏ anh. Anh ôm siết chặt cô hơn, quay người về lại giường, anh để cô dưới thân mình, hôn mạnh bạo hơn.

“Đừng... Niên! Á... đau...” Thăng Nam nhắm mắt, trong những nụ hôn vội vã, cô chỉ cố gắng hít thở, thôi thóp nó từng chữ không đầu không đuôi.

Cho đến khi... môi anh rời khỏi môi cô, dần xích xuống dưới, anh hôn nhẹ lên những nốt da thịt mình lướt qua, cuối cùng là dừng ở xương quai xanh của cô, chiếc áo choàng tắm cũng vì thế xộc xệch được mở ra, như kín như hở, như quyến rũ như lại không.

Thăng Nam giật bắn, vùng vẫy dưới thân anh. Tuy nhiên hai tay bị anh giữ chặt lấy từ lúc nào, sự vùng vẫy của cô chỉ làm áo choàng tắm trở nên lộ liễu hơn, lần này một mảng trước ngực lộ ra, không một thứ gì che chắn.

Cô xấu hổ muốn chết! Như thế đang mời gọi anh vậy. Đành thống khổ, van xin: “Mặc Niên, đừng như vậy, buông em ra đi.”

Hàn Mặc Niên đang hừng hực vì lửa giận, vì câu nói của cô, anh giật mình, hoàn hồn trở lại. Vội buông cô ra, tiện tay kéo một bên áo hờ kia cho cô, anh ngời dậy, thờ hất.

Thăng Nam được tự do, cô cũng bật dậy, chỉnh lại áo choàng tắm. Cô nhìn anh, không nói gì.

Anh vuốt mặt mình, cố gắng hít thở bình tĩnh, cuối cùng cũng mở lời trước, “Tôi xin lỗi.”

Thắng Nam cần môi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hàn Mặc Niên lại nghĩ cô không muốn nói chuyện với anh nữa, nhất là khi anh đã hành động lỗ mãng như vừa rồi. Anh rầu rĩ, đứng dậy: “Em... nghỉ ngơi đi, tôi xin lỗi về việc vừa rồi.”

Rồi anh đi thẳng ra đến cửa, anh mở chốt cửa, lần này là anh muốn chạy trốn. Không ngờ anh mất bình tĩnh như vậy, xem một chút nữa thôi, chính anh mới là người đã làm hại cô.

Anh mở cửa, bên ngoài, ánh đèn vàng dịu, ấm áp len lỏi vào bên trong, điềm tĩnh lại cô đơn, “Em ngủ ngon.”

Cánh cửa khép lại, Thắng Nam gục xuống giường.

Trái tim cô như rút xuống vực sâu, cô nửa muốn níu kéo anh lại, nửa muốn không. Nhìn thấy Hàn Mặc Niên như thế, cô đau. Nhưng cả thân thể dơ bẩn này, còn xứng đáng cho anh? Dù sao, cô và anh có thể không ở bên nhau cả đời này được, nếu chấp nhận, đó sẽ là vết nhơ để lại cho anh sau này.

Cô tôn trọng anh, cô rất trân trọng anh.

Cô nghĩ, những thứ đẹp đẽ nhất, nồng nàn nhất, anh nên dành cho người phụ nữ sau này sẽ kế môi áp má với anh trọn vẹn một đời, tất nhiên không phải cô. Còn đối với cô, như thế này là tốt nhất.

Khi anh có thể trở lại bình thường như bao người đàn ông khác, lúc đó cô đã hoàn thành nhiệm vụ, rồi đi... không biết lúc đó Hàn Mặc Niên có nhớ cô không nhỉ?

Khép mi mắt nặng nề, cô cố ru mình vào giấc ngủ.

Trong giấc mộng chập chờn, cô lại mơ về người đàn ông của mình. Anh anh tuấn, tiêu sái ngời ngời, nụ cười của anh khiến tâm hồn cô điên đảo, một ánh mắt đen huyền không gọn sóng, đôi mày kiếm cao ngạo như đã khắc sâu vào trí nhớ cô từ khi nào. Cô có tháng ngày tươi đẹp bên anh, những kỷ ức không bao giờ phai nhòa đối với cô, một cái khẽ cười, một hành động, một lời nói, cũng có thể khiến lòng cô xôn xao trăm bề.

Nhưng rất nhanh chóng, bên cạnh anh dần xuất hiện một người con gái, cô ấy e ấp nép vào lòng anh, rồi nhìn cô nở nụ cười chiến thắng.

Cô đứng chết trân, trái tim thất lại từng hồi đau đớn. Nhưng cũng chỉ có thế, cô chỉ nhìn cô gái đó, nắm lấy tay người đàn ông cô yêu và hai người bước đi về phía trước, bỏ lại cô đứng nhìn.

Nhìn mãi, nhìn mãi... đến khi bóng dáng họ chỉ còn là một dấu chấm nhỏ.

*

Buổi sáng, Hàn Mặc Niên mở mắt, nhìn bên cạnh mình là một mảng trống trải, không khỏi giật mình.

Tuy nhiên, rất nhanh anh lấy lại bình tĩnh, ngồi dậy bước xuống giường, vệ sinh cá nhân.

Khi đã khoác trên người áo sơ mi trắng và quần Tây chỉnh tề, đôi chân anh thôi thúc đi đến phòng cô, chỉ là anh muốn nhìn thấy cô thôi.

Mở cửa ra, chẳng thấy bóng dáng cô đâu, trên giường, chăn đã được xếp gọn gàng.

Anh đi ra phòng khách, rồi đến bếp. Không thấy cô đâu cả.

Đôi mắt anh liếc đến đồ ăn sáng trên bàn, cùng một tờ giấy trắng nhỏ được kẹp trên bàn bởi ly nước cam ép cô thường làm vào mỗi buổi sáng cho anh. Anh đi đến, kéo tờ giấy khỏi ly nước, đưa lên tầm mắt nhìn.

Em phải đi sự kiện quảng bá Fei Wong, anh hãy ăn sáng rồi hẵng đi nhé. - Thắng Nam.

Anh nhìn dòng chữ nắn nót của cô, còn cong cong queo queo, tuy nhiên nhìn chung thì chủ nhân nó cũng đã rất cố gắng viết thẳng hàng, thẳng lối. Anh vuốt nhẹ lên tờ giấy trắng đó, đôi mắt ngập tràn dịu dàng.

Rất lâu rồi, anh đã từng nhìn thấy chữ cô qua những giấc mơ.

Giản Dao Dao, nàng đơn thuần như một tờ giấy trắng, rất vô tư khi bên anh. Anh dạy chữ, dạy nàng viết từng nét, nàng luôn hào hứng, nhưng cuối cùng vẫn đầu hàng chịu thua, vì nàng nói: “Chữ nghĩa chàng uyên bác được rồi, thiếp chỉ nguyện ngồi sau lưng chàng, cả đời đàn hát cho chàng nghe.”

Hay là... Tống Tử, trong sáng, sinh động, đôi khi cô cứ như con mèo con quay quẩn bên anh. Là thiên kim tiểu thư danh giá, cô có quyền kiêu ngạo, chỉ là khi đối mặt cùng anh, đôi mắt cô luôn sáng ngời, đem theo tình cảm không che giấu. Thư tình cô gửi cho anh nhiều vô số kể, chính xác chữ viết như một vói tờ giấy anh đang cầm trên tay lúc này. Trí nhớ anh rất tốt, anh nhớ rất rõ những dòng thư cô gửi anh vào ngày anh ra trận chiến... đến khi muốn đáp lại tình cảm cô, thì cô đã chỉ còn mỗi thân xác lạnh lẽo nằm trong lòng anh.

Anh khẽ day day huyệt Thái Dương, ngồi xuống ghế ngắm nhìn chữ viết cô.

Anh đã tin chắc chắn một trăm phần trăm, Thắng Nam chính là người anh yêu suốt hai kiếp trước. Một phần anh tự tin với đáp án chính là do ở bên cạnh cô, anh không hề có những cảm xúc sợ hãi, buồn nôn như lúc trước, bên cạnh cô, anh ngủ rất ngon giấc. Chứng minh được rất rõ ràng, những ngày cô không nằm cạnh ngủ cùng anh, con ác mộng lại đến với anh.

Cũng có thể, chỉ có mỗi cô, khi nhìn thấy cô, trái tim anh mới đập rộn ràng, những cảm xúc khác lạ trào dâng trong lòng. Như hôm qua, chỉ nghe tiếng cô khóc trong điện thoại, anh muốn hoá điên. Nhìn thấy cô với quần áo chẳng lành lặn nữa, anh lúc đó chỉ biết anh muốn giết người! Nhưng khi ở trong phòng cô, cô nằm ngủ quên bên bồn tắm, thân thể trắng nuột nà, trên khuôn ngực lại đầy đốm đỏ do tên khốn kiếp kia để lại, anh thật sự rất muốn hôn vào những nơi đó, xoá dấu vết đó thành của mình. Đánh dấu chủ quyền lên cô.

Thật lạ, tình yêu thật kỳ lạ.

Tuy nhiên, lúc này thứ anh không thể phòng bị là, nơi thân dưới của anh, chỉ nghĩ đến thân thể trắng như sứ của Thắng Nam, lại có phản ứng

Dạo này... hình như cậu bé đó... xuất hiện tần suất hơi bị nhiều rồi nhỉ?!

Đến đây, anh cười ngậy ngốc một mình. Gấp tờ giấy thành bốn, rồi bỏ vào túi áo, sau đó là vào phòng tắm phòng mình giải quyết vấn đề sinh lý đàn ông.

Sau đó nữa, anh ăn bữa sáng cô làm, rất ngon miệng. Vừa ăn vừa lướt weibo, cuối cùng là dùng quyền hạn chính mình, gọi cho Thâm Sâm, hôm nay anh nghỉ việc một hôm.

Làm một ông chủ bỏ bê công việc một ngày vì phu nhân tương lai, chắc không sao đâu nhỉ?!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Anh Có Để Ý Đến Em Không?

Nơi quảng bá chi nhánh mới của Fei Wong Travel ở tầng ba, khu trung tâm siêu thị sầm uất của Thành phố S.

Bên Fei Wong cũng đã mời một số báo chí đến đưa tin, xung quanh những người đang ở trung tâm siêu thị cũng tò mò đến xem.

Thắng Nam cười đến cơ mặt lẫn hàm cứng đờ ra, tuy nhiên, cô rất kiên nhẫn trả lời các báo chí đang lấy thông tin, dù sao cũng có kịch bản sẵn, cô chỉ cần diễn thật tốt là được. Tiếng đèn flash chớp nháy liên tục đôi lúc làm cô hơi rất mất, nhưng nhìn đến số người đang đứng xung quanh mình, không để mất hình tượng được.

Cô hôm nay mặc chiếc váy trắng cổ điển vải voan 3 lớp dài đến gót chân, mang đôi giày sandal đế bằng trắng, tay dài ren dày, cổ trụ xoè ra như cánh hoa, càng tôn lên sự thanh thuần và ngọt ngào. Khuôn mặt trang điểm nhẹ, cùng mái tóc nổi đen bồng bênh, nụ cười luôn trực trên môi, càng làm cô rạng ngời.

Fei Wong là đứa con tâm huyết thứ 2 của công ty Triệu Phong hợp tác thành lập cùng một công ty Hàn Quốc. Ở Trung Quốc, Triệu Phong rất có tiếng tăm, nhất là về ngành du lịch. Thế nên, việc Triệu Phong chi trả số tiền lớn để quản bá chi nhánh của đứa con thứ 2 này không lấy gì làm lạ.

Thắng Nam lơ đãng nhìn đến poster khổ lớn đang được treo hai bên là hình ảnh của mình, không khỏi cảm thán. Cô gái trong ảnh đang nở nụ cười dưới tán lá xanh, cười đến sắc xuân rạng rỡ. Hình như lúc đó, cô đang nghĩ đến Hàn Mặc Niên, nên bật cười, không ngờ nhiếp ảnh gia chụp được ngay khoảnh khắc này rồi làm lấy nó làm hình ảnh poster + đại diện, khiến cô ngại không chịu nổi.

Cứ nhớ đến Hàn Mặc Niên mãi...

Cô cùng vị tổng giám đốc trẻ tuổi của chi nhánh Fei Wong cùng cắt băng khánh thành, tiếng vỗ tay và pháo bông bật lên chỉ sau một giây, khuếch đại làm sao.

Sau ba tiếng dài đằng đằng, cuối cùng cô cũng được ăn một miếng sủi cảo bóc lên từ hộp đồ ăn sáng còn dư của thợ trang điểm, cô nàng tên Mật Mật, tròn tròn và rất đáng yêu.

Lý An bước lên xe chuyên dụng, khuôn mặt vẫn còn hốc hác, đôi mắt thâm quầng, dù có đánh một lớp phấn vẫn thấy thần sắc cô không ổn.

Sáng sớm đến rước cô, Lý An đã bận bù đầu, cô cũng vậy. Cả hai chẳng nói với nhau câu nào. Bây giờ ngồi trong xe, cô cảm thấy hơi căng thẳng.

Chỉ là không ngờ Lý An kéo cô ôm vào lòng, chị ấy khóc nức nở, cứ luôn miệng xin lỗi cô.

Cô không hiểu vì sao chị ấy lại là người xin lỗi, người gây ra cho cô mấy vết đỏ lốm đốm ở ngực đâu phải chị ấy?! Sáng Lý An nhìn thấy cô còn hoảng hốt hoảng chị Mật Mật. May mắn, tay nghề make up body Mật Mật cũng biết đôi chút, thế là qua bàn tay phù thủy của Mật Mật, mấy vết đỏ biến mất

sau vài lớp phấn.

Nhưng để an toàn, cô chọn chiếc váy dài “kính công cao tường” để mặc. Như thế dù ai chụp cô, cũng khó có thể nhìn thấy dù một chút da thịt lấp ló sau váy ren. Càng tôn lên sự thanh thuần hợp với poster đang treo kia hơn.

Sáng 6 giờ đã chạy đến đây, làm tóc, trang điểm các thứ, khiến Thắng Nam mệt nhoài. Giờ đây phải an ủi Lý An nữa, thật sự cô buồn rầu chết đi được.

Cả Hàn Mặc Niên nữa... cô thật sự muốn ở đâu đó, tránh xa nơi này, vì bây giờ, cô rất sợ đối diện cùng anh. Cô rất sợ, sợ không bình tĩnh, cô sẽ nói hết tất cả, nói hết cả kiếp trước, trước nữa. Kể cho anh nghe cô từng si tình với anh đến thế nào, rồi sao đó mặc kệ thế giới này có xoay chuyển ra sao, cô sẽ từ bỏ.

Cô bây giờ, đã ngọc nát hương tan. Hai kiếp trôi qua, chỉ dừng lại cái ôm, chưa từng tiến xa hơn. Có lẽ, kiếp này cũng vậy. Cô quen rồi, chưa kịp trao cho anh tình yêu nồng đậm này, thì lúc nào cũng có biến cố xảy đến, khiến cô và anh không thể bên nhau được.

Rõ là ý trời.

Thắng Nam cô an ủi Lý An một hồi chỉ ấy mới chịu nín khóc. Cô nhìn đồng hồ chỉ hơn mười giờ sáng, muốn đi ăn, bụng cô đói lắm rồi.

Đang ngồi trong xe chuyên dụng của Lý An, đưa khăn giấy cho chị ấy lau nước mắt, thì bên ngoài xuất hiện một người không nghĩ sẽ xuất hiện.

Trong tầng hầm đỗ xe, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, quần Tây âu, đang gõ cửa xe của Lý An.

Thắng Nam tròn mắt nhìn ra, miệng quên cả khép lại.

Người đàn ông anh tuấn, trong hơi gầy, nở nụ cười như gió thoảng, cả cách gõ cửa xe cũng toát ra khí chất lạnh nhạt, bức người.

Lý An ấn nút hạ cửa kính trước, nhìn cho rõ lại người bên ngoài xe mình. Cuối cùng vẫn sợ hãi lên tiếng: “Hàn... Hàn tổng, sao anh lại ở đây?”

Hàn Mặc Niên ung dung bỏ hai tay vào túi quần như thói quen, liếc nhìn Thắng Nam rồi mới cười cười với Lý An: “Quản lý An, tôi đến thăm người yêu mình có việc gì sai không?”

Nụ cười Hàn Mặc Niên làm dấy lên nỗi sợ đang bùng cháy lòng Lý An, cô thấy gáy mình lạnh lạnh rồi. Cô không hề quên cái nhìn như dao sắt lạnh lẽo hôm qua anh nhìn cô, khi cô muốn chạm vào Thắng Nam. Bây giờ dù có phần bớt lạnh lẽo, nhưng vẫn âm u.

Trán cô bỗng đổ mồ hôi, cười ngượng: “Không vấn đề gì, để tôi ra ghế trước.”

Thắng Nam đang ngồi ghế sau, lòng cô cũng thấp thỏm không yên, mím môi nhìn Hàn Mặc Niên với thắc mắc: Anh đến đây làm gì? Không phải giờ này anh nên ở công ty mới đúng sao?

Đội Lý An mở cửa rồi ra ghế lái ngồi, Hàn Mặc Niên không vào trong xe, mà chỉ kéo tay Thắng Nam, muốn cô đi ra.

“Không cần đâu, tôi muốn ở riêng cùng Tiểu Nam.” Sau đó, mỉm cười với Thắng Nam, giọng dịu dàng hơn: “Đi với anh.”

Đi với anh...

Đi với anh...

Trái tim Thắng Nam mềm nhũn, như chìm sâu xuống hồ kẹo ngọt ngào. Cô đưa tay nắm lấy tay anh, ngại ngùng, “Ừm...” rồi quay ra người ngồi ở ghế lái còn ngờ nghệch hơn cô, thẹn thùng nói: “Hôm qua giờ chị cũng mệt rồi, về nghỉ sớm một chút, em sẽ gọi cho chị sau.”

Lý An như bừng tỉnh, gạt đầu như gà mổ thóc, cười trừ nhưng sắc mặt vẫn nhợt nhạt: “Được, hẹn gặp em sau.”

Đợi cho hai người đi khuất, Lý An mới thở dài, dựa lưng vào ghế, mệt mỏi nhắm nghiền mắt.

Mợ nó! Sống hai mươi sáu năm trên cuộc đời này, lần đầu tiên cô phải sợ trước một ánh mắt. Chỉ là một ánh mắt thôi!!!

*

Thắng Nam ngồi bên ghế phụ lái.

Cô đang loay hoay với dây an toàn thì Hàn Mặc Niên đã vươn tay, thắt dây giúp cô. Tay anh khẽ lướt qua tay cô, da thịt chạm nhau, đem theo cái bóng rất.

Đôi mắt cô ngẩng lên nhìn anh, cùng lúc anh cũng đang nhìn cô, cái nhìn nóng bỏng không kém.

Nhưng lần này cô không tránh ánh mắt đó, cô còn khẽ hỏi: “Tại sao anh không đến công ty?”

Tay anh chạm vào má cô, vuốt nhẹ, trả lời: “Tôi không yên tâm về em.”

Nhớ đến việc tối hôm qua, Hàn Mặc Niên nói thế, có nghĩa anh có chút quan tâm đến cô, lòng cô xôn xao lạ thường.

“Em...” sống mũi cô bỗng cay cay, “Em không sao đâu.”

Anh lắc đầu, đôi mắt chuyển sang kiên định, “Nhưng tôi không thấy như vậy!”

Thắng Nam: “...”

“Tiểu Nam, tối hôm qua tôi mơ một giấc mơ cũ. Nó cứ lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, đến độ tôi còn nhớ từng chi tiết, nhớ đến lúc tỉnh giấc vẫn không quên nổi. Nó làm tôi rất tức giận, rất khó chịu, trái tim tôi cũng rất đau.... Trước khi biết em, tôi đã có những giấc mơ rất tồi tệ, nó theo tôi suốt từ trẻ đến tận bây giờ, tôi đã dùng đến những biện pháp khá tồi tệ không kém để quên đi, trong đó việc liên tiếp không ngủ trong ba bốn ngày là việc tôi thường làm. Nhưng điểm đáng buồn ở tôi là trí nhớ quá tốt, quên đi quá là việc khó khăn vô cùng. Tôi đã thử đến gặp bác sĩ trị liệu, nhưng không mấy khả quan.”

Nghe đến đây, Thắng Nam tròn mắt không tin nổi, cô ghen, không thể thốt lên một lời nào.

Hàn Mặc Niên biết, đôi mắt trong veo của Thắng Nam đã nói cho anh biết tất cả. Cô là cô gái đơn thuần, mọi suy nghĩ đều biểu cảm lên hết cả khuôn mặt. Hiện tại là xót thương, cũng ánh lên tình cảm cô dành cho anh, rất nhiều. Anh rất hài lòng!!

“Tôi bị chứng ám ảnh cưỡng chế. Tôi có thể rửa tay hàng giờ liền nếu bị phụ nữ chạm vào tay, rửa cho đến khi móng tay bấm vào da bật cả máu. Họ chạm vào người tôi thì tôi buồn nôn, như ngàn con gián trong dạ dày còn cào dãi ra, đến khi chẳng thể nôn được gì nữa... tôi lúc đó thực sự rất chán ghét, và tôi cũng sợ hãi với phụ nữ. Trong những năm ở Đức, ngoại trừ những giờ phải lên lớp, còn lại tôi hoàn toàn ở phòng mình hoặc phòng thí nghiệm. Làm bạn với công trình tôi nghiên cứu và chỉ nói chuyện cùng thầy của mình. Tôi nghĩ cuộc sống như thế của mình sẽ trôi qua lặng lẽ dù cho tôi trở về Thành phố S sẽ không có điều gì khác lạ, cho đến khi tôi gặp em...”

Nói đến đây, Hàn Mặc Niên đã dùng ngón tay mon trón trên môi cô, giọng anh khàn đi: “Thắng Nam, em là ác quỷ hay thiên thần trong cuộc đời tôi đây? Tại sao, biết bao nhiêu người tôi đã gặp qua, duy chỉ có em lại chạm vào tôi được, quả là kỳ lạ.”

Thắng Nam nhẹ phả hơi lên ngón tay anh, đôi mày đã nhíu lại, đem theo chút tổn thương: “Mặc Niên... nếu trên đời này... có một người con gái nữa có thể chạm vào anh, đó là vợ sắp cưới của anh... anh có, anh có...” nói đến đây cô không dám suy nghĩ nữa, chỉ cười, cười méo mó đến khó coi.

Hàn Mặc Niên cũng cau mày, cười: “Ý em là tôi sẽ chọn ai sao? Nhưng Tiểu Nam, hiện tại chỉ có riêng mỗi em thôi.”

Ừ nhỉ. Hiện tại chỉ mỗi cô mới chạm được vào người anh thôi, tuy thế vẫn lo lắng, “Em biết... nhưng Mặc Niên, ngay từ lúc đầu em đã đồng ý giúp anh chữa trị chứng tâm lý này của anh. Nhưng đến giờ hình như... vẫn dậm chân tại chỗ...”

“Không. Em giỏi lắm. Tôi cảm thấy bây giờ tốt hơn ngày xưa nhiều.” Hàn Mặc Niên ôn nhu cười. Vì thật sự Thắng Nam đến với anh như một cơn gió xuân tuyệt vời nhất.

Một cuộc tương phùng đáng trân trọng.

Thắng Nam ngượng ngừng mỉm cười, cô cũng làm theo hành động anh từng làm với cô, đó là nắm lấy bàn tay to lớn của anh, đặt nhẹ một nụ hôn lên lòng bàn tay, rất lâu, rất dịu dàng, sau đó áp bàn tay đó vào má mình, thường thức hơi ấm đang truyền qua, má cô nóng ran.

Trái tim Hàn Mặc Niên thất lại, lưỡi đắng miệng khô. Hành động của cô, biểu lộ rõ thành ý trong đó rồi... lúc Hàn Mặc Niên nói anh không hề để tâm. Nhưng càng về sau thì càng suy nghĩ về vấn đề này mãi, rồi dần ở bên cô, điều anh suy nghĩ càng chắc chắn, tối hôm nay, khi cô dường như muốn khóc khi cứ nghĩ đến việc một người phụ nữ khác chạm vào anh, quả là... làm anh rung động không thôi, càng lúc càng dạt dào thêm nữa.

“Mặc Niên, cô gái đó, thích em”

Hàn Mặc Niên nhớ lại, thấy vui thích cùng kích động, miệng lẩm bẩm: “Em biết.”

Thắng Nam, hành động của em, ám chỉ em thích anh đúng không?

Thay vì nghĩ mãi ôm trong lòng, Hàn Mặc Niên là kiểu người thẳng thắn, hỏi một mạch: “Thắng Nam, em thích tôi đúng không?”

Dù yêu anh đã ba kiếp, nghe đến lần đầu tiên anh hỏi, Thắng Nam không khỏi đỏ mặt. Tuy nhiên, rất nhanh cô đã lấy lại bình tĩnh. Có sao đâu? Lúc cô còn là Tống Tử, mặt dày theo đuổi anh suốt ngày này qua tháng nọ, dù cuối cùng vẫn không được tình cảm của anh, cô cũng đâu có rụt rè như lúc này.

Giản Dao Dao mới chính là tính cách thật của cô. Nhưng cô không muốn mình vụt mất anh lần nữa, nên khi trở thành Tống Tử mới mặt dày, kiêu ngạo, chỉ hòng mong anh để ý đến mình. Đó là cách tiêu cực nhất cô từng làm trong đời. Nên khi sống lại, gặp lại anh, cô không muốn dùng cách đó nữa, cứ từ từ tiếp cận anh, nhưng khi nghe đến anh có vị hôn thê, cô vẫn buồn bã. Hình như ông trời quả thực không cho cô và anh có thể bên nhau.

Rồi sau này, khi lại có cơ hội, cô chỉ mong được ở bên anh, nhiều đến đâu, cô sẽ trân trọng phút giây đến đó.

Tính cách thẳng thắn của anh, cô đã biết, nên không bất ngờ mấy khi anh hỏi. Cô hít thở sâu, nở nụ cười gió thoảng, rũ mi mắt nhìn vào bàn tay gầy, thon dài của anh, lí nhí nói: “Không, em không thích anh.”

Ngoài dự đoán của Hàn Mặc Niên, anh trợn mắt khó tin, còn giật mình. Như đang đứng ở thiên đường rất gần, cô đẩy anh một phát rớt xuống địa ngục.

Trái tim anh không đau là nói dối...

Cảm nhận tiếng hít thở hơi loạn của anh, nên ngẩng đầu lên nhìn anh. Đôi mắt đen như vực sâu, toát lên ánh nhìn khó đoán, vừa tổn thương cũng vừa lạnh lẽo. Lời đã thốt ra sao mà xoá được, cô đành nhắm mắt trong một giây rồi mở to, nghiêm túc đối diện anh: “Mà là yêu.”

“Em yêu anh, Mặc Niên.”

Rất sâu đậm...

Thắng Nam nhìn biểu cảm khuôn mặt Hàn Mặc Niên thay đổi rõ rệt, bây giờ anh đang mím môi, đôi mắt trợn lên như không tin nổi. Như thế, càng làm suy nghĩ cô là đúng. Tại anh nhìn thấy hành động hôn đó nên chọc ghẹo cô thôi, không ngờ lại nghe cô thừa nhận thích anh, anh ngạc nhiên và bối rối, chắc chắn anh không yêu thích cô, nhưng lại bị cô đẩy vào thế ép. Nên anh lúng túng...

Cô buông tay anh, cười chữa ngược. “Em xin lỗi, làm anh giật mình rồi.”

Anh bây giờ cau mày lại, khoé môi anh giật giật, cô lại lấy hơi nói tiếp: “Em là... vừa gặp đã yêu, thật buồn cười đúng không anh? Một từ thích không thể bài tỏ hết lòng em, chỉ có thể dùng từ yêu thôi...”

“Anh đừng để tâm, em chỉ muốn nói hết lòng mình thôi. Em biết mình chẳng có gì xứng đáng để ở bên cạnh anh ngoài phản ứng khi ta chạm nhau. Em hứa, đến khi anh hết trở ngại về tâm lý, em sẽ buông. À không, lúc nào anh không thích nữa, em sẽ đi, chắc chắn sẽ không làm trở ngại cho anh và vợ sắp cưới của anh.”

Nói đến đây mắt cô phiền hồng, cắn môi cười, cố gắng cho mình bình thường nhất có thể. Cái nhìn chăm chú của Hàn Mặc Niên làm cô phải rụt người, nhưng cứ nghĩ đến ngày không nhìn thấy anh nữa, lại sử dụng chiêu mặt dày, cắn nhắc dùng lý do.

“Còn hiện tại... hãy để em được cạnh anh. Xa lánh em cũng được, miễn có thể ở chung nhà, nhìn thấy anh và nấu ăn cho anh mỗi ngày, là được.” Cô còn giơ tay lên, thề thốt: “Em xin thề, em sẽ không làm gì anh thấy phiền đâu. Nếu không thể cho em ở chung nhà, vậy thì... cho em đến quét dọn nhà anh và nấu ăn cho anh ăn mỗi ngày nhé, làm xong em sẽ đi liền. Anh biết rồi đó, em dọn dẹp nhà cửa tốt hơn cái cậu giúp việc theo giờ kia nhiều, lại đỡ tốn một ít tiền phụ thêm cho cậu ta.”

Hàn Mặc Niên dờ khóc dờ cười. Tận sâu trong trái tim anh, lại dấy lên niềm ngọt ngào càng lúc càng dâng cao. Tại sao cô lại đơn thuần đáng ghét đến như vậy?! Làm anh thực sự muốn chọc ghẹo. Anh vội nắm lấy bàn tay cô đang đưa lên thề thốt, đan những ngón tay vào nhau.

Anh hắng giọng, muốn cười nhưng phải vờ nghiêm: “Thắng Nam, hôm nay là lần đầu tiên em nói nhiều với tôi như vậy.”

Mặt Thắng Nam đã đỏ nay càng đỏ thêm, lắp bắp vì sự việc đi theo chiều hướng không đúng như cô dự đoán: “Em... em...”

Anh phì cười, dùng một tay còn lại mở dây thắt an toàn cho cô, rồi kéo cô ôm vào lòng, cảm anh ti lên đỉnh đầu cô, thở dài: “Thắng Nam, yêu tôi em sẽ khổ.”

Phía ngay lồng ngực anh trả lời rất nhanh: “Em không sợ khổ!”

“Vậy em phải đợi.” Anh băng hươu cười.

“Bao lâu em cũng đợi!” Trả lời còn chẳng thêm suy nghĩ.

“Không lâu đâu.” Lời anh thốt ra rất chắc chắn.

...

Bên dưới ngập ngừng, “Ừm... vậy có thể nói cho em biết anh có để ý đến em không?”

Hàn Mặc Niên càng cười tươi, nụ cười hiếm thấy, anh vừa nói thẳng thắn cũng vừa bí ẩn: “Cuối tuần em hãy lặp lại câu hỏi này, đến khi đó tôi sẽ cho em câu trả lời.”

Thắng Nam: “...”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Sóng Vỗ Lăn Tăn

Câu nói “vừa gặp đã yêu” đối với Hàn Mặc Niên là thật, không phải câu cửa miệng cô nói để chắc nịch tình cảm mình dành cho anh.

Chuyện đó từ kiếp trước.

Lúc ấy cô vừa 16 tuổi, bị bán đến Thanh Hoa lâu, tập đàn, tập hát, nghe xướng ca từ các ti ti đi trước, đem ca hát làm niềm vui cho chốn hồng trần này.

Danh công tử Lâm Bá Ngọc, con trai độc tôn của tể tướng Lâm Bá Nhan ở Kinh quốc này vang danh khắp nơi ở Tranh Châu này lâu rồi, không phải tất cả vì cha mình, mà chính vì tài học uyên bác và cách đối nhân xử thế, chẳng không hề kiêu ngạo, lại rất được lòng người dân. Một người như thế, cô ngày lúc đó rất tò mò vì nghe danh đã lâu nhưng chưa hề được diện kiến.

Cô không phải người Tranh Châu, cô từ một huyện nhỏ xa xôi bị bán đến đây, may mắn gặp được ma ma Như Xuân cứu vớt, cuộc đời cô lúc ấy tưởng chừng như không hạnh phúc nào hơn. Năm đó, hoa đào nở sớm, phố xá cổ xưa tấp nập người mua kẻ bán, các cô nương xúng xính váy hoa thướt tha dạo phố. Cô ngồi dựa vào khung cửa sổ phòng mình, đưa mắt nhìn ra khung cảnh tấp nập đó.

Gió xuân lúc nào cũng đem theo những cuộc gặp gỡ bất ngờ.

Trong tiếng rao bán rộn rã, huyền ảo, có tiếng cười nói, có tiếng gọi đem theo sự vui sướng, càng lúc càng rõ ràng.

“Lâm công tử, Lâm công tử.”

“Lâm công tử về rồi.”

Cô nghe rất rõ, rồi hướng mắt về nơi đã phát ra tiếng nói đó, sau đó là cảnh đông người bu quanh một người con trai mặc y phục màu xanh ngọc như trời, tà áo phấp phới trong gió xuân, nụ cười như ánh nắng trong sương sớm. Phía sau lưng chàng là tiểu đồng cùng cỗ xe ngựa chất đầy vật dụng của chàng, chàng nói với người dân xung quanh, rằng chàng vừa đỗ đầu bảng Hội...

Tiếng hoan hô như nước vỡ bờ, ai nấy vui mừng như chính họ đỗ thi. Đó là lần đầu tiên trong đời cô gặp được người nào tài giỏi, tướng mạo anh tuấn, lại rạng ngời đến thế... thì ra, chỉ cần một cái ánh nhìn cũng đủ làm người ta si mê tuyệt đối.

Sau đây, cô luôn ngồi ở khung cửa sổ, ngắm đợi chàng, cho đến khi một ngày ma ma Như Xuân bảo đến Kim viện mua ít phấn son.

Trời hôm đó bỗng đổ mưa, khi mưa chỉ lát phát, cô cùng một ti muội bước đi về Thanh Hoa lâu, không ngờ... lại có thể gặp được chàng ở cự ly rất gần.

Lúc cô bước ngang chàng, đôi mắt không thẹn mà ngẩng lên ngắm nhìn chàng lần nữa, cùng lúc đó chàng cũng nhìn cô. Có trời chứng giám, trái tim cô đã chẳng còn là của mình từ hôm ấy...

Đến giờ nhớ lại, trái tim Thắng Nam vẫn bồi hồi, xao xuyến.

Cô thần thờ cười ngây ngốc, bỏ quên luôn cả nhân vật chính đó đang lái xe bên cạnh.

Đến lúc má cô bị nhéo, mới bật tỉnh.

Hàn Mặc Niên “hừ” một tiếng, chuyển tâm lái xe tiếp. Thắng Nam phồng má nhìn anh tổn thương sâu sắc, sau đó xoa nhẹ má bị nhéo, rất nhanh hết đau. Vì lực tay anh không mạnh.

Một điều cô không thể ngờ là anh đưa cô đến một phòng khám tư. Vừa gửi xe, bước đến cửa, từ bên trong cửa được mở ra, một cô gái yếu điệu có nét lai Tây, nhỏ nhắn trong bộ váy màu vàng chanh đáng yêu. Cô vội cảnh giác.

Cô gái đó nói tiếng Trung rất chuẩn, nhìn Hàn Mặc Niên cười toả nắng: “Anh Hàn đến rồi à, Thiếu Thư đang đợi anh bên trong.”

Hàn Mặc Niên mỉm cười, đi vào bên trong, không quên nắm tay Thắng Nam kéo cô đi vào trong theo.

Cô gái đó hơi sững người, cuối cùng vẫn đóng cửa đi theo vào.

Bên trong trang trí theo kiểu các phòng khám tư khác, nhưng ngạc nhiên là nhìn không lạnh lẽo như chỗ khác, rất vừa mắt lại thoải mái. Trên tường được trang trí tinh tế bằng năm hàng ngang đen kẻ, mỗi hàng có đặt ba chậu hoa kiểng mini, nhìn rất đáng yêu.

Từ lúc bước vào, mùi oải hương thoang thoang, dịu dịu, làm cô thả lỏng tinh thần đi rất nhiều.

Một người đàn ông cao, gầy mặc blouse trắng, mắt hẹp dài đào hoa, nở nụ cười nhân nhật với Hàn Mặc Niên. Rất ngạo mạn vẫn ngồi trên ghế xoay, hai tay đan vào nhau, bình tĩnh nhìn anh rồi đến cô gái bên cạnh, rồi tới bàn tay to lớn nắm chặt tay nhỏ bé trắng ngần kia.

“Thiếu Thư.” Hàn Mặc Niên gật đầu chào, cũng tự nhiên kéo Thắng Nam qua ngồi ghế sofa bên cạnh.

Thắng Nam không hiểu gì, ngồi xuống bên cạnh Hàn Mặc Niên, cô ngược nhìn anh, anh thì quay đầu xuống nhìn cô, mỉm cười.

Người đàn ông đầy nét thâm trầm, lẳng tử đó lúc này mới khề ho một tiếng, “Có vẻ thuận lợi.”

Hàn Mặc Niên không chần chừ gạt đầu, anh dựa lưng ra sau ghế sofa, một bên tay gác lên thành ghế, như thể đang bao bọc lấy Thắng Nam. Anh rất hài lòng với hành động này của mình, nhìn Doãn Thiếu Thư, điềm nhiên, “Phải gọi là rất tốt.”

Doãn Thiếu Thư phì cười.

Cùng lúc cánh cửa phòng bật mở, sáu đôi mắt nhìn đến cô gái khi nãy đang bung khay trà và bánh vào, đặt trên bàn, nhìn Hàn Mặc Niên và Thắng Nam cười tươi: “Anh Hàn và chị dùng bánh, uống trà.”

Thắng Nam hơi bối rối, cô gạt đầu cảm ơn. Cô bị Hàn Mặc Niên kéo đến đây, bộ váy lúc còn quảng bá cho Fei Wong còn chưa thay, mặt vẫn chưa tẩy trang, nên nhìn cô chính chắn hơn cô gái đứng đối diện này nhiều.

“Cảm ơn em, Y Lạc.” Hàn Mặc Niên cảm ơn, nhưng không hề đụng đến trà và bánh. Anh dùng tay luồn vào tóc Thắng Nam, vuốt ve.

Ngón tay thon dài của anh đi đến đâu, Thắng Nam cảm giác điện giật đến đó, mà trước mặt có người khác nữa, cô xấu hổ, chỉ biết mím môi, hai tay đan lại, ngồi thẳng lưng.

Đồng Y Lạc nhìn thấy màn trước mắt, không khỏi hâm mộ. Ngược lại, Doãn Thiếu Thư hừ lạnh, chường mắt vô cùng.

“Này, Mặc Niên, hôm nay không phải ngày hẹn, cậu đến đây làm gì?” Doãn Thiếu Thư nhún mày.

Ngược với Doãn Thiếu Thư, Hàn Mặc Niên nhướn mày, “Anh ngày xưa là bác sĩ khoa tim mạch đúng không?”

Doãn Thiếu Thư tâm trạng rất đổi ôn hoà, anh chỉ nhếch miệng. Đối với Hàn Mặc Niên khó chịu này, chắc chắn cậu ta đã điều tra anh rất kỹ càng hoặc Bạch Lý cũng nói ra nói vào với cậu ta rồi, như thế cậu ta mới yên tâm chấp nhận anh làm bác sĩ tâm lý riêng cho cậu ta. Anh hờ hững đáp lại một chữ: “Ừm.”

“Rất tốt! Hôm nay tôi đến đây không phải vì tôi, mà vì Thắng Nam.” Anh nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Thắng Nam đang ngo ngắc, trong đôi mắt cô có nét kinh ngạc.

“Em sao?” Thắng Nam ngo ngắc đưa ngón tay chỉ vào mình, cô vẫn chưa hiểu Hàn Mặc Niên đưa mình đến đây làm gì.

Anh vội xoa đầu cô, khuôn mặt dần trở nên nghiêm túc: “Em bệnh suyễn lâu rồi, không phải cứ uống thuốc sẽ hết.” Rồi anh nhìn Doãn Thiếu Thư, nói: “Tôi muốn nhờ anh khám cho Thắng Nam, vì tôi chỉ tin tưởng mỗi anh.”

Doãn Thiếu Thư không có biểu hiện gì cho cam, chỉ cười khỏ: “Mặc Niên, tôi bây giờ chỉ là một bác sĩ chuyên trị tâm lý thôi. Cậu thấy đấy, ở đây còn chẳng có nổi...”

Chưa nói xong, Hàn Mặc Niên đã ngắt lời: “Nhưng anh từng là bác sĩ có tiếng khoa tim mạch ở bệnh viện lớn Vĩnh Kỳ.”

“Này! Ở bệnh viện Vĩnh Kỳ không thiếu người chuyên môn để giúp cậu, huống gì còn có Bạch Lý ở đó nữa, sao cậu không nhờ cậu ta?” Doãn Thiếu Thư chất vấn.

“Tôi chỉ tin tưởng mỗi anh.”

“Tôi biết, anh sẽ không từ chối.” Hàn Mặc Niên nói chân thành.

Doãn Thiếu Thư ghen hờn: “Cậu...” chưa kịp nói gì thêm, Đồng Y Lạc đã đặt tay nhỏ bé của cô lên vai anh, đôi mắt long lanh: “Thiếu Thư, anh đồng ý đi.”

Doãn Thiếu Thư đặt tay mình lên tay Đồng Y Lạc bóp nhẹ, cười ôn nhu. Sau đó, hắng giọng, giả vờ mặt lạnh tanh với Hàn Mặc Niên: “Nể mặt vợ tôi, đồng ý!”

Đồng Y Lạc không kiềm được vui mừng, hét lên: “Hoan hô!”

*

Đồng Y Lạc ôm hộp đồ nghề của Doãn Thiếu Thư từ trên lầu xuống. Doãn Thiếu Thư nhận lấy, không quên hôn vào trán vợ mình, như khen thưởng: “Cảm ơn em.”

Đồng Y Lạc ngại ngùng, khề đánh yêu vào ngực Doãn Thiếu Thư.

Hàn Mặc Niên nhìn thấy cảnh mùi mẫn đó thì thờ ơ, dù sao ở nhà, anh cũng hay làm vậy với Thắng Nam, có gì phải ghen tị, chường mắt.

Thắng Nam thì ngại ngùng quay đầu đi chỗ khác.

...

Doãn Thiếu Thư khám cho Thắng Nam xong, anh bước ra khỏi phòng, ngồi trên ghế làm việc lấy một số giấy tờ ra ghi chép thông tin bệnh nhân.

Thắng Nam có chút hồi hộp, ngồi cạnh Hàn Mặc Niên nghiêm nghị, nhưng không nóng lòng hỏi.

Một lúc sau, Doãn Thiếu Thư dường như đã ghi đủ thông tin, mới ngẩng đầu lên nhìn Thắng Nam, mở lời hỏi: “Thắng Nam, cô đã từng hút thuốc đúng không?”

Thắng Nam chột dạ nhìn Hàn Mặc Niên đang cau mày nhìn cô. Chết rồi, chết rồi! Cô đang cai thuốc lá, cô chưa từng cho Hàn Mặc Niên biết việc này, cô sợ anh sẽ không để ý đến cô nữa. Tuy nhiên, cô cũng hiểu cái câu: Cây kim trong bọc có ngày cũng phải lòi ra.

Cô thành thật gật đầu: “Có... nhưng tôi đã cai thuốc lá rất lâu rồi.”

Doãn Thiếu Thư và Hàn Mặc Niên như đồng thanh nói: “Bao lâu?”

Nói xong, cả hai cũng phải giật mình. Chỉ là một người điềm tĩnh, một người kích động.

Thắng Nam nắm váy mình, rụt rè trả lời: “Hơn... bốn năm tháng gì đó.”

Doãn Thiếu Thư gật đầu, anh viết vào một hàng chữ trên tờ giấy, sau đó buông bút, nhìn Thắng Nam, giải thích: “Tỉ lệ người mắc bệnh tim do hút thuốc dẫn đến hen suyễn rất cao, sáu mươi phần trăm. Nhìn chung, Thắng Nam bị hen suyễn lâu nhưng không đi chữa trị, uống thuốc chỉ cầm chừng cho những cơn hen tái phát thôi, một phần do khói thuốc, nên chứng bệnh của cô tần suất càng nhiều... đúng không?”

Câu sau của Doãn Thiếu Thư rất thành thật hỏi, nhưng càng làm Thắng Nam chột dạ hơn nữa. Những cơn hen suyễn vẫn điều đặn một tuần một hai lần, cô luôn giấu Hàn Mặc Niên, vì sợ anh lo lắng. Nhưng giờ không nói không được, làm sao cô qua mặt được bác sĩ thực thụ đây...

“Một tuần một hai lần...” Thắng Nam ấp úng.

Đùi cô bị ai đó bóp chặt, dĩ nhiên cô biết là ai nên chỉ cắn môi, lực không hề lớn, hơi nhói lên một chút.

Doãn Thiếu Thư rất điềm nhiên như không, anh khép giấy tờ lại, hờ hững nói: “Viêm khí quản.”

Lần này, Hàn Mặc Niên nhú chặt mày, hỏi Doãn Thiếu Thư: “Có nặng lắm không?”

Doãn Thiếu Thư đứng dậy, đi rót cho mình một ly nước lọc, không quên trả lời: “Không nặng, có thể chữa trị khỏi.”

Lúc này, Thắng Nam có thể nghe rõ tiếng thở dài của Hàn Mặc Niên, tâm tình cô bỗng kích động vô cùng. Thì ra, anh muốn chữa trị bệnh cho cô.

Bây giờ trong lòng cô cuộn trào sự sống, bàn tay nhỏ bé của mình nắm lấy tay anh, như đang cùng nhau truyền hơi ấm, lan tỏa.

Hàn Mặc Niên dờ khóc dờ cười. Ngộ thật, người bệnh là cô mà anh còn kích động hơn cô. Giờ đây nhìn những ngón tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy bàn tay gầy của anh, lòng anh dần có từng đợt sóng vỗ lăn tăn.

*

“Em muốn về nhà nấu ăn hay muốn ăn bên ngoài?” Hàn Mặc Niên nhìn Thắng Nam vẫn ngồi nghiêm chỉnh như lần đầu gặp bên ghế lái phụ, không khỏi bật cười, hỏi.

Nụ cười của Hàn Mặc Niên lúc này rất tự lự, bình thản. Thắng Nam ngấm nhìn mà xem thất thần, ngây ngô nở nụ cười theo anh.

Đẹp quá đi mất! Hàn Mặc Niên đẹp trai quá đi mất!!!

Ngược lại, Hàn Mặc Niên thấy cô ngây ngốc nhìn anh cười thì lại thở dài. Cô ấy lại ngẩn ngơ nữa rồi. Nhưng nhìn sao vẫn rất vừa mắt anh.

Thắng Nam vẫn chưa tỉnh táo khi anh đã đề xe và chạy đi được nửa đoạn đường, cô thoát khỏi ngẩn ngơ của mình khi đôi mắt chợt loé sáng với đoạn đường đang lướt ngang trước tầm mắt mình.

Cô không khỏi tò mò, buột miệng hỏi: “Đoạn đường này không phải đoạn đường về nhà cũ của em sao?”

Chính xác phải là ổ heo của cô mới đúng, nó còn không thể gọi là nhà.

Hàn Mặc Niên hờ hững trả lời: “Em đã thơ thẩn hơn mười phút, cuối cùng không có quyết định vậy cứ đến nơi nào gần nhất, tìm món ăn.”

“Á...” mặt mũi Thắng Nam đỏ ngượng, trời đất lại phát bệnh lơ đãng nữa rồi. Cô lí nhí nói: “Em xin lỗi...”

“Không sao.”

Thắng Nam chẳng biết mình có bị hoa mắt không, cô thấy anh đang nhếch khoé miệng cười.

“Thế chúng ta ăn gì?” Cô đáp ứng, nhìn con đường càng lúc càng gần nhà cũ.

“Canh cá nhé?” Hàn Mặc Niên đưa ra ý kiến.

Thắng Nam ngạc nhiên hai giây, sau đó cười khỏ: “Được... nhưng mà canh cá chỉ bán vào buổi sáng thôi, bây giờ đã hơn hai giờ trưa rồi...”

Hàn Mặc Niên: “...”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Hương Vị Đắm Chìm

Thắng Nam đứng trước cửa siêu thị dưới toà nhà Lâm Viên Đình Hoàng, bên cạnh là người đàn ông tiêu sái nhìn cô ôn hoà.

Rồi cứ thế, anh ung dung dắt tay cô vào siêu thị.

...

“Thật ra... em biết nấu canh cá.” Cô nói rụt rè sau khi nhìn sắc mặt anh thoáng hụt hẫng lúc ngồi trong xe.

Anh tỏ ra rất ngạc nhiên, rồi sau đó... không một lời, đánh vòng tay lái về lại Lâm Viên Đình Hoàng.

Vào siêu thị, Thắng Nam còn chưa kịp phản ứng, anh đã nhanh chân chọn một con cá thu to từ gian hàng hải sản tươi sống.

Cô tròn mắt nhìn con cá rồi nhìn anh. Anh cũng nhìn cô, giải thích: “Con cá này tôi nghĩ làm canh cá sẽ ngon.”

Thắng Nam: “...”

Nhân viên siêu thị vừa chuẩn bị vớt cá lên, Thắng Nam đã ngăn lại, nhìn người nhân viên nam đó cười: “Cho tôi đổi lại con cá tuyết kia nhé?!”

Hàn Mặc Niên đứng đưng không biểu hiện cảm xúc.

Người nhân viên nam kia lại đỏ mặt, vì cô gái đối diện anh rất xinh đẹp, tựa như tiên nữ giáng trần trong bộ váy trắng cổ điển, cậu gật gật đầu: “Được, được chứ!”

“Cảm ơn.” Thắng Nam lại nở nụ cười duyên.

Hàn Mặc Niên liếc nhìn sắc mặt nhân viên siêu thị im lặng không nói gì, anh chỉ hờ hững quay đầu nhìn chăm chăm vào người con gái bên cạnh mình, choàng tay qua, ôm vai cô kéo đi.

Thắng Nam chẳng hiểu gì bị anh kéo đi, bèn hỏi: “Anh sao vậy?”

Xoa cằm, anh “hừ” một tiếng nhỏ, giả vờ điềm đạm nói: “Không có gì, em muốn mua thêm gì nữa cứ nói tôi đi lấy, em ngồi ở hàng ghế đợi tôi là được.” Anh chỉ ngón tay qua bên hàng ghế ngồi nghỉ dành cho khách hàng, cách đó hai mươi bước chân.

“Anh...” Thắng Nam kinh ngạc, được sủng nên đâm ra hoảng loạn, cô tò mò: “Tại, tại sao chứ?”

Anh liếc nhìn xuống chân cô, nói lạnh: “Chân em đỏ lên hết rồi. Em ngồi nghỉ ngơi ở băng ghế đợi đi, tôi đi được rồi.”

Thắng Nam vội nhìn xuống đôi chân mình, ngón cái và ngón út quả nhiên đang đỏ lên vì bị da giày siết chặt đè ôm chân, cô thờ dãi, quả nhiên anh nhắc mới để ý đến chân hơi nóng nói.

“Anh thực sự muốn đi mua một mình?”

Hàn Mặc Niên lạnh nhạt ừ một tiếng.

“Vậy đợi em một chút.” Cô vội chạy đến quầy tính tiền gần nhất, mượn một cây bút và xin một tờ giấy, nắn nót viết chữ.

Lúc cô còn chuyên tâm viết chữ, Hàn Mặc Niên đã đứng cạnh, ngắm nhìn cô đang viết từng chữ ngây ngẩn, thắng lẻ.

Quả nhiên, đúng như trong trí nhớ của anh.

Anh mỉm vuốt tóc dài đã được nối và uốn cong của cô, tâm trạng dường như tốt lên.

Cô gái thu ngân cũng nhìn được cảnh này mà ngại ngùng. Người đàn ông tuấn tú trong áo sơ mi trắng và quần Tây âu, cử chỉ thì ôn nhu, toả sáng cả góc trời trong siêu thị này. Không phải họ chưa từng gặp anh, chỉ là cũng như bây giờ, chỉ từ xa ngắm nhìn.

Vì lúc nào, anh bước vào siêu thị cũng sánh đôi với cô gái đang ngồi viết gì đó kế bên.

Cô gái có đôi mắt đen to tròn, long lanh lúc mừng rỡ. Bây giờ đang rừ mi cong xuống, còn có thể nhìn rõ sống mũi thẳng nhỏ. Bàn tay trắng ngọc ngà cầm bút nắn nét chữ, mày thanh nhú lại chăm chú, thanh thoát mang một chút bình yên.

Quả là cặp đôi “chương mắt” người nhìn.

Thắng Nam viết xong trả lại bút, xong quay nhìn Hàn Mặc Niên đang đứng sau lưng mình, đôi mắt anh đọng đầy yêu thương.

Cô giật mình dụi mắt mấy cái, nhìn rõ lại ánh mắt anh, lại là trầm tĩnh như hồ.

Hàn Mặc Niên nhận tờ giấy, nhướn mày mắt cong cong, miệng cũng nhoẻ miệng cười.

Tầm nửa tiếng sau, anh quay lại với chiếc xe chất đồ đông đờ dờ. Vừa liếc mắt về phía Thắng Nam, đang thấy cô lúng túng huơ tay với một tên tóc vàng da trắng, dáng dấp cao ráo, lực lưỡng.

Quả thật, không lúc nào anh có thể yên tâm về cô gái nhỏ này, nên đôi chân gấp gáp đi đến.

Anh đến gần, chỉ nghe tên nước ngoài xỏ một tràng tiếng Anh, anh có thể hiểu được rằng hắn ta đang khen Thắng Nam xinh đẹp và muốn làm quen. Còn Thắng Nam thì mặt trắng bệch, luôn nói từ “sorry”. Anh lạnh lẽo che chắn cả người trước mặt Thắng Nam, mặt không chút cảm xúc gì nhìn tên nước ngoài kia, dãn nheo mắt lại.

Anh hắng giọng, lạnh nhạt nói: “Ồ, xin lỗi, tôi có thể giúp gì được cho anh?”

Tên nước ngoài kia nhìn Hàn Mặc Niên đến bất ngờ, hơi hậm hực trong người phá việc tốt của hắn: “À, tôi thấy cô ấy đang ngồi một mình, nên chỉ muốn để bắt chuyện làm quen giết thời gian thôi.”

Hàn Mặc Niên sống nước ngoài đã lâu, cũng có đi vài nước châu Âu và châu Mỹ, anh cũng hiểu rõ sự phóng khoáng bên nước ngoài, nhưng hiện tại, ở đất nước triệu dân này, không phóng khoáng đến thế.

“Ồ.” Hàn Mặc Niên gật đầu như đã hiểu, nhưng nụ cười của anh vẫn giữ được độ lạnh.

Tên nước ngoài không để ý đến, chỉ chất vấn: “Này, như thế được chưa?”

Mắt anh bỗng chốc có vài phần âm u, “Vẫn chưa được!”

Hắn nhìn Thắng Nam đang núp phía sau lưng anh, bỗng cười: “Anh là bạn cô ấy?Ồ, nhưng chuyện làm quen rất bình thường mà nhỉ? Mà anh nói tiếng Anh khá giỏi đấy chứ.”

Nhéch miệng cười lại, Hàn Mặc Niên rất tự nhiên kéo Thắng Nam từ phía sau đến bên cạnh anh, ôm vai cô, tuyên bố với tên nước ngoài: “Cám ơn vì lời khen, nhưng tôi không phải bạn cô ấy.” anh nói tới đây thì ngưng bật, dùng hành động là cúi đầu hôn vào bên má Thắng Nam, tuyên bố chủ quyền.

Rồi sau đó, kéo cô đến quầy tính tiền. Một tay vẫn ôm cô, một tay kéo xe đẩy đi trong sự hiếu kỳ lẫn ghen tị của những người xung quanh đang dòm ngó lại xem kịch vui.

Thắng Nam đảo mắt nhìn xung quanh, hàng tá con mắt nhìn vào cô làm cô sồn gáy. Cô rụt rè gục đầu nhìn đất, đợi anh tính tiền xong xuôi, sẽ chạy thẳng ra khỏi siêu thị. Ngượng chết được!

Lúc ngẩng đầu lên..

Cô nhìn thấy một chiếc hộp 7 màu chỉ hiện chữ Drulex xanh dương to trên tay anh, cũng tò mò nhìn đắm đắm vào nó, buột miệng khen: “Chiếc hộp xinh quá, trong đó có gì nhỉ?”

Khoé môi Hàn Mặc Niên giật giật, cô gái đang ở quầy tính tiền từ ngạc nhiên quay sang che miệng cười, còn Thắng Nam thì nguyên ngàn dấu chấm hỏi rớt xuống đầu.

Hàn Mặc Niên luống cuống nhét nó về lại chỗ cũ trên kệ bên cạnh, tính tiền xong kéo Thắng Nam ra khỏi siêu thị ngay lập tức.

Thắng Nam ngược nhìn anh, loáng thoáng tay tai anh đỏ hết rồi.

*

Thắng Nam đối diện cả người, nhờ ơn một cốc sữa đã ít nhiều thu thập được năng lượng trở lại. Cô loay hoay trong bếp nhớ lại cảnh vừa bước vào cửa đã bị người ta kéo vào lòng, hôn đến quên cả trời đất. Lúc đến khi tưởng như ngộp thở, Hàn Mặc Niên mới chịu buông ra, nhưng bàn tay bỗng nhiên trơn trên người cô, khiến cô run rẩy.

Anh nâng cằm cô lên, khẽ khàn buông ba từ: “Em hư lắm!” rồi đem những món đồ mua ở siêu thị bỏ lên bàn ăn ở bếp, sau đó quay lại cười với cô rồi bước thẳng về phòng làm việc, bỏ lại cô ngơ ngẩn.

Cô thẹn thùng vỗ má mình, muốn tỉnh táo lại nấu canh cá, trong lòng ngóng chờ đến cuối tuần.

Anh nói, cuối tuần sẽ nói cho cô biết anh có để ý đến cô không. Nhưng tình trạng hiện tại, cô nắm chắc phần thắng lên tám mươi phần trăm rồi, tâm hồn cũng reo vang sung sướng hơn, cứ ngâm nga hát bài hát vui tươi thì đang thái thịt cá và rau củ.

Canh cá phải ninh đến hai tiếng đồng hồ, trong thời gian đó, Thắng Nam rót cho Hàn Mặc Niên một cốc nước ép cam, len lén để lên bàn anh rồi đóng cửa phòng lại. Từ từ sống chung với Hàn Mặc Niên, cô biết khi anh làm việc rất tập trung, trừ khi phải có người gọi mới bưng tỉnh nói chuyện. Nhưng khi này, anh có khẽ liếc nhìn cô hai giây rồi đến một cốc nước cam tươi mới cúi xuống tài liệu chất đầy trên bàn, không quên nói lời cảm ơn với cô.

Trong thời gian đợi chờ, Thắng Nam bật tivi xem phim.

Chuyển qua một kênh phim chuyên chiếu các phim thập niên 90, Thắng Nam bắt đầu chớp chớp mắt, trên màn hình chính là Andy Lau lúc trẻ, nét đẹp lãng tử pha chút nồng cuồng tuổi trẻ, đẹp trai quá đi mất!

Bộ phim có những pha đua xe đẹp mắt cùng với những cảnh quay đậm chất của xã hội đen thời đó, cũng kể lên câu tình chuyện huynh đệ và tình yêu đẹp giữa nam nữ chính, giữa chàng lãng tử nghèo hèn và nàng tiểu thư nhà quyền quý. Thắng Nam nhập tâm đến độ quên cả xung quanh. Dù sao cô cũng bật lửa nhỏ để ninh canh, như thế cô không sợ canh sôi, nên rất yên tâm theo dõi bộ phim.

...

Thời gian cũng chậm rãi chạy qua. Hàn Mặc Niên cũng xong công việc đi ra khỏi thư phòng.

Việc đầu tiên anh nhận biết là tiếng nhạc vang lên ở phòng khách và mùi thơm quế của canh cá.

Tiếp theo đó là hít hít như ngẹt mũi. Hàn Mặc Niên lại dấy lên sự hoảng hốt tưởng như tắt ngấm từ hôm qua, anh vội chạy đến phòng khách, còn không quên la lên: “Thắng Nam!”

Nhưng thực sự là anh quá lo lắng nên mất khôn rồi!

Anh chạy ra chỉ thấy Thắng Nam giật mình kinh ngạc nhìn anh, sau đó là vội vàng lau nước mắt trên mặt mình, không quên liếc chiếc tivi. Anh nhìn qua tivi còn đang chạy đến cảnh một cô gái đang mặc bộ váy cưới khó khăn chạy trên đường.

Chưa đầy ba giây, chuyển sang cảnh một người đàn ông mặc áo vest ton sor ton với màu váy cưới cô gái khi này, bị một gã đàn ông khổng lồ chế hai tay từ đằng sau, rồi một gã khác cầm dao đâm vào liên tục trên nền nhạc tiếng Quảng.

Thắng Nam tròn mắt nhìn màn hình, nước mắt không hẹn lại rơi khi nhìn người đàn ông đó gục xuống đường tắt thở.

Khoé môi Hàn Mặc Niên giật giật, trán anh hiện ba vạch đen, anh cảm thấy mùi giấm chua nồng nặc dâng tới cổ họng mình rồi. Nhìn thấy remote trên bàn, anh lấy ấn nút tắt tivi không một lời nào.

Thắng Nam cảm thấy mất mát, tiu ngưu nhìn anh, bĩu môi chứ không dám hó hé lời nào. Dù sao người ta là chủ nhà, cô chỉ là người ở kẻ thôi. Người ta tắt tivi, cô đành thuận ý.

Chẳng biết bao lâu, đến khi Hàn Mặc Niên nhận biết Thắng Nam chẳng có lời nào nói cùng anh.

Hàn Mặc Niên hít một ngụm không khí rồi thở ra lấy bình tĩnh, khoanh tay lại nhìn Thắng Nam: “Em vì một bộ phim mà khóc?”

Cái nheo mắt của Hàn Mặc Niên làm Thắng Nam trở lại thành con rùa rút cổ, cô mím môi gật đầu.

“Vì người đàn ông khi này chết ư?”

Thắng Nam lại gật đầu.

Hàn Mặc Niên hỏi lại: “Vì người đàn ông trong phim đó mà em khóc?”

Thắng Nam thành thật lại gật đầu lần nữa. Vì thực sự cô cảm động quá nên khóc thôi...

“Tốt lắm!” Anh thần nhiên nói.

Lúc này cô cảm giác mình đang ở trong một hầm băng âm mười độ, lạnh từ dưới chân đến óc luôn.

Bối rồi, cô dùng hai ngón tay chạm vào nhau. Đưa đôi mắt thành khăn nhìn anh.

“Thắng Nam, tôi đánh giá thấp em rồi.” Hàn Mặc Niên nói xong, anh quay đầu về phòng mình.

Năm giây sau, cô nghe tiếng cửa đóng lại, rầu rĩ đứng dậy. Người đàn ông khó chịu này! Anh tức giận vì điều gì chứ?

Cô lặng lẽ đi đến nồi canh cá đang ninh. Nêm nếm đã đủ độ chín và vừa miệng, cô tắt bếp. Thật ra, món này do chính chủ quán canh cá cô quen chỉ khi lúc cô chuyển đến ở cùng Lý An. Dù không ngon bằng vì họ còn có công thức gia truyền, nhưng thế này cũng đủ để cô thoả mãn với tài nấu nướng mình rồi.

Thế là cô múc cho anh một bát, hồi hộp đi đến phòng anh. Cô gõ cửa mấy lần, anh không thèm ra mở cửa, nên cô mở thử chốt cửa, thấy anh không khoá từ bên trong nên đưa đầu vào nhìn.

Anh đang ngồi ở ghế sofa nhỏ đặt kế cạnh cửa sổ bằng kính lớn, đọc sách.

Lúc này, xém xiu Thắng Nam ngó ngần cả người. Bên ngoài trời đã bắt đầu tối dần, ánh đèn bên ngoài nhỏ như hạt cát đang chớp đủ màu từ xa, anh mặc bộ quần áo sạch sẽ ở nhà màu trắng, trên tay cầm quyển sách, bắt chéo chân ngồi ung dung, thưởng thức không gian yên tĩnh này.

Như bức tranh đẹp để đến ngỡ ngàng.

Ngược lại, người đang cầm sách dần thấy khó chịu, anh ngẩng đầu lên, cau mày: “Em muốn bát canh cá này đến chủ nhân của nó thì đã nguội sao?”

Thắng Nam: “...”

Đúng là người đẹp thì đến ăn cũng đẹp. Thắng Nam lấy quyển sách của anh và đọc nhưng không nhìn chữ nào, cứ hờ chốc chốc lại liếc nhìn anh đang nho nhả thưởng thức bát canh cá cô đem tới. Đôi mắt cũng dần chuyển thành hình trái tim mất rồi.

“Trên mặt tôi dính nhọ à?” Anh khẽ liếc nhìn cô, nói xong vẫn ung dung thưởng thức canh cá cô nấu.

Thắng Nam lắc đầu: “Không ạ.”

Hàn Mặc Niên: “Vậy sao em lại cứ nhìn tôi thế?”

Thắng Nam bị tố cáo, ngồi thẳng lưng, đầu đầu qua quyển sách: “Làm gì có... em đang đọc sách mà!”

Hàn Mặc Niên nheo mắt, khẽ liếm môi, sau đó là nhin cười.

Hai má của Thắng Nam nóng lên, xấu hổ chết được!! Thế là cô đầu đầu vào cuốn sách, chữ nào đọc sách. Sách toàn những chữ nhìn vào đã chóng mặt, làm sao cô đọc được chữ nào, chỉ làm công cụ cho cô ngắm nhìn Hàn Mặc Niên thôi mà cũng bị bắt được.

“Thắng Nam.” Giọng Hàn Mặc Niên vang lên, nhẹ nhàng làm sao.

Thắng Nam vô thức nói: “Dạ?!”

....

“Em cầm ngược quyển sách rồi.” Anh cười cười.

“...”

Thắng Nam càng cúi thấp đầu vào sách, còn ước giờ biến mất khỏi thế gian này luôn cũng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chuyện Riêng Của Mỗi Người

Hàn Mặc Niên nghe tiếng mở cửa văn phòng mình, theo đó là tiếng nói gấp gáp của Thâm Sâm.

“Chủ, chủ tịch!”

Tiếng giày cộp xuống sàn gạch nghe thật chói tai, anh bèn ngẩng đầu nhìn Hàn Kiềm đang bước tới gần.

Một tiếng bộp xuống bàn anh, những bức hình không hện cùng nhau hiện ra, Hàn Kiềm chống nạnh chờ anh lên tiếng.

“Cậu ra ngoài đi, A Sâm.” Hàn Mặc Niên phát tay, ra hiệu cho Sâm Sâm rời văn phòng, không quên đóng cửa lại.

Văn phòng trở lại im lìm.

Hàn Kiềm quay người đến ngồi trên ghế sofa, đôi mắt dò xét Hàn Mặc Niên.

Hàn Mặc Niên vẫn lạnh nhạt, ngón tay thoăn thoắt trên bàn phím laptop, rất tập trung làm việc.

Chẳng biết là bao lâu, đến khi Hàn Kiềm chịu không nổi sự điềm tĩnh thản nhiên của em trai mình nữa, bực mình lên tiếng.

“Tiểu Niên, em không muốn nói gì với anh à?”

Hàn Mặc Niên bây giờ mới hờ hững buông lời: “Anh thôi cái kiểu gọi em như vậy đi.”

Hàn Kiềm tỏ vẻ chấp thuận, “Được. Vậy với những tấm ảnh trên bàn, em cũng nên giải thích cho anh biết đi chứ?”

Hàn Mặc Niên dừng tay, liếc lại một xấp hình ảnh trên bàn mình, là hình ảnh chụp lên anh và Thắng Nam, do chụp vội nên những hình ảnh còn khá mờ, có tấm còn bị run. Có ảnh nắm tay, ảnh sánh đôi cười nói, ảnh anh ôm eo cô, ảnh trong xe mờ mờ nhưng hành động rõ là anh đang hôn cô say đắm. vâng vâng... và bức ảnh cuối cùng là của ngày hôm qua, lúc anh ôm vai cô, hôn vào má cô tuyên bố chủ quyền với tên nước ngoài da trắng chết tiệt kia.

Anh đáp lại sự tò mò của Hàn Kiềm một câu rất lạnh nhạt: “Chẳng có gì để giải thích.”

“Ý em là...” Hàn Kiềm ngồi thẳng người, trừng mắt không tin nổi.

Hàn Mặc Niên rất nhanh đáp, “Chính là ý anh đang suy nghĩ!”

Không ngờ, Hàn Kiềm gầm lên: “Mặc Niên! Em làm như vậy, không sợ Thu Nguyệt tổn thương ư?”

Hàn Mặc Niên dừng dung, nhướn mày nhìn Hàn Kiềm, hỏi lại: “Hình này do Thu Nguyệt đưa cho anh?”

Hàn Kiềm bồng thu con giận dữ, giọng nói trầm đi, không trả lời câu hỏi của Hàn Mặc Niên: “Nói cho anh biết, như thế có nghĩa là sao? Em động lòng với cô gái tên Thắng Nam rồi?”

“Em đang trong thời gian tìm hiểu cô ấy.” Hàn Mặc Niên không bác bỏ, rất thành thật trả lời.

Hàn Kiềm vỗ trán mình một phát, cố cho mình tỉnh táo, “Thế... còn Thu Nguyệt?”

“Cuối tuần em sẽ đến Bạch gia một chuyến.” Anh suy nghĩ một chốc, nói thêm: “Cũng có thể là lần cuối cùng.”

“Em...” Hàn Kiềm bật người dậy.

Hàn Mặc Niên không may mắn một chút sợ hãi với uy nghiêm của anh trai mình bỗng bộc phát, gằn giọng: “Kiềm! Đây là chuyện riêng của em!”

Hàn Kiềm thở một hơi dài, nuốt nước bọt.

“Anh nên nhớ, chính anh là người đưa ra kế hoạch này!” Hàn Mặc Niên bồi thêm một câu trúng hồng tâm.

Hàn Kiềm lặng người.

“Đúng là hiện tại Thắng Nam có thể chữa trị được bệnh tâm lý cho em. Trong thời gian tiếp xúc, giữa nam và nữ, nảy sinh tình cảm là chuyện thường tình.” Hàn Mặc Niên đưa mắt vào laptop cá nhân, trên màn hình là hình ảnh quảng bá của Thắng Nam hôm qua.

Cô quá xinh đẹp trong bộ váy cổ điển, lúc này nhìn trưởng thành hơn rất nhiều, nụ cười cũng nhẹ nhàng hơn, đôi mắt cũng sắc hơn. Nhưng mà hôm qua... người thật lại rất ngốc nghếch, thành thật đáng yêu, làm lòng anh có chút nhưng nhớ rồi.

“Nhưng.. Mặc Niên, trong bao nhiêu cố gắng của em, Thắng Nam lúc đó đúng là vị cứu tinh có thể cứu giúp cuộc sống em, nhưng không có nghĩa là ôm, hôn và...” nói đến đây Hàn Kiềm nín thở, nghẹn lời.

“Nếu Thắng Nam không xuất hiện, thì cũng không có nghĩa em sẽ cưới Thu Nguyệt như hai bên gia đình đã hứa hôn. Thắng Nam chỉ là người đẩy sự việc này nhanh chóng kết thúc thôi.” Hàn Mặc Niên cười ôn hòa.

“Tại sao?” Hàn Kiềm dường như bắt lực trước lý luận của Hàn Mặc Niên.

Hàn Mặc Niên mặt lạnh tanh, nhưng giọng đã dịu đi: “Nếu có thể, em cũng muốn hỏi trái tim mình vì sao.”

Hàn Kiềm bất lực ngồi xuống ghế sofa, anh thả lỏng các cơ bắp đang căng ra, ưỡn oải bụng một câu: “Thu Nguyệt rất yêu em”

“Nhưng em không yêu Thu Nguyệt.” Hàn Mặc Niên trả lời rất nhanh và chắc chắn.

Lắc đầu, Hàn Kiềm cười nhưng đôi mắt ẩn chứa đau thương loé ngang, nhưng rất nhanh bình thường trở lại, anh lại ngồi dậy và quay lưng với Hàn Mặc Niên, vẫy tay chào rồi ra khỏi phòng.

Tuy nhiên anh đến tới cửa chân chậm dần rồi dừng hẳn, rồi bỗng anh quay người nhìn Hàn Mặc Niên, giọng bình thản: “À, những bức hình này không phải do Thu Nguyệt đưa anh, mà là một tay chuyên săn ảnh bên toà soạn báo Kinh Đế, bạn anh cũng làm trong Kinh Đế, nhận ra em, nên đã đưa cho anh.”

Tâm tình Hàn Mặc Niên không gọn sóng gì cho mấy, gật đầu cười: “Cảm ơn anh, Kiềm”

Sau đó vọng từ sau lưng Hàn Kiềm, giọng Hàn Mặc Niên đầy quan tâm, “Em biết anh yêu Thu Nguyệt. Kết quả như thế này, em thật sự rất hài lòng”

“Kiềm, anh đừng mãi hi sinh vì em nữa.”

Chân Hàn Kiềm khựng lại hai giây, anh phì cười: “Anh đã không còn thiết tha với mối tình đầu nữa.” anh nói xong, tiêu sái rời đi.

*Truyện được đăng trên diendanlequydon.com

Hàn Kiềm bước vào văn phòng mình, khoá chốt cửa từ bên trong. Lúc này, anh mới thả lỏng người, thở dài thườn thượt.

Tại sao?

Tại sao Mặc Niên lại biết anh thầm yêu Thu Nguyệt nhỉ?

Anh ngồi thất thần trên ghế làm việc của mình.

Anh đã giấu rất kỹ niềm yêu thương đối với Thu Nguyệt, từ khi bắt đầu gặp cô ấy. Đến bây giờ, cũng đã hơn mười năm trôi qua.

Mười năm anh kiềm nén, yêu đơn phương Thu Nguyệt trong thầm lặng, bên ngoài lại chúc phúc cho cô và đứa em trai ưu tú của mình. Anh không theo đuổi cô, không nói lời yêu cô, không dám đến quá gần cô, anh một mực hèn nhát làm người anh trai đáng mến, một người anh quan tâm Hàn Mặc Niên và cô, chỉ như vậy thôi.

Vì lần đầu gặp cô ở Bạch gia, đôi mắt cô chỉ dán chặt trên người Hàn Mặc Niên, không nhìn anh thêm lần nào khi đã chào hỏi, lúc nào cũng lơ đãng theo Hàn Mặc Niên, cũng vì Hàn Mặc Niên mà cố gắng theo đuổi Hàn Mặc Niên từ năm cao trung đến phổ thông, cho đến khi... Hàn Mặc Niên rời khỏi đây, du học ở Đức.

Thật nghiệt ngã.

Hôm nay anh vì tức giận thay Thu Nguyệt, cô gái bé nhỏ với tâm tình luôn trầm lặng, ít nói. Anh bất bình khi Hàn Mặc Niên lại ngang nhiên ôm hôn một người con gái khác, nhưng anh làm gì có quyền nói Hàn Mặc Niên, quyền anh em nuôi ư?

Anh thực sự rối ren, bệnh của Hàn Mặc Niên chỉ có mỗi Thăng Nam mới giúp được, anh chính là người đưa ra ý kiến hãy nhờ Thăng Nam giúp đỡ Hàn Mặc Niên, sau đó khi Hàn Mặc Niên hết trở ngại tâm lý, sẽ quay về và thành đôi với Thu Nguyệt.

Nhưng không ngờ, mọi chuyện lại trở nên như vậy, làm anh chỉ biết đưa mắt nhìn.

Hàn Mặc Niên nói đúng, đó là chuyện riêng của em ấy.

Dù sao, đối với tình cảm dành cho Thu Nguyệt cũng dần mài mòn theo năm tháng, đã chẳng thiết tha gì nữa. Đây chỉ là cảm xúc còn sót lại sau tháng năm yêu thầm thôi...

Đang suy tư, Hàn Kiềm nghe một tiếng “rầm” lớn. Anh giật mình, tròn mắt nhìn cánh cửa văn phòng mình rớt xuống đất thêm một tiếng “rầm” nữa.

Anh có dự cảm không lành. Quả nhiên, chỉ hai giây sau, một bóng dáng làm anh vừa mệt vừa rầu rầu ngày hôm nay xuất hiện.

Cô gái mặc chiếc áo bảo vệ xanh thẫm, quần Tây và mái tóc đen mượt đã thất bính lại, lộ ra khuôn mặt tròn sáng sủa, đôi mắt sáng ngời, má còn đỏ hây hây, tay cầm hai suất bánh chèo, chân mang giày bata đập lên cánh cửa oai phong vô cùng. Cô chống nạnh, nhìn Hàn Kiềm hét đầy giận dữ: “Trời đánh nhà anh! Anh dám bỏ tôi giữa đường?! Anh có là đàn ông không hả?”

Thư ký của anh đứng phía sau, run rẩy cộng toát mồ hôi, nín thinh không nói gì.

Giờ Hàn Kiềm mới nhớ mình vì cuộc điện thoại của Lưu Dật bên toà soạn báo Kinh Đế gọi anh đến gấp, quên cả cô bảo vệ riêng của mình đang đứng mua bánh chèo bên kia đường, cứ thế lái xe đi mất.

Giờ anh chẳng có tâm tư gì đối với chuyện trước mắt, chỉ hờ hững vương mắt nhìn.

Mao Y Thuần chưa bao giờ bị xem thường đến như vậy, bỏ mặc cô giữa đường, phải chạy về Hưng Thịnh hơn ba cây số, may cô được tập chạy bộ từ nhỏ, đối với ba cây số không vấn đề gì, chỉ là rất mệt mỏi! Cô bực mình, xông đến Hàn Kiềm, như con khỉ nhảy qua bàn làm việc, nắm lấy caravat của anh giật mạnh, nheo mắt cười: “Mẹ kiếp nhà anh! Nếu không phải do ông già kia, bọn tiểu thư đây cũng không có mệt mỏi đến đi làm vệ sĩ riêng cho anh đâu. Nên anh phải yên phận nghe chưa, nếu không...” tay còn lại của cô giơ lên rồi cuộn tròn thành nắm đấm giờ trước mặt Hàn Kiềm, còn nghe “tắc rắc” của khớp xương, cười lạnh: “Đừng trách sao nắm đấm này vô tình.”

Mợ nó! Ông già nhà cô làm ăn giống gì lại nợ một khoản tiền lớn với cái công ty bất động sản Hưng Thịnh này, cô có dạy võ tám đời hoánh cũng không trả hết! Ông già đó lại cần cô cho cái tên cáo xảo quyết Hàn Kiềm, tức chồng thêm tức, chỉ được là tiền lương vệ sĩ riêng cho hắn gấp ba lần tiền lương ba cọc ba đồng ở câu lạc bộ dạy võ kia thôi, nên thôi làm con phải báo hiếu, cô đang báo hiếu cho người cha hắc dịch kia!

Khoé môi Hàn Kiềm giật giật, chỉ một giây sau bỗng dung tràn đầy hứng thú thử sức, anh nhếch môi cười, đưa mặt áp lại gần Mao Y Thuần nữa. Mao Y Thuần giật nảy mình, ngưỡng cổ ra sau một chút, trợn mắt kinh ngạc.

Đôi má Mao Y Thuần bỗng nhiên ửng hồng. Mím môi quên cả thở.

Như thấy thiên thạch rơi xuống trái đất, Hàn Kiềm cũng kinh ngạc không kém. Cô gái “trâu bò” này cũng biết ngượng à?

Anh càng áp sát lại gần xem phản ứng thì cô càng lùi ra sau, hai người cứ kẻ áp người lùi một hồi, cô đã nhận ra anh đang trêu cô, tức giận cô vùng nắm đấm, chỉ không ngờ phản ứng anh nhanh hơn đã né được, ngay lúc cô không để ý, anh áp nhanh, trán chạm trán, mắt chạm mắt, mũi chạm mũi, đôi môi anh chỉ cách môi cô 5cm, cô nhìn thấy anh đang nhếch miệng cười, thêm cả giọng đầy sự trêu ghẹo: “Mao tiểu thư, phản xạ chậm quá!”

Cô tức giận, xô người anh ra, nghiêng răng: “Anh dám xỉ nhục tôi? Tôi nói cho anh biết, bọn tiểu thư đây từng là thành viên nằm trong đội tuyển taekwondo quốc gia đấy nhé, có giỏi thì đánh một trận thử xem!”

Hàn Kiềm bật cười, anh bỏ hai tay vào túi quần, nhìn cô gái chỉ cao đến vai mình, nói: “Cô nghĩ công ty tôi là phòng tập đánh võ của cô à?”

Mao Y Thuần nghênh mặt, cười khinh bỉ: “Anh sợ ư?”

Hàn Kiềm lắc đầu, anh chỉ nhẹ nhàng nói: “Cô nên nhớ, tôi là chủ của cô.”

“Thế thì đã làm sao? Có ngon đuổi việc tôi đi?” Mao Y Thuần này, không sợ trời sợ đất đâu! Cùng lắm đi dạy võ tiếp.

Hàn Kiềm liếc nhìn, anh quay người về lại bàn làm việc, hờ hững nói: “Tháng lương này của cô sẽ bị trừ vào cánh cửa cô vừa đập hư, giờ cô có thể rời khỏi phòng làm việc.”

Mao Y Thuần giật thót, nhìn cánh cửa không trụ nổi một đập của cô, há hốc mồm: “Anh... anh...”

Hàn Kiềm đi ngang quơ lấy hai suất bánh chèo, giơ lên nói với Mao Y Thuần: “Cái này tôi sẽ lấy, như bù việc cô đánh sếp mình.”

“Nhưng anh né được mà?” Cô bắt bình lên tiếng.

“Bù đắp tin thần.” Anh lạnh nhạt nói, xong phát tay, “Cô đi ra, gọi thư ký Đồng vào đây.”

Đầu Mao Y Thuần bốc khói, nhưng phải nín nhịn, nghiêng răng hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà Hàn Kiềm.

Khi cô ra đến cửa, không quên mắng một tiếng để hạ hạ: “Hàn Kiềm, anh là đồ tư bản hút máu người!”

“Quá khen, quá khen!” Hàn Kiềm cười tươi.

Cô tức ần ần, bỏ đi ra khỏi phòng. Còn không quên lầm bầm rủa: “Đồ Hàn Kiềm chết tiệt nhà anh, tôi nguyện rửa anh sau này để con không có mộng, à không, cả anh em nhà anh sau này để con không có mộng! Đồ nhà tư bản độc ác, ý có tiền hay ho lắm cơ à? Đợi đi, ngày nào đó bọn tiểu thư trúng số độc đắc sẽ cầm tiền đập thẳng vào mặt mấy người, hừ!”

Rửa xong, cô thấy hả hê, liền đi tìm thư ký Đồng.

Bên văn phòng tổng giám đốc, bỗng nhiên có người bị vạ lây, hắt xì liên tục mấy cái.

“Lạ thật, đang mùa hè mà... hắt xì!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Đục Khoét

Ngày hôm nay và rồi sẽ tới ngày mai.

Thắng Nam tính nhẩm từng ngày đợi câu nói của Hàn Mặc Niên, khuôn mặt vui sướng không thôi.

Anh sẽ nói gì đây?

Tiểu Nam, tôi cũng thích em; Tiểu Nam, tôi và em quen nhau đi; Chúng ta hợp ý nhau rồi; Em đồng ý làm bạn gái tôi nhé?...

Nghĩ nhiều đó thôi mặt Thắng Nam đã nóng bừng bừng.

Cô đi dạo một phòng trong thư phòng của Hàn Mặc Niên, sẵn tiện lau bụi vào dọn dẹp lại giấy tờ chất đống trên bàn làm việc của anh.

Hàn Mặc Niên có rất nhiều sách, phải hơn sáu trăm quyển các loại được xếp trên ba chiếc kệ bốn hàng ngang lớn, toàn là sách nước ngoài, chỉ có lác đác vài quyển tiếng Trung, nhưng về nghiên cứu vật lý, sách chính trị, kinh tế, tất tần tật...

Thắng Nam lần nào bước vào cũng choáng váng mặt mày. Nhớ lại cảnh bị anh trêu chọc vì cầm ngược sách hôm đó, thiệt là muốn độn thổ!

Cô cầm chổi quét bụi, khẽ quét từng lớp ngoài của kệ sách, cũng lơ đãng ngắm nghía từng quyển sách một, có quyển cô cầm trên tay vì cái tên rất lạ nhưng nhìn đến năm xuất bản lại ngớ ngẩn, mẹ ơi, năm 1910... rất cũ rồi đó! Tuy cô mù về vấn đề sách, nhưng đã xuất bản lâu như thế chắc chắn với giá thành bây giờ không rẻ và cực kỳ hiếm.

Quét dọn được ba kệ sách cũng đã là hai mươi phút sau. Tiếp đó Thắng Nam dọn đến bàn làm việc của Hàn Mặc Niên.

Giấy tờ các loại đập vào mắt Thắng Nam chẳng khác gì bù nhìn, chẳng hiểu gì hết, nên cô cứ xếp gọn lại rồi đặt thành một chồng ngay ngắn trên bàn thôi.

Đến các ngăn tủ lại rất sạch sẽ vì anh chẳng nhét gì vào đó. Nhưng, kéo đến ngăn thứ ba bên phải, lại xuất hiện ba quyển sách, cô chỉ tò mò, là tò mò lấy ra xem thôi, vì tại sao anh không để lên kệ sách lại nhét nó ở đây...

Một cuốn sách rất dày là Bách khoa thư Lịch sử Trung Quốc, Thắng Nam không thể nghĩ được Hàn Mặc Niên đọc quyển sách này vì sao... cô thấy còn rất mới, không hề có dấu vết thời gian của việc đã từng sử dụng qua.

Đến quyển thứ hai có tên Bí ẩn sụp đổ của các vương triều. Cô hơi bất ngờ, mỉm cười, không ngờ anh lại yêu thích tìm hiểu về lịch sử như vậy.

Tuy nhiên, đến quyển thứ ba Thắng Nam hoảng sợ như gặp phải ma, làm rơi quyển sách đó xuống đất, mặt trắng bệch ra. Quyển sách nằm dưới đất có tên Kinh quốc - Bí ẩn qua các Triều đại Nam Lãng.

Triều đại Nam Lãng...

Thời gian của Lâm Bá Ngọc và Giản Dao Dao...

Có thật trong lịch sử ư? Không thể tin được...

Thắng Nam gấp gấp nhặt sách lên, cô gấp gấp đọc, gấp gấp lật sách, gấp gấp đồ mồ hôi trán...

Đến khi chân cô tê đến mất hết cảm giác mới biết được ba tiếng đã trôi qua...

Sau khi khép lại ba quyển sách, sắc mặt Thắng Nam cắt không còn giọt máu.

Cô đã lướt và đọc xong cả ba quyển sách trong trạng thái nặng nề pha lẫn chút kích động. Tất cả... tất cả như cuốn phim chậm từ từ lật lại trí nhớ đầu óc cô.

Lâm Bá Ngọc chết!

Lâm Bá Ngọc chết sau ngày cô tự quyền sinh, chấm dứt mạng sống của mình.

Sách ghi chàng bị phong hàn suốt bốn ngày, chàng thổ huyết mà chết... công chúa Kiến Ninh cũng vì thương nhớ mà sinh bệnh mất không lâu sau đó.

Trời đất quay như quay cuồng trước mắt Thắng Nam

Nỗi đau xót chưa hết thì cô chợt phát giác rằng, có lẽ... Hàn Mặc Niên cũng biết về kiếp trước giống cô... anh biết, biết tất cả! Nếu không, tại sao lại có ba quyển sách này, không thể nào anh lại có thể quan tâm về lịch sử Nam Lãng như thế, chắc chắn anh đã biết gì đó. Nhưng ngặt nỗi, cô không biết anh có biết cô chính là Giản Dao Dao kiếp trước không? Trong sử sách không hề nhắc đến cô, mà sao có thể nhắc đến cô được! Cô chỉ là một kỹ nữ lầu xanh kiếp đó thôi.

Càng suy nghĩ càng rối bời.

Không được, phải bình tĩnh. Bình tĩnh đợi anh về hỏi cho ra chuyện! Cô cũng sẽ nói với anh rằng cô chính là Giản Dao Dao kiếp trước, người con gái anh yêu kiếp trước...

Cô hít thở đều, cất lại ba quyển sách đó vào lại ngăn cũ. Cô liêu xiêu đứng dậy, mặt vẫn chưa hồng hào trở lại.

*

Đến trưa, có tiếng chuông cửa.

Thắng Nam đang nhào bột làm bánh chèo, cả cái tạp dề chấm bi đỏ cũng dính bột, mặt mày cũng dính lem bột, nhưng khuôn mặt cô rất rạng ngời.

Lúc cô suy nghĩ làm bánh chèo, đã thông suốt đầu óc. Chính xác đây là ý trời! Cô sẽ đợi anh về và nói chuyện.

Cô và anh, sẽ có cuộc hội ngộ tương phùng cảm động nhất!

Cứ thế mãi mê làm, còn tính làm rất nhiều, cô sẽ chia một ít cho Lý An và Thâm Sâm.. cho đến khi chuông cửa báo liên tục.

Cô phúi tay đầy bột vào tạp dề, nhanh chân ra mở, trái tim theo đó đập thình thịch.

Hàn Mặc Niên bỏ quên đồ nên quay lại lấy sao? Có thể lắm nha.

Cô hớn hờ chạy ra mở cửa, nụ cười cũng rạng rỡ trên môi, nhưng khi ánh sáng từ bên ngoài cánh cửa chiếu vào, cô bắt gặp một thiên sứ hạ phàm, chói chang cả mắt.

“Mặc...” cô chỉ nói được một chữ rồi cảm nín.

Thiên sứ với đôi mắt u buồn nhìn cô, đôi con ngươi khẽ chớp, mi tâm run run, nhưng lại không hề yếu thế, rất có sức hấp dẫn.

Thắng Nam chói với, sắc mặt lúc này là xanh lét.

Cái ngày quái quỷ gì thế này?!

Kiến Ninh công chúa...

Khiết Du...

Đang đứng trước mặt cô!

Cô không thể nào quên được! Có chết cũng không quên được!

Người con gái với đôi mắt đen lấy tinh khiết như chưa hề bị vẩn đục, khí chất ôn hoà luôn đem đến cảm giác yên bình. Dù có trong hình dạng nghèo hèn hay gấm hoa sang giàu vậy quanh vẫn một mực tinh khiết như gió trời. Cô không bao giờ quên người con gái có đôi môi anh đào hồng nộm với nốt ruồi nhỏ bên khoé môi kia...

Người con gái đã bên cạnh người cô yêu, người con gái được gọi là thanh mai trúc mã của người cô đã moi cả ruột gan ra để mà yêu, suốt hai kiếp.

Kiến Ninh và Khiết Du, chính là cô gái đang đứng trước mặt cô hiện tại. Vì quá ấn tượng sâu sắc, không thể nào quên được!

Cô nhìn đến quên cả thở.

Thu Nguyệt lạnh nhạt nhìn cô gái nhếch nhác trước mặt mà ghen tị lẫn tức giận. Tất cả như sóng ngầm đang cuộn trong ngực cô, đợi được trào dâng.

Dáng người ốm yếu hơn cả trong hình cô nhìn qua, tóc tai rũ rượi còn dính bột gì đó trắng trắng, trên chiếc tạp dề còn dính nhiều vết trắng đó hơn, cả mặt mày cũng vậy. Tuy thế... vẫn không chìm nổi vẻ đẹp thanh thuần bức người kia lộ rõ, nhất là đôi mắt còn trong veo hơn cả pha lê.

Thế mà trong mắt đầy sự phức tạp.

Thu Nguyệt hít một hơi dài, ánh mắt càng lạnh lùng hơn nữa, khi cứ nghĩ đến cô gái này đang sử dụng bếp của nhà Hàn Mặc Niên, được sống bên cạnh anh trong khi đó đáng lý ra vị trí đó phải là của cô.

“Chào cô Thắng.” Thu Nguyệt mỉm cười.

Bây giờ hồn mới nhập vào xác, Thắng Nam thu cái ngờ ngạc nhiên, gật đầu: “Chào. Cô đây là...”

“Tôi là Bạch Thu Nguyệt, hôn thê của Hàn Mặc Niên, chủ của căn hộ này.” Thu Nguyệt cười mỉa, tung một đòn chí mạng.

*

Thắng Nam rửa tay rửa mặt, cô tháo tạp dề ra, rồi rót cho Thu Nguyệt một ly nước lọc đang ngồi ở ghế sofa.

Chỉ vừa kịp đặt ly xuống, Thu Nguyệt đã nói vào vấn đề chính làm Thắng Nam trò tay không kịp lần nữa.

“Thắng Nam, tôi đề nghị cô hãy rời khỏi Hàn Mặc Niên.” Đôi mắt ẩn chứa nghiêm túc lẫn chế giễu rõ mười mươi của Thu Nguyệt phóng thẳng đến Thắng Nam vừa mới đặt mông xuống ghế sofa bên cạnh.

Thắng Nam tự nhiên thẳng lưng, những tổn thương cũ tưởng như lành lại bị xé toạc ra, xác mủi từng cơn. Cô ghen lời.

Nhìn tình địch không phản bác, Thu Nguyệt tấn công thêm: “Thắng Nam, cô là kẻ đang phá hoại gia đình người khác đấy, cô hiểu chứ?”

Có nhiều lời Thắng Nam muốn biện minh, biện rằng Hàn Mặc Niên cần cô, Hàn Mặc Niên rất cần cô lúc này. Nhưng vợ sắp cưới anh biết rồi, cô ấy đến rồi, cô ấy đã từng là vợ của anh kiếp trước kiếp trước nữa, cô ấy có quyền, còn cô thì không.

Cô chưa từng rõ mối quan hệ giữa cô và Hàn Mặc Niên. Cô lấy danh nghĩa gì bên anh để phản biện đây?

“Tôi... tôi...” Thắng Nam bắt đầu hoảng loạn.

Thu Nguyệt giọng đầy mỉa mai: “Bất kể vì việc gì, tôi và Mặc Niên cũng sẽ trở thành vợ chồng. Còn cô, không bao giờ có thể chia cắt được tôi và anh ấy! Cô chỉ là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc người khác, nếu tôi đăng việc này lên báo, không biết sẽ ra sao nhỉ?”

Thắng Nam lắc đầu, “Cô Bạch... tôi có thể... chạm vào Mặc Niên.”

“Tôi biết cô đang giúp anh ấy.”

“Nhưng cô có nghĩ đến khi anh ấy hết chứng bệnh cưỡng chế ám ảnh đó, thì cô cũng không còn giá trị lợi dụng không? Thắng Nam, cô tại sao lại không nghĩ đến làm kẻ thứ ba là rất khốn nạn không?”

Thu Nguyệt dường như mất hết bình tĩnh. Một cô gái trầm mặc vốn có, bây giờ lại lạnh lùng tàn nhẫn như thế.

Thắng Nam cắn môi, một sự thất vọng bỗng dưng ập tới, cô chỉ biết lặng im.

“Thắng Nam, quá khứ của Mặc Niên rất tồi tệ, cô quá trong sáng nên không bao giờ có thể thấu hiểu được anh ấy. Tôi đã ở bên anh ấy từ lúc 13 tuổi, chúng tôi là thanh mai trúc mã từ nhỏ. Chúng tôi hon mười năm bên nhau, cô xem xem, mười năm với vài tháng quen biết của cô, anh ấy sẽ chọn bên nào?” Thu Nguyệt chẳng ngại nói dối, dù sao, người đàn ông đó, cô không thể đánh mất được.

Một tiếng nổ “oanh” vào tai Thắng Nam. Lại là thanh mai trúc mã? Ba kiếp là thanh mai trúc mã, còn cô là gì đây?

Trong đầu cô chọt nảy ra một ý nghĩ...

Thu Nguyệt thấy tình địch đang xao động, liền tung chiêu tiếp tục. Cô nhẹ nhàng bắt chéo chân, giọng cô rất ngọt ngào và ấm, nay lại đầy khinh miệt: “Thắng Nam, à không, phải gọi là Chu Tiểu Nam, năm nay 21 tuổi...”

Thắng Nam bỗng dựng tóc gáy, cô tròn mắt nhìn Bạch Thu Nguyệt đối diện.

Thu Nguyệt nhoẻ miệng cười, nói tiếp: “Năm 16 tuổi vào trại cải tạo Khu S ở Thành phố S vì tội cố ý gây thương tích, ba năm cải tạo tốt nên được thả, sau đó lại làm PG cho Đế Đài.” Cô lại nhìn sắc mặt Thắng Nam rồi buông lời nói tiếp: “Cha là Chu Đào mẹ là Thắng Ngọc Phụng cũng là người ở Tân Tô, Thành phố E xa xôi. Cha mất năm 7 tuổi, đến khi 16 mẹ cô đi thêm bước nữa, nhưng sống chưa đầy nửa năm đã xảy ra xô xát do việc cô bất đồng cùng người cha dượng, trong lúc cãi và đã đâm ông ta hai nhát dao vào người, thương tật vĩnh viễn hai mươi lăm phần trăm. Thắng Ngọc Phụng bán hết tài sản để đền thiệt hại và cuốn gói rời khỏi Tân Tô, đến Thành phố S lập nghiệp và nuôi cô cải tạo...”

“Không phải! Tôi là Thắng Nam, không phải Chu Tiểu Nam!” Thắng Nam hốt hoảng cực độ, hét to. Trái tim cô như không phải của mình nữa, tay chân rụng rời.

“Chu Tiểu Nam! Cô đừng hòng qua mặt tôi! Cái vết nhơ này tôi chỉ cần bỏ ra chút tiền mời thám tử giỏi là có thể tìm ra ngay. Cô nghĩ làm lại một thân thể mới là mọi việc trong quá khứ liền biến mất ư? Cô nghĩ Hàn Mặc Niên sẽ chấp nhận một tên giết người như cô ư?” Thu Nguyệt cũng kích động, đứng dậy lên giọng với Thắng Nam.

“Không... tôi không phải! Tôi là Thắng Nam...” Thắng Nam lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt tuông rơi như mưa.

Quá khứ một lần nữa bị khoét ra, mọi thứ... mọi thứ như ác mộng đeo bám cô đang dần quay trở lại đầu óc cô, kinh hoàng, hoảng loạn, thất vọng đổ ập vào người.

Thu Nguyệt vội lấy từ trong túi một xấp giấy tờ đối chứng, vút lên bàn. Cô dạy nghiêm: “Chu Tiểu Nam, cô có gan làm thì phải có gan nhận! Tôi không bao giờ chấp nhận việc cô nói dối để có được Hàn Mặc Niên. Cô chỉ là kẻ dối trá lợi dụng thời cơ để bên anh ấy, cô hãy trả anh ấy lại cho tôi!”

“Anh ấy không phải hàng hoá... anh ấy không phải...” Thắng Nam càng nhỏ giọng, cô lắc đầu nhìn giấy tờ trên bàn. Cô còn có thể thấy được hình ảnh 3x4 của cô năm cô 16 tuổi được dán trên một tờ giấy.

Thu Nguyệt nắm chặt tay: “Chu Tiểu Nam cô rất dơ bẩn, cô hiểu không? Cô không xứng đáng, người xứng đáng mới chính là tôi! Tôi đã rất cố gắng để được đứng cạnh anh ấy, tôi đã dẹp bỏ niềm kiêu hãnh của mình chỉ vì muốn được làm vợ anh ấy, tôi yêu anh ấy, yêu từ lúc vừa gặp! Còn cô? Cô có gì? Ngoài khuôn mặt thơ ngây giả tạo?”

“Cô có cái gì? Quá khứ dơ bẩn, thân thể dơ bẩn, khuôn mặt dơ bẩn! Mọi thứ ở cô không bao giờ có thể sánh ngang với Hàn Mặc Niên, anh ấy chỉ là thứ thời say đắm, nhưng tôi sẽ cho anh ấy biết tất cả về cô, anh ấy sẽ tỉnh ra và kinh tởm cô như tôi lúc này! Gái bao đời đời vẫn là gái bao!” Thu Nguyệt nói đến độ mắt khôn, không phải là con người lễ phép bình thường nữa.

Dơ bẩn ư? Thắng Nam thần thờ nhìn Thu Nguyệt. Đúng rồi... cô rất dơ bẩn! Cô biết mà... nhưng Hàn Mặc Niên, anh sẽ giống như lời Bạch Thu Nguyệt nói không? Cô sợ sẽ nhìn thấy cảnh tượng đó... rất sợ!

Bạch Thu Nguyệt, cô gái này... nhìn tới lui vẫn hơn cô rất nhiều, giờ cô ta lăng mạ cô cũng không có gì để phản biện.

Đúng rồi! Người con gái này, ba kiếp luôn ở cạnh anh. Có phải vì sự xuất hiện của cô làm họ chia cách không? Kiếp đầu tiên, họ bị cách chia vì cô, kiếp thứ hai cũng bị cách chia vì cô, đến kiếp này...

Số trời đã định họ là một đôi đúng không? Vậy tại sao còn cho cô xuất hiện ở đây... giữa thế giới bao la, tại sao cô lại gặp họ?

Tại sao vậy?

“Cô nên suy nghĩ kỹ lại đi. Nếu cô rời khỏi vòng tay của tôi, tôi sẽ không đem giấy tờ này lên mặt báo, nếu không, lúc đó cả đường sống cô cũng chẳng còn. Đối với những người phụ nữ khác khi thấy tình địch, cách của tôi là quá nhẹ nhàng cho cô rồi!” Thu Nguyệt hít thở bình tĩnh, lại cười giễu: “Chu Tiểu Nam, hãy suy nghĩ lại lời nói của tôi, Hàn Mặc Niên chỉ đang lợi dụng cô thôi.”

Nói xong, Thu Nguyệt cầm túi xách rời đi. Bỏ lại Thắng Nam ngồi thần thờ dưới sàn gạch, nhìn những giấy tờ tùy thân về mình, nước mắt ướt đầm.

Rời bỏ Hàn Mặc Niên, cô làm được không?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: 39: Vực Sâu

Mười giờ đêm, bầu trời âm u bao trùm cả thế giới này, bên ngoài cánh cửa sổ lớn sát đất, những ánh đèn chớp nháy hiện diện cho sự sống, nhưng ở nơi nào đó của Lâm Viên Đình Hoàng lại không như thế.

Hàn Mặc Niên chưa trở về.

Thắng Nam ngồi ôm gối một góc trong phòng, từ lúc sáng Thu Nguyệt rời đi đến tận bây giờ, cô luôn trong tình trạng như vậy.

Đầu óc cô trống rỗng... hiện thực và quá khứ quay cuồng, đến nỗi đầu cứ nhưc từng cơn, muốn hư não.

Đúng, cô chính là kẻ suýt giết người! Năm đó cô chỉ vừa tròn 16 tuổi, đang trên con đường học rộng mở, cũng năm đó, mẹ cô tái giá.

Người đàn ông đó hơn mẹ cô ba tuổi, là một nhân viên của công ty xuất khẩu ở địa phương, ông ta có vẻ ngoài đứng đắn, ôn hoà, nhưng đó chỉ là thứ giả tạo để ông ta đạt được mục đích. Ông ta đến với mẹ cô chỉ vì thấy mẹ con cô cô độc cần điểm tựa chứ thực lòng ông ta chẳng yêu thương gì mẹ cô, lúc ông ta dùng tay mon trớn trên đùi cô, đã nói như thế.

Mẹ cô không sắc nước hương trời, nhưng vẻ ngoài nhu mì, khuôn mặt luôn toả ra một sự ngọt ngào, lại nhu nhược, khiến ông ta hứng thú trong phút chốc, nhưng đến khi gặp cô, ông ta đã thay đổi mục tiêu, nhưng ông ta vẫn đồng ý cưới mẹ cô.

Thời gian sống với ông ta, cô càng kinh tởm với những cái đụng chạm như tình cờ, như vô ý, đỉnh điểm ngày hôm đó, cái ngày mà cả đời cô không thể ngờ tới.

Ông ta về nhà vào lúc trưa, cùng lúc cô về nghỉ ngơi sau buổi học sáng, mẹ cô thì đã đi làm trên thị trấn. Trong phút giây lơ đãng khi uống nước, ông ta không kiềm lòng được mà đè cô xuống sàn giờ trò đùa bại. Cô đã cố gắng hết sức lực bình sinh mà gãy giữa.

Những lời gọi dục và hơi thở kinh tởm của ông ta bủa vây trong đầu óc cô... cô buồn nôn, đầy sợ hãi.

Cứ thế cho đến khi mẹ cô bỗng nhiên xuất hiện và cho ông ta một cú như trời giáng vào đầu bằng chậu hoa bà lấy từ ngoài cửa. Mà sau này, bà nói với cô rằng, ngày hôm đó bà cảm giác có điềm không lành, lòng nóng như lửa đốt, thêm cả làm việc lại bị đứt tay thế là bà quyết xin nghỉ làm để về nhà xem sau, không ngờ lại gặp cảnh ông ta đang muốn cưỡng bức cô.

Ông ta chảy máu đầu, nổi điên, nhào đến dùng hai tay bóp cổ mẹ cô vật xuống sàn. Cô lúc đó cô chẳng còn suy nghĩ gì ngoài việc phải cứu mẹ mình. Cô cũng nhào đến cắn ông ta.

Một cú hất của ông ấy, một đứa chỉ nặng 40kg như cô ngã nhào ra sau, đầu đập mạnh vào tường, máu từ gáy chảy ra. Đầu óc cô bị chấn động mạnh, tỉnh tỉnh mê mê, nghe cả tiếng rên đau đớn của mẹ mình, nghe tiếng ông ta đang nghiêng răng chửi rủa, một ngọn lửa nóng trong người cô bùng lên, đầu óc đau nhức đến điên, cô bật ngồi dậy, chạy ủa vào bếp kể bên nắm lấy con dao gọt rau củ chạy ra.

Ông ta đang có sức đề mẹ cô, không để ý đến cô, cô nhào đến ông ta từ sau lưng một lần nữa.

Phập!

Một nhát chí mạng vào vai ông ta, cô đâm vào rồi rút ra ngay, máu từ vai ông ta trào ra như thác. Ông ta rên lên, buông mẹ cô ra ngã nhào một bên ôm bả vai đầy máu.

Cô cảm nhận sức mạnh chưa từng có tràn trề vào cơ thể, cô không hề run sợ, cô đi đến bên mẹ mình, ôm bà đã ngất đi, vết đỏ trên cổ bà làm cô rung lên, tìm thấy lên từng con, cô lay lắt đưa ngón tay lên mũi mẹ mình cảm nhận bà vẫn còn thở, liền thở phào.

Mười giây sau, ông ta quay sang, đôi mắt căm giận nhìn cô, nghiêng răng chửi thề. Ôm vai đi đến, bóp chặt cổ tay cô, mắng chửi cô thậm tệ.

Bàn tay còn lại của cô nắm con dao run run, không nghĩ ngợi gì nữa, đâm thêm một nhát vào cánh tay phải ông ta, dùng lực đẩy sâu thêm, ông ta hét lên đau đớn lần này thực sự té xuống sàn không bật nổi.

Cô đặt mẹ mình ngồi ngay huyền quan, chạy lên phòng lấy hết tiền bạc dành dụm, rồi ôm bà đến bệnh viện.

Trong bệnh viện ai cũng hoảng sợ nhìn cô, bảo cô cũng nên khám luôn, cô hiểu. Quần áo cô bê bết máu, đầu tóc rũ rượi, máu bắn đầy mặt, nhưng lúc đó cô rất bình tĩnh. Bình tĩnh ký giấy nhập viện, giấy khám, giấy đóng tiền, nhìn bà yên lành trên giường bệnh, cô yên tâm đi đầu thu.

Sau đó nữa... mẹ cô phải bán hết ruộng vườn đất đai đền bù tiền tổn thương cho ông ta, cô bị đẩy đi trại cải tạo ở Thành phố S xa xôi trong ba năm vì vẫn là vị thành niên. Ba năm dài đằng đẵng, những ngày đầu cô bị bạn cùng phòng đánh đập, hai năm sau cuộc sống dần dễ thở hơn, thuốc hút là thứ xa xỉ trong trại cải tạo, nhưng cũng là liều thuốc tốt nhất cho cô lúc đó.

Khi cô ra trại, thân thể gầy sọp đến đáng thương, nhưng cứ nghĩ đến cô và mẹ có một cuộc sống khác, sẽ tốt hơn, cô quyết định bắt đầu hết lại từ đầu.

Và thứ làm cô quyết định nghiêm túc như vậy là sau cú đập đầu vào tường năm đó, đã đẩy những ký ức tưởng như chìm sâu vào hố đen mấy trăm năm đã vực dậy, những giấc mơ không đầu không đuôi, những con người xa lạ quá thân quen, những giọt nước mắt chia xa chưa từng cảm nhận lại ủa về như thác đổ...

...

Lơ mơ Thăng Nam nghe tiếng chuông điện thoại reo, cô choàng tỉnh giấc lấy điện thoại trên bàn, ấn nút nghe máy.

Bên đầu dây bên kia phát ra tiếng thở gấp gấp, tiếng bước chân chạy, tiếng ồn ào, trong đó cô nghe tiếng Hàn Mặc Niên rất rõ: “Thăng Nam, em có ở nhà chứ?”

Dù không hiểu lý do, nhưng cô nhỏ giọng đáp: “Vâng, em đang ở nhà. Mặc Niên, anh...”

Chưa nói tròn câu, giọng Hàn Mặc Niên đã lên cao: “Em có khóa cửa cẩn thận chưa?”

“Dạ... có. Có chuyện gì vậy anh?” Trái tim Thăng Nam bỗng đập liên hồi.

“Tốt, hiện tại tôi không có thời gian để nói rõ, em cứ ở trong phòng, khóa trái cửa lại. Tôi đang trên đường về!” Giọng anh càng lúc càng gấp.

Thăng Nam hoang mang lắm, nhưng nghe nói vậy cũng làm theo, “Vâng, anh về cẩn thận.”

“Tốt. Đợi tôi!” Nói xong anh cúp máy.

Thăng Nam mở đèn phòng, khóa trái cửa, kéo cả cửa sổ phòng lại, cô bây giờ mới thấy mình đã mặc bộ quần áo từ sáng đến bây giờ, nên bước vào phòng tắm.

Đến khi bước ra, căn phòng vẫn im phăng phắc.

Cô lại cuộn tròn trên giường, thần thờ.

Cô nên làm sao đây?

Cô sắp mất Hàn Mặc Niên rồi...

Nhưng cô không thể làm gì khác hơn. Số trời đã định cho anh và vị hôn thê của anh ba kiếp thành đôi, nếu không bị cô xen vào phá hoại. Nhưng ngặt nỗi, cô cũng yêu anh mà?!

Nước mắt cô lại chảy dài. Cô rồi lắm! Cô thực sự rất rồi...

*

Cô ngủ quên.

Trong giấc mộng mị, những ác mộng chồng chéo lên nhau, méo mó xoắn lại từng đợt từng đợt hoảng sợ... như từng đợt sóng ngầm ập đến, xô cô xuống vực nước sâu không đáy, cô ngạt thở, cố dùng hết lực bình sinh mà há miệng hít từng ngụm không khí, nhưng vẫn ngạt, trái tim cô đập bùm bùm loạn nhịp, cả thân thể muốn nổ tung đến nơi.

Cô chói với, kinh hoàng.

Bỗng có một bàn tay ấm nóng tựa như ánh mặt trời chạm nhẹ vào cô, một giây sau đó lực rất mạnh nắm chặt lấy tay cô kéo cô lên từ đáy vực nước, cô nhắm mắt vì đôi mắt vừa rất vừa cay xè, miệng hít một ngụm nước đắng nghét, nhưng sự sống đang dần được kéo lại, cô nghe vang vang tiếng Hàn Mặc Niên gọi mình, rất thanh, rất gấp.

Lúc đầu chỉ là một bóng mờ, rất mờ... dần dần cô nhìn rõ, quả là Hàn Mặc Niên.

Khuôn mặt anh đầy kinh sợ, hai hàng mày kiếm đẹp đẽ như dính chặt vào nhau, mắt đen tuyền ánh đầy hoảng loạn, mồ hôi trên trán theo đường khuôn mặt chảy xuống đến cổ.

Từ đôi mắt lơ đãng, Thăng Nam nhận thức rõ ánh lơ đãng do nước mắt mình tạo ra.

“Mặc... Niên...” Cô cảm thấy người rệu rã, nói còn chẳng có sức, cả thân thể như chẳng còn là của mình nữa.

Ánh mắt Hàn Mặc Niên bỗng loé sáng rồi bình thân lại, anh gục đầu xuống trán cô, hơi thở gần kề, miệng thì lầm bầm đủ cô nghe: “May quá, may quá...”

Thăng Nam không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thấy Hàn Mặc Niên như đứng bên bờ vực thất vọng lại xảy ra kỳ tích thì cô cảm động vô cùng, vô thức đưa bàn tay nặng nề của mình ôm lấy anh.

“E hèm!” Bỗng có người hắng giọng, đẩy cô và anh bồng tỉnh khỏi không khí ấm áp đó.

Hàn Mặc Niên rất nhanh ngồi thẳng dậy trên giường, kéo chăn mỏng đắp lên người Thăng Nam chỉ chừa mỗi cái đầu, vì cô ăn mặc phong phanh, áo thun rộng và quần sooc ngắn theo thói quen.

“Hai người đi theo?” Hàn Mặc Niên quay đầu lại nói chuyện với một trong hai người khi nãy hắng giọng.

Một người chính là Hàn Kiềm, người còn lại là Lạc Thác Thiên Tường.

Hàn Kiềm nhún vai, Lạc Thác Thiên Tường cười cười, bỏ hai tay vào túi quần nhìn cảnh trước mắt, trả lời thay Hàn Kiềm: “Không an tâm, nên đi theo.”

“Lỗi do em, gấp gáp đến quên cả đóng cửa huyền quan, anh và Thiên Tường thuận tiện đi vào xem thôi.” Hàn Kiềm trả lời vô tội vạ.

Thăng Nam linh cảm chẳng lành, bàn tay trái từ trong góc chăn đưa ra, nắm chặt góc tay áo Hàn Mặc Niên, nhìn anh đầy hoang mang.

Hàn Mặc Niên vuốt nhẹ đầu Thăng Nam, trấn an cô: “Không có gì đâu, em đừng lo lắng.”

“Mặc Niên, mình nghĩ cậu nên nói cho cô ấy biết thì hơn đi, dễ đề phòng.” Lạc Thác Thiên Tường mở cửa sổ lớn tự nhiên như nhà mình, nhìn ra khung cảnh bên ngoài tầng 24.

“Thiên Tường nói đúng đấy. Thời điểm hiện tại, một người biết thì đỡ lấy nỗi lo cho một người.” Hàn Kiềm cũng gật đầu đồng ý với ý kiến Lạc Thác Thiên Tường vừa nêu.

Quả nhiên, điềm chẳng lành là thật, cô định ngồi dậy đã bị Hàn Mặc Niên chặn lại, ép nằm xuống. Uất ức vậy thôi, cô vẫn thò thê lòi chẳng ra hơi của mình: “Các anh... việc gì thế ạ?”

Hàn Kiềm khẽ liếc nhìn Thăng Nam. Đây là lần thứ hai anh gặp lại cô gái này, ấn tượng đầu vẫn nguyên vẹn không sợ chuyển. Dù đôi lúc vẫn còn hơi thất vọng về Hàn Mặc Niên chọn sai đối tượng nhưng dù gì chính anh là kẻ đầu sỏ chuyện này, nên thôi, cô gái trước mặt cũng không xấu xa như anh nghĩ, cứ mắt nhắm mắt mở cho qua.

“Chuyện kể thì dài dòng lắm. Hiện tại Thăng Nam cứ ở trong nhà, nếu ra ngoài phải có người đi chung cho an tâm.” Hàn Kiềm nói.

Lạc Thiên Tường quan sát cảnh đẹp chán chê cũng quay đầu lại, “Đúng vậy. Hẳn ta chắc chắn biết nơi ở của hai người rồi. Hồ Nhất Đạt cha hẳn cũng không hề nghĩ hẳn lại trở thành tên mất kiểm soát như thế. Bên ông ta cũng rồi ren không kém, đang cừ người tìm hẳn.”

“Nhiều người ở công ty bị thương rồi, việc này càng lúc càng nghiêm trọng. Hẳn lợi dụng thời gian tan việc mà ra tay, quả là có xếp sẵn kế hoạch trước hết. Không ngoài dự đoán của Mặc Niên.” Hàn Kiềm cũng cau mày, tâm trạng bỗng chốc tồi tệ. Vì người bị thương còn có Mao Y Thuần, vệ sĩ riêng của anh. Cái cô gái lanh chanh này thật là...

“Em chỉ đang nghĩ, Hồ Quân không biết có đồng bọn không. Dù hẳn có cao to, vạm vỡ đi nữa, với bảy người bảo vệ lại có thể nhẹ nhàng chạy thoát. Nhưng cả bảy người bảo vệ họ không rõ, vì trong kho tối không ai thấy được mặt ai. Tầng 4 lại mất điện đúng lúc Hồ Quân chạy đến tầng 4, việc này... quả là có điểm đáng nghĩ.” Hàn Mặc Niên bây giờ mới mở lời.

“Có khi hẳn mất không chế thì sao? Đại loại như bị việc gì đó đã kích hơn cả bị hai người bắt được và bị Hồ Nhất Đạt bỏ rơi?” Lạc Thác Thiên Tường xoa cằm, nghĩ ngợi: “Thực ra, Hồ Quân không thông minh như hai người nghĩ đâu. Cái này gọi là quán tính của tôi thôi, cái vụ con chip bỏ qua đi. Vụ việc hẳn quay trở lại và “ăn hại hơn xưa” lần này mới là điều đáng ngờ! Với trí thông minh của hẳn thì vụ việc mua con chip đã rõ việc hẳn không hề giới về máy tính, đây là điều thứ nhất. Điều thứ hai là vụ phòng kỹ thuật! Tất cả hệ thống của công ty Hưng Thịnh, mình đã gỡ bỏ toàn bộ lập trình cũ và thay đổi toàn bộ lập trình mới tiên tiến hơn, có cả phần mềm chống trộm tuyệt đối tốt nhất hiện tại do mình và Trình Ân phát minh, thế mà hẳn chỉ cần “múa” nhẹ trên bàn phím hai mươi phút đã gỡ được.” Nói đến đây, sắc mặt Lạc Thác Thiên Tường đen như đít nồi.

Ba người còn lại: “...”

“Việc phòng tài vụ và báo động cháy giả là do hẳn cố tình làm, cả tối hôm nay cũng vậy. Mình cũng nghĩ như Mặc Niên, chắc chắn Hồ Quân có đồng bọn, một mình hẳn không thể nào lọt khỏi an ninh công ty bủa vây tứ phía như thế, có người đã giúp hẳn chạy trốn, còn là ai thì mình thực sự không rõ.”

“À, quên thông báo cho hai người, tất cả hệ thống bán hàng đều trở thành thông tin trắng hết rồi, may tôi đến kịp chứ không là cả toàn bộ hệ thống chứ không phải mỗi mục bán hàng.” Lạc Thác Thiên Tường nhún vai, cảm thán.

Khoé môi Hàn Kiềm giật giật, tên này lại đến lúc tự sướng rồi.

Hàn Mặc Niên đợi Lạc Thác Thiên Tường nói xong, liền hỏi: “Ý cậu nói, phía sau còn có người giật dây đúng không?”

Gật đầu, Lạc Thác Thiên Tường cười nhếch mép: “Nói trắng ra, Hồ Quân chỉ là con rối, còn tên đầu sỏ kia ở sau lưng hẳn mới là kẻ đáng gờm. Cái này người ta gọi là... ngư gi ý nhi?”

Hàn Kiềm: “...”

Hàn Mặc Niên thở dài.

Thắng Nam lên tiếng: “Ngư ông đắc lợi ư?”

Lạc Thác Thiên Tường vỗ tay hoan hô: “Chính xác!”

Đến lượt Thắng Nam toát mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cảm Xúc Rồi Bờ

Đến khi Hàn Kiềm và Lạc Thác Thiên Tường ra về đã là mười hai giờ đêm.

Thắng Nam có nhìn lướt qua Hàn Mặc Niên mà xót xa trong lòng.

Đôi mắt anh thâm quầng, tóc rối, quần áo hơi nhăn nhúm không giống Hàn Mặc Niên lịch lãm và kiêu ngạo mọi khi, hình ảnh này cho cô biết sự việc lần này rất nghiêm trọng.

Anh ra tiễn Hàn Kiềm và Lạc Thác Thiên Tường xong quay về, nhẹ nhàng ngồi xuống bên mép giường, nhìn cô chăm chăm.

Thắng Nam hơi hồi hộp và cũng mang theo tính nghiêm trọng, đợi anh nói câu chuyện này giờ anh cùng bàn với Hàn Kiềm và Lạc Thác Thiên Tường, bây giờ cô cảm giác mình rất được xem trọng, khi anh bảo sẽ nói cho cô nghe chuyện này mà.

“Thắng Nam” Hàn Mặc Niên gọi tên cô.

Thắng Nam nhẹ nhàng đáp: “Vâng?”

Anh khẽ ngồi xích lại gần cô, vuốt mày thanh của cô, giọng rất dịu dàng: “Em cau mày rồi.” rồi anh khẽ hôn lên mày thanh đó, nói trấn an cô: “Em đừng quá căng thẳng, vấn đề không nghiêm trọng như anh trai tôi và Thiên Tường nói đâu.”

“Mặc Niên, em muốn biết chuyện gì xảy ra.” Cô đưa đôi mắt ngóng chờ nhìn anh.

Hàn Mặc Niên cũng đã nghĩ sẽ nói cho cô biết rồi, hiện tại nhìn vào đôi mắt long lanh như chứa lệ của cô, anh lại muốn làm việc khác trước hơn.

Việc khác đó là... hôn cô. Đúng vậy, hôn cô!

Cô là liều thuốc tiên của anh cũng là độc dược của anh, chỉ anh mới được sử dụng, chỉ mỗi anh mới được nâng niu.

Anh nâng cằm cô lên, đôi mắt u tối nhìn thẳng vào đôi mắt không khác gì sao trời của cô nay có chút ưu buồn, đôi mắt có to hơn bình thường, nhưng lòng anh lúc này ngập tràn cảm dỗ, không còn suy nghĩ gì nhiều nữa. Đây là người mà một ngày làm việc mệt mỏi, anh muốn về để được nhìn thấy và ôm ấp nhất.

Nói anh quá đắm chìm cũng được. Vì có lẽ, anh thực sự nghiện cô mất rồi!

Thắng Nam chớp mắt nhìn anh, môi cô hé mở rồi khép, như mời gọi như không. Muốn hỏi anh làm sao thế, chưa kịp nói một chữ nào thì đã thấy môi anh chạm xuống môi cô, ngay ngất ập đến.

Hai người ngồi trên giường, từ từ thẳng người dậy trở thành quỳ, bàn tay to lớn của Hàn Mặc Niên đặt trên eo Thắng Nam dần siết lại, kéo cô càng sát lại gần mình hơn. Đôi môi anh như ruộng đất khô cằn đã lâu, nên gặp nước trong là cô, không kiềm lòng được mà hút lấy.

Đôi môi anh tung hoành trong khoan miêng cô, răng môi va chạm đem theo cái tê dại.

Thắng Nam nhắm nghiền mắt, hai bàn tay vô thức nắm lấy áo sơ mi trước ngực anh, cả người đổ ập vào anh tìm điểm tựa, đáp trả anh.

Anh như càng tiếp sức lực, nụ hôn càng nồng cháy và bàn tay còn lại vô thức di chuyển ở lưng cô. Anh cảm nhận cô run rẩy, hơi thở hơi loạn, nên mới tiếc nuốt buông ra.

Cô đưa đôi mắt mơ màng như sương và đôi môi đỏ mọng nhìn anh, hai bàn tay nắm áo anh còn chưa buông. Hơi thở loạn chẳng theo nguyên tắc nào.

Chỉ cần nhìn như thế này, anh đã lười đắng miệng khô, phía dưới bắt đầu không yên phận, anh đành buông cô ra, cho cô ngồi trên giường, xoa đầu cô, giọng khàn khàn: “Tôi đi tắm rửa, xong sẽ ra nói cho em biết.”

*

Hàn Mặc Niên nhận một cốc nước ấm từ tay Thắng Nam rót, anh ngồi ở ghế sofa gần cửa kính lớn, trầm mặc đôi lát.

Hóp nước ấm cuối cùng trôi xuống bụng mình, anh mới ngẩng đầu nhìn Thắng Nam ngồi trên mép giường đợi anh nói việc cô tò mò.

Cô nhìn anh với đôi mắt ưu tư, điềm đạm lại có chút yếu ớt. Anh khẽ cau mày khi đôi mắt long lanh như pha lê anh từng yêu thích nay lại có vết sưng nơi bông mắt, tròng trắng có gân đỏ máu.

Anh im lặng rất lâu, cuối cùng thờ dài.

“Vậy một tháng tới, bảo Lý An đừng nhận việc cho em, cứ ở nhà mà nghỉ ngơi.” Hàn Mặc Niên đưa đôi mắt sáng nhìn cô dò xét, xem cô có mất miếng thịt nào trên người nữa không.

Trái tim Thắng Nam rung rinh, người gì bá đạo lại ngọt ngào đến thế. Nhưng, cô biết sẽ chẳng bao lâu nữa... đến khi anh biết sự thật về cô, mọi chuyện sẽ khác.

“Mặc Niên, anh nói cho em nghe chuyện về việc công ty anh đi.” Thắng Nam nở nụ cười như gió thoảng, chuyển chủ đề.

Hàn Mặc Niên đứng dậy, bước đi đến gần cô hơn, ngồi xuống bên cạnh cô, đôi mắt trở nên nghiêm túc hẳn: “Trước khi tôi nói, nhưng em phải hứa với tôi rằng, mọi chuyện sau này phải nghe theo lời tôi, được chứ?”

Thắng Nam quá tò mò, nên không chần chừ gật đầu nói “vâng.”

Hàn Mặc Niên hít một hơi dài, thở ra rồi anh bắt đầu nói: “Trước khi tôi từ Đức trở về, công ty Hưng Thịnh có một thời gian dài khủng hoảng do công ty có nội gián.”

“Tôi và anh trai mình, Hàn Kiềm đã vực dậy được công ty và bắt được tên nội gián đó, còn bắt hắn phải vào tù, nhưng gia thế hắn chính là con trai út của đối thủ cạnh tranh Hưng Thịnh, dĩ nhiên hắn không sao cả, bên Hưng Thịnh cũng được đền bù tương đối, mọi việc tưởng như sẽ yên ổn.”

Anh vương tay, vuốt nhẹ tóc mềm của cô, đôi mắt chất chứa ưu phiền: “Nhưng dạo gần đây, công ty liên tiếp bị phá hoại, tôi đã nhờ đến Lạc Thác Thiên

Tường cũng là chủ cũ của em ở Đê Đài tìm hiểu sự việc. Chúng tôi đã vạch ra kế hoạch rất ổn, tuy nhiên ngoài dự đoán chúng tôi là hần có đồng bọn, trên hai người. Hần bỏ trốn thành công, trước khi rời đi, hần đã đánh hạ một người bảo vệ và nói với người bảo vệ đó lúc chẳng còn không chế nổi nữa rằng hần sẽ tìm đến tôi và Hàn Kiềm, không tha cho hai chúng tôi.”

“Nên lúc đó anh điện thoại cho em sao?” Thăng Nam như vỡ lẽ.

“Ừm, tôi sợ hần tìm đến đây.” Anh thành thật nói: “May mắn lúc về đến nhà cửa vẫn khoá chặt đầy đủ, nhưng em lại làm tôi hoảng sợ.”

Sắc mặt anh trở nên âm u.

“Em?” Cô tròn mắt hỏi.

“Em lên con hen suyễn ngay cả trong khi ngủ.” Hàn Mặc Niên nặng nề nói.

Thăng Nam giật mình, ngơ cả người. Chắc có lẽ do chuyện buổi sáng kích động cô quá chẳng. “Em không hề biết!”

“Ừm, tôi biết.” Anh cũng không truy vấn nữa. Tiếp tục câu chuyện khi nãy: “Thăng Nam, tôi sợ em sẽ bị liên lụy, hiểu không? Thời điểm này, ngày nào chưa bắt được tên đó, thì chỉ lo sự việc ngày càng nghiêm trọng, em ở bên tôi cũng nguy hiểm, nên thời gian này em hãy về ở cùng Lý An, đến khi xong việc tôi sẽ rước em về, được chứ?”

Thì ra, tất cả anh cũng chỉ vì lo cho cô ư? Cô tin được không? Tại sao anh lại dùng những cử chỉ ôn nhu như thế với cô? Anh có lợi dụng cô không? Anh có thực sự cần cô ở bên cạnh không? Mọi thứ cứ xoay vòng vòng trong đầu óc cô, khiến cô nhức nhối.

Trước đôi mắt thành khẩn của anh, trái tim cô mềm nhũn như nước, “Nhưng... Mặc Niên, như thế rất nguy hiểm, em muốn...” ở bên cạnh, cùng anh vượt qua nguy hiểm. Thế nhưng cô lại không nói ra được.

“Không sao, tôi có thể tự lo cho mình được, huống chi xung quanh tôi còn rất nhiều người giúp đỡ. Tôi chỉ là lo cho em thôi.” Anh cắt ngang lời cô.

“Mặc Niên.” Cô nói xong, xà vào lòng anh, vùi đầu vào lòng ngực anh, nghèn nghẹn nơi sống mũi. Hai cánh tay gầy gộc ôm chặt lấy eo anh, trái tim đập liên hồi mà lòng thấy trĩu nặng.

Anh khựng người, rất ngạc nhiên khi cô chủ động. Bỗng dưng thấy vui vui theo đó cũng tràn ngập ngọt ngào. Anh đưa hai tay ôm cô lại, nụ cười cũng ẩn hiện nhẹ trên môi.

“Việc em cần làm lúc này là nghỉ ngơi thật tốt, đợi tôi xong việc rước em về.” Anh khẽ khàn nói.

“Vâng, Mặc Niên, em chờ anh.” Cô ngẩng đầu, cười mỉm.

Anh cũng cười, khẽ ngã người ra sau, theo đó ôm cô ngã xuống, hai giây sau, cô hiển nhiên nằm trên người anh, đôi mắt còn hoảng.

“Anh...”

Chưa nói xong, anh ấn gáy cô, kéo đầu cô xuống thấp, môi anh liền tìm môi cô.

Trong phút giây ngập tràn ái muội, bàn tay anh một lần nữa không yên phận, cứ lướt trên từng làn da thịt của cô khiến cô run rẩy, miệng còn bị anh bịt lại, khẽ rên một tiếng từ cổ họng.

Hàn Mặc Niên cảm nhận không đủ! Dần anh thấy hôn và ôm thôi chưa đủ! Anh muốn nhiều hơn nữa. Bàn tay không an phận của anh tiêu biểu cho việc anh muốn Thăng Nam, như cái ngày nào chỉ coi video quảng cáo của cô mà cậu em trai đột nhiên biểu tình chào hỏi.

Nhắc đến đây, Hàn Mặc Niên không khỏi đỏ mặt. Anh lật đật cô xuống giường, chống một tay nhìn cô với hơi thở thấp thỏm, phút chốc anh ngơ ngẩn.

Thăng Nam đôi mắt mờ hí đầy yêu mị, hai má hồng hào còn hơn cả anh, đôi môi đỏ sungen đang mở hờ thở, như gọi mời anh đến chiếm lấy lần nữa.

Kích động, anh cúi xuống hôn môi cô, lần này là mạnh mẽ cuồng chiếm, một tay để chống khuỷu làm điểm tựa không quên vuốt ve tóc cô, một tay còn lại anh bồng luồng vào bên trong da thịt cô, tiếp xúc với cảm giác ấm nóng, lần đầu trong đời ham muốn.

Thăng Nam rung mình hết lần này đến lần khác, cô muốn kháng cự, nên hai tay đẩy anh ra, cô nghiêng đầu sang một bên, thở rồi mở miệng nói: “Đừng...”

Chỉ vừa nói một từ đã bị Hàn Mặc Niên nắm chặt cằm xoay lại đối diện với khuôn mặt ửng hồng của anh, đôi mắt như hồ sâu thăm, đôi môi ướt mọng không kém, khuôn mặt anh lúc này vừa nghiêm túc vừa yêu nghiệt làm sao, tới cô thất thần.

Bàn tay anh lướt đến ngực cô, chỉ dừng ở việc chạm lên một bên ngực cô đã được bao bọc bởi áo lót, nhưng mặt cô vẫn nóng bừng bừng, cô xấu hổ vô cùng, “Mặc... Mặc Niên.”

Bỗng Hàn Mặc Niên áp mặt mình qua một bên cổ cô, hơi thở vẫn còn nặng nề, giọng nhỏ nhẹ như rót mật vào tận tim cô: “Được không em?”

Trái tim Thăng Nam càng đập dữ dội hơn, tai cô có thể nghe được tiếng đập luôn í ư.

“Em...em...” Thắng Nam lúng túng. Ngoại trừ hai lần bị cưỡng hiếp bắt thành, còn lại cô chưa bao giờ cảm nhận được vụ việc như thế này sắp xảy đến.

Điều cô ngỡ ngợ bây giờ là... Hàn Mặc Niên muốn cô sao? Thật sao?

“Cho anh, được không em?” Giọng càng lúc càng khàn của anh lại là cơn quặn rũ cùng cực đối với cô.

Cô cắn môi. Nhắm mắt lại, đầu óc bỗng chốc rối loạn cả lên.

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra hai chữ “đơ bản” rất rõ ràng. Tiếng của Thu Nguyệt cứ văng vẳng bên tai cô, nói cô không xứng đáng!

Cô hoảng hốt xô anh ra, mà anh lại chưa kịp phản ứng đã bị bật ngồi dậy, đôi mắt anh chứa đầy kinh ngạc lẫn một ánh thất vọng xẹt ngang.

“Mặc Niên...” Cô nuốt khan nước miếng, nhìn anh môi run run, tìm có chỗ chôn chế: “Em... em đang tới kỳ... nên, việc này...”

“Anh hiểu!” Anh điềm nhiên trả lời: “Anh hiểu, xin lỗi, là anh... ừm, hơi gấp.” Nói xong mặt lại đỏ cả lên.

Quả thật, anh bị mất khống chế chỉ vì tay đã chạm vào vòng một của cô... nếu để ai biết được, chắc chắn rất mất mặt.

Dù sao, thời gian hai người còn nhiều. Sau này, khi đã xong hết những việc kia, anh và cô bên nhau rồi chuyện này xảy ra... cũng không muộn. Anh cũng muốn mình danh chính ngôn thuận ở bên cạnh cô không bị bất cứ chuyện gì ngăn cản nữa.

Thế là anh bình tĩnh trở lại, vuốt ve cánh môi hồng của cô, tự lẩm bầm “Sau này chưa muộn.”

Thắng Nam nghe được, mặt đang đỏ nay như ấm nước sôi bốc cả khói. Miệng mấp máy không nói nên lời luôn.

...

Vào đêm hôm đó, người đàn ông chưa biết vị cùng cực đắm chìm cuối cùng ra sao, yên lành ôm người con gái của mình trong lòng yên giấc mộng, nụ cười còn vờn trên môi.

Ngược lại, người con gái đó tâm trạng nào nề, nằm trong lòng người đàn ông mà thấp thỏm, không ngủ được.

Mọi việc cứ đến không lường trước được, cô không biết ngày mai sẽ ra sao, cô lo sợ, không phải lo cho mình, mà là chính người đang ôm cô trong lòng rất là lo...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Dự Cảm Không Lành

Thắng Nam đứng trước cổng chung cư nơi Lý An ở, phía sau lưng là Lý An trong bộ quần áo mặc nhà.

Lý An xách một chiếc vali nhỏ của Thắng Nam, rồi vờ có việc bận chạy lên lầu trước, bỏ lại Thắng Nam và Hàn Mặc Niên, anh đang đứng dựa vào xe, tư thế thư thái, mặt thì lạnh nhạt nheo mắt nhìn bóng dáng của Lý An đi như bị ma đuổi.

Lý An vẫn còn bóng ma ám ảnh hôm ở Đệ Đài đối với Hàn Mặc Niên. Cái hất tay mạnh, khuôn mặt thì như Atula từ địa ngục chui lên của anh, làm cô mỗi lần nghĩ đến là nổi da gà. Dù cô biết, lỗi là ở mình, đã lơ là trong việc chăm sóc cho Thắng Nam, khi cô là quản lý của em ấy.

Thôi, bây giờ cứ chuồng lẹ là thượng sách.

Thắng Nam cứ thấy Lý An đi như chạy, gấp rút rồi khỏi tầm mắt Hàn Mặc Niên thì thở dài, cô biết lý do vì sao Lý An lại như bị ma đuổi như vậy.

“Mặc Niên, hình như anh và chị An... có gì đó hiểu lầm?” Thắng Nam nhìn anh, khuôn mặt đăm chiêu.

“Tôi và cô ấy có gì mà hiểu lầm?” Nói xong anh nắm lấy cổ tay cô, kéo cô lại gần mình.

Cô cũng theo phản xạ, nhích chân bước tới, tiện thể kéo khẩu trang lên xúi, tránh bị ai đó dòm ngó, mắt còn liếc qua lại mấy cái. “Đừng, nơi này đông người lắm...”

Anh chỉ cười, nắm lấy hai bàn tay cô rồi vuốt ve lòng bàn tay nhỏ bé đó, anh khẽ nói: “Thắng Nam, đợi tôi... vụ việc ngày hôm đó em hỏi tôi...” Anh

chưa nói xong, cô đã cắt ngang: “Không sao, không gấp! Mặc Niên, anh hãy lo cho công ty trước, em đã có chị An bên cạnh, đừng quan tâm về em”

Anh im lặng.

Anh nhìn cô chăm chú, tìm kiếm một điểm khác thường nào từ cô, nhưng vẫn không có. Cô dưới nắng mai, vẫn ngọt ngào và ngây ngô như anh từng biết, đôi mắt to chớp chớp nhìn anh, quả là không chút khác thường nào.

Thở dài, anh càng nắm chặt tay cô hơn, “Được! Tôi hứa với em”

...

Cứ chân chừ không nỡ buông tay một hồi lâu, Thăng Nam cũng cảm nhận nắng gay gắt hơn nên thúc giục anh quay trở về xe.

Cuối cùng Hàn Mặc Niên là người không nỡ nhất, nên kéo cô vào trong xe, ấn nút đóng cửa và bật chế độ che khuất tầm nhìn từ bên ngoài, nâng cảm cô lên, kéo khẩu trang cô ra rồi vút sang một bên, chẳng ngần ngại gì hôn cô say đắm.

Chiếc Mercedes đen đậu trước cổng chung cư phải hơn nửa tiếng đồng hồ, mới chạy đi.

Thăng Nam mặt mũi đỏ lựng sau khẩu trang, chạy thẳng lên lầu.

*

Một tuần lễ trôi qua rất nhanh.

Đối với người đàn ông đầy đủ sức khỏe và tinh thần, thể lực dồi dào như Hàn Mặc Niên quả là nỗi khổ không biết kể cùng ai.

Thứ bảy tuần trước, anh chỉ có thể chạy đến chung cư ba sao đó ôm cô một cái rồi phải chạy về lại công ty, quả thực khiến anh vừa bức bối khó chịu vô cùng. Nhưng nghĩ đi phải nghĩ lại, phải bảo vệ được cô.

Hồ Quân đến giờ vẫn biến mất không thấy tăm hơi đâu. Bên anh cũng đã trình báo đến cảnh sát về vụ việc này, bên cảnh sát cũng đã đi điều tra, tuy nhiên, ngày ngày trôi qua, vẫn không có thêm manh mối gì về Hồ Quân đang lẩn trốn ở đâu.

Cảnh sát cũng chỉ phải người đi tuần quanh khu vực công ty Hưng Thịnh mỗi tối một lần, càng làm Hàn Kiềm và Hàn Mặc Niên càng nản chí, nhưng biết làm sao hơn, có còn hơn không.

Một tuần lễ tiếp theo, Hàn Kiềm và Hàn Mặc Niên bận túi bụi, không có thời gian để ăn uống hưởng chi là nghỉ ngơi. Năm vị “ngũ quý” của Hưng Thịnh bỗng nhiên dờ dưng, cùng nhau đi du lịch, không quên kéo thêm ông Hàn vừa bình phục vào hội tự đặt “trẻ mãi không già” quai gờ gì đó, cùng nhau chu du thế giới. Hai người nghỉ đi cũng nghỉ lại, dù sao ba hai người cũng đã bình phục trở lại, đi du sơn ngoạn thủy thì cũng như giần gân gân cốt, tốt cho sức khỏe sau gần nửa năm nằm trên giường bệnh của ông.

Mọi việc cũng dần đi vào ổn định, số lượng sản phẩm mỗi ngày cũng tăng lên thêm, cuối cùng Hưng Thịnh cũng tung ra thị trường trong nước vào giữa hè một bộ sưu tập cổ điển mang tên Thâm Tình do nhà thiết kế tài ba Tư Thổ Như.

Khắp nơi ở Thành phố S đã treo biển quảng cáo cho bộ sưu tập mới, thêm cả quảng bá trên mạng internet và tivi, làm mọi người ngóng đợi.

Trước ngày ra tung ra sản phẩm một ngày, hôm ấy cả Hưng Thịnh ai cũng rối bù đầu, hôm ấy như thể chẳng có giờ nghỉ trưa, hôm ấy tất cả nhân viên đều làm việc với hiệu suất gấp đôi ngày thường.

Vào buổi sáng hôm sau, diễn ra cuộc họp thường kỳ, khi kết thúc, vị giám đốc nào cũng mặt mày phấn khởi quay về văn phòng mình.

Thăng Nam ngồi trước laptop của Lý An vừa xem phim tình cảm và cắn hạt dưa.

Những ngày thành thoi này, cô không chăm sóc da thì xem phim tình cảm, chán tình cảm thì qua kinh dị, chán chê đã rồi lên weibo lướt. Cư dân mạng đang rất hào hứng với sản phẩm Hưng Thịnh tối nay tung ra. Poster chính thức của bộ sưu tập mới này chỉ có chụp mỗi đáng cô với áo sẫm lụa đào màu trắng ngọc và váy xếp li đến gối màu hồng phấn. Còn bức hình cô thích nhất là lúc cô đang giơ tay chạm nhẹ vào hoa đào đang khê rơi trong không trung, nhoe nụ cười duyên. Nhiếp ảnh gia rất nhanh chóng bắt được hình ảnh này của cô, nhưng không làm poster chính thức, lại đăng tấm chỉ có đáng cô vòng nào ra vòng nấy, đứng dưới rừng hoa anh đào, như cô đơn cũng mơ hồ.

Thế mà lại tạo được hiệu ứng cực kỳ cao.

*

Thăng Nam xem phim đến nhập tâm chẳng hay biết điện thoại đang rung báo có người gọi đến.

Nhờ ơn Lý An vừa tắm xong bước đến phòng cô để cùng xem phim, nhận thấy điện thoại cô bật chế độ im lặng, thì mới cầm lên đưa cho cô.

Thăng Nam thấy mình đã bỏ lỡ ba cuộc gọi từ Hàn Mặc Niên thì mới giật mình. Khi này cô bật chế độ im lặng, còn việc vì sao thì cô có lý do.

Chuyện là, sau một tuần hơn mọi chuyện vẫn yên bề không sóng gió, cô chấp nhận thêm vài công việc để giảm bớt thời gian rảnh là chụp hình tạp chí và có nhận thêm quay quảng cáo. Việc này cô không báo lại cho Hàn Mặc Niên, vì nghĩ không cần thiết lắm.

Mọi chuyện sẽ không có gì, nếu hôm chụp cho một tạp chí tuổi teen, cô phải chụp chung cùng một diễn viên nam đang rất được hâm mộ, cô còn có xem phim anh ta đóng, rất nhanh có ấn tượng tốt. Nhưng cũng chỉ là bề ngoài giả tạo, khi tiếp xúc lâu mới biết, chàng trai này đúng kiểu playboy chính hiệu cô thường gặp ở Đê Đài.

Suốt mấy ngày sau, sau khi đã hoàn thành hai buổi chụp tạp chí, chẳng biết đâu ra có số điện thoại cô và cứ làm phiền, lúc đầu cô có trả lời qua loa nhưng càng về sau là bật chế độ im lặng rồi làm lơ luôn.

Hồi tưởng xong, cô ngáp ngừng mấy giây khi chạy ra ban công phòng mình và khép cửa lại, thế thôi vẫn gọi lại cho Hàn Mặc Niên, vì đã bảy ngày chưa nghe giọng anh rồi.

Rất nhanh chóng anh bắt máy, làm cô có chút không phản ứng kịp.

Cô mở lời trước: “Mặc Niên.”

Bên đầu dây bên kia chỉ vang ra tiếng thở, rồi hơn mười giây sau, giọng trầm ấm của Hàn Mặc Niên cất lên: “Thắng Nam, khi này em bận?”

“Ừm, em có chút bận.” Cô nói dối.

“Về công việc?” Anh lại hỏi dồn.

“Vâng...” Cô thành thật đáp, sau đó còn bổ sung thêm: “Em muốn làm việc.”

Giọng Hàn Mặc Niên bắt đầu có chút mệt mỏi, “Thắng Nam, hiện tại Hồ Quân vẫn chưa bị bắt, tôi không hề yên tâm về việc em đã bắt đầu công việc lại.”

“Nhưng đã hơn nửa tháng rồi, Mặc Niên, không có việc gì xảy ra cả.” Cô phản biện.

“Thắng Nam! Hồ Quân nói sẽ không tha cho tôi và Hàn Kiềm, cũng có nghĩa sát xuất những người thân xung quanh tôi cũng có thể bị liên lụy. Mà em... là người phụ nữ ở bên cạnh tôi, việc tôi lo lắng cho em không phải là dư thừa.”

Thắng Nam bỗng thấy cổ họng mình nghẹn nghẹn. Cô hít khí trời mấy ngậm mới bình ổn lại được tâm trạng, “Mặc Niên, em sẽ chăm lo tốt bản thân mình.”

Đúng vậy! Cô không muốn cứ mãi phải để anh lúc nào cũng lo lắng, cô sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, để anh an tâm mà tiếp tục công việc. Một phần cô vẫn phải tiếp tục sống, cũng có thể là cô đã đến lúc nên suy nghĩ ra đi hay ở lại.

Cô muốn ở lại vì... trái tim cô. Cô yêu anh, rất nhiều, và anh cũng cần cô.

Ra đi vì... vợ chưa cưới của anh xuất hiện, quá khứ dơ bẩn của cô, cuộc sống như kẻ đa nhân cách của cô làm cô buồn rầu.

Cô không nghĩ anh sẽ vị tha cho cô với quá khứ tội tệ như lúc biết cô hút thuốc, đơn giản, người đàn ông nào cũng có sức chịu đựng cuối cùng của họ. Còn đối với anh, xa vời tầm tay cô quá, nắm như buông... và cô cũng biết được, định mệnh của anh không phải hướng về phía cô, mà là Bạch Thu Nguyệt kia.

Người con gái bên cạnh anh suốt ba kiếp, là thanh mai trúc mã của anh suốt ba kiếp. Cô không phải không đầu lại, chỉ là ý trời sắp đặt, có làm gì thì cũng chẳng có kết quả tốt đẹp đâu, đã định sẵn hết rồi.

Hàn Mặc Niên nhận thức được rằng hôm nay Thắng Nam hơi lạ. À không, phải là bắt đầu từ khi cô trở về sống cùng Lý An, anh đã cảm giác sự xa cách ngày càng rõ rệt giữa anh và cô.

“Thắng Nam, em có tâm sự?”

“Không có, em rất... tốt.” Cô ngược khuôn mặt nhìn ra phía xa xa, tâm trạng đầy buồn phiền.

“Em...” Hàn Mặc Niên chưa nói hết câu, từ ngoài văn phòng anh bật mở, Hàn Kiềm bước vào, còn nói lớn: “Mặc Niên, Thu Nguyệt đang tìm em, điện thoại của em này giờ cứ bận hoài thế?”

Hàn Mặc Niên hơi cau mày, anh vội nói vài lời với Thắng Nam: “Tôi còn việc, em nghỉ ngơi đi. Ngày mai tôi sẽ đến gặp em, thời gian tôi sẽ nhắn cho em sau.”

Anh nói xong còn không cho Thắng Nam trả lời, tắt máy ngang.

Thắng Nam đau thương nhìn điện thoại màn hình đen. Lời Hàn Kiềm nói với Hàn Mặc Niên, cô bên đây cũng nghe rõ.

Tại sao lúc này cô lại trực trào sự ghen tuông?

Cô đáng sao?

Thắng Nam đứng bên ngoài ban công rất lâu, đến khi Lý An đem áo khoác ầm ra cho cô, lúc đó cô mới bừng tỉnh.

Khi Lý An trở về phòng của mình, thì cô lại trần trọc trên giường.

Chưa được bao lâu thì chuông điện thoại lại reo, là một số điện thoại lạ.

Chần chừ mấy giây, cuối cùng cô cũng bắt máy.

Đầu dây bên kia nghe vài ba tiếng sột soạt, nghe tiếng bước chân. Thắng Nam nheo mắt lắng tai nghe, cuối cùng chỉ là những tiếng động, cô nghĩ có người muốn trêu chọc cô, nên định tắt máy.

Nhưng, một giây trước ý định đó, cô nghe tiếng người nói, giọng mệt mỏi, nhưng cảm giác đem theo rất minh mẫn của người già.

“Hai đứa đến rồi.”

Tiếp theo là giọng một cô gái nghe rất trong trẻo, “Vâng, nội cứ nằm đấy nghỉ ngơi, đừng ngồi dậy.”

“Chào bà.” Là giọng trầm ấm của một người đàn ông. Không hiểu sao nghe lại làm tim Thắng Nam rung rinh.

Đúng rồi, chất giọng này giống của Hàn Mặc Niên.

Cô lại nghe tiếng sột soạt, giọng người được gọi là “bà nội” đó lại vang lên: “Mặc Niên! Lại đây, lại đây. Lâu quá không gặp cháu, giờ đây đã cao lớn và đẹp trai như vậy rồi hả hả.”

Sắc mặt dần Thắng Nam xấu đi, cô cảm nhận việc không lành đối với mình.

Mặc Niên: “Bà còn mệt không?”

Bà nội: “Ôi xời, bà già bệnh tật liên miên là bình thường, Mặc Niên cháu đừng lo. Lo thì hãy lo cho Thu Nguyệt của bà này, hai đứa cũng đã quen biết nhau hơn mười năm rồi, cả hai bên gia đình cũng đã hứa hôn rồi, định khi nào tiến tới hôn nhân đây?”

“Nội...” giọng trong trẻo ấy nghe nũng nịu làm sao.

Thắng Nam lúc này cũng nghĩ ra giọng trong trẻo đó là ai rồi, Bạch Thu Nguyệt. Đây là cuộc đối thoại gì đây? Chủ nhân số điện thoại này muốn cô nghe chuyện gì đây?

Dự cảm của cô càng lúc càng chính xác, vừa muốn tắt máy vừa muốn tiếp tục nghe. Vì người trong cuộc trò chuyện này còn có Hàn Mặc Niên, chuyện hôn nhân, Bạch Thu Nguyệt... trái tim cô chùng xuống.

Bà nội: “Tiểu Nguyệt lại đây!”

Sau đó là im lặng mười giây, bà nội tiếp tục nói: “Đây là cặp nhẵn ngày xưa ông và bà lúc tặng vật định ước đã đeo cho nhau. Giờ bà trao lại cho hai đứa.”

Bà nội: “Cả ba mẹ Tiểu Nguyệt cũng không được bà trao đâu đó, bà tặng để dành cho Tiểu Lý nhưng đến giờ thằng nhóc vẫn chưa có tâm hơi gì, nay Mặc Niên đến thăm bà, bà tặng hai đứa xem như quà cưới hả hả.”

Thu Nguyệt: “Nội...”

Mặc Niên: “Nhưng cái này... cháu không dám nhận!”

Bà nội: “Ây dà, đừng ngại, hai đứa này! Đã sắp thành người một nhà rồi sao không thấy miếng tình cảm nào hết, đứng xa nhau vậy, xích gần lại cho bà nhìn nào... đúng rồi... ngại gì không biết!”

Mặc Niên: “...”

Giọng Thu Nguyệt bỗng nhỏ đi: “Mặc Niên, em chạm vào anh có cảm giác gì không?”

Rất lâu, rất lâu sau, Thắng Nam áp tai vào điện thoại, trái tim đập thùng thùng như trống đập, cô cũng như Bạch Thu Nguyệt, đợi câu trả lời của anh.

Cầu trời, làm ơn...

Nhưng, quả là ông trời chẳng thương Thắng Nam một tí nào, một giây sau, câu trả lời của anh như giáng tiếp tát cô một tát đau đớn.

Mặc Niên: “...không có.”

Thắng Nam không thể chịu đựng nổi nữa, cô cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Khoảng Cách Nào Là Xa Nhất?

“Ánh trăng dịu nhẹ soi sáng gương mặt chàng, như bức tranh thủy mặc lưu truyền tuyệt thế cho nhân gian...”

Giấy Tuyên Thành trắng muốt nay ngã màu vì nước mắt, khiến lòng ai xót xa không nguôi.

Lời ly biệt nở nói ra làm sao không ngăn được nghẹn nơi tim, thế thôi, chúc người luôn yên bình nơi đó.

Chẳng qua là mọi khúc mắc đã hiểu ra thì không còn quyến luyến chi...”

Tiếng nhạc nền ngân vang cho đoạn cuối sắp kết thúc đoạn video quảng cáo.

Tiếng ngọc bội xanh rớt xuống đất, bể tan tành từng mảnh vỡ nhỏ dưới đôi giày thêu hoa màu đen ánh vàng làm cảm xúc người xem đến bờ tuyệt vọng.

Máy quay chuyển đến khuôn mặt đầm nước mắt của nữ chính. Hai hàng lệ tuông rơi trên khuôn mặt trắng hồng của nàng, mái tóc được búi kiểu tóc của những người phụ nữ đã có chồng khiến nàng trưởng thành hơn, những đường nét ngây thơ đã được sự thăng trầm của cuộc sống che bớt, vừa yêu kiều lại quá chịu đựng.

Máy quay lại di chuyển đến nam chính, chàng bước ra khỏi cánh cổng có biển đề Tư phủ, phía sau lưng chàng là nữ chính đã được làm hình ảnh mờ đi, một bóng cô đơn đến đau lòng. Khuôn mặt điển trai ngược nhìn ánh mặt trời phía trước rồi kéo thấp mũ xuống nhắm mắt lại, hai tay chấp sau lưng cúi thấp đầu cứ thế bước đi.

Màn hình bỗng chốc đen lại.

Lý An ngồi bên cạnh nước mắt ngấn dài như lúc mấy hôm trước được xem trước đoạn video bên Hưng Thịnh gửi đến qua hộp mail, lần này là do một phần từ lượng người xem bình luận khen ngợi, nên Lý An lại lục ra xem, vẫn buồn như lần đầu được xem.

Ngồi bên cạnh là Thắng Nam, đôi mắt cô chẳng đem theo xúc cảm nào.

Sáng nay, Thắng Nam mới chịu bật video của mình được tung ra từ tối hôm qua, lí do vì tối hôm qua khóc một trận đã mệt mỏi ngủ quên đến tận bây giờ.

Bên Hưng Thịnh trong sáng nay cũng đưa bộ sưu tập Tư Thố Như lên kệ mục sản phẩm độc quyền của công ty và bắt đầu mở bán. Thắng Nam nghe từ Lý An báo tin lại là chỉ trong một sáng lượng người truy cập vào website của Hưng Thịnh rất nhiều khiến cho website trong phút chốc “sập” nguồn.

Nhưng cũng rất nhanh bình thường trở lại và số lượng người đặt mua vẫn tăng lên từng phút.

Thắng Nam chỉ cười cho qua. Ăn sáng xong là nhảy ào vào phòng, khoá cửa, nằm trên giường không cử động, cứ như kẻ chết.

Cô đang suy nghĩ, gặp Hàn Mặc Niên nói gì để không phải đau lòng.

Nhanh thật, ở cạnh anh chưa được bao lâu cả, giờ phải rời bỏ, quả thật có chút không cam lòng.

Anh lợi dụng cô như lời Bạch Thu Nguyệt nói cũng được, vì ngay từ lúc đầu chính cô đã chấp nhận sự lợi dụng này. Chỉ là... chìm đắm rồi, giờ nói tình giác cô cảm thấy tiếc nuối.

Nhắm nghiền mắt, cô cố gắng ngủ một giấc dài.

...

Khi cô tỉnh giấc, trời ngoài ban công đã vàng cam, ánh tà chiều buông xuống một vùng trời yên ắng.

Cô nhớ... nhớ đã cùng anh trên cánh đồng cầm tú cầu... trao nhau nụ hôn đầu tiên ở kiếp này. Mùi đồng cỏ, mùi gió trời, mùi hạnh phúc.

Nhớ những ngày gục đầu vào lòng anh, lồng ngực vững chắc lại ấm áp vô cùng. Nhưng cái chạm tay, đem theo sự được chở che, hay là những nụ hôn

vờ thoáng qua cho đến nồng nhiệt.

Ghen, cô sẽ ghen với ai có được anh cả đời này.

Nhưng cũng thà cô được anh một khoảng thời gian không dài cũng chẳng ngắn, còn hơn cả đời này vẫn không được chạm đến anh. Như thế này... cô làm tốt hơn Tống Tử rồi!

Tối đây, cô bỗng bật cười.

Tiếng cửa phòng mở, Lý An khuôn mặt được trang điểm kỹ càng, đưa đầu vào nhìn Thắng Nam.

“Chị đi đây! Hôm nay tủ lạnh không còn đồ ăn gì đâu, em ráng ăn cho no rồi hãy về nhé!” Lý An cười hi hi, đưa tay vào chào tạm biệt.

Thắng Nam vẫy tay lại, gật đầu: “Vâng, chị đi cẩn thận.”

Lý An biết chuyện tối nay Hàn Mặc Niên đến tìm Thắng Nam, nên đã nhận một job ở một công ty tên TAK, nơi chuyên dành cho các mỹ nam mỹ nữ dùng tài ăn nói và ca hát mình mớ trực tuyến trên mạng kéo fans. Đáng lẽ ra, Lý An không túng thiếu tiền bạc để đi làm, chỉ là cô không thích ở nhà như Thắng Nam thôi, cô thích bận rộn, cũng thích ca hát, một công đôi việc.

Lý An cũng chỉ nhận một show vào tuần tiếp theo cho Thắng Nam, là ra mắt và giới thiệu bộ sưu tập Thâm Tinh ở Hưng Thịnh, cái này quả thật làm Lý An mệt mỏi vì sáng ngày hôm nay, cô đã không biết phải từ chối bao nhiêu công ty, nhà tài trợ muốn hợp tác với Thắng Nam vì đơn giản thôi, Hàn Mặc Niên đã gọi điện cảm cô không nhận thêm công việc cho Thắng Nam từ tối hôm qua. Cô cũng phải nói dối rằng những hợp đồng cô xem qua không thấy hợp đồng nào hợp với Thắng Nam.

Tất cả lịch trình và thời gian Lý An đã sắp xếp xong mấy ngày hôm nay rồi, còn bây giờ là cô làm công việc cho riêng mình.

*

Lý An đi rồi thì Thắng Nam cũng rời giường bước vào phòng tắm.

Cô lựa cho mình một bộ váy hai dây dài qua gối màu ngọc, hoa tiết những bông hoa xuyên chi xen kẽ, phía trên ôm vòng một và eo, phía dưới xoè ra như bông hoa đang nở rộ. Cô trang điểm cho đôi mắt sưng húp của mình bớt dễ nhận ra qua ánh mắt sắt bén của Hàn Mặc Niên, tô son cho đôi môi nhìn bớt nứt nẻ, đánh một chút má hồng cho khuôn mặt nhợt nhạt thiếu sức sống.

Thời gian chỉ mới hơn 6 giờ tối, cô giết thời gian bằng việc lên Youku mở lại video bộ sưu tập mới của Hưng Thịnh do mình và Lục Thiệu đảm nhận vai chính.

Từ hôm qua đến giờ, cư dân mạng tỏ ra rất hoang nghênh và ấn tượng với cách Hưng Thịnh quảng bá sản phẩm mới với thể loại mới mẻ là làm một video tình cảm lấy bối cảnh Thượng Hải cũ, nên hình ảnh nữ chính luôn mặc những bộ váy tuyệt đẹp có phá cách một chút vẫn làm nên cốt cách các mỹ nhân xưa.

Đa số họ luôn ấn tượng với trang phục áo sẫm trắng lụa kết hoa đào và váy xếp li hồng ba lớp mỏng tung bay theo gió, ngọt ngào và đem theo cái thuần khiết của nữ chính hời hai búi tóc đen tròn, đôi mắt to lay lay đen nhánh và đôi má luôn ửng hồng. Nàng đứng dưới rừng hoa đào, hai tay nâng niu áp vào ngực bức thư của người thương từ phương xa chiến tuyến gửi về.

Thắng Nam đôi mắt đầy sương mù nhìn về màn hình laptop.

Bắt đầu là hình ảnh nàng chạm mắt cùng chàng trên cây cầu đá, phía xa xa màu trời trong vắt như biểu hiện cuộc gặp gỡ bất ngờ lẫn quá oan nghiệt. Chàng là một học sinh từ nơi khác chuyển đến, nàng là tiểu thư của Trần gia danh giá, cứ thế ánh mắt chạm nhau hai giây rồi lơ đi.

Lần thứ hai là ngày mưa, ánh mắt chạm nhau nơi phố vắng thưa người, những hạt mưa rơi tí tách nay như ngừng đọng, chỉ còn lại hai con người bước chậm dần dưới mưa, nhìn đối phương với tình cảm le lói.

Tình cảm rồi cũng dần nảy nở, hạnh phúc cũng bắt đầu đông đầy, những lần chạm mắt xa lạ rồi thành thân quen, những lần nắm tay nhau sao ngại ngần, e thẹn đến thế, những lần nhìn nhau với đôi mắt đông đầy ý cười, thật tự nhiên cũng thật trong sáng.

Tình cảm cũng có lúc phải bốc đồng quan điểm, tranh cãi một vấn đề để tìm điểm đúng về phía mình, nhưng khi im lặng nhìn nhau, mới thấu hiểu việc gì cũng nên nhìn một chút, hạnh phúc vẫn đứng im đợi mình vung đáp.

Vào tối ngày giao thừa, họ cùng nhau đứng trên cầu đợi pháo hoa. Chàng trao cho nàng cây bút quý giá nhất của ba mẹ dành dụm tiền mua cho chàng, nàng then thùng trao miếng ngọc bội của mẹ tặng mình luôn đeo trên cổ dành tặng chàng, với ước thề ngày đất nước được hoà bình, chiến tranh chấm dứt, họ sẽ cùng nhau nên duyên vợ chồng.

Hình ảnh pháo hoa nổ rộ trời đêm như minh chứng cho tình yêu của họ. Một nụ hôn đặt lên vầng trán xinh kia đã mở ra lời hẹn ước.

Cứ thế, họ bị chia cắt bởi chiến tranh. Chàng nơi chiến trường anh dũng chiến đấu với giặc, những thời gian ngắn ngủi đêm tối khi rút quân không quên viết thư về gửi nàng, những dòng thư mang niềm nhớ không nguôi.

Những bức thư được chuyển nơi hai đầu chiến tuyến không làm vui nổi nhớ nhưng, nhưng tình cảm nồng nàn một ngày vẫn không xoay chuyển.

Cho đến khi...

Tiếng ly trà vỡ tan xuống mặt đất, nàng run run nghe tin việc hôn lễ của mình đã được định đoạt sẵn.

Nàng cự tuyệt, gãy giữa, bỏ trốn nhưng bất thành. Ngày nàng xuất giá là ngày chàng tiếp tục cuộc chiến nơi phương xa.

Đến một ngày đẹp tan giặc ngoại, đất nước hò reo phấn khởi, chàng bỏ mặc tất chạy về gặp nàng, nhưng từ xa đã trông thấy người chàng yêu đã thành vợ người khác từ lúc nào, một bàn tay còn nắm lấy một bàn tay nhỏ nhắn khác, một cô nhóc xinh đẹp mặc sườn gấm thêu hoa li ti đáng yêu. Chàng nắm trong tay miếng ngọc bội chàng trân quý còn hơn mạng sống, nay đã chẳng hề sáng trong lòng chung thủy, chỉ còn nỗi đau đớn hiện hình trong tim.

Cảnh cuối cùng là lúc chàng ngăn cao đầu đến tìm nàng, khuôn mặt điềm nhiên, không ngờ anh tuấn trong bộ quần áo Tôn Trung Sơn. Nàng lại tiều tụy, khuôn mặt xinh đẹp năm nào đã chẳng còn nét ngây ngô nhìn chàng, nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt trắng nhợt, nắm lấy miếng ngọc bội của mình được chàng trao trả lại với câu nói: “Ta trả lại nàng, xem như chẳng còn nợ gì nhau.”

Tiếng cuối cùng là ngọc bội vỡ nát tan tành dưới đất, chàng lạnh nhạt gục đầu kéo thấp mũ bước đi.

...

Thắng Nam xem lại trên ba lần, Lục Thiệu diễn vẫn xuất sắc như vậy, nhưng cô cảm giác mình thực sự không nhập tâm. Lúc ấy, vẫn còn niềm hứng khởi khi được ở cạnh Hàn Mặc Niên.

Đổi lại bây giờ, có khi cô diễn được hơn video này.

Trong video, Lục Thiệu chỉ luôn mặc quần áo Tôn Trung Sơn, có vài cảnh quay ở khu quân đội mới mặc quần áo quân lính thôi, nhưng vẫn luôn tỏ ra chân thật vô cùng. Còn cô thì ngược lại, phải thay liên tiếp các bộ váy áo khác nhau, nên nhìn cảnh màu video không quá u uất.

Quả nhiên nhắc Tào Tháo, là Tào Tháo đến rất lẹ.

Tiếng chuông điện thoại Thắng Nam tạo riêng cho Lục Thiệu ngân vang. Cô không ngăn được mà thờ dài ngoằn ngoắt.

Ấn nút nhận nghe, chưa mở miệng, bên kia đã nói trước.

“Tiểu Nam hả? Hôm qua đến giờ anh bận quá, chưa gọi điện chúc mừng em. Khả khả, nay lên Youku xem chưa? Lên một triệu lượt view rồi, khủng chưa?” Câu cuối, Lục Thiệu còn kéo dài ra.

Thắng Nam bật cười, “Em đang mở Youku. Anh bị fans “cuồng” à?”

“Haizz, qua nay anh phải gặp mặt fans với các event đã lên lịch trước. Em thì sao?”

“Em không có công việc gì ở tuần này, nên tương đối tốt.”

“Tốt á? Cô nương, lao động là vinh quang! Chủ tịch Mao không thích nhân dân lười biếng đâu.” Lục Thiệu chònh ghẹo.

“Haizz em đâu có được nổi tiếng như ai kia, nghe anh Triều nói tuần nào cũng kính lịch trình.” Thắng Nam đốp chát lại.

“Ha ha, dạo này khôn ngoan hơn rồi, trêu ghẹo em không được nữa rồi.”

Thắng Nam lè lưỡi, tâm trạng bỗng phần chán hơn, “Nhờ anh. Hôm nay còn lịch trình nào nữa không?”

Bên đầu dây, Lục Thiệu bỗng dưng thờ dài: “Mười phút nữa anh phải đến Diamond Center gặp đối tác, tối đến phải chụp ảnh ở ảnh ngoài trời ở Yên Đỗ.”

“Vậy anh nghỉ ngơi một chút đi, em có công việc sắp cũng phải đi rồi.” Thắng Nam bỗng thấy xót xót cho Lục Thiệu.

Hai người cùng đi lên, nhưng hiện tại ở thị trường trong nước, diễn viên nam có lẽ khan hiếm hơn diễn viên nữ như cô nhiều, nên Lục Thiệu được ưu ái là điều hiển nhiên, cô cũng chưa từng ganh tị về vấn đề này. Gia cảnh của Lục Thiệu cũng là dân tỉnh lẻ đến với Thành phố S mau chóng đổi đời, tính tình phóng khoáng lại được mã đẹp trai, nên Lục Thiệu rất dễ gây cảm tình với người đối diện, duy chỉ có cô, nên Lục Thiệu đã nhiều lần nói thích cô ở điểm này. Thích của Lục Thiệu là thích ở gần, trêu ghẹo nói chuyện chứ không phải tình cảm kia.

Và lại, hai người rất ăn ý với nhau trong khoảng diễn xuất.

“Được! Hôm nào anh với em hẹn nhau nói chuyện.” Lục Thiệu cười cười, giọng cười anh nghe rất dễ chịu, không gây chói tai.

Thắng Nam mỉm cười, cúp máy.

Chưa đầy năm giây sau, chuông điện thoại dành riêng cho Hàn Mặc Niên vang lên.

Cô vội bắt máy, cũng phải lại đường nhả trên váy, mở lời trước. “A lô.”

“Máy em bận? Em đang nói chuyện với ai à?” Giọng Hàn Mặc Niên vẫn pha một chút trầm khàn, dễ làm người nghe điều đúng.

“Vâng, Lục Thiệu. Anh ấy gọi đến chúc mừng em về video quảng cáo thành công ngoài mong đợi.” Thắng Nam nhỏ nhẹ trả lời.

Thắng Nam nghe loáng thoáng có tiếng cười khẩy, sau đó giọng của Hàn Mặc Niên càng chói hơn: “Cậu ta cũng là diễn viên chính trong video mà? Chúc mừng em, nghe thật chẳng ra làm sao.”

Cô không để tâm đến câu nói móc của anh, chỉ khẽ nói: “Dù sao em và Lục Thiệu cũng là cùng nhau bật lên, câu chúc xã giao thôi.”

...

Lại có tiếng hít thở sâu, Hàn Mặc Niên dường như đã bình tĩnh hơn, giọng bỗng nhiên thiết tha hơn: “Thắng Nam, tôi nhớ... hơi ấm của em rồi.”

Những rầu rĩ của Thắng Nam bỗng chốc tan biến hết vào không khí, trái tim lại mềm nhũn ra, quả thật, Hàn Mặc Niên biết cách dụ dỗ cô mà...

Cô bật cười, “Mặc Niên, chúng ta sắp gặp nhau rồi.”

“Tôi xin lỗi.” Anh thì thào, nghe thật nhiều nỗi buồn chất chứa.

Nụ cười cô cứng ngắt.

“Tôi xin lỗi...”

“Hôm nay tôi không đến gặp em được, tôi có công việc gấp.”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Không Sánh Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.